Hafızanız silindiğinde gerçeği bilebilir misiniz?

TERI TERRY

2054: ÇIKIŞ YOK

ALTIN KİTAPLAR

Teri Terry

2054-Çıkış Yok

Ne tür bir işin içine girdiğini bilmeyen ama hep düzelip eski haline dönen Grahama.

BAŞLANGIÇ

Kaçıyorum.

Kendimi bir ayağımı diğerinin ardından atmaya zorlarken dalgaların pençeleri kumları tırmalıyor. Aceleyle atıl, aşağı kay, tekrarla. Daha hızlı. Gözler ilerideki kum tepelerine dikili. Arkana bakma. Bakmamaksın. Düzensiz nefes alışlar; al, bırak; al, bırak. Hâlâ kaçıyorum.

Akciğerler patladığında ve kalp kumun üzerinde koyu kırmızı bir yıldız gibi infilak ettiğinde tökezliyorum.

Bir adam geriye dönüyor. Beni ayağa kaldırıyor ve dürterek ilerlemeye zorluyor.

Gittikçe yaklaşıyor.

Ayakta duramayıp yeniden düşüyorum. Artık kaçamam.

Beni tutmak için diz çöküyor ve gözlerime bakıyor. "Zaman geldi. Çabuk, şimdi! Dik şu duvarı." Daha da yaklaşıyor.

Böylece tuğla tuğla örüyorum onu. Sıra sıra. Rapunzel'inki gibi yükselen bir kule, ama bunun penceresi yok, saçımı sarkıtacağım hiçbir yer yok.

Kurtuluş şansı yok.

Kim olduğunu asla unutma! diye bağırıyor, omuzlarımdan yakalayıp betti sertçe sarsıyor.

Bir dehşet örtüsü denizi yok ediyor. Kumlar. Onun sözleri, kollarımdaki çürükler, göğsümde ve bacaklarımdaki acı. O burada.

BİRİNCİ BÖLÜM

Garip.

Tamam, bu yargıya dayanak oluşturacak kadar çok deneyimim yok. On altı yaşında falanım ve güç anlayan ya da geri zekâlı biri değilim ve doğduğumdan beri -bildiğim kadarıyla- bir dolabın içine kilitlenmemiştim. Ama Programlama bunu sana yapıyor. Deneyim eksikliğini hissettiriyor.

İlklerin geçişi her şeyde biraz zaman alır. İlk sözcükler, ilk adımlar, duvardaki ilk örümcek, taşa çarpılan ilk ayak parmağı. Anlarsın işte: Her şeyin ilki.

Yani bugün kendimi garip ve yabancı hissetmem sadece bundan olabilir.

Fakat tırnaklarımı yiyor, burada oturup annem, babam ve Amy'nin beni hastaneden alıp eve götürmesini bekliyorum ve onların kim olduklarını da bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Bu nasıl... garip olmaz ki?

Bızzzzz: Bileğimdeki Levo'dan gelen ikaz edici, hafif bir titreşim. Bakıyorum: 4.4'e düşmüşüm, mutluluğun aksi yönünde. Biraz çikolatam var ve tadını alıp bekleyince seviyem yavaşça yukarıya doğru tırmanmaya başlıyor.

"Biraz daha sinirlenirsen şişmanlayacaksın."

Sıçrıyorum.

Dr. Lysander kapıda beliriyor. Uzun, zayıf ve beyaz önlüklü. Koyu renk saçları dümdüz geride toplanmış. Kaim gözlükleri var. Fısıltılar içindeki bir hayalet kadar sessiz hareket ederken, biri öfkeye kapıldığında olay gerçekleşmeden önce ne olacağını hep bilir gibi görünüyor. Fakat seni kucaklayıp geriye götüren bazı hemşireler gibi değil. Hoş diye adlandırabileceğiniz biri değil.

"Zaman geldi, Kyla. Gel."

"Mecbur muyum? Burada kalamaz mıyım?"

Kafasını sallıyor. Sabırsız bir göz kırpışı "bunu daha önce milyonlarca kez duydum ben" diyor. Ya da en azından 19.417 kez, çünkü Levo'm 19.418 rakamını gösteriyor.

"Hayır. Bunun mümkün olmadığını biliyorsun. Oda bize lazım. Gel."

Dönüp odadan çıkıyor. Çantamı alıp onu izliyorum. Sahip olduğum her şey bu, ama ağır değil.

Kapıyı kapatmadan önce bakıyorum: Burası benim dört duvarım. İki yastık, bir örtü. Bir gardırop. Sağ tarafında bir çıkıntı olan bir lavabo, bu kattaki ve diğer katlardaki kutuları andıran sonsuz oda sıralarından benim odamı farklı kılan tek şey. Hatırladığım ilk şeyler bunlar.

Dokuz ay boyunca benim evrenimin sınırları burası oldu. Burası, Dr. Lysander'in çalışma odası, spor salonu ve bir kat aşağıda benim gibi olan diğerleriyle birlikte gittiğim okul.

Bızzzzz: Şimdi daha ısrarlı, kolumu titretiyor, dikkatimi vermemi istiyor. Levo 4.re düşmüş.

Çok düşük.

Dr. Lysander dönüyor, iç geçiriyor. Eğiliyor, böylece göz göze geliyoruz ve bir eliyle yanağıma dokunuyor. Bir ilk daha.

"Gerçekten, iyi olacaksın. Ve başlangıçta her iki haftada bir seni göreceğim."

Gülümsüyor. Dişlerinin çaprazında dudaklarının hafifçe yayılışı yüzünde rahatsız bir biçimde duruyor, sanki oraya nasıl geldiğini ya da oraya bir kez geldiğinde ne yapacağını bilemez gibi.

O kadar şaşırıyorum ki korkumu unutup kırmızıdan yukarı tırmanmaya başlıyorum.

Onayladığını belirtmek için başını sallıyor, doğruluyor ve koridoru geçerek asansöre yürüyor.

Yere,doğru on kat sessiz kalıyoruz, sonra bir başka odaya açılan kısa bir koridor çıkıyor. Bildik nedenlerden ötürü daha önce hiç içine girmediğim bir oda bu. Tepede "İ&Ç", "İşlem ve Çıkış" yazıyor. Bu kapıdan bir kez geçtin mi bir daha seni kimse görmüyor.

"Haydi," diyor.

Tereddüt ediyor, sonra yarı açık kapıyı itiyorum. Hoşça kal ya da lütfen beni bırakma veya her ikisini birden söylemek için dönüyorum fakat o beyaz önlüğünün ve siyah saçlarının hışırtısıyla birlikte çoktan asansörün içinde kaybolmuş oluyor.

Kalbim hızla atarak gümbürdüyor. Nefes alıp veriyorum ve her seferinde

yavaşlayana kadar bize öğrettikleri gibi ona kadar sayıyorum; sonra omuzlarımı dikleştirip açılması için kapıyı itiyorum. Eşiğin ilerisinde, dibinde bir kapı olan, bir duvarı boyunca plastik sandalyeler dizili, iki diğer Programlanmışın yerde, önlerinde benimki gibi resmi çantalarla oturduğu uzun bir oda var. Gerçi burada daha uzun süreden beri bulunuyorum ama her ikisini de derslerden hatırlıyorum. Onlar da benim gibi hep giydiğimiz soluk mavi, pamuklu tulumları çıkarmış ve günlük kotlarını giymişler.Bir başka üniforma anlaşılan.Sonunda aileleriyle birlikte hastaneden ayrılacakları için heyecanlı, gülümsüyorlar.

Onlarla hiç tanışmamış olmalarının bir önemi yok, aldırma.

Diğer duvarın önündeki masada oturan hemşire bakışlarını yukarı kaldırıyor. Arkamdan kapanmasını istemeyerek kapının ağzında ayakta duruyorum. Hafifçe kaşlarını çatıyor ve eliyle beni içeri çağıran bir işaret yapıyor.

"Gel. Sen Kyla mısın? Çıkış işlemini yapmadan önce bana kayıt yaptırmalısın/' diyor ve gülümsüyor.

Ayaklarımı masasına doğru sürüklüyorum; kapı arkada bir hışırtıyla kapanırken Levo'm titreşiyor. Elimi avucuna alıp, daha da sert titremeye başlayan Levo'mu kontrol ediyor: 3.9. Başını sallayıp kolumu bir eliyle sıkıca tutuyor ve diğeriyle omzuma şırıngayla bir enjeksiyon yapıyor.

"Nedir bu?" diye soruyorum geriye çekilip omzumu ovalarken, halbuki ne olduğuna neredeyse eminim.

"Bir başkasının sorunu haline gelene kadar seni aynı seviyede tutacak bir şey sadece. İsmin söylenene dek otur."

Midem çalkalanıyor. Oturuyorum. Diğer ikisi bana açılmış koca gözlerle bakıyor. Mutluluk Sıvısı'nm gerginliğimi azalttığını, damarlarımı gevşettiğini hissedebiliyorum ama Levo'm yavaşça 5'e yükseliyor olsa bile bu düşüncelerimin durmasını sağlamıyor.

Ya ebeveynlerim beni sevmezse? Gerçekten denediğimde bile -ki doğrusu bu pek sık olmaz- insanlar bana sıcak gelmiyor. Bekledikleri şeyleri yapıp söylemediğimde Dr. Lysander gibi si- nirieri bozuluyor.

Ya ben onları sevmezsem? Tek bildiğim isimleri. Elimde olan tek şey çerçeveli ve hastane odamın duvarına asılmış, şimdi de çantama tıkılmış olan bir fotoğraf. David, Sandra ve Amy Davis: Babam, annem ve ablam. Objektife gülümsüyor ve yeterince hoş görünüyorlar ama gerçekte nasıl olduklarını kim

bilebilir?

Fakat hepsinin sonunda bunların hiçbiri önem taşımıyor çünkü onlar kim olurlarsa olsunlar, kendimi onlara sevdirmem gerek.

Başarısızlık gibi bir seçenek yok.

İKİNCİ BÖLÜM

"İşlemden geçme" çok kapsamlı değil. Taramadan geçiyorum, fotoğrafım çekiliyor, parmak izim alınıyor ve tartılıyorum.

Halbuki "Çıkış" biraz beceri isteyen bir iş. Hemşire yolda annemle babama merhaba demem gerektiğini, artık büyük, mutlu bir aile olduğumuzu ifade etmek için onlarla birlikte bazı kâğıtlar imzalayacağımızı söylüyor. Sonra birlikte sonsuza kadar mutlu bir biçimde yaşamak üzere oradan ayrılacağız. Elbette doğrudan sorunu bulup çıkartıyorum hemen: Ya bana şöyle bir bakıp imzalamayı reddederlerse? Sonra ne olacak?

"Dimdik dur ve gülümse," diye tıslıyor, sonra beni bir kapıdan itiyor.

Yüzüme büyük bir gülümseme yapıştırıyorum, bunun beni korkmuş ve sefil halimden mutlu birine, bir meleğe dönüştürmeyeceğine ikna olmuş durumdayım; daha çok bir deliye benziyorum.

Kapının ağzında ayakta dikiliyorum ve işte oradalar. Neredeyse onları fotoğraftaki gibi poz verirken görmeyi bekliyorum. Fakat her biri farklı giysiler içinde, farklı şekilde duruyorlar ve ayrıntılar dikkate değer: Çok ani davranışları var, damarlarımda hâlâ yavaşça dolaşan Mutluluk Sıvısı'na rağmen bunların hepsinde beni etkileme ve kırmızıya yöneltme tehlikesi var.

Öğretmenin bıkkın sesini duyuyorum, sanki burada yanımda duruyormuş gibi, yeniden ve yeniden aynı sözleri tekrarlıyor: Bir seferde tek bir şey Kyla.

Gözlerine odaklanıyor ve gerisini sonraya bırakıyorum. Baba yaşlı, anlaşılmaz, kendine hâkim; annemin hafif hareli, açık kahverengi, sabırsız gözleri bana Dr. Lysander'i hatırlatıyor, sanki onlardan hiçbir şey kaçmıyormuş gibi. Ve ablam da orada: Çikolata rengi kadifeye benzer parlak bir tene yerleşmiş büyük, koyu, neredeyse siyah gözleri merakla benimkilere dikili.

Haftalar önce fotoğraf gönderildiğinde Amy'nin ebeveynlerimden ve benden neden bu kadar farklı olduğunu sormuş ve bu ırkın konu dışı kaldığına ve artık görkemli Merkezi Birlik çatısı altında dikkate değer ya da yorum yapılacak kadar önemli olmadığına dair kesin bir cevap almıştım.

Fakat nasıl olur da fark edilmez?

Üçü de bir masada, bir adamın karşısında sandalyelere oturuyor. Tüm gözler

bana dönük ama kimse bir şey söylemiyor. Gülümsemem gittikçe yapay bir şey halini alıyor, tıpkı ölmüş ve şimdi ölümcül bir mimikte yüzüme yapışmış bir hayvan gibi.

Sonra babam sandalyesinden sıçrıyor. “Kyla sana ailemize hoş geldin demekten dolayı çok mutluyuz/' Gülümsüyor ve elimi tutup yanağımdan öpüyor, sakalları sert. Gülümsemesi sevecen ve gerçek.

Sonra, annem ve Amy de oradalar, her üçü de benden kat kat uzun görünüyorlar. Amy koluma giriyor ve saçıma dokunuyor. “Ne güzel bir rengi var, mısır püskülü gibi. Ne kadar da yumuşak!"

Ve sonra annem de gülümsüyor, ama onunki daha çok benimkine benziyor.

Masadaki adam genzini temizliyor ve bazı kâğıtları karıştırıyor. “İmzalar lütfen?"

Ve annemle babam gösterdiği yeri imzalıyorlar, sonra babam kalemi bana veriyor.

"Burayı imzala Kyla," diyor adam ve altında Kyla Davis yazılı uzun bir belgenin sonundaki boş bir satırı işaret ediyor.

"Nedir bu?" diyorum, sözcükler Dr. Lysander'in bana hep söylediği düşünmeden konuşmamak işi aklıma gelmeden ağzımdan çıkıyor.

Masadaki adam, önce şaşkınlık sonra bir hiddet ifadesi yüzünden geçerken kaşlarını kaldırıyor. "Resmi tedavi sonrası dışarı çıkış için standart belge. İmzala."

"Önce okuyabilir miyim?" diyorum, bir yanım kötü fikir diye fısıldasa da inatçı damarım bunu söylememi sağlıyor.

Gözleri kısılıyor ve iç geçiriyor. "Evet, okuyabilirsin. Bayan Davis yasal haklarını kullanırken hepiniz biraz bekleyeceksiniz."

Baştan sona bir bakıyorum ama on sayfa uzunluğunda; sık basılmış yazı gözlerimin önünde dalgalanıyor ve kalbim yine çok hızlı atmaya başlıyor.

Baba bir elini omzuma koyuyor ve dönüyorum. "Her şey yolunda Kyla. Haydi," diyor, yüzü sakin, güven verici; bundan sonra kulak vermem gereken onun ve annemin sözleri. Ve geçen hafta bir hemşirenin bütün bunları bana sabırla açıklamış olduğunu hatırlamaya başlıyorum: Bunlar bu sözleşmedekilerin bir parçası.

Yüzüme kan hücum ediyor ve imzalıyorum: Kyla Daıns. Artık sadece Kyla değil: Dokuz ay önce bu yerde ilk defa gözlerimi açtığımda ismimi seçen yönetici, ismi verirken halasının da benim gibi yeşil gözleri olduğunu söylemişti. Artık bu ailenin bir parçası olarak bana ait gerçek bir soyadım var. Bu da sözleşmenin içinde bir yerde yazıyor.

"Dur şunu taşıyayım," diyor babam ve çantamı alıyor. Amy kolunu benimkine doluyor ve son bir kapıdan geçiyoruz.

Aynen böyle, bilip tanıdığım her şeyi geride bırakıyoruz.

Hastanenin altında çıkışa doğru yer alan otoparktan dönerek yukarı çıkarken annem ve babam beni inceliyor. Peki, öyle olsun, ben de onları inceliyorum ne de olsa.

Büyük ihtimalle nasıl olup da birbirinden bu kadar farklı iki kızları olduğunu düşünüyorlar ve bu, fark etmemem gereken deri rengiyle de ilgili değil.

Amy arka koltukta yanıma oturuyor: Uzun boylu ve iri göğüslü; benden üç yaş büyük, on dokuzunda. Ben küçük ve zayıfım, ince telli sarı saçlarım var; onunkiler koyu, kalın telli ve kabarık. O, erkek hemşirelerden birinin diğerine beğendiğini ifade etmek için söylediği gibi tam bir bomba. Bense...

Beynim Amy'nin zıddı bir sözcük arıyor ama boş küme. Belki de bu, kendi içinde cevabın kendisidir. Ben boş bir sayfayım.İlgi çekici olmayan bir sayfa.

Amy uzun kollu, bol, kırmızı desenli bir elbise giyiyor fakat bir kolunu yukarı çektiği için Levo'sunu görebiliyorum. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, demek o da Programlanmış. Onun Levo'su eski bir model, parçalı ve kalın, benimkiyse bir saat ya da bilezik gibi görünmesi amacıyla yapılmış ama kimsenin gözünden kaçmayan küçük kadranlı zarif altın bir zincir.

"Kız kardeşim olduğun için çok mutluyum," diyor ve büyük dijital rakamlar 6.3'ü gösterdiğine göre bu söylediğinde ciddi.

Geçide varıyoruz; gardiyanlar var. Bir tanesi arabanın yanma geliyor ve diğerleri camın arkasından izliyor. Baba birkaç düğmeye basıyor ve arabanın bütün camlarıyla bagajı açılıyor.

Annem, babam ve Amy giysilerinin kollarını çekip ellerini camdan çıkarıyorlar, ben de öyle yapıyorum. Gardiyan, annemle babamın çıplak bileklerine bakıp başıyla onayladığını belirten bir işaret yapıyor, sonra Amy'ye gidip Levo'sunun üzerine doğru bir şey tutuyor ve o şey bipliyor. Sonra aynı şeyi

benimkine yapıyor ve o da bipliyor. Bagaja bakıyor ve çarparak kapatıyor.

Arabanın önündeki bariyer kalkıyor ve biz de geçiyoruz.

"Kyla bugün ne yapmak istersin?" diye soruyor annem.

Annem şişman ve sivri; bu bana saçma gelmiyor. Şekli yuvarlak ve yumuşak fakat gözleri ve sözleri keskin.

Araba yola çıkıyor ve ben daire şeklinde dönüyorum. Hastane kompleksini biliyorum ama sadece içeriden. Yan yana ve üst üste yayılıyor. Sonsuz bir parmaklıklı küçük pencereler dizisi. Düzenli aralıklarla yerleşmiş gardiyanları olan yüksek çitler ve kuleler. Ve...

"Kyla, sana bir soru sordum!"

Sıçrıyorum.

"Bilmiyorum," diyorum.

Ve babam gülüyor.

"Elbette bilmiyorsun Kyla, endişe etme. Kyla ne yapmak istediğini bilmiyor, orada yapılacak ne olduğunu bilmiyor."

"Evet anne, anlarsın," diyor Amy ve başını sallıyor. "Doğruca eve gidelim. Doktorun dediği gibi bırakalım da biraz alışsın."

"Tabii, çünkü doktorlar her şeyi bilir," diye iç geçiriyor annem ve ben bu sözlerden eski bir tartışmayı seziyorum.

Babam aynaya bakıyor. "Kyla, doktorların yüzde ellisinin sınıflarının sonuncusu olduklarım biliyor muydun?"

Amy gülüyor.

"Gerçekten David," diyor annem ama o da gülümsüyor.

"Sağını solundan ayıramavan doktorun hikâyesini duymuş muydun?" diyor babam ve hastanemde olmamasını umduğum uzun bir cerrahi hatalar hikâyesine başlıyor.

Fakat az scnra tüm yapıp ettiklerini ve söylediklerini unutuyorum ve gözlerimi camdan dışarıya dikiyorum.

Londra.

Zihnimde yeni bir resim oluşmaya başlıyor. Yeni Londra Hastanesi onu

çevreleyen denizin içinde büzülerek merkezdeki yerini kaybediyor. Yollar, arabalar, binalar. Hastanenin yakınındaki yerler kararıyor ve kapanıyor; her şey daha hayat dolu.Dışarısı balkonlarla, bitkilerle, pencerelerden dalgalanan perdelerle yıkanıyor. Ve her yerde insanlar var. Arabalarda, yol boyunca yürüyen... İnsan, dükkân ve ofis kalabalıkları, yine daha fazla insan kalabalığı, hastaneden uzaklaştıkça seyrekleşen köşelerdeki gardiyanları göz ardı ederek her yöne koşturuyorlar.

Dr. Lysander bana defalarca sordu. Neden her şeyi inceleyip bilmek gibi bir mecburiyetim var, her ilişki ve tutumu aklımda tutup ayrıntılandırmak gibi?

Bilmiyorum. Belki de boş hissetmeyi sevmiyorum. Eksik olan ve doğru biçimde yerine yerleştirilmesi gereken o kadar çok ayrıntı var ki.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıp düşmemeyi hatırlamaya çalıştığım günlerde hastanenin girişe izin verilen her katında yürüdüm ve zihnimde buraları resimlerle ayrmtılandırdım. Her hemşirenin görev yerini, laboratuvarını ve odasını gözlerim bağlı bulabiliyordum; şimdi gözlerimi kapatıp arkamda bıraktığım hepsini görebiliyorum.Ama Londra farklı bir konu. Bütün bir şehir.Haritayı tamamlamak için her sokağı baştan başa dolaşmam gerek ve görünen o ki yolculuğumuz dosdoğru "eve", Londra'ya bir saat uzaklıkta batıda bir köye doğru.

Hastanenin okulunda haritalar ve resimler gördüm elbette. Bizi her gün saatlerce çıkışa hazırlamak için, boş beyinlerimiz emebilsin diye genel bilgilerle kaşık kaşık beslediler.

Ne kadar da çeşitliydi. Bense unutmamak için şeyleri tekrar tekrar bir not defterine yazıp çizerek her olayı kavrayıp ezberledim. Diğer birçoğu almaya daha az açıktı. Her şeye ve herkese büvük sersem sırıtışlarla gülümsemekle fazlasıyla meşguldüler.Programlandığımızda fiziksel profillerimizdeki mutluluk oranını yükseltmişlerdi.Eğer benim profilimdekini de yükselttilerse en başta ellerindeki sıfır olmalı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Babam çantamı bagajdan çıkarıp anahtarlar elinde ıslık çalarak eve doğru yürüyor. Annem ve Amy arabadan iniyor, sonra ben onları izlemeyince geri dönüyorlar.

"Bizimle gel Kyla." Annemin sesi sabırsız.

Kapıyı itiyorum, kuvvetli ve sonra daha da kuvvetli, ama hiçbir şey olmuyor. Başımı kaldırıp anneme bakıyorum, yüzündeki ifade ses tonuyla eşleşince midem burulmaya başlıyor.

Sonra Amy kapıyı dışarıdan açıyor. "Bu kolu kapının içinden aşağı doğru çekip sonra açmak için itiyorsun. Tamam mı?"

Yeniden kapıyı kapatıyor ve kolu söylediği gibi kavrıyorum. Kapı sallanarak açılıyor ve bu kadar uzun süre arabada kaldıktan sonra bacaklarımı düzeltip açabileceğim için mutlu bir şekilde adımımı dışarı atıyorum. Trafikteki gecikmeler ve çevirmeler yüzünden bir saat üç saate çıkmış ve annem her bir saatte daha fazla sıkılmış durumda.

Annem bileğimi tutuyor. "Bak. 4.4 olmuş. Hem de sadece bir kapıyı açamadığı için. Tanrım bu çok zor bir iş olacak.'

Ve ben karşı çıkmak ve bunun haksızlık olduğunu söylemek istiyorum, sorun kapı değil, senin bu konudaki tutumun Ama neyi söyleyip neyi söylememem gerektiğini bilmiyorum. Bunun yerine hiçbir şey söylemeyip sertçe yanağımın içini ısırıyorum.

Annem babamın peşinden içeri girerken Amy bir kolunu omuzlanma atıyor. "Öyle demek istemedi, sadece ilk akşam yemeğin gecikecek diye aksileşti. Her neyse, daha önce hiç arabaya binmemiştin değil mi? Nereden bileceksin ki?"

Duruyor ve ben yine ne diyeceğimi bilmiyorum, fakat bu sefer bunun sebebi onun tatlı olması. O yüzden gülümsemeyi deniyorum, küçük bir gülüş fakat bu sefer gerçek bir tane.

Amy de gülümsüyor ve onunki daha büyük. "İçeri girmeden önce etrafa bir bakmak ister misin?" diyor.

Arabanın park edilmiş olduğu yerden evin sağma doğru hep biz yürürken

ayaklarımızın altında çıtırtıyla ezilen ve hareket eden küçük taşlar var. Ön bahçeyi kare şeklinde yeşil bir ot örtüsü kaplıyor, solda büyük bir ağaç -sanırım meşe- var. Yaprakları sarı, turuncu ve kırmızının bir karışımı, bazıları karmakarışık ağacın altına saçılmış. Yapraklar sonbaharda dökülür, diye kendime hatırlatıyorum ve şimdi hangi aydayız? Eylül'ün 13'ü. Ön kapının her iki yanında birkaç kırmızı ve pembe dağınık çiçek, yaprakları yere dökülmüşVe etrafımda büyük bir alan var.Hastaneden ve Londra'dan sonra ne kadar da sessiz. Çimlerin üzerinde durup serin havayı içime çekiyorum. Nemli, hayat dolu ve şu düşmüş yapraklar gibi hayatın sonu lezzetinde.

"İçeri geliyor musun?" diyor Amy ve ön kapıdan koridorun içine doğru onu izliyorum. Baştaki, kanepeli ve lambalı, masalı bir oda. Devasa siyah, düz bir ekran duvarlardan birini teslim almış. Bir televizyon mu? Hastanede dinlenme aralarında kullandıklarından çok daha büyük, ilk seferden sonra yanma yaklaşmama izin verdikleri gibi değil. Seyretmek kâbuslarımı daha da kötüleştirin işti.

Bu oda bir diğerine açılıyor: Üstünde ve altında dolaplar bulunan uzun tezgâhlar var ve annemin içine bir sepet koymak için üzerine eğildiği büyük bir fırın.

"Odana git ve akşam yemeğinden önce eşyalarını çıkar Kyla," diyor annem ve sıçrıyorum.

Amy elimi tutuyor. "Bu taraftan," diyor ve beni koridora çekiyor. Merdivenlerden yukarıya onu izliyorum, üç kapısı ve yukarı giden daha çok basamağı olan bir başka koridora çıkıyoruz.

"Biz bu kattayız, annemle babam yukarıdalar. Bak bu benim kapım." Sağdakini işaret ediyor. "Şu sondaki banyoyu paylaşacağız. Onların yukarıda kendilerine ait bir banyoları var. Ve bu da senin odan." Solu işaret ediyor.

Amy'ye bakıyorum.

"Haydi."

Kapı yarı açık, itiyorum ve içeri giriyorum.

Hastane odamdan çok daha büyük. Çantam çoktan yerde duruyor, baba onu oraya koymuş olmalı. Çekmeceli ve üzerinde ayna bulunan bir tuvalet masası var, yanında da bir gardırop. Lavabo yok. Evin ön kısmının üzerinden dışarıya bakan büyük geniş bir pencere.

İkiz yataklar.

Amy içeri giriyor ve birine oturuyor. "Başlangıçta iki tanesini buraya koyalım diye düşündük; geceleri sen de istersen seninle kalabilirim. Hemşire sen yerleşene kadar bunun iyi bir fikir olabileceğini söyledi."

Gerisini söylemiyor ama ben anlıyorum. Onlara söylemiş olmalılar. Kâbus görürsem diye. Sık sık kâbus görüyorum ve uyandığımda yanıma yeterince çabuk biri gelmezse çok düşük bir seviyeye iniyorum ve Levo'm beni yere yıkıyor.

Diğer yatağa oturuyorum. Üzerinde yuvarlak, siyah ve tüylü bir şey var; elimi uzatıyorum, sonra duruyorum.

"Çekinme. Bu Sebastian, kedimiz. Çok arkadaş canlısıdır/'

Parmak ucumla hafifçe kürküne dokunuyorum. Sıcak ve yumuşak.

Uyanıyor ve pençelerini gererken top gibi vücudu açılıyor, başını geriye atıp esniyor.

Daha önce kedi resimleri gördüm elbette. Fakat bu farklı. Düz bir resimden çok daha fazlası: Yaşıyor ve balık kokan ağzıyla nefes alıp veriyor, gerinirken ipeksi kürkü hafifçe dalgalanıyor, sarı-yeşil büyük gözleri benimkilere dikili.

"Miyav," diyor ve sıçrıyorum.

Amy kalkıp öne doğru eğiliyor.

"Onu yakala, böyle," diyor ve bir elini başından aşağı kuyruğuna doğru kürkünün üzerinde gezdiriyor. Onu taklit ediyorum ve kedi bir ses çıkarıyor, vücudundan geçerek boğazını titreten derin bir guruldama.

"Bu nedir?"

Amy gülümsüyor. "Mırıldıyor. Seni sevdiği anlamına geliyor bu."

Daha sonra pencerenin dışında karanlık çöküyor ve Amy odanın öbür tarafında uyuyor. Sebastian yanımda, onu kavradığımda hâlâ hafifçe mırıldıyor. Kapı kedi için yarı açık ve merdivenlerden yukarıya sesler sürükleniyor. Tıkırtılı mutfak sesleri. İnsan sesleri.

"Sessiz, ufak bir şey değil mi?" Bu, babam.

"Bence de. Amy ile hiç alakası yok. Kapıdan içeri girdiği ilk günden itibaren kıkır kıkır gülüp konuşmayı hiç bırakmamıştı, değil mi?"

"Hâlâ öyle," diyor babam ve gülüyor.

"O farklı bir kız, tamam. Bana sorarsan biraz tuhaf; o büyük yeşil gözlerini dikip bakıyor da bakıyor."

"Evet, bayağı tatlı. Yerleşene kadar ona bir şans ver"

"Bu onun son şansı, değil mi?"

"Sus."

Ve aşağıda bir kapı kapanıyor, artık hiçbir şey duymuyorum. Sadece hafif bir mırıldanma.

Hastaneden ayrılmak istemedim. Orada sonsuza kadar kalmak istediğimden değil, ama o duvarlar arasında nerede olduğumu biliyordum. Nasıl uyum sağlayacağımı, ki bu istisnai.

Burada her şey bilinmez.

Fakat düşündüğüm kadar korkutucu değil. Şimdiden Amy'nin sevimli olduğunu görebiliyorum. Babam da idare eder. Eğer seviyem düşerse Sebastian beni eşikten geri çekmek için çikolatadan daha iyi bir şey olacakmış gibi geliyor. Ve yemek de çok daha iyi. Fırındaki ilk pazar günü yemeğim. Amy bunu her hafta yapacağımızı söyledi.

Akşam yemeği ve duş değil bir banyo -içine gömüleceğin sıcak koca bir küvet- beni yaklaşık 7'de yatağa yolladı.

Annem benim tuhaf olduğumu düşünüyor. Ona bu kadar çok gözlerimi dikip bakmam gerektiğini hatırlamalıyım.

Üstüme uyku çöküyor ve onun sözleri beynimin içinde birikiyor.

Son şans...

Başka şanslarım da mı oldu?

Son şans...

Kaçıyorum.

Kendimi bir ayağımı diğerinin ardından tekrar ve tekrar atmaya zorlarken ayaklarımın altında dalgalar kumu pençeliyor. Akciğerlerim patlayıncaya kadar içeri çekilip bırakılan düzensiz nefes alışlar... ve ben hâlâ kaçıyorum. Altın kum ayaklarımın altında çöküyor ve gözlerimin görebildiği kadar uzağa uzanıyor ve

hâlâ yukarı eşeleniyor ve aşağı kayıyor ve kaçıyorum.

Korku topuklarımı ısırıyor.

O yaklaşıyor.

Dönüp onunla yüzleşebilir, ne olduğunu görebilirim.

Kaçıyorum.

"Şışşt. Yanındayım."

Çırpmıyorum, sonra kollarını bana saran kişinin Amy olduğunu anlıyorum.

Kapı açılıyor ve koridordan içeriye ışık süzülüyor.

"Ne oluyor?" diyor annem.

Amy cevap veriyor. "Yalnızca kötü bir rüya, ama şimdi iyisin. Değil mi Kyla?"

Kalp atışlarım yavaşlıyor; görüntü, açıklık. Onu öteye itiyorum.

"Evet. İyiyim."

Bu sözleri söylüyorum, fakat bir parçam hâlâ kaçıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ağaçların arasından kendimi bırakıyorum, yerdeki otların ve papatyaların üzerinde dönüp yayılıyorum, yalnız başımayım. Gökyüzünde sürüklenen, yarı tanıdık şekiller ve yüzler oluşturan bulutlara gözlerimi dikiyorum. İsimler, onlan yakalamaya çalışsam da kayıp gidiyor, ben de bırakıyorum yalayıp geçsinler: Yalnızca orada hareketsiz uzanıyor ve kendim oluyorum.

Zaman geldi. Yok olana kadar sis gibi akıp gidiyorum. Ağaçlarla gökyüzü kapalı gözkapaklarmın karanlığıyla, gıdıklayan otlar sert yatakla yer değiştirdi.

Sessiz. Neden bu kadar sessiz? Vücudum 5'ten geç olduğunun farkında fakat hâlâ çalan bir zil, koridorda aşağı yukarı dolaşıp çınlayan kahvaltı servis arabası yok.

Kaskatı ve hareketsiz uzanıp nefesimi tutuyor, dinliyorum.

Nefes alıp verirken bile aheste. Yakında. Dün gece bilincimi mi kaybettim, odamda bir Gözcü mü var? Eğer öyleyse gözetlemekten çok uyuyorlar.

Diğer tarafta neşeli, hafif sesler var, uzaktan gelen bir yükselip azalma, müzik gibi. Kuşlar mı?

Ayağımın dibinde ılık bir şey var.

Hastanedeki odamda değilim. Hatırlayınca gözlerim çat diye açılıyor.

Odanın hiçbir yerinde Gözcü yok: Amy uyuyor ve derin nefes alıyor, ayakucumdaki Sebastian gibi. Aynı şeyin yeni bir çeşididir belki.

Sessizce pencerenin oraya kayıp perdeyi çekiyorum.

Şafak.

Kırmızı, ufak bulut demetleri halinde pembe alanlar kırışık metal burgular gibi gökyüzünü çizgi çizgi boyuyor, ışık vahşi renk sıçramalarıyla otların ve ıslak yaprakların arasında parlıyor. Turuncu, altın sarısı, kırmızı ve hepsi karmakarışık.

Güzel.

Hastane odam batıya bakardı. Çoğunlukla binaların siper olduğu günbatımları gördüm, doğru, ama hiç gün doğumu görmemiştim.

Kuşların arkadaşları var ve az önceki hafif şarkı arkadaşları onlara katılınca

yükseliyor. Pencereyi tamamen açıyorum, sarkıp nefes alıyorum. Hava temiz; metalik kokular ya da dezenfektan kokusu yok. Bu erken saatin ışığında aşağıdaki bahçenin ve o parıltının ötesindeki kırlık alanın nemli yeşilliği.

Ve bir şekilde, biliyorum. Şehir asla bana ait olmadı. Ben bir köy kızıydım - kızıyım. Nefes aldığımdan nasıl eminsem bundan da bir o kadar eminim, bu yer benim evimmiş gibi geliyor.

Evimmiş gibi değil, burası evim: Dün, bugün, bilmediğim kaç tane gelecek gün varsa o kadar süre.

Fakat bugün kimsem ona dönüşmeden önce de böyleydi. Dr. Lysander bilinçaltımda bazı şeyler kurduğumu, bunların gerçek olup olmadığını bilmenin bir yolu olmadığını söylüyor. Düzenlemek amacıyla bilinmeze anlam yüklemek, tıpkı diyagramları, haritaları çizerken yaptığım gibi. Yüzleri.

Aşağıda, ışıldayan otlar, çok zengin renklerde desenlerin girdap gibi döndüğü düşmüş yapraklar ve evin kenarındaki solan çiçekler, hepsi bir işaretle çağrılmaya hazır. Hepsi ele geçirilip, düzenlenip kâğıtta çizgiler haline gelmek için can atıyor. Pencereyi sessizce çekiyorum ve odanın içine süzülüyorum. Amy sessiz ve hareketsiz bir halde yatıyor, göğsü hafif ve sakin bir şekilde inip kalkıyor.

Yatağımın ucundan iki yeşil göz beni gözetlemekte.

"Miyav!"

"Şışş. Amy'yi uyandırma," diye fısıldıyorum ve bir elimi Sebastian'ın kürkünde gezdiriyorum. Gerinip esniyor.

Çizim malzemelerim nerede? Dün öğleden sonra Amy çantamı boşalttı. İşi yapmak için zihnim fazlasıyla bulanıktı, tüm bu yeni şeyler ve insanlar çok fazla dikkat istiyordu.

Bir çekmeceyi açıyorum, sonra bir başkasını; dikkatle ve sessizce, onları bulana dek: çizim klasörüm, eskiz defterim ve kalemlerim.

Onları dışarı alıyorum ve altlarından o son sabah onuncu kat hemşireleri tarafından gidiş hediyesi olarak bana verilen çikolatalar çıkıyor. Daha dün olduğunu fark edip şaşırıyorum. Bundan daha uzun bir zaman geçmiş gibi geliyor, çoktan geçmişimin bir parçası olmuş.

Seviyem 6.1. Hiç de düşük değil. Çikolataya ihtiyacım yok. Ama bahaneye

ne gerek var ki? Kapağı açıyorum.

"Kahvaltı için ilginç bir seçim," diyor Amy, sonra oturup esniyor. "Erkenci misin?"

Ona boş boş bakıyorum.

"Hep böyle erken mi kalkarsın?"

Durumu değerlendiriyorum. "Sanırım," diyorum nihayet. "Fakat bu hastanede seçme şansın olmadığı için olabilir."

"Ah, hatırlıyorum. Korkunç sabah zili... Altıda kahvaltı!" Ürperiyor.

"İster misin bir tane?" Kutuyu uzatıyorum.

"Vaaav, çok çekici. Belki sonra, biraz daha uyandıktan sonra... Bu nedir?" Diğer elimdeki klasörü işaret ediyor.

"Çizimlerim."

"Bakabilir miyim?"

Tereddüt ediyorum. Dr. Lysander'in ikide bir kontrol etmekte ısrar etmesine rağmen onları pek kimseye göstermemiştim.

"İstemiyorsan bana göstermek zorunda değilsin."

Onun yanma oturuyor ve klasörü açıp sayfaları çıkarıyorum. Amy en üsttekine bir çığlık atıyor. Bir otoportre. Bu benim, ama farklı bir halim: Yarısı aynadaki gibi, diğer yarısı derişiz, biz gözü göz çukurundan sarkmış sallanıyor.

"Bakabilir miyim?" diye ısrar ediyor ve çizimi ona veriyorum.

Fakat bu daha önce üstte değildi. Sayfaları çevirmeye başlıyorum.

"Çok iyisin, bu muhteşem."

Hepsi burada değil, tomar olması gerektiği kadar kaim değil. Neredeler?

"Sorun ne?"

"Bazı çizimlerim kayıp."

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum. Ve sayfalara daha yavaş bakmaya başlıyorum.

Benim resimlerim, odamınkiler, hayali kişilerin ve yerlerin resimleri burada

ve duruyorlar. Diğer pek çoğu yok.

"Eminim. Neredeyse yarısı gitmiş."

"Neydi onlar?"

"Her çeşit şey. Hemşireler. Hastanede kaldığım kat, çeşitli yerlerin haritaları, odalar. Dr. Lysander. Ve..."

"Dr. Lysander mi dedin?" Amy'nin gözleri kocaman açılıyor.

Eğer yeterince bakarsam hepsinin orada olacağına kani olmuş bir biçimde, hâlâ sayfaların arasında aranırken başımı sallıyorum.

"O Dr. Lysander mi? Sen onu gerçekten tanıyor musun?"

Sayfalara bakmayı bırakıyorum. Orada değiller. Gitmişler.

Bızzzzz. Bileğimden bir ikaz: 4.3 ve düşüyor.

Amy bir kolunu omuzlarıma atıyor. Titriyorum ama soğuktan değil. Bunu kim yapar: Benim olan tek şeyi kim alır?

"Başka çizimler yapabilirsin. Değil mi?

3.9 ve düşüyor.

"Kyla! Bana bak."

Amy beni sarsıyor. "Bak!" diye tekrarlıyor.

Gözlerimi otoportreden, yuvasındaki ölü gözden koparıyorum. Amy'ye çeviriyorum. Kim olursam olayım, gözlerinde benim için hissettiği endişe ve korku var.

3.4...

"Kyla, beni çizebilirsin. Çiz, şimdi."

Aradan eskiz defterimi çekiyor, elime bir kalem veriyor.

Çiziyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bakabilir miyim?" diye soruyor Amy. Başını öne doğru uzatıyor ama eskizi kıvırıyorum.

"Daha değil. Hareketsiz kal yoksa bitiremeyeceğim." "Patronluk da taslarmış."

"Uzun sürmez," diyorum Amy'ye kısa bakışlar atıp kalemimin son birkaç çizgisi için çizimime eğilirken.

Amy gülümsüyor. "Seviyen normalleşti mi?"

Kontrol etmek için bileğimi çeviriyorum. "Evet. 5.2 ve sabit." Kapı açılıyor ama başımı kaldırıp bakmıyorum.

"Kahvaltı için hazır mısınız kızlar?" diyor annem. "Neredeyse," diyorum Amy'ye elimdeki çizime bir kez daha bakarken. Son bir çizgi, işte... "Bitti," diyorum ve kalemi indiriyorum.

"Bakayım!" diye atılıyor Amy ve annem hemen alıveriyor. "Bu çok iyi," diyor Amy.

Annemin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık durumda. "Bu Amy, çok iyi yakalamışsın, aynen böyle, bunu çerçeveletip duvara asmak istiyorum. Olur mu?"

Gülümsüyorum. "Tabii."

* * *

Kahvaltı, gözlemeler. Çizgiler halinde eriyen yağ ve şerbet ya da çilek reçeliyle yenen... Hepsini beraber deniyorum: Çok güzel.

"Her gün böyle yemek yiyeceğini düşünme," diyor annem. Amy'nin resmi duvarda bir çerçeve yerine mıknatısla buzdolabının üzerinde ve annem eski sivri haline geri dönmüş.

"Amy, otobüsün gelmesine yirmi dakika var ve birazcık bile hazırmış gibi görünmüyorsun bana."

"Bugün Kyla'yla birlikte evde kalamaz mıyım?"

"Hayır."

"Babam nerede?"

"İşte tabii ki. Benim de olmam gereken yerde ama ben seninle ilgilenmek için izin almak zorunda kaldım."

Hesaplıyorum. Amy okula gidiyor, babam işte: Bu geriye annemle beni bırakıyor, bütün gün.

"Okula ne zaman başlayabilirim? Bugün gidebilir miyim?"

"Hayır."

Amy açıklıyor. "Önce bölge hemşiresi tarafından incelenmen gerekiyor; senin hazır olduğunu düşünmeli. Sonra seni nereye, hangi sınıfa yerleştireceğini ayarlamak için okul teste sokuyor. Yine de okuman için bazı kitaplar yollamışlar."

"Ya?"

"Hemşire bu öğleden sonra seninle tanışmaya gelecek," diyor annem.

Mümkün olduğu kadar düzgün davranmaya ant içiyorum.

Amy telaşla okul kitaplarını ve formasını bulmaya yukarı kata fırlıyor. A seviyesinde son senesi. On dokuzunda çoktan istediği gibi üniversitede hemşirelik okuyor olmalıydı. Fakat o düzeye gelebilmek için fazladan bir yıla ihtiyacı var. Programlandığında on dört yaşındaymış. Ben şu anda on altıyım. Fazladan kaç yıl okuyacağım?

"Yıkayabilirsin," diyor annem.

"Neyi yıkayacağım?"

Gözlerini deviriyor.

"Bulaşıkları."

Ayağa kalkıp masada otururlarken onlara bakıyorum.

İç geçiriyor. "Kirli tabakları masadan al ve oraya koy." Lavabonun yanındaki mutfak tezgâhını işaret ediyor.

Bir tabağı alıp götürüyor ve bir diğeri için geri geliyorum.

"Hayır! Bu böyle sonsuza kadar sürer. Hepsini üst üste koy. Böyle."

Tabakları topluyor, bıçak ve çatalları çekip şakırtıyla en üsttekinin üzerine koyuyor ve yığını çat diye mutfak tezgâhının üzerine yerleştiriyor.

"Lavaboyu doldur. Deterjan ekle azıcık." Bir şişeyi lavabonun içine sıkıyor.

Baloncuklar!

"Bu fırçayla onları yıka." Bir tabağı fırçayla temizliyor. "Bunu musluğun altında durula, rafa koy, böyle. Tekrarla. Anladın mı?"

"Sanırım."

Ellerimi sıcak suya daldırıyorum.

Demek bulaşık yıkamak bu.

Bir tabağı dikkatle yapışkan gözleme ve şerbet kalıntılarından temizliyorum, durulayıp rafa koyuyorum.

"Hızlan biraz, yoksa bütün gün orada kalırsın."

Durup etrafa bakıyorum.

"Biraz ne?"

"Hızlan. Daha çabuk yap anlamında."

Tabaklar, sonra fincanlar. Fena değil. Hızlanıyorum ve Annem onları bir havluyla kurulamaya başlıyor. Ben çatal bıçaklara başlarken Amy aceleyle merdivenlerden aşağıya iniyor.

Soluğum kesiliyor ve aşağı bakıyorum: Sağ elimle sımsıkı tuttuğum bıçaktan ince kırmızı bir çizgi damlıyor.

Amy sıçrayıp geliyor. "Ah hayır! Kyla."

Annem dönüyor ve iç geçiriyor. Bir deste peçete alıyor.

"Bunu üzerine bastır, her tarafa kan sıçratma."

Yapıyorum ve Amy omzumu ovup Levo'ma bakıyor: 5.1.

"Acımıyor mu?" diye soruyor Amy.

Omuz silkiyorum. "Biraz," diyorum ve acıyor ama elimi zonklatan keskin sıcaklığı görmezden gelip büyülenmiş bir şekilde bakıyorum. Parlak kırmızı peçete tarafından emiliyor, yavaşlıyor, sonra duruyor.

"Sadece bir sıyrık," diyor annem bakmak için peçeteyi elimden soyarken. "Hemşire daha sonra buna bakar. O iyi Amy. Koş yoksa otobüsü kaçıracaksın."

Amy kapıdan fırlarken annem elime bir bandaj sarıyor.

Annem gülümsüyor.

"Söylemeyi unuttum Kyla. Bıçaklar keskindir. Sivri taraflarından tutma."

Hatırlamam gereken o kadar çok şey var ki.

Bunlardan sonra, hemşire Penny bakmak için elimdeki sargıyı çıkarıyor.

"Dikişsiz iyileşir," diyor. "Üzerine biraz antiseptik süreceğim. Biraz acıtabilir, önemseme."

Elime canımı acıtan ve gözlerimi sulandıran sarı bir şey sıçratıyor, sonra yeniden soruyor.

"Tuhaftı," diyor annem. "Elini kestiğinde. Orada öylece durup elinden akan kana baktı. Gözyaşı, tepki yok."

"Pekâlâ, büyük ihtimalle daha önce hiçbir yerini kesmemiş- tir. Kanı hiç görmemiştir."

Hıh. İnsanların ben hiç orada değilmişim gibi benden bahsetmelerine bayılıyorum.

"Bu onun seviyesini falan düşürmedi. Ve..."

"Pardon' En iyi, en uyumlu gülümsememle gülümsüyorum. Konuştuğum anda yanlarında cisimleşen bir hayaletmişim gibi sıçrıyor ikisi de. "Okula ne zaman gidebilirim?"

"Şimdilik bu konuda endişelenme tatlım," diyor Penny. "Gönderdikleri kitaplara bir göz at." Ve anneme dönüyor. "Bıçak gibi tehlikelere dikkatini çekmeyi hatırlamalısınız. Öyle görünmüyor olabilir ama bazı yönlerden gerçekten küçük bir çocuk gibidir ve..."

"Pardon." Yeniden gülümsüyorum.

Penny dönüyor.

"Evet tatlım?"

"Okulun gönderdiği şu kitaplar. Bu sabah onlara baktım. Çok kolaylar, içlerindeki her şeyi hastanedeki okuldan zaten biliyorum."

"Sen bir dâhisin değil mi?" diyor gözlerinde tam tersi olduğumu söyleyen bir bakışla annem.

Penny çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarıyor. Kaşlarını çatıyor ve ekrana bir şeyler yazıyor, sonra elini ekranın üzerinde gezdirerek dosyaları tarıyor.

"Aslında öyle sayılır. Hastaneden ayrılmadan önce yaş uygunluğu testine girmiş. Çok alışılmadık bir şey, çoğu yıllarca geridedir. Başka bazı şeyler daha göndermeleri için okulla görüşeceğim. Ya da Amy eski okul kitaplarını saklıyor olabilir. Hangi dersleri alman gerektiği konusunu halletmemiz lazım."

Bilgisayarını kapatıyor ve anneme dönüyor.

"Nerede kalmıştım? Ah evet. Hastanede sivri kenarlar ve riskler yoktur. Yani her şeyin gösterilmesi lazım. Karşıdan karşıya geçmek ve..."

"Pardon." Gülümsememem bana bile gergin gelmeye başlıyor. Bozulmuş gibi.

"Yine ne var?" diyor annem.

"Ben hangi dersleri almak istediğimi biliyorum."

Penny bir kaşım kaldırıyor. "Ah, biliyorsun demek? Neymiş peki?"

"Sanat."

Gülümsüyor. "Güzel, başka birkaç uygulamalı derse daha ihtiyacın olabilir. Ve seni sanat bölümüne yerleştirmeleri için değerlendirmeye almalılar."

Annem buzdolabını gösteriyor. "Bunu bu sabah çizmiş. Amy'nin resmi."

Penny bakmak için kalkıyor; gözleri büyüyor. "Pekâlâ. Yerleştirirler diye düşünüyorum hayatım."

Yeniden anneme dönüyor.

"Amy ile harika bir iş çıkardınız. Çok hoş. Eminim zamanla Kyla da ailenize adapte olacaktır."

Kollarımı kavuşturuyorum. Kyla adapte olacaktır: Diğerleri ne yapacak peki?

"Dün gece bir kâbus gördü," diyor annem. "Çığlık çığlığa bütün evi ayağa kaldırdı."

Penny yeniden bilgisayarını açıyor. Bana sorması daha iyi bir fikir halbuki: Olan biteni en iyi bilen benim.

"Korkarım böyle bir kayıt var. Onu hastanede bu kadar uzun tutmaları

şüphesiz bu yüzden. Hep yaptıkları gibi altı ay tutmak yerine dokuz ay tutmuşlar. Grupta bunu kontrol etmenin yollarını arayacağız. Hastanede bütün klasik ilaçları denemişler fakat bu aksine durumu kötüleştirmiş. Ve..."

"Pardon, benim hakkımda değil de, benimle konuşur musunuz?"

Gülümseme Penny'nin yüzünden kayıp gidiyor.

"Neyle uğraştığımı görüyorsunuz," diyor annem ve göğüs geçiriyor.

"Bir yanı küçük bir çocuk, diğer yanı küstah bir ergen/' diyor Penny. "Kyla tatlım şimdi bırak da annenle konuşayım. Neden yukarıya çıkmıyorsun?"

Sertçe kapıyı kapatıp kendimi yatağa atıyorum. Sebastian'dan iz yok ve Amv eve gelene dek geçmesi gereken iki uzun saat var.

Çizim dosyam tuvalet masasının üzerinde duruyor. Eskiz defterimi alıyorum.

Şoku atlattığıma göre kayıp olan sayfaların önemi yok. Gözlerimi kapattığımda hepsi aklımda. Her ayrıntı. Onları yeniden çizeceğim.

Bir kalem alıyorum, ama yolunda gitmeyen bir şey var: Başparmağımla işaretparmağım arasında, acı tam da sağ elimi kestiğim yerde, yani çizim yapıp yazı yazdığım elimde. Şimdi deney zamanı, kalem sol elde. İlk başta kendimi sakar gibi hissediyorum; bir yanlışlık var gibi. Birkaç hızlı karalama yapıyorum ve açılmaya başlıyor, fakat yanlışlık hissinden sıyrılamıyorum; neredeyse korku eşiği gibi, sanki devam edersem bir şey olacakmış gibi.

Ama duramıyorum.

Yeni bir sayfa: Önce kimi yapsam?

Dr. Lysander'i doğru çizmenin yolu gözlerinden geçiyor. Hilekâr gözleri var; genelde zırhlı ve soğuk ama ara sıra gizli gizli bakmaya çalışan. Böyle yaptığında benden fazla korkuyormuş gibi görünüyor.

Başlıyorum, alışık olmadığım bir elle ilk başta tereddüt içinde. Çizgi, gölge, hepsi. Güvenim çoğaldıkça daha hızlı ve daha emin. Kalemimin altından Dr. Lysander bana bakmaya başlıyor. Kollarımdaki ve boynumdaki tüyler ürperiyor.

Tuhaf.

Sol elimle çok daha iyi çiziyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Sesler zihnimin içinde birikiyor. Ön taraftan mı geliyor bunlar?

Kalemimi bırakıyorum ve pencereye gidiyorum. Bir erkek ve iki kız aşağıdaki bahçede duruyorlar, Amy'ninki gibi okul formaları giymişler: kahverengi kolsuz elbiseler ve siyah pantolonlar. Çizimimi diğerlerinin altına, bir çekmeceye saklıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. Amy ve annem aşağıdaki koridorda duruyorlar.

"Dolaşmaya çıkıyoruz. Gidebiliriz değil mi?" diyor Amy.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum; daha evden hiç çıkmadı. Trafik nasıl?" diye karşılık veriyor annem.

Benden bahsediyorlar, yine.

"Aslında arabaların önüne atlamamam gerektiğini biliyorum," diyorum en alt basamağa gelince.

"Bana göre hava hoş, onu da al yanma o zaman! Yalnız çok dikkat et."

"Biliyorum anne," diyor Amy. Annem koridordan çıkınca alçak bir sesle şunu ekliyor: "Senden daha iyi biliyorum."

Bana dönüyor. "Kyla gel arkadaşlarımla tanış."

Kapıdan çıkmaya yelteniyorum.

"Önce ayakkabılarını giy."

Ah. Tamam. Amy dün hastaneden gelirken giydiğim tenis ayakkabılarını buluyor ve ben bağcıklarla boğuşurken bekliyor. Dışarıya yöneliyoruz.

"Bu Jazz." Oğlanı gösteriyor. "Ve Chloe ile Debs. Çocuklar, Kyla'yla tanışın."

"Ah, sevimliymiş. Onu kız kardeşimle takas edebilmek isterdim," diyor Chloe. "Kaç yaşında?"

"Bir şey öğrenmek istiyorsan, ona sor," diyor Amy.

"On altı yaşındayım," diyorum.

"Tatlı on altılık, hem de hiç öpülmemiş," diye şarkı söylemeye başlıyor Jazz

biz yolda yürürken ve yanaklarım kızarıyor.

Amy sertçe koluna vuruyor. "Kapa çeneni dangalak, o senin yasak bölgende." Amy arkasına bakıyor, evimiz gözden kaybolmakta.

Jazz onun elini tutuyor. "Özür dilerim bayan, şaka yapıyordum. Affettin mi beni?"

"Sanırım," diyor Amy ve oğlan bir kolunu onun beline doluyor. Amy uzun ama o daha da uzun; geniş omuzlu ve rahat bir yürüyüşü var. Şimdi yakınında olduğumdan tahmin yürütebiliyorum; oğlan çocuğu gibi değil o, on sekizinde gibi, yani hastanede karşılaştığım çocukların hepsinden bayağı büyük. Ve farklı oluşu sırf bu yüzden de değil: Gülüşünün daha önce hiçbir Programlanmış oğlanda görmediğim türden keskin bir fesatlığı var. Çok tatlı.

Dün arabada geldiğimiz yolun tersi yönde, köyün içine yürüyoruz. Bizimkilere benzer müstakil evler, sonra taraçalı köşk sıralan ve boyalı tabelada "Beyaz Aslan" yazısı taşıyan bir bar geçiyoruz. Ta ki "patika" olarak işaretlenmiş kır yolunu gösteren bir yere gelene dek.

"Dolaşmak ister misiniz?" diyor Jazz.

Chloe ve Debs belli ki istemiyor, hoşça kaim dediklerine göre.

Amy bir koluyla benim koluma, diğeriyle Jazz'mkine giriyor. "Gel," diyor.

Toprak pürüzlü ve inişli çıkışlı bir hal alıyor ve ayağımı koy- duğum yere dikkat etmem gerekiyor. Bir yanda yükselen bir çit, diğer yanda her ne yetişiyorsa onun ölü saplarıyla kaplı yokuş alanlar. Yol daralıyor ve Amy Jazz'ı bırakıp elime asılıyor.

Jazz karşı çıkıyor.

"Kes şunu mankafa," diyor Amy ve yolu gösteriyor.

Yükseğe, daha yükseğe tırmanıyoruz; zorlukla nefes alıyorum. Çit ve topraklar ağaca dönüşüyor; turuncu ve kırmızı yaprakların, bazıları böğürtlenli ve dokunduğunda eline batan dikenli yeşil yapraklan olan kahverengi ve gri ağaç gövdelerinin cümbüşünden içiyorum. Çalı meşeleri mi bunlar?

"Manzara bu tarafta bayanlar," diyor Jazz.

Bir virajdan dönüyoruz ve korularla kırlara, aşağıya uzaktaki kiremitli çatılara, bahçelere, yollara bakıyoruz.

"Bak Kyla," diyor Amy. "Buradan bütün köyü görebilirsin. Şurası bizim evimiz. Gördün mü? Soldan ikinci." İşaret ediyor ve evimizin kiremit çatısıyla tuğla duvarını görüyorum.

Bir kütük var ve üzerine oturuyoruz. Jazz yüzünde uysal bir bakışla kollarını arkadan Amy'ye doluyor.

Buraya genelde yalnız geldiklerine dair bir hisse kapılıyorum.

Amy dirseğiyle onu kaburgalarından dürtüyor.

"Eee, Kyla. Ejderha'yla anlaşabiliyor musun?" diyor Jazz.

"Ejderha mı?"

"Annemden bahsediyor," diyor Amy.

"Ah..."

' Daha fazla konuşmana gerek yok! Ah ne demek anladım. Onun reklamlardaki gibi kutsal bir anne figürü değil de aslında ateş püskürten efsanevi yeşil bir canavar olduğunu fark etmişsin."

Kıkırdıyorum.

"Bu doğru değil/' diyor Amy. "Annem o kadar kötü değil, onu tanıman lazım. Ben de eskiden ondan korkardım ve sonra birdenbire durum düzeldi."

"Biliyor musun bana garip gelen şey her ikinizin de ona doğrudan anne diye sesleniyor olmanız," diyor Jazz.

"Bu neden garip olsun?" diye soruyorum.

"Yani, onunla yeni tanıştın, değil mi?"

Amy başını sallıyor. "Bunun önemi yok. Bu en başında hastanede sana söylenen bir şey. Eve götürmek için anne ve babanın seni almaya geldiği."

"Prefabrik bir çocuk," diyor Jazz, sonra Amy onu tokatlamak için hızla dönünce başını eğip savuşturuyor.

"Yani biz herkesten farklıyız," diyorum.

"Benzersiziz," diyor Amy.

"Özel sevgilim benim," diyor Jazz ve onu yanağından öpüyor.

"Bu köyde sadece ikimiz varız," diyor Amy. "Bu yüzden geldiğin için bu

kadar mutluyum. Artık tek ben değilim. Yine de okulumuzda bizden bir düzine kadar var; tüm buralardan gelenler."

Saatine bir bakış atıp lanet eden Jazz, geldiğimiz patikadan hızla kayboluyor.

"Ailesinin bir çiftliği var; bazı günler okuldan sonra onlara yardım etmesi gerek. Biz uzun yoldan geri yürürüz," diyor Amy ve diğer yöne hareket ediyoruz. "Cidden, bugün annemle anlaşabildin mi?"

Omuz silkiyorum. "Benden hoşlandığını düşünmüyorum. Eğer beni istemiyorsa neden yanma aldı?"

"Ah, ama seni seviyor. Sadece bunu iyi bir biçimde gösteremiyor. Karmaşık bir konu."

"Basit olan bile yeterince zor. Karmaşığa ne gerek var?"

"Bununla canını sıkma şimdi. Ama yine de bir şey var. Annem bazen sen söyleyene kadar hiçbir şey duymaz. Ona ne düşündüğünü söylemekten korkma."

Yol aşağı doğru dikleşiyor ve Amy önden kayıyor; inerken yine ayaklarıma konsantre olmam gerekiyor.

Annem hakkında söylediği şeyi düşünüyorum: Jazz ona Ejderha demişti.

"Jazz senin erkek arkadaşın mı?"

"Evet. Anneme söyleme, onu sevmiyor."

Jazz: Bana şarkı söyledi. Tatlı on altılık, hem de hiç öpülmemiş. Öpüldüm mü acaba? Hatırlamıyorsam, sayılır mı?

"Hastanede bana çok sert bir biçimde ne olursa olsun oğlanlardan uzak durmam gerektiği söylendi. Seviyeni berbat ediyorlarmış."

"Ah, bunu yapıyorlar!" diye gülüyor Amy. "En iyisi onları bir süre kendi hallerine bırakmak. Yine de işin sırrı çok sinirini bozmayacak biriyle başlamak."

Anlamı ne bunun?

YEDİNCİ BÖLÜM

"Nerede kaldınız?" Annem kollarını kavuşturmuş, kapıda bekliyor.

"Söyledim ya, yürüyüşe çıktık," diye cevap veriyor Amy biz içeri girip ayakkabılarımızı çıkarırken.

"O ayakkabılar çamurlu. Kendi başınıza patikadan yukarı çıkmadınız değil mi? Güvenli olmadığını söylemiştim."

"Tabii ki çıkmadık, yalnız değildik," diyor Amy ve annemin arkasından gözlerini deviriyor.

"Kyla? Doğru mu bu?" Annem kızgın ejderha bakışıyla bana dönüyor.

"Evet," diyorum. Ve öyle de: Jazz da bizimle geldi. Bizimle dönmedi ama sorduğu bu değil.

"İkiniz de beni dinleyin. Kendi başınıza kalmanız sizin için güvenli değil. Kendinizi koruyamazsınız."

Amy başıyla onaylıyor ve ben hastanedeki kişisel güvenlik derslerini hatırlıyorum. Bu Programlanmış olmanın bir parçası. Birine saldırmadan kendinizi koruyamayacağınız için çok daha dikkatli olmanız gerekir.

Fakat patikanın yukarısında ağaçlardan, daha çok daha çok ağaçtan başka ne var ki?

"Siz gideli asırlar oldu. Endişelendim. Ve neredeyse babanızı kaçırıyordunuz," diyor annem ve koridorda bir çantanın yanında durduğunu fark ediyorum.

Annem kollarını çaprazlamış ve şimdi cildinin tuhaf bir rengi olduğunu görüyorum: azıcık ejderha yeşili. Gözlerinin üstünde, alnındaki hafif çizgilerin çaprazlarında pullar hayal ediyorum. Burun deliklerinden biraz duman mı geliyor ne?

"Bu kadar komik olan nedir bayan?" diyor bana.

Gülümsemeyi yüzümden siliyorum. "Hiç. Özür dilerim."

"Zavallı kızı rahat bırak," diyor bir ses oturma odasından: babam.

Amy odayı geçiyor ve onu yanağından öpüyor. Ben kapı ağzında kararsız bir

biçimde duruyorum.

"Gel hadi Kyla. Otur şöyle. Bana gününü anlat, ben de sana benimkini anlatayım."

Böylece hikâyeleri değiştokuş ediyoruz. Ve benim onun hikâyesiyle ilgilendiğim kadar o da benim elimi kesmemle, hemşire Penny'nin ziyareti ve yürüyüşe çıkışımla ilgilenmiş görünüyor.

Babam bilgisayarlarla çalışıyor. Yeni sistemleri kurup test etmek için çok seyahat ediyor ve şu anda da gitmek üzere; cumartesiye kadar dönmeyecek. Bugünden itibaren beş koca gün. Ve sonra bana aile meselelerinden bahsediyor. İki kız kardeşi var ve biri cumartesi günü oğluyla birlikte ziyarete geleceğinden onlarla tanışabileceğim. Diğerleri uzakta, İskoçyada yaşıyorlar ve gelecek yaz onları ziyarete gidebiliriz. Annemin de tek çocuk olduğunu, anne babasının seneler önce otoyoldaki bir kazada öldüğünü anlatıyor. Annem yalnızca on beş yaşındaymış.Daha sonra o gece Amy'yle yukarı uyumaya çıktığımızda bugünün sakladığım çizimini diğerlerinin arasından bulup çıkarıyorum.

'Amy bu..." Öğleden sonra yaptığım işi uzatıyorum. "Dr. Lysander. Onu tanıdığıma neden şaşırdın?"

Amy kâğıdı elimden alıyor.

"Korkutucu görünüyor!"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Ama bazen fena değildir."

"Hemşire olduğum zaman onunla çalışmayı çok isterim, muhteşemdir."

"Niye?"

"Blmiyor musun? Her şeyi o başlattı: Programlama'yı- Onun buluşu. Bunu okulda fen dersinde öğrendik."

Elimdeki resme bakıyorum. Benimkilere dikili gözlerine. Bunu bilmiyordum. Yoksa biliyor muydum? Dr. Lysander herkesi hep erteler, onun yolundan hızla çekilmeniz gerekir hep. Bütün Programlanmışların hastanede onlar için görevlendirilen bir sorumlu doktorları vardır, o da benimkiydi. Ama şimdi düşününce onun bekleme odasmda benim yanımda hiç kimse olmazdı. Eğer bu kadar önemli biriyse, neden benimle ilgileniyordu ki?

Hastanenin okulunda bize Programlamakla ilgili temel bilgileri öğrettiler. Hepimiz -hafızalarımızı ve kişiliklerimizi silen- Programlanma cezasına

çarptırılmış ve yeni bir başlangıç yapabilecek suçlulardık. Programlanmamızın yirmi birinci yılında çıkarılıncaya kadar her şeyin iyi işlediğinden emin olmaya yarayan Levo'larımız var. Yani Programlanma ikinci bir şans; bu nedenle müteşekkir olmalıyız; bizi hapishaneden ya da elektrikli sandalyeden uzak tutuyor.

Fakat hapishanede olsan, en azından kim olduğunu bilirsin. Yine de elektrikli sandalyeyi gerektirecek kadar kötü bir şey yaptıysan aynı şey söylenemez tabii.

Dudağımı ısırıyorum. "Bilmek istemez miydin?"

"Neyi?"

"Neden programlandığını."

"Hayır. Eğer geçmiş katlanılmazsa, neden buna katlanmayı seçeyim ki?"

Omzumu silkiyorum. Çünkü o benim geçmişim diye.

"Her neyse, bu çizimlerinin sırrını çözmüş oluyor."

"Öyle mi?"

"Sen hastaneden çıkmadan önce güvenlik onları almış olmalı. Kimsenin Dr. Lysander'in ya da orada çalışan diğer bir kişinin neye benzediğini bilmesini istemezler, ya da hastanedeki şeylerin yerlerini. Bu çok tehlikeli."

Kulak misafiri olduğum fısıltılar zihnimde birbirine karışıyor; geceleri duyduğum ufak parçalar, söylentiler ve uzaktan gelen yüksek sesler. Muhafızlar ve kuleler. Yanıp kül olmuş binalar.

"Teröristler mi?"

"Aynen öyle."

Amy ışığı söndürüyor. Az sonra nefes alış verişi bile uyuduğunu gösteriyor. Sebastian yanıma kıvrılıyor.

Yani Dr. Lysander önemli biri ve onun yüzünü dünyadan saklamak için çizimlerimi çaldılar. Ve ben şimdi onu yeniden çizdim. Saklasam daha mı iyi olur acaba? Yakaladığım bu benzerlik şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisi.

Hem de yanlış elimi kullanarak.

Yalnız başıma küçük bir odadayım. Her yer ahşap. Etraf karanlık ama sağ elimde bir meşale var.

Yerde bağdaş kurarak oturmuşum, açtın; soğuk ve rutubetli. Bacaklarım uyuşmuş ve açıp gerecek yer yok ama önemsemiyorum. Dizlerimin üzerinde altlarında düz durmalarım sağlayan bir tahta parçası olan sayfalar var. Kalem kâğıdın üzerinde uçuyor, sadece bana ait olan sihirli bir dans. Zamanda ve mekânda bundan çok uzakta hayali bir yer yaratmak: Olmayı istediğim, özlediğim bir yer.

O kadar dalmışım ki, başta merdivenin aşağısından bana doğru yaklaşan ayak seslerini duymuyorum. Meşaleyi söndürüp nefesimi tutuyorum.

Sesler en alt basamakta duruyor; ara. Sonra yeniden başlıyor, yakına, daha yakına, gizli bölmeme geliyor. Bir şey yapmam lazım, çizimleri- mi saklamam gerek, bir şey yapmalıyım ama taş kesilmişim.

Yüzümde bir ışık yanıyor. Beni kör ediyor. "İşte buradasın."

Hiçbir şey söylemiyorum. Her şeyi görüyor; çizimleri, kalemi. Kalemi tutan eli.

"Kalk!" diye bağırıyor.

Mücadele etmeye başlıyorum, ışık hâlâ gözümü alıyor.

"Sebebini biliyorsun, bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Yine de hâlâ itaatsizlik ediyorsun."

"Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım, yapmayacağım. Söz veriyorum!"

"Yeterince söz verdin. Sana güvenemem!"

Sesi hüzün dolu, hatta keder.

"Sol elini ver bana," diyor adam ve ben vermeyince o tutuyor elimi.

"Öğrenmen gerek. Üzgünüm."

Ve o bir tuğlayla birer birer parmaklarımı parçalarken ben neredeyse buna inanacağım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Istırap gözlerime saplanıyor, bıçağm ağzını bastırır gibi bastırılarak dönüyor.

Dilimin altında metalik, acı bir tat var. Öksürüyorum.

"Kendine geliyor."

Bir erkek sesi. Kim?

Gözlerimi açmaya çalışıyorum, ama güneş gökten yüzüme düşmüş gibi yanıyorlar. İnliyorum.

"Kyla?" Bir el benimkine dokunuyor. Amv.

"Işıkları söndürün," diyor ve gülümsüyor.

Yerdeyim, oturmaya çalışıyorum.

"Henüz hareket etme," diyor erkek sesi yeniden ve bakışlarımı sesin kaynağına çeviriyorum.

Bir sağlık görevlisi mi? Bir tane daha. Annem bembeyaz yüzüyle kapının ağzında duruyor.

Amy bir enjeksiyon çantasını tutarken onlar beni yeniden yatağa taşıyor. Bir tanesi kolumu sıkıyor, bir diğeri bir şey enjekte ediyor ve damarlarıma bir ılıklık yayılıp acıyı hafifletiyor. Gözlerim kapanıyor.

Sesler karışıp azalıyor.

Bunu bir kâbus mu yaptı? Kuşku.

Ölebilirdi...

Bir iki gün yatakta tutun.

Acıyı azaltmak gerekir...

O yere düştüğünde Amy uyanmış olmasaydı ölmüş olurdu... Son şans.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"En azından bir kitap alabilir miyim?"

"Hayır. Dinlenmen gerekli," diyor annem ve kollarını kavuşturuyor.

"Hem dinlenip hem okuyabilirim."

"Hayır."

"Hastanede izin veriyorlardı." Yalan söylüyorum.

"Hastanede değilsin, benim gözetimim altındasın ve dinleneceksin. Uyu şimdi," diyor Sebastian'ı dışarı kışkışlayıp kapıyı kapatarak giderken.

İyiliğimi düşündüğüne inanabilirim. Fakat her iki dakikada bir gizlice yanma gelip dinlenip dinlenmediğini kontrol eden birinin yanında dinlenmek zor.

Gözlerimi kapatıyorum. Başım hâlâ bir mengenede ezili- yormuş gibi hissediyorum, yine de sabahkine göre daha iyi, Sebastian'ın mırıltıları kafatasımda davullar çalarak titreştiğinde onun dışarı çıkarılmasını istemiştim. Ama uyumaya korkuyorum. O rüyanın beni yeniden yakalamasından korkuyorum. Şimdi zamanla iğnenin etkisi geçtiğine göre her şey olabilir.

Hastanedeki kâbuslarım dehşet verici fakat belirsizdi. Çoğu kez, olan çoğu şeyi hatırlayamıyordum; sadece bağırarak uyanıyordum. Genellikle ne olduğunu bilmeden bir şeyden kaçardım.

Fakat bu farklıydı. Rüyayı tıpkı tam da şimdi gözlerimin önünde tekrar tekrar gerçekleşiyormuş gibi, zihnimde canlı bir biçimde yaşıyorum. Acıyı hissedebiliyorum, kırılmış kanlı parmaklarımı görebiliyorum. O kadar gerçek ki...

Bir anıya aitmiş gibi gerçek, çıplak ve berrak; o kadar korkunç bir türde ki asla unutamazsın, ne kadar büyük bir güçle denersen dene. Ama anılar benim sahip olmamam gereken şeyler. Programlanmadan önceye dair hiçbir şey olmamalı. Sanki dün sol elimle çizim yapmış olmam onu saklı bir yerden geri getirmiş, yüzeye çıkarmış gibi.

Kim o? Gerçek biri mi yoksa sadece zihnimde yaşayan bir kâbus yaratığı mı? Rüyada yüzünü hiç görmüyorum. Önce ışık gözümü alıyor, sonra acımın ve gözyaşlarımm arasında hiçbir şey göremiyorum. Fakat rüyadaki ben onu tanıyor, ayak seslerini bile tanıyor.

Bir şey çok kesin. Eğer gerçekse, bilmek istemiyorum.

"Hımmm?"

"Özür dilerim. Uyandırdım mı seni?" diyor Amy.

Aslında uykudaydım; kapkara ve sessiz bir yerde rüyasız ve hareketsiz. Belki de ilaçların etkisi geçmedi.

"Önemli değil. Yatakta olmaktan sıkıldım. Kalkabilir miyim?"

Amy başını sallıyor. "Sana asla izin vermez. Bütün gün yatakta kalman gerektiğini söylediler. Annem inansa da inanmasa da her zaman söylenene harfiyen uyar."

"O kadar sıkıldım ki."

"Zavallım. Başın nasıl?"

"Pek iyi değil."

"Sana bir şey getireyim mi? Acıktın mı?"

"Hayır."

Amy gitmek için dönüyor.

"Bekle. Benim için yapabileceğin bir şey var."

"Nedir?"

"Çizim defterim. Çizim yapmayayım diye aldı götürdü."

Tereddüt ediyor. Odasına gidip geri geliyor.

"Bu işe yarar mı?" Boş küçük bir not defterini ve kalemi tutuyor.

"Harika. Teşekkür ederim."

"Sakla bunları." Göz kırpıyor.

Yastıklara dayanarak sırtımı dikleştiriyorum ve bedenim not defterine siper olsun diye sırtımı dönüyorum. Dikkatle annemin gizlice merdivenden çıktığını haber verecek gıcırtıyı dinliyorum.

Fakat kalemin kâğıttaki rahatlatıcı çizgilerine gittikçe daha fazla dalıyorum; kendimden, rüyadan, her şeyden kaçıyorum.

Başka biriyim.

"Ben olduğum için şanslısın."

Sıçrıyorum.

Amy kapıyı kapatıyor ve yanımdaki masanın üzerine tepsiyle bir çorba kâsesi koyuyor.

"Ne çiziyorsun?"

Ona gösteriyorum. Yarı-annem yarı-ejderha. Çeşitli şekillerde poz vermiş. Ateş püskürtürken, evin üzerinde uçarken.

Gülüyor. "Ah Tanrım. Bunları görmesine izin verme. Bunu saklamamız lazım ve..."

Duruyor ve elime bakarak kaşlarını çatıyor. Kalem sol elimde. Mideme ürperti yayılıyor.

"Sağ elini kullandığını olduğunu sanıyordum. Beni çizerken o elini kullanmıştın."

"Evet! Sağ elimle çiziyordum. Sana defteri verirken değiştirdim."

"Ah pardon, tabii ki," diyor ve yeniden gülümsüyor.

Levo'm titreşiyor: 4.6.

“Çikolata?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Sebastian."

Kapıyı açıyor ve birkaç saniye sonra Sebastian'ı taşıyarak geri gelip onu dizime bırakıyor. Sebastian, bütün gün dışarıda kalmaktan dolayı kızgın, miyavlıyor.

Onu seviyorum ve mırıldayarak çöküyor. Pençelerini yorganımın üstünden vücudumun yan tarafına bastırıyor, tırnaklarını çıkarıp çekiyor.

"Biraz yemek yer misin?" diye soruyor Amy.

"Biraz sonra."

Seviyem yeniden 5'e çıkınca aşağıda televizyon seyretmeye iniyor. Sebastian'a o kadar sıkı sarılmışım ki kollarımı gevşetin- ceve dek kıpırdanıp mücadele etmeyi bırakmıyor.

Neden yalan söyledim?

O anda korktum. Amy'den mi? Delice bu. Ama korku oradaydı, gerçekti.

Sol elimi kaldırıyorum. Her iki tarafını çeviriyorum. Parmaklar tam ve kusursuzlar; yara izi de yok. Neredeyse kendimi bunun hiç olmadığına inandıracağım, her şeyi bilinçaltımm uydurduğuna. Bir kez bunu fark edip anladığımda, o rüyayı tetik- leven sol elimle daha iyi çizimler yapabilirim. Bu bir anı olamaz. Ben programlandım, benim anılarım olamaz.

Fakat bir şekilde rahatsızlık veren bir emin olma hali ezici ağırlığıyla göğsüme oturuyor, nefes almamı güçleştiriyor. Bütün kendimi koruma güdülerim içimde çığlık çığlığa ve görmezden gelemiyorum.

Kimse bilmemeli.

ONUNCU BÖLÜM

"Herkes dinlesin, aramızda yeni biri var bugün!" diyor hemşire Penny. Sesi, giydiği san önlüğe yaraşır derecede parlak çıkıyor.

Herkes dediği benim gibi bir düzine Programlanmış çocuk. Uzakta ve yakındaki çevre köylerden toplanıp bir araya getirilmiş; soğuk, yüksek tavanlı büyük bir salonda dağınık bir çember şeklinde oturan çocuklar.

Hemşire Penny beni ortaya atıyor. "Haydi. Kendini tanıt ve bir sandalye al."

"Merhaba. Ben Kyla," diyorum ve köşede bir sandalye bulup onu çemberin içine çekiyorum.

Diğerleri bana ve birbirlerine gülümsüyor, çok daha küçükler. Benim yaşımda olan bir kız hariç. O kollarını kavuşturmuş pencereden karanlığa bakıyor.

Oh, ne mutluluk. Grupta ilk gün. Gözlerimin arkasında hâlâ ağırlığını hissettiğim şu bilinç kaybının yarattığı baş ağrısı varken ihtiyacım olan tam da bu. Eski halime gelmem genelde iki va da üç gün sürüyor. Annem bu işi haftaya da bırakabileceğimi söyledi ama sonra kendimi bu gece gelebilecek kadar iyi hissettiğime karar verdim. Aslında nihayet bu şekilde evden çıkabildim. Hem bunu ertelemenin de bir anlamı yok: Bir sonraki bildirime dek her perşembe devam edecek, saat yediye kadar. Amy'nin artık devam etmesine gerek yok, ben de buna dayanarak "bir sonraki bildirimin" daimi gözetime ihtiyacın kalmadığına ikna olmaları olduğu sonucunu çıkarıyorum.

Hastanede de grubumuz vardı, yani meseleyi biliyorum. "Destekleyici ve yargılardan arındırılmış bir atmosfer" içinde duygularımız hakkında konuşmamız gerekiyor, fakat bana hep ne hissetmemiz gerektiğini söylüyorlarmış gibi geliyor.

Penny kollarını kavuşturuyor. "Şimdi, ne yapmanız gerektiğini hatırlayan var mı?"

Birbirlerine bakıyorlar.

Bu acı verici.

En sonunda yaşı büyük olan kız başını pencereden çevirerek gözlerini

deviriyor. "Çok sıkıcısınız. Hepiniz yaşlanarak ölmeden önce kendinizi tanıtın."

Çemberdeki diğer herkesle beraber gözlerimin kocaman açıldığını hissediyorum. Benim kafamdan geçen türde şeyleri yüksek sesle söylüyor. Nasıl cesaret etti?

Penny kaşlarını çatıyor. "Bizi hizaya getirdiğin için teşekkür ederiz. Belki de sen başlamak istersin?"

"Elbette. Tebrikler sevgili Kyla; ben Tori. Mutlu grubumuza hoş geldin."

Diğerleri uyum içinde birer birer isimlerini söylemeye başlıyor. Gülümseyerek. Tori'nin sesinden alay aktığının farkında değiller. Hâlâ Tori'ye kaşlarını çatan Penny haricinde hepsi öyle..

Tanıtımlar bitince Penny saate bir göz atıyor: yediyi on geçiyor. "Evet, şimdi sanırım..."

Fakat sonra arka tarafta kapı savrularak açılıyor.

"Üzgünüm geç kaldım," diyor bir ses. Erkek. Bir sandalye yerde sürüklenerek kenara çekilirken dönüyorum; Tori kendisininkini yer açmak için biraz itiyor ve çocuk yanma oturuyor.

Penny katı görünmeye çalışıyor. "Dakik olmayı öğrenmelisin Ben. İdmanlar nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkür ederim." Gülümsüyor ve Penny de ona gülümseyince kadının gözlerindekini okuyorum: Bu çocuk hemşirenin evcil hayvanı. Geç kaldığı için en ufak bir huzursuzluk duymuyor, Penny de öyle. O, favori çocuk.

Şaşırtıcı değil. Açıkça görülüyor, o buradaki herkesten, belli ki Tori haricindeki herkesten daha uzun süre önce Programlanmış. Gülümsemesi sersemce değil, daha gerçek, karşılık vermeni sağlayacak türden bir gülümseme. Penny idman dedi: Soğuk bir gece olmasına rağmen şort giyiyor; bacaklan kaslı, sırtına ve omuzlarına uzun kollu bir tişört bağlanmış. Cildi içeriden çok dışarıda kaldığını gösterir biçimde hafifçe bronz. Ve Tori bu gece ilk defa Ben'e gerçekten gülümsedi. Bu, yüzünü değiştiriyor: kız nefis.

"Merhaba, sen yeni kız mısın? Benim adım Ben," diyor ve ben ona gözlerimi diktiğimi fark ediyorum. Yanaklarım renk değiştiriyor.

"Kyla?" Penny ikaz ediyor ve sıçrıyorum.

Tori gözlerini deviriyor. "Evet Ben, tanışmaları kaçırdın. Ben, bu Kyla; Kyla,

bu Ben."

"Hoş geldin," diyor ve tam gözlerimin içine bakıp gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diyerek gözlerimi ayaklanma çeviriyorum.

"Artık başlayalım mı?" diyor Penny. Çemberdeki her yüze bakıyor ve benimkinde duruyor.

"Kyla, neden buradasın? Hepimiz neden buradayız ?'

Ona boş boş bakıyorum.

Cevap zihnimde -çünkü burada olmak zorundayız- gerçekçi olabilir ama doğru cevap değil. Hastane grubundan antrenmanlıyım, her şeyi söyleyebileceğim güvenli bir yer olsa bile dürüst olmamak en iyisi. Fazla dürüstlük yüzünden çok kez Dr. Lysander'in odasını boyladım ve beynimdekini tamir ettiği için bitkinleştim, zihnim günlerce bulanık kaldı.

Kocaman gülümseyip cevap vermiyorum.

Hemşireler beni çok iyi tanımıyorlarsa eğer genelde bunu yutuyorlar.

"Kyla, bizler her birimizin hastaneden ailevi ve sosyal hayata geçişinde birbirimize destek olmak amacıyla buradayız/' diyor kendi sorusuna cevap verirken. "Şimdi, sen neden hastanedeydin?" Pırıl pırıl gülümsüyor.

İş daha da ilginçleşiyor. Yani, genel olarak bana ne yaptıklarını biliyorum. Beynimdeki ben anlamına gelen sinapslan ve bağlantıları sildiler: kişiliğimi, anılarımı. Ve Programlama yapılmasının genel nedenlerini de biliyorum: Kendine ve topluma karşı tehlike oluşturmak en yaygınları. Ama kendi özel durumumda bana bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Bu hemşire Penny'nin dosyalarının içinde bir yerde yazılı mı yoksa?

"Eee, Kyla?" diyor.

"Siz söyleyin."

Tori başını kaldırıyor, bakışlarımız karşılaşıyor. Onunkilerde ilgi ve eğlence dans etmekte.

Penny kaşlarını çatıyor. Bu şeylerle bunlardan gerçek cevapların çıkmayacağını öğrenecek kadar içli dışlı oldum. Penny tepki veremeden Ben'in olaya el koymasıyla onun tarafından kurtarılıyorum.

"Bize yeni bir başlangıç verildi," diyor. Bana yeniden gülümserken bir şok

yaşıyorum, bir tanıma: Saydam kahverengi gözler,kulak seviyesinde kıvırcıklaşan geriye taranmış koyu renk saç, hepsi bir biçimde tanıdık. Sanki onu önceden tanıyormuşum gibi. İçimden kendimi sarsıyor, gözlerimi başka tarafa çevirmeye zorluyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor Penny. "Şimdi bugün, çocuklar, geçen hafta nerede kaldıysak oradan alıyoruz. Kyla'ya söylemek için neden bahsettiğimizi hatırlayan var mı?"

Etrafına bakıyor ama kimse gönüllü değil. "Seviyelerimizi korumaktan bahsediyorduk. Şu anda kim hangi seviyede?"

Görev duygusuyla kontrol edip söylüyoruz. En düşükleri 4.8'le benim.

Penny endişeli görünüyor. "Taktiklerin neler?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Seviyen düştüğünde tekrar yükseltmek için neler yapıyorsun?"

"Biraz çikolata yiyorum. İnsanlara sarılıyorum. Ya da son zamanlarda kediyi seviyorum."

"Bunlar kendini iyi hissetmek için yaptığın dışsal şeyler. İçinden yaptıkların neler?"

Evet belki de şu an gerçekten işe yarar bir şey öğreniyoruz.

"Hangi seviyeyi hedefliyoruz?" Gruba sesleniyor. Bunu bir tartışma izliyor ve duymazlıktan geliyorum. Bunu daha önce de duydum, pek çok kez.

Seviyeden 5 ila 6 arasında bir sayı kastediliyor.

10 tam bir neşe; 1 öldürebilecek derecede bir Öfke ya da hareket edemeyeceğin ölçüde kapkara bir mutsuzluk. Eğer 3'ün altına düşersen hayal dünyasına doğru ilerliyorsun: Levo beynindeki çipi zaplıyor ve bana geçen gece olduğu gibi bilincini kaybediyorsun. Programlama'nın bir şekilde gözden kaçırdığı gizlenmiş ani dürtülerin ortaya çıkmasına karşı, bilincini kaybetmeden 2'nin altına düşersen alet zaplamanm ötesine geçiyor. Barbekü gibi.

Bunları krizler izliyor ve kendine gelirsen de salyalı bir geri zekâlı olarak kalıyorsun.

Penny bilgisayarında dosyalan tarıyor. "Kâbuslar ve bilinç kayıplarıyla dolu bir geçmişin olduğunu görüyorum. Kyla'ya taktiklerle yardım edebilir miyiz bir

bakalım. Çocuklar?"

Kimsenin gerçek ismini bilmiyormuş gibi görünüyor. Programlanmışların bile "çocuklar" hitabına cevap vermeyeceğini bilmiyor mu?

Herkese birbiri ardına bir cevap almak için soruyor ve ben kendime rağmen konu ilgimi çektiğinden dinliyorum.

Bunu bir dizi öneri izliyor; bazılarını ben zaten kullanıyorum.

Dikkat dağıtma: Başka şeye odaklanma. Çarpım tablolarını tekrar etme, yerdeki fayansları sayma. Ben koşuyor: Bunu biliyorum. Hastanenin spor salonundaki koşu bandında saatler geçirirdim, ta ki duygular sönüp yok olana ve her şey ayakların dump-dumpu haline gelene kadar. Ya da diğer biçimi: Çizgiler ve gölgeden oluşan yüzler içinde bilinmeyeni düzenlemek, aralarında sınırlar oluşturmak için koridorların, kapıların ve her şeyin haritasını çizmek. Bu yüzden mi bunu yapıyorum?

Görselleştirme: Zihninde başka bir yere gitmek. "Mutlu bir yere."

Yönlendirme: Duygularını başka birine yöneltmek.

Ayrıştırma, başka biri olmak, duyguları geride bırakmak.

Bunda bir uzman haline geldim.

Hepimiz öyle değil miyiz?

Sonra Penny küçük gruplara ayrılmamızı ve konuşma egzersizi yapmamızı söylüyor. Bugünün seçilmiş konusu: Ailelerimiz hakkında konuşmak.

Ve herkes hiç tartışmasız sandalyelerini ikili üçlü gruplar halinde çevirmeye başlıyor: Hepsi nereye ait olduklarını biliyor.

Tereddüt ediyorum; ne yapacağımı bilmiyorum ve ılık bir el omzuma dokununca zıplıyorum: Ben. Yardımcı olmaya çalışıyor.

"Bize katılır mısın?" diyor, gülümsüyor ve ben kendimi onun gözlerine dalarken buluyorum.

Yakından bakınca gözlerinde kahverengiyle karışık yumuşak altın renkte benekler var: Resmini yapması, renkleri doğru biçimde karıştırmak zor bir iş olacak ve...

Yüzünden eğlenen bir bakış geçiyor. "Eee?"

"Tamam," diyorum ve duruyorum. Eli omzumdan düşüyor ve sandalyemi çekip Tori'ninkinin yanma koyuyor, sonra kendininkini ikimizinkinin karşısında bir noktaya yerleştiriyor.

Tori'nin gözleri kısılıyor. Bir şey söylemeye yelteniyor ama Penny bize bakmaya gelince duruyor.

Az sonra Ben'in babasının bir öğretmen, annesinin bir sanatçı olduğunu ve Dairy'deki bir atölyede çalıştığını öğreniyorum. Tori'nin babası Londra'da bir müşavir ve annesiyle birlikte köyde oturuyor. Bazı hafta sonları babası eve geliyor ve anlatış şekline bakılırsa o bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor. İkisi de on yedisinde, benden bir yaş büyükler ve Amv'yi okuldan tanıyorlar. Bana izin verdiklerinde benim de gideceğim aynı okul bu.

"Peki, gerçekten nereden geldin sen?" Penny bir sonraki grubun nasıl idare ettiğine bakmak için işitme mesafesinden çıkar çıkmaz Tori soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Buradan önce neredeydin?"

"Hastanede. Geçtiğimiz pazar çıktım oradan."

"Sana inanmıyorum."

"Tori." Ben araya giriyor. "Nazik ol."

Kız ona sırıtıyor. "Konuşma tarzından yeni bırakılmış olması imkânsız. Sen de bunu benim kadar biliyorsun. Biz üç yıldan fazla zamandır dışarıdayız, yenilerin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Çoğundan daha uzun bir süre hastanede kaldım," diyorum. "Kâbuslar yüzünden."

"Ne kadar uzun?"

"Dokuz ay kadar, bana söylediklerine göre."

"Öyle olsa bile. Sen farklısın."

Ve ben karşı çıkmak, tartışmak istiyorum. Ağzım yarı açılıyor ama sonra yeniden kapanıyor. İşte kanıtı. Programlanmışların çoğu sadece gülümser ve senin onlara söylediğin her şeye katılır. Bu kadar doğru olan bir şeyi reddetmenin anlamı ne?

Omuz silkiyorum. "Öyle olsam ne olacak?"

"Ah ha!" diyor Tori.

Ben öne doğru eğiliyor ve ilgiyle gözlerime bakıyor. "Farklı olmanın nesi kötü?"

Tori kaşlarını çatıyor, sonra Ben ona sarılıyor ve kaşlar düzeliyor.

"Pazar günü bizimle buluşmak ister misin?" Ben, kolu hâlâ Tori'nin omzundayken bana bakıyor. "İlçedeki gösteriyi izlemeye gideceğiz."

Tori hem şaşkın hem de rahatsız olmuş bir biçimde bakıyor.

"Bilmiyorum. İznim var mı bakmam lazım."

Tori gözlerini deviriyor. "Elbette. Her neyse."

Ve şu belirgin izlenime kapılıyorum: Tori'yle geçinmek istiyorsam, Ben'e yaklaşma malıyım. Ve her ne olursa olsun, yapmak istediğimin bu olduğunu sanmıyorum.

Herkes ayrılırken Penny beni köşeye kıstırıyor.

"Kyla, sen kal. Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

En sonuncu da çıkana kadar bekleyip sonra yanıma oturuyor.

"Birkaç gece önce bilincini kaybettiğini duydum. Levo'nu kontrol etmem gerekiyor."

Hastanedekilere benzeyen fakat daha küçük bir el tarayıcısı çıkarıyor ve onu bilgisayarına bağlıyor. Levo'nun üzerine tutunca bilgisayar ekranında grafikler parlamaya başlıyor.

"Ah Tanrım."

"Ne?"

"Bak Kyla, kendin gör." Ekrana dokunuyor, 15/09 tarihli bir grafiği seçiyor. Salı sabahının erken saatlerine ait bütün bir kısım kırmızı renkte. Ekranda beliren noktalara ve rakamlara dokunuyor.

"Kyla 2.3,müşsün. Çok çok düşük bu. Ne oldu?"

Ona bakıyorum. Bir daha hiç uyanmamaya 0.3 derece yaklaşmak. Midem bulanıyor.

"Eee?"

"Bilmiyorum. Bir kâbus gördüm hepsi bu. Uyanamadım. Sonrasında bildiğim tek şey sağlık görevlilerinin orada olduğu ve bana Mutluluk Sıvısı enjekte ettikleri. Baş ağrım hâlâ sürüyor."

"Levo'n rüyalardan etkilenmez, bunu biliyorsun. Bu, sen uyandıktan sonra olanlarla ilgili olmalı."

Omuz silkiyorum. "Uyandığımı hatırlamıyorum."

"Rüya neydi?"

"Hatırlamıyorum." Yalan söylüyorum.

Göğüs geçiriyor.

"Sana sadece yardım etmek istiyorum Kyla. İlk hastane kontrolün bir sonraki haftadan önce olmayacak ama belki de onu bu haftaya almalıyız."

"Hayır! Benim ihtiyacım olan sadece..." Bunu hemşireye dostça kelimelerle nasıl anlatabilirim? "Dikkatimin dağılması. Zamanımı ve zihnimi doldurmam lazım. Okula gitmeye başlayabilir miyim? Lütfen."

Arkasına yaslanıyor ve bir şey arar gibi gözlerimin içine bakıyor.

"Çok erken. Öncelikle evdeki şeylere alışmalısın. Ve..."

"Lütfen." Düşündüğüm şeyleri söylemiyorum, beni endişelendiren bütün gün evde annemle -Ejderha'yla- yalnız kalmak. Tek refakatçimin o ve Sebastian olduğu yatakta geçen şu son günlerde kâbuslarım bile güzel gözüktü.

"Dikkati dağıtmak güzel ve iyidir fakat bunun kadar yönlendirmeye de ihtiyacın var. Sana yapacak bazı egzersizler vereceğim, olur mu? Onları yaparsan -yani gerçekten yaparsan ve çaba gösterirsen- seni gelecek hafta okula başlatırız. Anlaştık mı?" Elini uzatıyor.

Yüzüne bakıyorum. Bugün perşembe, pazartesi sadece dört gün uzakta.

"Tamam. Anlaştık," diyerek elini sıkıyorum.

Muhtemelen neden hâlâ çıkmadığıma bakması için yollanmış Amy, salonun arka tarafından bizi gözetliyor.

Penny onu tanıyor. "Amy? Buraya gel. Yardımcı olabilirsin."

Az sonra beni Mutlu Bir Yer'i görselleştirirken izlemeye başlıyorlar. Ağaçlık ve çiçekli yeşil rüya yerimi seçiyorum, sırtüstü uzanıp gökyüzündeki bulutlara

bakıyorum. Ne zaman üzülsem ya da korksam, zihnimde oraya gidiyorum. Otomatik hale gelene kadar.

Kolay, değil mi?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"İkisine de göz kulak olabileceğine emin misin?" diyor annem kapıdan çıkarken.

"Evet, söyledim sana," diyor Amy. "Sen git."

Bense bundan pek emin değilim. Ses beynime işliyor. Nasıl olur da bu kadar küçük birinden bu kadar çok ses çıkar? Sürekli, anneciğim, diye çığlık atıyor.

Kapı kapanıyor ve pencereden annemle babamın, küçük oğlunun feryatlarına karşı bağışıklık kazanmış olan babamın kız kardeşi Stacey halayla birlikte kafeye giden yolda uzaklaştığını görüyorum.

Çocuk bir sonraki hücumda kullanmak için akciğerlerini doldurmak üzere titreyerek nefes alıyor.

Amy öne eğiliyor. "Robert, bisküvi ister misin?"

Ağzı oynuyor. Amy ellerini uzatıyor ve çocuk gözyaşlarıvla parlayan yüzünde kararsız bir ifadeyle ona bakıyor.

Amy onu kaldırarak mutfağa götürüyor. Saniyeler sonra kıkır kıkır gülmeye ve yerde bisküvileri hart hurt yemeye başlıyor.

"Çığlık atmaktan gülmeye bir dakika içinde nasıl geçti?"

"O sadece bir bebek; dikkatini dağıtmak kolay."

Sebastian içeri girip geziniyor, Robert'a bir bakış atıp onun uzanabileceği yerden uzağa, mutfak tezgâhına zıplıyor.

"Tisi?" Robert onu işaret ediyor. "Pisi!"

Bisküvilerini bırakıp Sebastian'ı göstererek bir sandalyenin bacaklarına tutunup kendini yukarı çekiyor. Birkaç adım atıp gerisingeri düşüyor, korkmuş gözüküyor. Yüzü buruşuyor.

"Bir şeyin yok Robert!" Amy onu kaldırıyor ve bir elini uysal görünen Sebastian'a dokunabilecek şekilde tutuyor.

"Pişiyi böyle güzelce sev," diyor. Ve ilk gün bana gösterdiği gibi ona da gösteriyor.

Fakat Robert anlamıyor, okşamaktan çok yumrukluyor, sonra elini ters taraftan kedinin vücudunda gezdiriyor ve Sebastian'm kürkü kalkıyor. Kedi aşağıya atlayıp kendi kapısından kayboluyor.Amy oturup üzülmesine fırsat vermeden Robert'ı dizinde eğlendirmeye başlıyor ve o da kıkırdıyor.Bir saat kadar bir süre, dolap kapaklarıyla oynayıp tahta kaşıklarla kavanozlara vurmakla geçiyor. Robert gözlerini ovalamaya başlıyor ve Amy'nin kollarında uyuyakalıyor.

"Çay?" deyip çaydanlığı doldurmaya, ocağa koymaya kalkıyorum.

Amy koltuğuna dönüyor ve onu izliyorum. Annemin dediği gibi. İkimize de göz kulak oluyor. Sanki Robert gibi elimi ocakta yakarmışım ya da sendeleyerek kıçımın üstüne düşermişim gibi.Hemşire Penny anneme benim küçük bir çocuk gibi olduğumu söyledi. Ama şuna baksana: Benim öğrendiğim kadar çabuk öğrenemiyor hiçbir şeyi. Kediyi bile doğru dürüst sevemiyor. Amy ilk adımlarını atalı haftalar olduğunu söyledi, hâlâ düşüyor, bir yaşında ama konuşamıyor bile.Ben programlandığımda birkaç haftada yürümeye başlamıştım ve sendelemiyordum. İlk kelimelerden sonra, birkaç gün içinde tamamlanmış cümleler kurabildim. Birçoğundan daha hızlıydım, bu doğru, ama en yavaş olanlar bile bir ya da iki ayda temel konuşmanın üstesinden gelmişti.

Anılarım gitti ama bazı parçalarım hatırlıyor. Vücudum, kaslarım. Kalemi aldığımda sol elim gibi. Elime bir kez yerleştirdiğimde onunla ne yapacağını biliyordu. Yani baştan başlamakla hiç mi hiç aynı şey değil. Tetiği doğru çekmeyi başarabilirsen unuttuğun şeyleri yapabilmen gibi daha çok. Daha başka neler yapabildiğimi kim bilebilir?

Çay fincanlarını masaya koyup oturuyorum.

"Of, kollarım yoruldu. Başını tutabilir misin?" Amy hareket ediyor ve o koltuğuna yerleşirken ben de ellerimi Robert'm altına kaydırıyorum. Uyanmıyor.

"Teşekkür ederim. Çok sevimli değil mi?" diyor. İkna olmamış biçimde omuz silkiyorum.

"Uyanık olduğunda fazla ses çıkarıyor, bu halini daha çok sevdim."

"Doğru. Annesine gitmek için nasıl da bağırıyordu."

"Annesi, onu bıraktığı için rahatsız olmuşa benzemiyordu, o ve annem buradan neredeyse uçarak çıktılar."

"Evet, annem Robert etrafta olduğunda huzursuzlanıyor."

Bunu ben de fark ettim ve bu bir şekilde, onlar çıkmadan önce bebeğin bağırması ve temiz bir beze ihtiyaç duyması gibi gözle görülen şeylerden de değildi sadece. Annem olabildiği kadar çabuk bir biçimde onlarla arasına mesafe koymak istemişti; üçümüzü evde bırakıp kafeye gitme fikri onundu.

"Neden?"

"Söylemem doğru olur mu bilmiyorum."

"Nedir? Söyle bana."

Amy dönüp bakıyor, nihayet başını sallıyor.

"Tamam ama bu bir aile sırn. Kimseye söyleyemezsin, anladın mı?"

Başımı sallıyorum. 'Tamam/'

"Stacey hala geçen bahar ben bebeğe bakarken söyledi; annem her şeyi bildiğimi bilmiyor. Ama annemle babam bir araya gelmeden önce annem başka biriyleymiş ve bir bebekleri olmuş, adı da Robert'miş. O küçükken ayrılmışlar. Stacey annemle o zamandan arkadaşmış, babamla da bu şekilde tanışmış. Onlar evlendikten sonra Robert ölmüş. Ve Stacey de onun ölümünden sonra kendi bebeğine Robert ismini vermiş. İyi bir şey yapmak istemiş ama bence annem ne zaman onu görse akima kendi ölen oğlu geliyor."

"Ne kadar korkunç!" Boğazım sıkılır gibi hissediyorum. Önce on beş yaşındayken anne babası, sonra, yıllar sonra da oğlu ölüyor. Ejderha gibi olması boşuna değil.

"Annemin zor bir insan olabildiğini biliyorum, ama bunun sebepleri var," diyor Amy.

"Kendi Robert'mdan hiç bahsetmiyor mu?"

"Asla. En azından bana değil."

Kafam karışmış bir halde Amy'ye bakıyorum. Annem bir çelişkiler yumağı. Onunla ilgili her şey ortada, yüzeyde ama hâlâ her şeyi içinde saklıyor.

"Onu anlamıyorum/' diyorum nihayet.

"Şu açıdan bak: Aklmdakileri onun yaptığı gibi söylersen onunla daha iyi geçinirsin. Bu şekilde idare ediyor o."

Kısa süre sonra dışarıda, ön tarafta ayak sesleri duyuyoruz.

Amy parmağını dudaklarına götürüyor, başımı sallayarak onaylıyorum.

Ön kapı açılıyor ve saniyeler sonra annem ve Stacey hala mutfağa giriyor.

"İşte benim oğlum," diyor Stacey hala, oğlunu özlemiş gibi görünüyor. Onu alarak Amy'nin kollarını hafifletiyor ve biraz sonra da ona hoşça kal diyor.

"Babam nerede?" diye soruyor Amy.

Annem gözlerini deviriyor. "Bir telefon geldi: İşyerinde acil bir durum çıkmış. Yemeğin yarısında çıktı."

Annem Robert'm kurabiye kırıntılarını yerden süpürmeye başlıyor; Sebastian yeniden kedi kapısından görünüyor ve onun ayak bileklerine sürtünüyor. "Sebastian'm yemek saati mi?" diyor ve dolaptaki bir teneke kutuya uzanıyor. Öğle yemeğimizden kalanlarla mutfak tezgâhı üzerindeki çay bulaşıklarına odaklandığında böyle oluyor.

"Gerçekten, bunları yıkamak sizi öldürmezdi değil mi?" Annem kızgın kızgın söyleniyor.

Geri çekilip hemen işe başlamaya koyulmadan kendimi durduruyorum. Orada durup bakacak ve neyi yanlış yaptığımı söyleyecek. Fakat sonra içimden bir ses bana ne düşünüyorsan ona söyle diyor.

"Robert'a bakmakla o kadar meşguldük ki bulaşıkları yıka- yamadık," diyorum.

Annem gözlerinde bir şaşkınlıkla bana dönüyor. Sonra başını sallıyor.

"Doğru, ele avuca sığmaz bir çocuk. İyi ki siz bezlerle gelmediniz buraya," diyor ve gülüyor. Ve ben de onunla birlikte gülüyorum. Amy, annem bakmazken bana göz kırparak onayladığını belirtiyor. Hepimiz birlikte akşam yemeğini yiyoruz ve ilk kez o yanımdayken kendimi rahat hissediyorum.

Geç olunca Amy ile iyi geceler diyoruz ve merdivenlere doğru giderken Amy geri dönüyor.

"Neredeyse sormayı unutacaktım. Anne, yarın Thame Şo- vu'na gidebilir miyiz?"

Şov: Bu, Ben'in önerdiği şov değil mi? Tori ile birlikte gitmemizi istediği şov? Dönüyorum.

Annem kitabını bırakıyor. "Kiminle?"

"Herkes gidiyor anne. Biliyorsun: Debs, Chloe, Jazz, herkes."

Gözleri kısılıyor. "Eh mademki herkes gidiyor. Gitmemeniz için bir neden göremiyorum. Ama sizi ben götüreceğim."

'Teşekkürler," diyor Amy ama yüzü başka bir şey söylüyor.

Yukarı çıktığımızda kapıyı kapatıyor. Gözlerini deviriyor. "Hâlâ bizi götürmekte ısrar etmesine inanamıyorum. Sanki on iki yaşındayız."

"Şüphelenmiş gibiydi."

"Hangisinden?" diyor Amy ve gülüyor. "Benimle Jazz'dan bahsediyorsan, bu daha işin yarısı."

"Ne demek istiyorsun?"

Kafama bir yastık atıyor. "Ben'den bahsediyorum elbette."

"Ne?"

"Dün okulda sordu bana. Gösteriye gelmek için yarın çıkıp çıkamayacağını. Oradakileri cidden etkilemişsin anlaşılan."

"Ah."

"Çok tatlı değil mi?"

"Sanırım." Ve elbette öyle: Sadece tatlı olmanın da ötesinde, o başka bir kategoriye giriyor. Ve onunla ilgili başka bir şey daha var, anımsayamadığım bir his, hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim. Ama bu resimde Tori de varken kendimi kandırmanın bir anlamı yok.

"Altıncı smıf kızlarından bazıları bile onun peşinden koşuyor. Ama henüz onu kimsenin yakaladığını görmedim."

Omuz silkiyorum. "Sanırım Tori'yle meşgul."

"Sanmam. Onun tipi değil."

"Niye olmasın? Kız muhteşem." Ve öyleydi gerçekten, özellikle de gülümsediğinde. Mükemmel bir kemik yapısına, orantılara ve dalgalanan uzun siyah saçlara sahipti: Eğer programlandığınız için izin verilemeyen şeylerden biri olmasaydı bir manken olabilirdi.

"Biliyorum işte. Kız sert ve hasta ruhlu: Çocuksa iyi. Bu çok açık/'

"Eh, öyle olsa bile Tori bunu bilmiyor."

Amy gülüyor. "O zaman aptalın teki. Nasıl olsa er ya da geç anlayacaktır."

Amy ışığı söndürüyor ve kısa süre sonra uyuyor. Sonra bir tırmalama sesi duyup kapıyı açıyorum: Sebastian miyavlayarak yatağıma sıçrıyor. Onun haricinde ev karanlık ve sessiz.

Uyku bana uzak. Değerlendirmek gereken çok şey var. Her şey çok karmaşık; hiçbir şey yüzeyde görünen gibi değil. Amy annemin halini bir şekilde anlıyor, ben anlamıyorum, ama hâlâ Ben ve Tori hakkında yanıldığım düşünüyorum. Haklı olmasını ne kadar dilesem de.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Thame Şovu'nun çok önemli olduğu ortaya çıkıyor.

Annem, Amy ve ben tarlalar ve çiftlik binaları arasından düzensiz köy yollarındaki trafik kuyruklarında adım adım ilerleyip nihayet oraya varabildiğimizde içeri girmek için bekleyen uzun bir insan sırasını görüyoruz. Herkesin keyfi yerinde, öne doğru yavaşça ilerlerken sohbet edip birbirlerini itekliyorlar.

Geçilmesi gereken bir güvenlik kapısı var. Annem şaşırmışa benziyor. "Geçen seneden beri yükseltmişler," diyor alçak bir sesle.Fakat kalabalığı susturan şey bu değil gibi görünüyor. Gri takım elbiseler içinde birçok adam güvenlik parmaklıklarının ardında gülümsemeden durup herkesi gözetlemekte. Kalabalığı tarıyorlar. Kimse gözlerine bakmıyor ya da onlara doğrudan bir bakış atmıyor, herkesin bir tek yer haricinde her yere bakıyor olmasına rağmen asıl bakılacak yerin orası olduğu apaçık.Annem yolda Thame Şovu'nun yüzyıllar önce başladığını fakat 21. yüzyılın ilk döneminde çiftçiliğin gerilemesiyle ölmeye yüz tuttuğunu ve sonunda hepsinin birden durduğunu anlattı. On yıllar sonra Merkezi Birlik tarafından gerçekleştirilen tarımda kendi kendine yetme büyük atılımı ile birlikte o ve diğer köy gösterileri geri gelmiş ve bu da en büyüklerinden birisiymiş. Her zamankinden daha görkemli.Ön tarafa geldiğimizde her birimiz teker teker kapıdan yürümek zorunda kalıyoruz. Elbette Amy ve ben Levo'lanmızla ayrı tutuluyoruz. Bir yana alınıp gri takımlı adamlara yakın bir yerde tepeden tırnağa aranıyoruz.Korkmak için tanımlayabildiğim hiçbir neden yokken ellerim titremeye başlıyor. İşlerini bitirip bizi içeri aldıklarında Amy elimi kendi elleri arasına alıyor ve titreyen bacaklarım yüzünden beklemekte olan annemin yanma kadar neredeyse sürüklüyor.

"Neyin var?" diyor Amy. "Bembeyaz oldun."

Omuz silkip Levo'ma bakıyorum: Biraz düşük, 4.6 ama artık yeşil ağaçları mavi gökyüzünü beyaz bulutları yeşil ağaçları mavi gökyüzünü beyaz bulutları zihnimde canlandırmayı hatırladığım için sabit duruyor.

Gösteriye doğru ilerlerken annem gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kalabalık sana fazla gelmesin Kyla?" diye soruyor ve kolunu omzuma doluyor.

"Ben iyiyim," diyorum ve bir yanımda Amy, diğer yanımda annem olduğu

için de kısa süre sonra öyle oluyorum. Ve beni neyin rahatsız ettiğine dair bir fikrim bile yok.

Şov çok gürültülü, her yerde insanlar ve hayvanlar var. Zengin köy kokuları havayı dolduruyor. Amy arkadaşlarıyla ortadan kaybolmuş olsa bile anneme yakın durmaktan hoşnut olduğumu fark ediyorum.

Sebze, meyve ve bunlardan yapılma pişmiş yiyeceklerin sergileri ve yarışmaları sürüp gidiyor; el sanatları ve tahta oymacılığı, kalemlerde ve yüzüklerde her çeşit hayvan. Annem neredeyse herkesi tanıyor gibi görünüyor ve birkaç kelime ettikten sonra yola devam ediyoruz.

“Kyla! Gelmişsin/' diyor bir ses arkamdan.

Dönüyoruz ve işte Ben'le Tori. Gülümsemesi sıcak ama Tori'nin eli onun kolunda. O benim diyor kız ve Ben de onun orada olmasına izin veriyor.

Annem gülümsüyor. "Ben, bu sen misin? Amy gruba gitmeyi bıraktığından beri görmemiştim seni. Uzamışsın."

"Evet Bayan Davis."

"İyi zamanlama," diyor annem birine el sallarken. "Kyla'ya göz kulak olabilir misin? Arkadaşlarla bir şey içeyim."

Utançtan yüzüm kızarıyor. Başka birinden bana bakıcılık yapması isteniyor.

'Tabii ki," diyor Ben. "Koyun Şovu'na gitmeyi düşünüyorduk, sen de gelmek ister misin?"

Tori gözlerini deviriyor. "Oh ne büyük mutluluk. Bilette ko- yunlarm Dünya Güzeli yazıyor. Sabırsızlanıyorum."

Annem bir kaşını kaldırıyor. "Buradaki sözlerine dikkat etsen iyi olur genç bayan," diyor. Sözler ağzından o kadar sessizce çıkıyor ki etrafımızı saran sesler ve gürültü arasından duyulması zor. Sonra arkadaşlarıyla birlikte kayboluyor.

Tori'nin ağzı açık kalıyor. "Kim olduğunu sanıyor bu?" diyor Ben'in şışşt demesini göz ardı ederek, yüksek sesle ve öfkeyle.

"Bilmiyorsan küçük kız, ben sana söyleyebilirim," diyor arkamızda duran bir adam, her bir sözcüğü duyduğu belli. "O Sandra Armstrong-Davis'tir."

"Eee?" diyor Tori elleri kalçalarında.

"William Adam M. Armstrong'un kızı."

Tori'nin yüzüne anladığına dair bir ifade yayılıyor fakat ben anlayanlardan değilim.

"Ne demek istiyor?" diyorum biz yürüyüp uzaklaşırken.

"Kendi annenin kim olduğunu bilmiyor musun?" diyor Tori.

Kafam karışmış bir halde Ben'e bakıyorum.

"O, acımasızlığıyla tanınmış ve 2020'lerde çeteleri çökertmiş Büyük VV.A.M'ın kızı/' diyor. "Teröristler onu havaya uçurmadan önce başkan yardımcılığı yapıyordu"

"Ama ben anne babasının bir trafik kazasında öldüğünü sanıyordum," diyorum.

Tori gülüyor. "Öyle, havaya uçurulmaya trafik kazası diyorsan evet."

"İyi misin?" diye soruyor Ben ve diğer koluyla beni sarıyor. "Bütün bunlar çok çok eski tarihlerde olmuş şeyler. Bu konuyu bildiğini sanıyordum."

"İyiyim ben." Yalan söylüyorum.

Koyun Şovu'na gidiyoruz. Göz alıcı bir koyun çeşitlemesi var -eğer böyle şeylere meraklıysanız- isimleri de ilginç, Lady Gaga ve Marilyn Monroe gibi, meziyetleri methedilirken hepsi geçit töreni yapıyor, ardından da ödül töreni gerçekleşiyor. O kadar aptalca görünüyorlar ki az sonra hepimiz -Tori bile- gülmeye ve kalabalıkla beraber bağırarak onları yüreklendirmeye başlıyoruz. Marilyn kazanıyor.

Bir sonraki şov bir koyun kırkma gösterisi. Koyun önce biraz mücadele ediyor. Sonra gözlerinde anladığını gösteren bir bakış peydahlanıyor: Onu yakalayan adam çok güçlü. Derisine yakın keskin bıçaklar onu yününden ederken gevşek bir biçimde uzanmaktan başka bir şey yapamıyor; artık onu kışın sıcak tutacak bir şeyi yok. O sana bu kadar yaklaşmışken bunun bir önemi kalmıyor belki de.

Bu durumla başa çıkabilmek için kendi Mutlu Yer'ini düşünüyor mudur acaba? Merak ediyorum.

Annemle Amy beni orada buluyorlar. "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor annem ve başımı sallıyorum.

Geri dönmek daha kolay; güvenlik kontrolleri yok ve çıkıştan boşalıyoruz. Fakat bir yanda birkaç gri takım elbiseli adam var, çıkışı gözlüyorlar. Oradan

ayrılan herkesin birer birer yüzlerine bakıyorlar ve sanki kolektif bir kör noktada duruyorlarmışçasma, kalabalık onlar yokmuş gibi davranıyor.

O gece geç saatlerde gözlerimi tavana dikiyorum. Amy annemin ailesinin hikâyesini doğruladı. Neden kimse bana söylemedi?

Belki de noktaları Amy'nin yapmayacağı şekilde birleştireceğimi bildiklerindendir. Annemin ailesi teröristlerce öldürülmüş; babasının tüm işi Programlama bir tedavi olanağı olmadan çok önce ülkesini neredeyse yok eden çeteleri bulundukları yerden çıkarıp imha etmekmiş. O zamanlar bütün teröristler ölüme mahkûm edilirmiş.

Ve bunlara rağmen hâlâ iki Programlanmış'a annelik yapıyor. Ne hatırlarlarsa hatırlasınlar eskiden suçlu olan iki yeni kız çocuğu. Rahatça çete üyesi, terörist ya da her ikisi birden olabilecek kızlar.

Ve tam da onu, en azından bazı zamanlar anladığımı, belki de ne olduğunu kavradığımı hissettiğimde karşıma bu çıkıyor. Onu hiç de anlamadığımı fark ediyorum.

Beni uyanık tutan diğer şeyse şu herkesin görmezden geldiği gri takım elbiseli adamlar. Bir şekilde kim olduklarını sormaktan kendimi alamadım ama bir nedenle onların önemsiz varlıkları içimi soğuk bir korkuyla, ürkmeyle doldurdu. O kadar ki hareket etmek bile zorlaştı benim için. Fakat içimdeki küçük kendimi koruma ruhu seni fark etmelerine izin verme diye bağırarak devam etmemi sağladı. Başarılı oldum mu? Oraya vardığımızda Amy'nin bana yürüyebilmem için yardım etmesi gerekti.

Aşağıda hafif bir ses var: Sebastian mı? Hep yaptığı gibi gelip ayaklarıma kıvrılmadı; belki o uyumama yardım edebilir. Yataktan kayıp basamaklardan aşağı iniyorum.

"Sebastian?" diyorum yumuşak bir sesle ve karanlık mutfağa giriyorum, yer, çıplak ayaklarımın altında soğuk. Bir ürperti, çarparak kollarımdan ve omurgamdan geçiyor.

Bir harekete dönüyorum, bir kedi için yanlış boyut ve şekildeki bir gölgenin yer değiştirmesinden fazlası değil.

Gözlerimin içine doğru bir ışık seli akın ediyor.

Bağırmak için ağzımı açıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çay istemediğine emin misin?" diye soruyor babam.

"iyiyim ben, gerçekten," diyorum ve kapıya doğru seğirtiyorum.

"Seni korkutmak istemedim." Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Dün çıktığından beri uyumadığı için çok yorgun gözüküyor. Üzerini de değiştirmediğinden aynı zamanda darmadağın, ama giydiği siyah pantolon ve kazak kafeye gitmek için çıkığındakiler değil.

Bu kadar yorgun biri için çok çabuk hareket etti. Odayı boydan boya geçerek elini süratle ağzıma kapatıp boğazımdan yukarı çıkmakta olan çığlığı durdurdu, böylece tüm duyulan boğulmaya benzer ufak bir inilti oldu.

Ben çabalamaktan vazgeçince beni serbest bıraktı. Gözlerimin kamaşması onun babam olduğunu görebileceğim kadar geçince.

Şimdi de bir şey üzerinde düşünüyor gibi ve sonra başını sallıyor.

"Otur," diyor ve çaydanlığın yanma iki fincan koyuyor.

Oturuyorum.

Acele etmeden çay yapıyor. Arada bir bana bakış atıyor. Normalde konuşmayı seven biri ama sessizlik aramızda uzanıyor.

"Birkaç şeyi merak ediyorum/' diyor nihayet.

"Ne gibi?"

"Öncelikle, neden ayaktaydın?"

Omuz silkiyorum. "Uyuyamadım."

Çayını karıştırıyor; başka bir şey soracak gibi oluyor, sonra hafifçe başını sallıyor.

"Anlıyorum. İkinci soru: Neden aşağıya indin?"

"Sebastian'ı arıyordum."

Bu cevabı değerlendiriyor, sonra başını sallıyor.

"Üçüncüsü: Işığı yaktığımda neden o kadar çok korktun?" Bunu bir açıklama gibi söylüyor, soru gibi değil; anlamaya çalışmakta olduğu bir durum.

"Bilmiyorum. Beni ürküttün," diye cevap veriyorum doğru bir biçimde. Halbuki belki de bunun benim gördüğüm rüyayla bir ilgisi var: Işık gözlerimi kör etmişti ve kim olduğunu göremi- yordum ve...

"Şu an ne düşünüyorsan onu söyle," diyor ve sıçrıyorum.

"Geçen haftaki kâbusumda bir ışık gözlerime giriyordu ve göremiyordum, gerçekten korkmuştum. Nedeni bu olabilir," diyorum aceleyle. Herkese hatırlamadığımı söylediğim rüya hakkında soruya cevap veren sesimi duyup şaşırıyorum.

"Sonra da bilincini kaybettin, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ve şimdiki korkuna rağmen, saçma da olsa, seviyen düşmedi."

"Evet."

Levo'm rahatça 5.1'i gösteriyor.

"İlginç," diyor. Duruyor, sonra her zamanki gülümsemesiyle gülümsüyor. "Yatağa git Kyla. Yarın okula başlamıyor musun? Biraz dinlenmen lazım."

Bir yandan rahatlamış, bir yandan da kafam karışmış bir şekilde hızla üst kata koşuyorum; çaya dokunmadım bile. Bunların anlamı ne? Neredeyse sorguya alınmışım gibi hissettim. Ve mümkün olamayacağını düşündüğüm şekilde cevap verdim sorularına; böyle yapmaya zorunluymuşum gibi hissettim neredeyse. Az kalsın kâbusumda parmaklarımın ezildiğini de söyleyecektim.

Ama bir nedenle bunu söylemedim. Ve o huzursuz edici açık hisse kapıldım; ona her şeyi söylemediğimi bildiği hissine. Ve gülümsemesine rağmen bu durumdan hiç de memnun kalmadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonunda pazartesi sabahı.

"Okula gitmek için bu kadar hevesli olmanı anlayamıyorum," diyor Amy. "O kadar da harika değil."

Formamı üzerime çekiyorum: beyaz tişört, siyah pantolon ve kahverengi önlük. Amy'nin eskilerinin benim gibi bir bir ellilik için büyükten de öte olduğunun açıkça anlaşılmasından sonra pazar günü yeni alındılar.

"Bir şeyler öğrenmeyi seviyorum," diyorum saçımı tararken. Bu doğru ama sorunun cevabı bu kadar değil. Ben her şeyi bilmek istiyorum - hayır, buna ihtiyacım var. Anlayabildiğim ve ka- tegorize edebildiğim, çizip dosyalayabildiğim her olgu ve ayrıntı bir adım daha atmamı sağlıyor.

"Hımm, bu iyi bir şey sanırım. Ama keşke hepsi bu olsa."

"Ne demek istiyorsun?"

Amy içini çekiyor. "Hastanedeki okul gibi değil. Herkes iyi davranmayacak."

Kahvaltı için aşağı indiğimizde annem mutfakta hazırlık yapıyor. Ani bir gerginlikle bakmıyorum, babam orada olacak mı olmayacak mı ve bu her şekilde ne anlama gelecek? Her şeyi hayal mi ettim ben?

"Yavaş olun' diyor annem. "Babanız dün gece çok geç yattı, uyuyor."

Hayal etmemişim.

Amy'yle kahvaltılık gevrek alıyoruz, nihayet annem de gelip yanımıza oturuyor.

"Kyla dinle. Bugün gitmek istediğine emin misin? Buna hemen mecbur değilsin, biliyorsun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Okula başlayacak olmama sevinmesi, beni başından attığını ve böylece işe geri dönebileceğini söylemesi gerekirdi.

"Evet, eminim," diyorum.

"Dün gösterideyken, insan kalabalığı karşısında gergin görünüyordun. Lord Bili büyük bir okuldur, binin üzerinde öğrencisi var. Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Lütfen gitmeme izin ver," diyorum birden izin vermeyeceğini düşünerek. Günlerce evde kalacağım ve o günler de haftalara uzayacak. Konuşacak kimse ve yapacak bir şey olmadan geçecek kışa doğru monoton bir yürüyüş.

Bana bakıyor, sonra göğüs geçiriyor. "Pekâlâ. İstediğinin bu olduğuna eminsen tamam. Otobüse binmek yerine seni benim götürmemi ister misin?"

"Hayır. Amy ile işler yolunda gider."

Kalkıp kâseleri toplamaya başlıyorum.

"Bırak onları. Ben yaparım."

İyi.

Amy'ye bakıyorum. Annem mutfakta bulaşıkları taşırken gülümsüyor. "Bak, sana o kadar kötü olmadığını söylemiştim," diye fısıldıyor.

Arkamda Amy, okul otobüsüne biniyorum; neredeyse dolu.

Başlar dönüyor; biz koridorda yürürken alçak sesli bir uğultu bizi izliyor. Omurgamdaki gözler sanki ayak izleri, sanki yürüyorlar. Karşılıklı iki boş yer var. Onlardan birine doğru yöneliyorum ve pencerenin yanındaki kız kaşlarını çatıyor. Çantasını boş olan koltuğa koyuyor.

Amy kollarını kavuşturuyor. Otobüs yaya kaldırımından kurtulunca sallanıp yola çıkıyor ve ben de düşmemek için koltuğun arkasını yakalıyorum.

"Biliyor musun, bu biraz kaba oldu," diyor Amy.

Kız Amy'ye bakıp bacaklarını koltuğa uzatıyor. Sesler diniyor; bakışlar dönüp üzerimize dikiliyor.

Otobüsün arkasından bir el sallanıyor. "Kyla? Burada boş yer var."

Kafaların arasından bakıyorum: bu Ben. Tanıdık bir yüz görünce içim rahatlıyor. Güvenli bir yer.

Amy hâlâ kıza bakmakta.

"Sorun değil," diyorum Amy'ye ve arkaya doğru ilerliyorum. Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar diye düşünerek...

Ben'e merhaba deyip yanma oturuyorum Gruptan başka birkaç kişi daha var, hepsi birlikte otobüsün arkasında gülümseyerek sıkı bir yumak halinde oturuyor.

Hepsi de herkes gibi aynı kahverengi ve siyah formayı giymiş, fakat bu her nasılsa Ben'in üzerinde farklı duruyor. Ben'in üzerinde her şey daha iyi duruyor. Ama Tori yok mu?

One doğru eğilip kulağıma yaklaşıyor. "O kızdan uzak durmak en iyisi," diyor alçak bir sesle.

"Neden?" Bariz olan neden bir yana.

"O bir Programlanmış Düşmanı'dır."

"Ah'

Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar.

' Bu durum için üzgünüm/' diyor Amy otobüsten indiğimizde.

"Senin suçun değil."

"Eh, seni uyarmam gerekirdi. Ben..."

"Tüm haftasonu beni uyardın"

"Çoğu zaman bizi Jazz bırakacak zaten. Bu sabah dişçide." Rahatlama hissi midemde düğümleniyor.

Amy ile Ben bana Birim'in kapısını gösterip sınıflarına gidiyorlar. "Bu kadar endişelenme, iyi olacaksın," diyor Ben. Giderken el sallıyor.

ÖEİ Birimi: Özel eğitim ihtiyaçları olan öğrenciler için. Anlaşılan o ki aksi ispatlanana kadar bu benim.

İçeride bir masada oturup ekrana yazılar yazan bir kadın var. "Merhaba," diyorum.

Başını kaldırıp bakıyor, gülümsemiyor. "Evet? Ne istiyorsun?"

"Ben yeni öğrenciyim."

"Bir tane daha mı? İsim."

Kadına bakıyorum. İsim... Ne?

Levo'ma odaklanıp iç geçiriyor. "İsmin nedir?" diyor daha yavaş ve yüksek bir sesle.

"Kyla. Kyla Davis." Anneminki, babammki ve Amy'ninkiyle aynı olan bu

yeni soyadı hâlâ tuhaf geliyor, sanki Kyla ile uyumsuzmuş gibi. Fakat önceki isimlerimin ne olduğunu kim bilir. Onlar daha mı uyumluydu?

Bir kutunun içindeki bazı kâğıtları karıştırıp bir dosya çıkarıyor.

"Ah evet. Birkaç hafta erkene alman sensin değil mi? Seni yerleştirmeye uğraşıyordum ben de." İç geçiriyor. "Otur."

Bir sandalyeyi gösteriyor, kalkıyor ve elindeki dosyayla başka bir kapıdan kayboluyor.

Oturuyorum.

Ve günün büyük bir kısmı böyle geçiyor. Birim'den çıkmıyorum. Sandalyelerde oturuyorum. Arada bir insanlar gelip merhaba diyor, bir tanesi bana ertesi gün okul turuna çıkacağımı, bazı testlere gireceğimi ve tuvaletin yerini söylüyor. Öğle yemeği zamanı bana bir oda gösteriliyor ve hepsi benden küçük olan birtakım diğer Programlanmalarla birlikte annemin bu sabah bana verdiği sandviçleri yiyorum, ne Amy'den ne de Ben'den bir ses var. Herkes gülümsüyor ve çiğniyor, bu sabah bir tarlayı geçerken gördüğüm uysal inekler gibi. Masanın her iki ucunda yerlerini almış isimsiz öğretim asistanlarıyla -ÖA- pek fazla konuşulmuyor. Bakıyoruz ve dinliyoruz.

Öğleden sonra okumam için elime Lord William Okulu'nun Tarihi'ni veriyorlar. Annem bana Lord Bili demişti. Eski, gerçekten eski: 1559'da kurulmuş, yani yakında beş yüz yıllık olacak. Erkek okuluyken sonradan karmalaşmış. Bir otizm birimi varmış eskiden: Benim şimdi bulunduğum yer orası mı acaba? Otizm ortadan kaldırılmadan önce. Şehir ayaklanmaları sonrasında okul beş yıl kapalı kalmış; yirmi yıl önce yeni alanlar ve ekleme bir arazide koşu parkıyla birlikte büyük bir şaşaa içinde ve törenle yeniden açılmış. Şimdiyse çoğu orta dereceli okul gibi uzman bir tarım koleji.

Öğleden sonra tükenmek üzereyken Amy ve Jazz yanıma geliyor. Rahatlayarak dişçiden dönmüş olan Jazz'a gülümsüyorum: Otobüs yok.

"Eee? Nasıl gitti?" diyor Amy.

Omuz silkiyorum. "Sıkıcıydı. Bütün gün bir şey olmasını bekleyerek burada oturdum."

"Okula hoş geldin/' diyor Jazz ve gülüyor.

Bir kaldırımdan yürüyerek tuğladan yapılmış binalar arasından park yerine

ve burada da çarpılmış iki kapılı bir arabanın yanma geliyoruz. Büyük kısmı kırmızı fakat orasında burasında parçalar halinde farklı renklerde yamalar var.

"Bayanlar, arabanız," diyor Jazz ve başıyla selamlıyor.

Kapı kolunu kavrıyorum ama sonra yanlış yaptığımı düşünüyorum.

"İzin ver, bu iş biraz hüner istiyor," diyor Jazz. Kolu tutup kaldırmak için bir ayağını arabanın yanma koyuyor ve birden hızla çekiyor.

Ben bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ederek arkaya tırmanırken Amy ön koltuğa oturuyor.

"Emniyet kemeri nerede?"

"Öyle bir şey yok; kırıldı. Sadece sıkı tutun," diyor Jazz.

Jazz arabayı yola tiz bir ses eşliğinde çıkartıp köşede sertçe fren yaptığına göre bu iyi bir tavsiye. Öne doğru yalpalayıp Amy'nin öndeki koltuğunu yakalıyorum. Vites çatırdıyor ve ani bir hareketle yola çıkıyoruz. Çok fazla arabada bulunmadım, dolayısıyla bu durum pek doğru olmayabilir. Fakat Programlanmış Düşmanları'm, bir kenara bırakırsak sanırım otobüse binsem daha iyi olacak.

Jazz yoldan dönerek dönemeçten şeride geri dönüyor, uzun bir sürüş sonrasında arabayı ıssız bir evin önüne çekiyor.

"Kyla'yı birazdan eve götürmemiz gerek," diyor Amy. "Annem yarına kadar işe dönmeyecek."

"Çok hızlı bir sefer yaparız o zaman," diyor Jazz. "Otobüsü geçeriz."

Arabanın kapısını yine çekerek açıyor, Amy ile dışarı çıkıyoruz.

"Sadece kuziyi ziyaret ediyoruz," diyor bana.

"Kuzenini," diye çeviriyor Amy.

Bir kere çaldıktan sonra kapıyı açıyor.

"Mac, evde misin?" diye bağırıyor biz arkasmdayken, içeri yürüyor ve arka kapıyı açıyor.

"Evet, kendinize içecek bir şey alıp dışarı gelin," diye cevap veriyor bir ses.

Jazz geri dönüyor, bir dolabı açıp dışarı kahverengi şişeler çıkarıyor. "Gelin," diyor.

Onları bahçeye doğru izliyorum. En azından pek çok arka kapının ardında ne olduğunu biliyorum ama burası yeşil değil. Ot, ağaç, çiçek yok. Her yerde araba parçaları var. Mac birinin altından kendisini dışarı çekiyor ve Jazz bizi tanıştırıyor.

"Arabamı başka arabaların parçalarından Mac yaptı," diyor Jazz.

"İçki?" Bana doğru bir şişe uzatıyor. Etiketi yok.

"Daha önce hiç bira içtin mi?" diyor Amy ve onun içmediğini fark ediyorum.

"Hayır."

"Denemek ister misin?" diyor Jazz. "Bunları Mac yapıyor, dâhice."

Amy'ye bakıyorum, o ise omuz silkiyor; o kadar da dâhice olmadığını söyleyen bir ifadeye bürünüyor.

"Tamam," diyorum ve kapağını çıkarıyor. Jazz'ın yaptığı gibi şişeyi dikiyorum ve hızla genzimi yakıyor. Öksürüyorum.

"Evet, ne düşünüyorsun?" diyor Jazz.

Acı tat yüzünden hâlâ öksürürken başımı sallayıp şişeyi geri veriyorum.

Mac gülüyor. "'Bunlar ufak kızlar için değil, cidden serttir."

Söylediklerine rağmen Mac'i sevmemek zor. Arabalarından biri gibi görünmesine karşın sırıtışı bulaşıcı ve biraz da delice. Mac de birbiriyle uyumsuz kurtarılmış parçalardan oluşuyor sanki. Kolları ve bacakları olmaları gerekenden daha uzun görünüyor; saçı kendi kestiği ve sadece gözlerinin önünden çekilmesini istediğinden, düzgün olmasını umursamadığı için darmadağınık, karmakarışık.

"Biz gerçekten kalamayız," diyor Amy saatine bakarak. "Otobüs birazdan oraya varır."

"Ah evet! Ejderha!" Jazz kendi içkisini ve sonra da benimkini alıp dikip atılıyor. Evin içinden geri dönüyoruz.

"Araba kullanman doğru mu?" diyor Amy.

"İyiyim ben."

"İki tane içmemen gerekirdi."

"Eh, ziyan edemezdim, değil mi?"

"Ben kullanayım," diyorum.

İkisi de gülüyor.

"Ehliyetini hastaneden mi aldın ha?" diye soruyor Amy gülümseyerek.

"Hayır. Ama kullanabilir miyim?"

"Neden denemesine izin vermeyelim ki?" diyor Jazz. "Sadece bu şeritte."

Amy gözlerini deviriyor. "İkiniz de çılgınsınız. Ama bu senin araban tabii."

Jazz arabanın kapısını çekip açıyor.

"Arkaya bin," diyor Amy'ye ve o da arka koltuğa tırmanıyor.

Sürücü koltuğuna kayıyorum, Jazz önde yanıma geçiyor. Uzun bir açıklamaya girişiyor. Vitesler, kavrama, fren...

Anahtarı kontakta çeviriyorum. Ne dediğini pek anlamıyorum ama ellerim ve ayaklarım ne yapacaklarını biliyorlar. Kavrama, vitesler, geri vites.

"Doğuştan becerikli, doğuştan," diyor Jazz şaşkınlıktan taş kesilmiş bir halde.

Amy'nin karşı çıkmasına kulak asmayıp anayolda düzgün bir şekilde sürmeye devam ediyorum.

"Benim mükemmel öğretmenliğimdendir," diyor Jazz.

Hayır. Hatırlıyorum. Çok fazla üzerinde düşünmezsem ellerim ve ayaklarım işi devralıyor; beynimin bu işle hiçbir alakası olmadığım söyleyen kaslarıma kilitli bir anı.

Araba kullanmayı biliyorum. Ve bu işte ondan daha iyiyim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Merhaba, Kyla değil mi? Ben Bayan Ali. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yerleşmene yardımcı olacak öğretim asistanıyım. Bir turla başlayacağız." Gülümsüyor ve kopkoyu gözleriyle benimkilere bakıp elini uzatıyor. Sıkıyorum.

Okul bugün daha ilginç olabilir. Onu kapının dışına doğru okul alanı içinde izliyorum.

Çenesi durmuyor ve binaları gösteriyor: İngiliz Bloku, kütüphane, tarım merkezi. Matematik bölümü, spor alanları ve altıncı sınıf binaları - ilkbaharda büyüyen yeni ekin boyları. Okulun eski tuğla binaları aralarında otlar ve çapraz yollardan oluşan bir labirent olduğu halde geniş tesisin içine dağılan ek binalarla karışıyor.

"Başlangıçta kaybolursan endişelenme, herkes kayboluyor. Birkaç hafta senin okuldaki gölgen olacağım, etraftaküeri de göstereceğim."

Hayır. Kaybolmayacağım. Yol ve binalar örgüsü içinde harita tamı tamına kafamda.

Beni okul sahası içinde uzak bir noktadan diğer binaların arasından geçip sınıf sınıf ilerleyerek idare binasına, ana ofise götürüyor. Bir masa, dolap, bilgisayar karışıklığı var; çalan telefonlar, yarım düzine bezgin çalışan.

"Bu Kyla Davis, işlemler için burada," diye odaya sesleniyor Bayan Ali. Birkaç saniye sonra dosya dolabı dizisinin arkasından uzun boylu, gülümsemeyen, kalın gözlüklü bir adam görünüyor.

"Bu taraftan," diyor ve başka bir kapıya kadar onu izliyoruz.

İşlemler mi? Bayan Ali'ye bakıyorum.

"Sadece okul kimliğini çıkartacağız," diyor.

Fakat bundan fazlası çıkıyor. Önce parmaklarım dijital parmak izi bankası için küçük bir ekrana birer birer bastırılıyor. Sonra başım sabit bir biçimde tutuluyor ve gözümü kırpmamam söyleniyor; parlak bir ışık uzunca bir süre retinal tarama için sağ gözümden geçiriliyor. Bittiğinde gözlerim yaşarıp görüşüm bulanıklaşıyor. Ardından gördüğüm, ağaç dallarının uzaması gibi hayalete benzeyen bir görüntü oluyor, beyaz duvarda siyah, siyah yerde

beyazlaşıp sonra azar azar yok oluyor. Nihayet normal bir fotoğraf çekiliyor. Sonra adam bir süre bir bilgisayarla meşgul oluyor ve diğer uçtan plastik bir kart çıkıyor.

"Bunu hep takmaksın," diyor ve kartı bir mahfazaya yerleştirip boynuma asıyor.

Tutup bakıyorum, işte buradayım. Fotoğrafın altında "Kyla Davis" yazıyor ve ismimden sonra kırmızı bir P var. Flaştan hemen önce Bayan Ali'nin ortaya çıkartmayı başardığı kararsız bir gülümseme.

"İşte. Şimdi resmen Lord VVillams'm öğrencisi oldun," diyor sanki bu bir başarı ya da seçimmiş gibi. "Şimdi Birim'e geri dönmemiz gerekiyor."

Bu sefer İdare'nin ön kapısından dışarı çıkıyoruz. Binanın kenarında etrafında gül ağaçları olan, üzerinde 2048 tarihi kazınarak işlenmiş büyük taştan bir abide yerleşmiş: Altı vıl öncesi.

"Bu nedir?" diyorum.

"Bu bir anıt. Ölen bazı öğrencilere ait."

Bir şekilde o yöne çekiliyorum, bakmak için yaklaşıyorum ve Bayan Ali beni izliyor.

Taşa asırlar önce kazınmış uzun bir isim listesi var, 15 yaşındaki Robert Armstrong'dan 16 yaşındaki Elaine Weisner'e kadar ve aralarında da diğer isimler var. Hepsi de benim yaşımda ya da bana yakın. Durmuş, hareketsiz ve sessizler sonsuza kadar.

"Onlara ne oldu?"

"Londra'da British Museum'a bir sınıf gezisindeydiler ve bir DKT saldırısı oldu. Onlarla hiç ilgisi olmayan bir şey; onları yanlış yerde tutan bir trafik çevirmesi olunca otobüs vuruldu. Pek kurtulan olmadı."

Anlamadan ona bakıyorum: DKT?

"Devlet Karşıtı Teröristler: İntihar Bombacıları."

Sözcükleri söylerken, sanki tatları kötüymüş gibi dudağı kıvrılıyor.

"Gel şimdi benimle," diyor Bayan Ali, ben de Birim'e doğru onu izliyorum. Adımlarımı yolda otomatik olarak atarken zihnimde oluşan görüntüleri durduramıyorum: Londra trafiğinde sıkışmış bir otobüs, patlamalar, alevler.

Bağırışlar; camlara vuran kanlı eller, son bir patlama. Sonra sessizlik.

Taş bir anıt, dikenli güller ve tüm o isimler.

Bayan Ali beni bir ofisin dışındaki bir sandalyeye bırakıyor. "Seni çağırana kadar bekle," diyor ve bir salonda kayboluyor.

Kapıda "Dr. Winston, Eğitim Psikoloğu" yazıyor. Az sonra açılıyor; başka bir öğrenci dışarı çıkıyor.

İçeriden bir kadın sesi duyuluyor. "Sıradaki!"

Beni mi kastediyor? Benden başka kimse yok. "Sıradaki!" diyor ses yeniden, daha yüksek bir biçimde ve sandalyemden kalkıp kararsız bir biçimde kapıdan içeriye gizlice bakıyorum.

"Merhaba, Kyla Davis misin? Utanma, içeri gel"

Gülümsüyor: Gülümsüyor mu? Yüzü yarımay şekline dönmüş parlak kırmızı bir rujla boyanmış. Yaptığı yoğun makyaj kalıplaştığından doğru dürüst gülse yüzü çatlayabilir.

"Okul kimlik kartını almışsın görüyorum, iyi. Kapıdakine bak, geldiğinde kartını buna okutuyorsun. Senin kim olduğunu söylüyor."

Geri dönüyorum. Kapının yanındaki duvara sabitlenmiş küçük kutu gibi bir makine içinde kart büyüklüğünde bir yuva var.

Emin olamadan elimdeki kimlik kartına bakıp onu bir elime alarak tekrar kadına bakıyorum.

"Onu mahfazadan çıkartmana gerek yok, sadece yüzü öne gelecek şekilde yuvaya doğru tut." Öyle yapıyorum ve bipliyor.

"Akıllı kız, şimdi otur. Bunu okulda sınıfa her giriş çıkışında yapacaksın, bundan sonra Birim'de de. Böylece her zaman kimin nerede olduğunu biliyoruz." O rujlu gülümsemesiyle ışık saçıyor.

Masasının önündeki bir sandalyenin kenarına tünüyorum.

"Şimdi dinle, sana gününün geri kalanının nasıl geçeceğini anlatayım." Ve bana tüm öğleden sonra seviyemi ölçecek testlere gireceğimi söylüyor. Temel derslere girebileceğimi ya da başlangıçta Birim'deki derslere katılabileceğimi veya ikisinin bir karışımını yapabileceğimizi açıklıyor. Ve yarın sabah verilen derslerin çizelgesini alacağım.

"Sorun var mı?" diyor ama çoktan bilgisayarını kapatmakla meşgul.

"Eee evet, bir tane."

"Ah?" Şaşırmış bir biçimde duraklıyor.

"Sanat dersi alabilir miyim? Çok iyi çizim yapabiliyorum. Hemşirem alabileceğimi söyledi ve..."

Sözlerim hafifleyip siliniyor. Gözleri sabırsızlıkla saate bakıyor. İlgilenmiyor.

"Bak sana ne diyeceğim. Dosyana bir not eklememe ne dersin?"

Yeniden, ışıl ışıl gülümseyerek ekrana yazılar yazıyor. "İşte: 'Kvla sanata özel bir ilgi duyuyor/ Tamam mı? Şimdi acele et, aşağıya yemeğe in; işte benim tatlı kızım."

Kalkıyorum ve kapıya ilerliyorum.

"Bekle."

Kapının ağzında duruyorum.

"Çıkarken de taramadan geçmelisin tabii! Yoksa bilgisayar senin hâlâ burada olduğunu zanneder."

Kartı yuvaya tutuyorum, bipliyor.

Alt katta dün öğle yemeği yediğim odayı buluyorum; ve bu sefer kapıdaki kart tarama cihazını fark ediyorum. Taratıyorum, bipliyor.

Söylediği gibi öğleden sonra saatlerce testle geçiyor. Hepsi bilgisayarda, çoklu seçenekli. Bayan Ali yanımda durup bitmek tükenmek bilmeden A'ya, B'ye, C'ye veya D'ye basmamı izliyor. Sorular çoğunlukla kolay ve pek çok konudan: matematik, İngilizce, temel tarih, coğrafya, biyoloji.

Nihayet bitirdiğimde gözlerim yorgun ve omuzlarım tutulmuş, ama iyi tamamladığımı düşünüyorum. Bayan Ali yarın bana sonucu açıklayacaklarını söylüyor ve son okul zili çalarken beni kapıdan uğurluyor.

Amy'nin Jazz'la tek başına gideceğini düşünerek Ben'le birlikte otobüse biniyorum. Bu bana iyi gelecek.

Onun arkasından koridorda ilerlerken artık zihnim tüm o testlerden kurtulduğundan anıta ve DKT'nin öğrencilerle dolu bütün bir otobüste yaptığı

katliama geri dönüyorum. Bunun gibi bir otobüste.

Hareketi gördüğümde çok geç oluyor. Benim ayağım öne doğru uzanan diğer bir ayağa takılıyor ve yere seriliyorum. Durabilmek için ellerimle bir yere uzanıyorum ama sırt çantam arkadan yükleniyor ve kollarımı geri çekiyor.Yüzüm bir koltuğun arkasına çarpıyor ve yere düşüyorum.

Kahkahalar çınlıyor.

Dizlerimin üzerinde doğrulup dudağıma dokunuyorum: Parmaklarım kırmızı.

Kalkıp dönüyorum.

O: Dün yanma oturmayayım diye boş koltuğu bloke eden kız.

"Yolculuk nasıl gidiyor?" Gülümsüyor.

Kaslarım geriliyor ve ona doğru bir adım atıyorum. Gülümseme yüzünden düşüyor. Gözleri açılıyor.

"Kyla? Kyla!" Ben kolumu tutup beni hemen hızla çekiyor. Beni önünden otobüsün arkasına doğru itiyor.

Otobüs şoförü koltuğundan kalkıp koridorda ilerliyor.

"Her şey yolunda mı?" diyor.

Kimse cevap vermiyor. Ben'in arkasında olduğumdan beni görmüyor. Koltuğuna geri dönüyor ve az sonra otobüs okuldan ayrılıyor.

Ben kolunu sıcak bir biçimde omzuma dolayıp beni bir koltuğa yönlendiriyor.

"Ayağını bastığın yere dikkat etmen lazım Kyla," diyor ama yüzünde bir ifade okunmuyor. Gözlerinde öfke yerine endişe var, kızın bana çelme taktığını bilmesine rağmen. Bunun bir kaza olmadığını bilmesine rağmen.

Cebinden bir mendil bulup uzatıyor. Onu dudağıma bastırıp sonra bakmak için çekiyorum. Çok fazla olmamasına rağmen parlak kırmızı.

Daha kötüsünü de gördüm.

Gördüm mü?

ON ALTINCI BÖLÜM

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun" Annem antiseptikle dudağıma dokunuyor. "Ne oldu?"

"Otobüste takıldım. Ve yüzümü bir koltuğa çarptım."

Bana çelme takan ayağı ya da ben kendimi yukarı çekmeye çalışırken bunu izleyen kahkahayı anlatmıyorum. Ya da nasıl döndüğümü ve o kızm suratına bir tane patlatmaya hazır olduğumu. Ve o da bunu anladı: Ben beni orada çekmeden gözlerinden endişeyle karışık bir korku geçti.

"Bunlar olurken Amy neredeydi?"

Ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Jazz'm onun erkek arkadaşı okluğu bir sır, bunu biliyorum; Amy'nin onun arabasında olması da mı bir sır? Ve annemin henüz evde olmaması gerekiyordu, işten erken çıkmış. Bir tür ejderha radarına sahip olmalı.

"Beni yakalayamadı," diyorum en sonunda ki bu doğru sayılır, orada olmadığına göre.

"Şimdi nerede?"

"Bir arkadaşın evinde sanırım' diyorum muğlak olmaya çalışarak.

"Sen canını acıttıktan sonra seninle eve gelmedi mi?"

"Ah..."

Ağzı ince bir çizgi halini alıyor.

"Yukarı çık ve üstünü değiştir."

Odamda kalıp dudağıma buz bastırıyorum.

Otobüste o kıza vuracaktım; yapacağımı biliyorum. Bilinçli bir düşünce ya da plan yoktu, bu kaslarımın gerilmesinden, elimin yumruk gibi sıkılmasından belliydi. Vücudum tepki veriyordu.

Bunu yapamıyor olmam gerekir. Levo'mun beni durdurması gerekirdi. En ufak bir şiddet dürtüsünde beni bayıltmalıydı.

Ama hiçbir şey olmadı. Bütün olanlar boyunca 5 civarında kaldım.

Ben ve diğerleri aralarından birinin canının kasten yakıldığını bilmelerine rağmen her zamanki gibi birlikte gülümseyerek oturdular. Ve umurlarında olmadığından da değil. Ben gelip bana yardım etti değil mi? O küçük Programlanmış beyinlerinde bu olay bir dalgalanma yaratmaya yetmemiş gibi daha çok.

Benim onlara benzer hiçbir tarafım yok.

Anlamıyorum.

Ön kapı açılıyor; sesler duyuyorum.

Hararetli sesler.

Dakikalar tıkırdayarak geçiyor, sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor. Kapı açılıyor: Amy.

"İyi misin?" Odayı geçiyor, dudağıma bakmak için çenemi yukarı kaldırıyor. "Acıyor olmalı."

Omuz silkiyorum. "Biraz."

"İyi."

Yatağından kitabını, kapının arkasından elbisesini alıyor. Geçen hafta gece yalnız olmamam için benimle kaldığı zaman odama saçılmış her eşya parçasını. Koridoru geçip odasına gidiyor, kapıyı arkasından kuşkuya yer vermeyecek şekilde çarpıyor.

Ona ihtiyaç duyulduğunu kedilere özgü bir empati numarasıyla anlamış gibi Sebastian gizlice odaya girip miyavlıyor ve yanıma, yukarı zıplıyor. Ben onu severken o kafasını koluma sürtüyor. Yanağımdan bir yaş süzülüp dudağıma düşüyor. Acıtıyor, ben de onu yalıyorum.

Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar...

"Akşam yemeği hazır!" Annem merdivenlerden yukarı doğru bağırıyor.

Uyuyan Sebastian'ı dizlerimden yavaşça yatağın üzerine koyup aşağıya, mutfağa iniyorum.

"Sana çorba yaptım, o dudakla kolay yersin diye."

"Teşekkür ederim."

Oturuyorum.

Annem kâsemle birlikte masaya iki tabak makarna koyup sonra merdivenlerin köşesine gidiyor.

"Amy, akşam yemeği!" diye bağırıyor, sonra mutfağa geri dönüyor. "Evet, eğer bayan bize katılamayacak kadar meşgulse aç kalabilir." Sertçe masadaki yerine oturuyor.

Çorbama bakıyorum.

"Haydi, bir dene. Sadece senin için yaptım."

Kaşığı alıyorum.

"Kyla iyi misin?" Levom titreşirken bileğimi tutuyor: 4.3

Göğüs geçiriyor. "Mesele sadece otobüste takılman değil, değil mi?"

Zihin okuyan bir ejderha.

"Söyle bana."

"Ondan değil."

"Neden peki?"

Bir şey söylemeyip sadece çorbayı karıştırıyorum.

"Sebebi Amy, değil mi? Ne dedi sana?"

Kaşığı bırakıp sandalyemde çöküyorum. "Bana kızgın ve nedenini anlamıyorum."

"Ergen kızlar, ne büyük bir kâbus! Erkekler çok daha kolay. Bekle burada."

Merdivenlerden paldır küldür yukarı çıkıyor; az sonra Amy ile birlikte dönüyor ve onu hızla mutfağa çekiyor.

"Otur!"

Amy oturuyor.

"Dinle hanımefendi. Kyla bana bir şey söylemedi, tamam mı? Ne o aptal erkek arkadaşınla ne o tımarhanelik arabasına binmenle, ne de başka bir şeyle ilgili. Hepsini ben birleştirdim. Şimdi: İkiniz bu işi halledin. Ben televizyon karşısında yemek yiyeceğim." Ve tabağını alarak yine paldır küldür diğer odaya giderek ayağıyla kapıyı kapatıyor.

Amy suçlu suçlu bana bakıyor. "Üzgünüm. Ona söylediğini düşündüm."

"Zihin okuyucu gibi," diyorum.

"Bir şekilde hileyle itiraf ettirdi. Ve sen de sır tutamıyorsun; ne kadar uğraşsan da yüzün açık bir kitap gibi. Bunu tahmin etmeliydim. Üzgünüm."

Yemeğe başlayıp, daha fazla bir şey söylemiyor. Ama gözlerinden okuyabiliyorum: Bana artık sırlarını söylemeyecek.

Güvenilmezim ben.

Ve o gece, beni uyurken yalnız bırakıp kendi odasında kalıyor.

Şoför komaya yükleniyor. Nedenini bilmiyorum. Kimse hiçbir yere gidemiyor: Yol tıkalı. Yol "Londra Huda Ofisleri" yazılı bir tabelanın asılı olduğu sağlam tuğla binaların tam karşısında bir park yeri haline geldi. Yuvasında sıkışıp kalan fareler gibi.

Şoföre bağırıyorum. "Bir şey yap! Kapıları aç! Onları çıkar!"

Fakat o olacakların farkında değil. Beni duyamıyor.

Önce ıslığa benzer bir ses duyuluyor, bir ışık parlaması, kafatasımdan vınn diye geçip kulaklarımı uğuldatan sarsıntılı bir BAM sesi. Ve haykırışlar başlıyor.

Boğucu duman; açılmayan camlara vuran kanlı eller; daha fazla haykırış. Bir başka ıslık, bir parlama; bir patlama. Otobüsün yan tarafında açılmış bir delik var ama çoğu artık sessiz şimdi.

Dumanın içinde öksürüyor, yanan keskin yakıt, metal ve başka şeylerin kokusundan boğuluyorum. Ellerimi kulaklarıma tıkıyorum fakat çığlıklar devam ediyor.

Sonra, duruyor.

Artık orada değilim. Başka bir yerdeyim - başka biriyim. Dehşet ve duman ve kan, hepsi gitmiş. Geçmişte olmuş hiçbir olayın anısı yok, hiçbir şey yok... hepsi gitmiş. Bir rüya. Fazlası değil.

O kadar değil.

Yeşil Yerimde gülüyorum ve diğer çocuklarla saklambaç oynuyorum. Uzun otların üstünde uzanan yüksek ağaçlar, eflatun ve sarı yaban çiçeklerinin parlak noktaları. Bazı çalıların arkasına çömelip bakıyorum: ellerim, ayaklarım. Küçükler. Küçüğüm. Kalbim oyun yüzünden hoş bir dump-dump dump-dumpla

atıyor. Beni bulabilecekler mi?

Gözlerim açıldığında bir şey göremiyorum. Büyük, daha büyük açıyorum onları, kalkıp duvar boyunca pencereye kadar yolu bulup perdeleri yana çekiyorum ve dışarı bakıyorum. Bu gece ay yok.

İşe yaradı. Bir kâbusun ortasında Mutlu Yer'e gitmek: Gerçekten işe yaradı. Çığlıklarla evi ayağa kaldırmak yok, bilinç kaybı yok. Levo'mda yaklaşık bir 4.8, kabul edilebilir.

Ama rüyamda değişiklik vardı. Ağaçlar, otlar ve bulutlar hâlâ oradaydı. Ama yalnız değildim bu sefer; çocuklarla saklambaç oynuyordum. Daha küçüktüm o yerde, çok daha küçük.

İlk rüyanın dehşeti yok oluyor, gökyüzünde sürüklenen duman gibi ayrıntılar dağılmaya başlıyor. Halbuki hâlâ gerçekliğini hissediyorum; sanki bütün öğrencilerin öldüğü o gün oradaymışım, izliyormuşum gibi.

Delilik.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah otobüse bindiğimde midem kasılıyor. Ama Amy arkamı kolluyor.

Ve işte orada, her zamanki koltuğunda: Dün bana çelme takan Programlanmış Düşmanı. Dimdik oturup pencereden dışarı bakıyor. Yanından geçerken onu dikkatle izliyorum. Beni bir daha hazırlıksız yakalayamayacak.

Amy bakışlarımı izliyor. "Bu muydu?" diye fısıldıyor ama ben bir şey söylemiyorum.

Otobüsün arkasında Ben'in yanma oturunca gözleri açılıyor. "Zavallım," diyor ve parmağının ucuyla yüzüme dokunuyor, dudağımın kenarma tüy kadar hafif bir dokunuş. Gece çürümüş ve bugün düne göre daha kötü gözüküyor. "Acıyor mu?"

"Yalnızca gülümsediğimde," diyorum.

Soğuk elimi kendi sıcak avucuna alıyor. "O zaman bugün gülümsemek yok," diyor kesin bir dille ve kendisininkini siliyor.

İlk defa ciddileşen yüzü farklı görünüyor. Aynılık -tüm Programlanmış'ların yüzündeki mutlu ifade- gitmiş. Aslında gözleri hâlâ gülüyor. Yine o duygu yıldırım gibi içime düşüyor;onu tanıdığım, hep tanımış olduğum; ona yakınken güvende olduğum duygusu. Midem çalkalanıyor. Kötü bir şekilde değil.

Bayan Ali Birim'de beni bekliyor. Bana şöyle bir bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Yüzüne ne oldu?"

"Otobüste düştüm."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Beni dinle Kyla, biri senin canını sıkıyorsa bana söyle. Uğraşırız. Gerçekten ne oldu?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve gördüğüm sadece endişe. Ama tam ona her şeyi anlatmam gerektiğini düşündüğümde içimden bir ses kötü fikir diyor.

'Takıldım ve düştüm."

Kaşlarını çatıyor. "Pekâlâ. Bu konuyla ilgili herhangi bir şey hatırlarsan söyle bana. Her neyse, test sonuçlarını aldık. Sen akıllı bir kızsın, bugünden itibaren doğrudan temel derslere başlıyorsun. 11. sınıf, yani diğer öğrencilerden birazcık büyük olacaksm. Eğer söylemezsen kimse bunu bilmeyecektir. Pek çoğu nasıl olsa senden daha uzun."

Bana bir çizelge veriyor. "Haydi, ilkönce vatandaşlık için eğitim grubuna katılacaksın. Senin sınıfın Ingiliz Bloku'nda."

Çizelgeyi açıp şöyle bir bakıyorum; önce hızla sonra tekrar daha bir dikkatli. Eğitim grubu, İngilizce, matematik, tarih, biyoloji, etüt, genel fen, tarım ve her ne demekse haftada üç kez Birim. Burada değil.

"Ama sanat dersi nerede?"

"Nedir o Kyla?"

"Sanat dersi. Çizelgemde yok."

"Evet yok. Diğer öğrenciler gibi, böyle bir seçeneğin olmuyor. Birim'de fazladan sınıf açmamız lazım. Yer yok."

Ona bakıyorum. Bu mümkün olamaz. Gerçekten almak istediğim tek ders bu; okula gelmeyi isteme sebebim. Hastanede bile sanat dersi almıştık.

"Ama..."

"Aması falan yok; zaman yok çünkü. Eğitim grubuna geç kalacaksın. Bununla ilgili bir sorun varsa Dr. VVinston'la konuş," diyor ve Birim'den hızla çıkıyor. Hissizleşmiş biçimde onu izliyorum. Bu doğru olamaz. Hemşire Penny bile sanat dersi alabileceğimi söyledi, yeteri kadar iyi olduğumu düşündükleri için, değil mi? Ve o doktor da benimle ya da ne istediğimle ilgilenmiyor, bu çok açık. Onunla konuşmanın bir anlamı yok.

Bayan Ali yol boyunca ve binalar arasında beni sürüklüyor, etrafta aceleyle her yana koşuşturan öğrenciler var. Sınıfta bana kartımı okutmamı hatırlatıyor, sonra beni sadece sınıf öğretmenim değil, aynı zamanda İngilizce öğretmenim de olan Bay Goodman'la tanıştırıyor. Diğer öğrenciler gelmeye ve sıralarına oturmaya başlıyor. Bayan Ali eğitim sona ermeden önce beni ilk derse götürmek üzere almaya geleceğini söyleyerek çıkıyor.

Öndeki masanın yanında ne yapacağımı bilmeden kararsız duruyorum.

Bay Goodman gülümsüyor. "Bir dakika burada benimle birlikte bekle Kyla,"

diyor.

Diğer öğrenciler içeri giriyor, kartlarını okutup yerlerine oturuyorlar; son zil çalıyor. Son bir kız kapıdan içeri giriyor.

"Yine mi geciktin Phoebe?"

"Üzgünüm bayım," diyor ama üzgün falan görünmüyor. Son çift kişilik sıraya oturuyor, sınıfta kalan son boş sandalye onun yanındaki: Otobüste bana çelme takan kız.

Şişmiş dudağıma bakıp gülümsüyor ve ben de gülümsemeden ona bakıyorum. Sınıfın içinde fısıldaşmalar başlıyor. Biliyorlar mı?

"11 C şimdi sessiz olun/' diyor öğretmen. "Bu Kyla; eğitim grubumuza katılıyor. Hepinizden ona merhaba demenizi istiyorum."

Öğretmenin yanında durup gözlerle dolu bir sınıfa bakıyorum; bazıları sadece meraklı, bazıları düşman, bazısı kararsız. Fakat hepsi gözlerini dikmiş bakıyor. Bana ve bileğimdeki Levo'ya.

"Oraya, Phoebe'nin yanındaki yere otur," diyor.

Gözler beni incelerken, adımlarıma takılıp hareket etmemi zorlaştırırken yürüyorum. Sandalyeyi, masayı kullanabileceğim şekilde ama yapabildiğim kadar Phoebe'den uzağa çekerek oturuyorum. Öğretmen tahtaya yazmak için dönüyor. Herkes Phoebe'yi izliyor.

Levo'm titriyor. Aşağı düşüyorum: 4.4. Phoebe sırıtıyor; daha hızlı titreşiyor. 4.2.

Elini kaldırıyor. "Öğretmenim? Sanırım yeni öğrencimiz patlamak üzere."

Herkes kıkırdayıp bakıyor. Ne kadar çok göz var; her yerde gözler.

3.9...

Benimkileri kapatıyorum. Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar.

Güçlü ayak sesleri duyuyorum ve omzumda bir el hissediyorum. "Her şey yolunda mı Kyla?" diyor Bay Goodman.

Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar.

Gözlerimi açıyorum. "Evet."

"Akıllı kız. Şimdi lütfen vatandaşlık andını tahtadan geçir lütfen."

Defterimi açıyorum.

Sabahın son dersi hoş bir sürprizle karşıma çıkıyor: Ben. Biyoloji sınıfımda.

Ben kapıda kartımı okuturken elini sallıyor, mırın kırın edip yana kayarak onun yanında boş bir yer bırakan birkaç diğer çocuğa bir şeyler fısıldıyor.

"Nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyorum, bir şey söylemeden, ama her şey yüzümde yazılı olmalı.

"Düzeliyor," diyor ciddi bir biçimde. "Gerçekten düzeliyor. Benim de sınıftaki ilk günüm çok kötüydü."

Ve ben Ben'e bakıp merak ediyorum. Bazen o hep karşılaştığım diğer boş beyinli geri zekâlı gibi sırıtan Programlanmış erkekler gibi görünüyor. Yine de kendisine ait fikirleri olan biri olduğunu da görüyorum. Belki, sadece belki, ben de sanıldığı gibi ondan farklı değilimdir. Ya da belki de yalnızca Ben'le ilgilidir bu: O kadar da yalnız değilmişim gibi hissettiren.

Yüzünü buruşturuyor. "Unutma: Gülümsemek yok. Acıtır."

"Ah evet. Doğru." Pusuda bekleyen sırıtkan hayaleti aklımdan çıkarıp bunun yerine ona gözlerimle gülüyorum.

Biyoloji öğretmenimiz Bayan Fern kaçık ve eğlenceli. Olmayı istediğimiz bir kuşu seçip kitaplarda ve web sitelerinde onunla ilgili bilgilere, ayrıntılara bakmamızı ve bir poster hazırlamamızı istiyor.

Hangi kuşu seçeceğim hakkında herhangi bir fikrim olmadan bir kitaba göz atarak başlıyorum. Siyah gözleri, beyaz tüyleri, kara çatlaklı bir maskeye benzer biçimde kalp şeklinde dümdüz, heybetli yüzü görene dek. Peçeli baykuş. Baykuştaki bir şey bu benim diyor. Sonra çizim yapacağım için sınıflandırma tanımından ve beslenme alışkanlıklarını geçiyorum: Başlangıçta baykuşumun değişik pozisyonlarda eskizini yapıp sonra kanatları gerilerek açılmış biçimde uçar hale getiriyorum. Çizim yapmaya dalmışken tam zamanında sol elimi kullanmamayı hatırlıyorum. Deneyimden çalıyor ama yine de iyi.

Bayan Fern omzumda duruyor. "Kyla, bu muhteşem!" diyor. "Çok yeteneklisin."

Ve diğer öğrenciler de başıma üşüşüp güzel şeyler söylüyorlar. Görünen o ki bu sınıfta olmak benim için çok daha iyi; belki de en başta Ben'in orada oluşundan. Kızların gözü onda, erkeklerle de rahatça dostluk kurmuş gözüküyor. Tam da onlardan biri; onu kabullenmişler, dolayısıyla beni de kabulleniyorlar. Nasıl yapıyor bunu?

Zil çalıyor; kapıdan koridorda bekleyen Bayan Ali'yi görebiliyorum.

"Öğle yemeğine geliyor musun?" diye soruyor Ben.

Gülümsüyorum. "Tamam, bana bir dakika ver." Sonra öğrencilerin çoğu gidene kadar toplanmak için ağırdan alıyorum. Ben, gözlerinde merakla bekliyor. Cesaret edebilecek miyim? Öğretmenin masasına yürüyorum.

"Bayan Fern? Şeyi merak ediyorum... Umanm. Yani belki siz yardım edebilirsiniz..."

"Nedir Kyla? Söyle."

"Sanat dersi almak istiyorum ama izin vermiyorlar. Böyle bir seçeneğim olmadığını söylüyorlar."

"Demek öyle. Hımm. Bu konuda bir şey yapabilir miyiz bakacağız," diyor. "Bunu ödünç alabilir miyim?" Baykuş posterimi gösteriyor ve ben de ona posteri veriyorum.

Dönüyorum ve sıçrıyorum: Bayan Ali, dudakları bir çizgi halini almış şekilde arkamda duruyor. İçeri girdiğini duymadım; kapıyı bile duymadım.

"Ben'le öğle yemeğine gidebilir miyim?" diye soruyorum ona.

"Hayır. Çizelgende Birim'de yemek yiyeceğin yazılı ve çizelgene bağlı kalmalısın." Kapının yanında bekleyen Ben e dönüyor.

"Üzgünüm Ben. Kyla'mn Birim'e gitmesi gerek."

Ben el sallayıp gidiyor.

Birim'e geri geldiğimizde Bayan Ali onu yemek odasına değil de ofisine izlemem için bir işaret yapıyor.

"Çizelgemde öğle yemeği yazıyor/' demeye cesaret ediyorum.

Kapıyı kapatıyor.

"Kyla, beni çok dikkatli dinle. Kısa bir ipte sallanıyorsun. İp çok kısalırsa

inişin çok uzun olur."

Bu bir tehdit mi? Halbuki o endişeli, nazik gülümsemesiyle gülümsüyor. Sözleri bununla uyumlu değil.

"Anlamıyorum."

"Kyla, elimden geldiği kadar sana yardım etmek için buradayım, senin toplumumuza yararlı olman, mutlu bir biçimde entegre olman için. Bunu yapmak için kurallara uymayı öğrenmen lazım. Çizelgen senin kurallarına uygun biçimde hazırlandı. Hastaneden çıkarken bu kuralların hepsine uyacağına dair bir sözleşme imzaladın: Ailenin, okulun, grubun, geniş toplumun kurallarına.

Yanağıma dokunuyor,eli de gözleri gibi sıcak ama sözleri buz gibi."Eğer kurallara uymazsan, onların arkasından dolanmaya ya da hatta biraz esnetmeye çalışırsan bile bunun sonuçları olur. Şimdi. Yemeğe git."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Herkese iyi akşamlar." Hemşire Penny sesine giden bir başka parlak elbise içinde: Bu sefer turuncu.

Perşembe gecesi saat 7: Grup zamanı. Ben'den, hatta Tori'den bile iz yok. Diğerleri yerlerinde gülümsüyor ve ben de onları taklit etmeye çalışıyorum. Bir gün daha geçti ve dudağım hâlâ şaşırtıcı derecede çürük ama yara biraz geçmiş.

"Şimdi, salonda ilerleyerek başlayabiliriz. Herkes son görüştüğümüzden bu yana ne yaptığını anlatsın."

Salonun diğer tarafından başlıyor, hikâyeler anlatılırken arada sırada saate bakıyor. Biri ata binmeyi denemiş; diğeri gözlerini muayene ettirmiş, bir üçüncüsü köpek yavrusu almış. Hayranlık verici işler.

Kapı arka tarafta açılıp Ben üzerinden sular sızarak içeri girdiğinde benim sıram gelmek üzere. Uzun kollu tişörtü ve şortu üzerine yapışmış, ilgi çekici bir biçimde hatlarını ortaya çıkarıyor.

"Geç kaldığım için gerçekten üzgünüm," diyor ve bir sandalye alıyor. Benimkinin yanma itiyor ve ben gözlerimi dikip bakmamaya çalışıyorum.

Penny gözde öğrencisine kaş çatar gibi yapıyor ama pek olmuyor. "Bu havada koşmuş olamazsın Ben."

Omuz silkiyor. "Sadece biraz su, beni öldürmez ya."

"Kyla bize bu hafta ne yaptığını anlatıyordu."

Tüm gözler bana dönüyor.

"Ee, pazartesi okula başladım. Ve dün dahil derslere girdim. Ben benim biyoloji sınıfımda."

Penny şaşırmışa benziyor. "Şimdiden temel derslere mi girmeye başladın? İşler yolunda mı?"

Omuz silkiyorum. "Çoğunlukla. Ama..." Ve duruyorum. Sanat dersi olmadığını söylemem o belirsiz kurallardan birinin ihlali anlamına mı geliyor?

"Ama ne?" diyor.

"Hiç. Her şey yolunda," diyorum.

"Pazar gününü anlatmayı unutma," diyor Ben.

Penny ona bakıyor ve o da anlatıyor. "Thame Şovu'nda karşılaştık." Ve herkesi kıkırtılara boğacak şekilde Koyun Şovu'nu tasvir etmeye başlıyor. Tori bile o aptal isimlerine ve koyunlarm podyumda yürüyüşüne gülmüştü.

"Bir dakika," diyorum. "Tori nerede?"

Ben bana bakıyor, sonra yüzünde bir soru işaretiyle Penny'ye dönüyor.

"Tori artık grubumuzda değil," diyor Penny. Ve çemberde bir sonraki öğrenciye geçiyor, o da nasıl çikolata parçalı kurabiye yapıldığını öğrenmiş. Bir kutu kurabiye yapmış ve konuşma kutu elden ele geçerken kesintiye uğruyor.

Ben bir avuç dolusu kurabiyeyi hapur hupur yerken kırıntılar ıslak tişörtünün üzerine yapışıyor, onları silkeleme dürtüme karşı koyuyorum.

"Ben," diyorum alçak sesle. "Tori neden artık grubumuzda değil? Sana söyledi mi? Bu hafta neden okulda değildi?"

Omuz silkiyor. "Bir şey söylemedi, bilmiyorum."

"Endişelenmedin mi? Belki ona bir şey olmuştur."

Duraklıyor. "Belki nezle gibi bir şey olmuştur; gerçekten hiç düşünmedim," diyor ama yüzünden artık endişeli olduğunu anlayabiliyorum. "Ne diyeceğim, sonra evine uğrayıp iyi olup olmadığına bakacağım."

Grup devam ediyor ve ben Tori'yi ve açıklama yapmadan ortadan kaybolmasına Ben'in tepkisini düşünüyorum. Kız arkadaşıydı ya da ben öyle düşünmüştüm. Yine de eğer sormasavdım bu konuyu düşünmeyecekti gibi geliyor. Ve umurunda olmadığından değil. Onun okulda olmadığını fark ettiğimde düşünmeme rağmen hiçbir şey söylemedim: Endişelenecek çok fazla şey vardı.

Bir gün çok fazla kuralı esnettiğimde ve ortalıkta görünmediğimde fark edip etmeyeceğini merak ediyorum. Biyolojide başka bir kızın yanına oturup bu olayın üzerinde hiç düşünmeyecek mi acaba?

Bitince Penny beni bekletiyor.

"Yüzüne ne oldu tatlım?" diyor endişeyle.

"Otobüste takıldım ve düştüm."

"Anlıyorum. Kaza mıydı?"

Tereddüt ediyorum.

"Söyle bana Kyla. Eğer istemezsen bu konuda hiçbir şey söylemem."

Başımı sallıyorum. "Kaza değildi. Biri bana çelme taktı."

"Ah, ne kadar korkunç. Böyle olduğuna üzüldüm. Dikkat etmen gerek. Bazı insanlar iyi değiller değil mi? İşler şimdi nasıl gidiyor?"

"İyi. Kime karşı kendimi korumam gerektiğini biliyorum."

'Tatlım bazı insanlardan kendini sakınman gerektiğini anlaman büyük bir adım. Yardım edebileceğim bir şey olursa bana söyle/' diyerek elimi sıkıyor.

İşlerin karmakarışık olduğunu düşünerek ona bakıyorum. Bayan Ali ne kadar iyi görünmüştü ve sonra hiç de öyle olmadığını anladım. Ve Penny; ilk tanıştığımda can sıkıcı biri gibi görünüyordu ama şimdi benim tarafımda olduğunu hissediyorum.

"Teşekkürler" diyorum ve gerçek bir gülümsemeyle ona gülümsüyorum.

Gitmek için kalkıyorum.

"Kyla bekle," diyor. "Bir dakika konuşalım diye anneni çağırdım."

Birkaç dakika sonra annem bir şemsiyeyi sallayarak salonun arka tarafında görünüyor. "Ne berbat hava!" diyor somurtup yerde paldır küldür yürürken.

Annem: Bilmece gibi olan başka biri. Benim tarafımda mı, değil mi? O bir Ejderha mı, yoksa yaralandığımda çorba yapan biri mi? Bilmiyorum.

Annem Penny'yle benim hakkımda konuşuyor fakat bu sefer onlara izin veriyorum ve araya girmiyorum. Penny biraz daha özgür olmaya hazır olduğumu ve bağımsızlığımı geliştirmem için bazı şeyleri kendi başıma yapabileceğimi söylüyor.

Annem karşı çıkıyor. Fakat sonunda tamam diyor.

Sürprizlerle dolu bir gece.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yüzümü göğe çeviriyorum. Küçük olduklarından birer birer hissedilmeyen, genel bir ıslaklık hissi veren minik damlacıklara. Yağmurdan çok buğu gibi. Ama bir araya toplanıyorlar, birkaç damla oluşuyor ve soğuk soğuk yüzümden aşağı akıyor. Sıcak gözyaşları gibi değil.

"Kuru kalabilmek için kapüşonunu örtmelisin," diye azarlıyor Ben. Ve uzanıp ceketimin kapüşonunu kaldırıyor, sonra saçımı her iki yandan içine sokuyor. Elleri ılık.

Gözlerimiz karşılaşıyor ve duraklıyor, elleri hâlâ omuzlarımda. Yağmur ve orman yavaşça yok oluyor. İlk gördüğüm andan beri daha da derinleşmiş altın benekli gözleri benimkileri zapt ediyor, hâlâ oradalar.

Fakat sonra eli düşüyor, etrafa bakıyor. Görüş açısında kimse yok ama olduğumuz yere yakın bir yerden sesler geliyor.

"Haydi," diyor ve diğerlerinden uzaklaşmaya başlıyor. Sonra durduğum yere arkasını dönüyor, ben kararsızım. İzlemeli miyim? Sağ elini kaldırıyor, serçeparmağı açık, diğerleri kıvrılmış.

Ve ben o sol elime kısa bir bakış atıp tekrar gözlerime bakarken emin olamadan elime bakıyorum. Elimi kaldırıyorum.Serçe parmağımı yakalayıp çekiyor, dönüp ağaçların arasına yürüyor, beni de vanına çekiyor. Serçeparınaklarımı birbirine kenetlenmiş biçimde, eli hâla havada. Bu çok aptalca, kıkırdamaya başlıyorum.

Ben'in yavaş yavaş bizi diğerlerinden uzaklaştırdığını fark etmiyorum ilkönce. Niçin? Soğuğa rağmen vüziim kızarıyor. Biyoloji sınıfımız ormana dağılmış durumda. Daha sonra incelemek için dereden su örneği almamız ve çalılıklardan ya da ağaçlardan yapraklar toplamamız lazım. Sesleri uzaktan geliyor ve gittikçe de uzaklaşıyor.

Duruyor ve yüz yüze geliyoruz. Birden geriliyorum, bir adım geri atıyorum. "Yaprak bulalım mı? Şunlara ne..."

"Seninle konuşmam lazım/' diyor Ben ve gülümsemesi kayboluyor. Bu sabah otobüste de kendinde değil gibiydi, şimdi düşününce aklıma geliyor. Gözlerimle sorduğumda sonra dedi. Demek sonra, şimdi. Benimle konuşmak için yalnız

kalmak istedi, içimde bir şeyler karmakarışık oluyor; rahatlıyor, sonra geriliyor. Şaşkınlık.

"Ne hakkında?"

"Tori."

Başımı çeviriyorum ki kızın adını söylediğinde yüzümde oluşan ani acı parıltısını görmesin. Tahmin etmeliydim.

"Ona bir şey olabileceği konusunda beni telaşlandırdın, ben de geçen gece gruptan sonra evine gittim." Tereddüt ediyor. Yağmur hızlanıyor ve bir ağaca sırtını yaslıyor, buğunun damlacıkları ağırlaşıyor, ağaçta kalan yaprakların arasından daha iriyağmur damlaları şıp diye düşmeye başlıyor.

Elimi tutup ağacın kalın dallarından birinin altına, yakma çekiyor beni.

"Artık orada değil." Ağaçlar birer casusmuş gibi neredeyse fısıldıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Annesiyle konuştum ve gerçekten çok garipti. Önce Tori'nin artık orada yaşamadığını söyledi. Ben de neden, Londra'da babasıyla mı diye sordum. Ve biraz şüpheli davranmaya başladı. İşlerin yolunda gitmediğini, Tori'nin geri döndüğünü söyledi. Yüzünde tuhaf bir ifade oluştu, sonra bu ifadeyi geçiştirerek orada olmamam, soru sormamam gerektiğini söyledi. Beni neredeyse kapının dışına attı."

"Geri mi gönderildi?" Gözlerim anlamak için mücadele edi- yormuşum gibi, şoktan dolayı yusyuvarlak oluyor. "Bunu yapabiliyorlar mı?"

Başını sallıyor. "Kullandığı kelime buydu. Sanki ayağına uymayan bir çift çizmeden ya da postaneye geri yollanan bir koliden bahseder gibiydi."

"Nereye geri gönderilmiş?" diyorum ve algılamam, şoktan devrettiği yeri dehşetle dolduruyor. Tori on yedi yaşındaydı, yalnızca on altı yaşının altındaysan programlanabilirsin, vani onu tekrar programlayamazlar. Onu başka bir aileye mi verdiler? Eğer öyle değilse Tori'ye ne oldu?

Ben'in montu tarafından boğulan bir ses, ufak bir titreşim var.

"Dur bakayım," diyorum ve elini uzatıyor. Levo'sunu görmek için kolunu sıyırıyorum: 4.3. "Ne yapabilirim?"

Biraz çaresiz bir biçimde omuz silkiyor."Koşabilirim," diyor ama hareket

etmiyor. Omzumdaki diğer elini daha da sıkıyor ve Levo'su yeniden titreşiyor: 4.1.

Kolumu ona sarıyorum, omuzlarıma tutunuyor. Daha da yaklaşıyor. Yağmur hızlanıyor ama boyu benden daha uzun olduğu için ve öne eğildiğinden bana siper oluyor. Ve okul formalarının ve ceketlerin altından bile kalbinin dump-dump dump- dumpunu hissedebiliyorum. Benimki daha hızlı atıyor, nemli ceketine yüzümü gömdüğümde bana doğru bir sıcaklık akıp geliyor. Ama Tori yüzünden üzgün. Sarılmak istediği ben değilim.

Bir ıslık sesi duyuluyor, ikimiz de sıçrayıp ayrılıyoruz.

"Bu Bayan Fern, herkesi çağırıyor. Yağmurun çok şiddetlendiğini düşünmüş olmalı," diyor.

"Koşalım mı?" diye soruyorum.

Ve koşuyoruz, sıyrılıp yoldan aşağı ıslak yaprakların üzerinden kayarak birkaç dakika sonra Bayan Fern kafaları saymaya başladığında gruba yetişiyoruz.

Bugünkü alıştırma hava yüzünden yarıda bırakılıyor, Bayan Fern bize cevaplamamız için sorular veriyor.

Ama konsantre olamıyorum. Tori'ye ne oldu? Midemde iyi bir şey değil diyen tuhaf bir his var. Onu uzun süredir tanımıyordum. Aklımdan geçen şeyleri yüksek sesle söyleme hünerine sahipti. Annem ona gösteride kızgınlıkla sözlerine dikkat etmesini söylemişti. Belki annem o zaman göründüğü gibi hırçınlık etmiyordu. Belki de onu uyarmaya çalışıyordu.

Ben'in seviyesi bir çıkıp bir indiğinden Bayan Fern en sonunda sınıftan ayrılmasına izin verip bir ÖA ile birlikte koşu yoluna gönderiyor.

En sonunda gitme zamanı geldiğinde Bayan Fern gelip omzumun üstünden bakıp ne kadar az şey yaptığımı görüyor. "Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye azarlıyor. Fakat sonra gülümsüyor ve aslında ciddi olmadığını anlıyorum.

"Ne için?"

Ben'in boş koltuğuna oturuyor. "Sanat Departmanının başındaki Bay Gianelli ile konuştum ve ona senin baykuş çizimini gösterdim. Rüyalarından yapılma çizimini." Göz kırpıyor.

"Ve?"

"Seni sınıfına almak için mücadele ediyor: Ne olacağını göreceğiz ama kazanacağını düşünüyorum. Çok uzun süre hayır denemeyecek kadar can sıkıcıdır."

Ben'i Toplantı'ya kadar görmüyorum.

Öğretmen grubuyla birlikte birkaç sıra yukarıda ve çaprazda oturuyor. Saçı kafasına yapışmış -yağmurdan mı terden mi?- ve rengi daha iyi. Biz sırayla yürürken dönüyor ve beni tanıyor.

Dudaklarımı kıpırdatarak iyi misin diyorum. Ve o da ufak bir gülümsemeyle evet anlamında başını sallıyor. Her sene haftada bir grubun bir Toplantımı oluyor: 11. Yıl cuma öğleden sonraları, yani benim bu ilk. Sıranın sonundayım, Phoebe dikkate değmeyecek kadar uzakta bir koltukta oturuyor. Yanımdaki kız Julie, İngilizcede dün yanma oturdum; bütünüyle arkadaş canlısı olmasa da fena değildi. Romeo ve Jıuliet'ten nerede olduğumuzu gösterdi ve olayı anlattı. Herkes koltuklar arasında yer değiştiriyor ve ön tarafta bir kapı açılınca ansızın kesiliveren alçak bir mırıltı var.

"Baştaki adam bu: Rickson," diye tıslıyor kulağıma Julie. Yani hâlâ açıklamaya devam ediyor.

Adam ciddiyetine tam uymayan mavi bir takım giymiş ve bunu telafi etmek istiyormuş gibi dimdik duruyor. Gözleri odada dolaşırken buz gibi, orada burada gözüm üzerinizde der gibi duraklıyor. Yine de herkesi taş gibi hareketsiz ve sessiz tutan o mu yoksa arkaya sıralanmış iki adam ve bir kadın mı emin değilim.

Yüzlerindeki ifade nötr; takım elbiseleri birbirinin aynısı, gri ceket ve pantolonlar.

"Hudalar," diyor Julie en sessiz fısıltıyla; o kadar zayıf bir ses ki kelimeyi duydum mu hayal mi ettim emin değilim.

Kasaba Şovu'nda gördüklerimizin aynısı bunlar, orada da şimdiki gibi sadece var olarak kalabalığı susturuyorlardı. Ve tıpkı o gün olduğu gibi midem korkudan düğümlenip bulanıyor.

Hudalar kim ya da nedir? Bir şekilde aynı anda hem biliyorum, hem bilmiyorum. Sonra rüyamı hatırlıyorum: Okul otobüsü infilak ediyor, pek çok öğrenci ölüyor ve otobüsün yanındaki binada asılı olan tabelada Londra Hudalar Ofisi yazıyor. Ama bu sadece bir rüya olsaydı, anıtı gördükten sonra zihnimin

uydurduğu bir şey olsaydı ne olduğunu bilmediğim Hudalar'ı oraya nasıl koymuş olabilirdim? Belki bu sadece bir rüya değildi. Belki de o öğrencileri öldüren bombaların hedefi Hudalar'dı. Fakat bu bir rüya değilse... ben neden oradaydım? Altı yıl önce sadece on yaşındaydım. Anlamlı gelmiyor.

Hudalar herhangi bir katılım göstermeden yana çekiliyorlar: Sadece dinleyip izliyorlar.

Rickson Topluluk'a hitap ediyor ve ben özellikle dikkat ederek gözlerimi o üçünden ayırıp Rickson'a bakıyorum; beynimin bir kısmıyla dinlemek için elimden geleni yapıyorum, geri kalan kısmıysa şok geçiriyor ve fırıl fırıl dönüyor. Öğrencilerin akademik ve spor alanındaki başarıları konusuna geliyor. Okulun kros takımının açık idmanlarının pazar günleri de devam ettiğine değiniyor; aramızdan birçoğunun buna katılacağını umut ettiğini söyleyip, okulumuzdan geçen yıl bölge finallerinde yer almış öğrencilerin isimlerini sayıyor. Takımın denemeleri gelecek ay olacak. Sonra büyük bir üzüntü içinde bazı öğrencilerin hâlâ potansiyellerini değerlendiremediklerini ekleyip hepimize daha fazla çaba göstermemizi tavsiye ediyor.

Herkes ayağa kalkıyor, Julie aynısını yapmam için beni dürtüyor. Sıralanmaya başlayıp Hudalar'ı geçiyoruz. Neredeyse nefes alamayacağım, fakat bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne atarak, dikkatle dümdüz karşıya bakıyorum. Tüm bunlar olurken soğuk bir elin uzanıp beni yakalamasını bekliyorum.

Çıkışta bazı öğrencileri durdurup bir yana çekiyorlar. Öğrencilerin beti benzi atıyor ve herkes onlardan gözlerini kaçırıyor. Belki onlar potansiyellerini iyi değerlendiremeyenlerdir.

Belki Tori de öyleydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

En üstteki sıranın üzerine pasta ıspatulasına benzeyen metal bir şeyle beyaz bir malzeme sürüyor -çimento mu?- sonra üstüne birer birer tuğlaları oturtuyor. Tuğlaların arasından sızan çimentoyu alıp, aralarına yediriyor. Sonra yeni bir sıraya başlıyor.

Gözlerimi dikip bakıyorum. Bana birkaç bakış atıyor, tuğlaları birbiri ardına yerleştirerek işine devam ediyor.

Gözlerimi diktiğimin farkındayım ve insanlara böyle bakmamak gerek: Genelde bundan hoşlanmazlar. Fakat kendime engel olamıyorum.

Tuğla üzerine tuğla. Yerden beş sıra yükseldi bile.

Eğer burada daha fazla durursam sorun çıkacak. Annem büyük ihtimalle hâlâ elimde sıkıca tuttuğum mektubu bir sonraki sokağın köşesindeki postaneden yollamam için bana gereken süreyi hesaplıyordun Kendi başıma bir yere gitmeme ilk kez izin veriliyor, idare edemezsem büyük ihtimalle aynı zamanda son kez olacak.

Tekrar yukarı bakıp kalçasının üstüne oturuyor. Otuz yaşlarında; üzerinde boya, çimento, kir çizgileriyle kaplı mavi bir iş önlüğü var. Saçları yağlı. Yere tükürüyor.

"Eee?" diyor.

Sıçrıyorum.

"Bir şey mi istemiştin tatlım?" Gözleri bileğime, Levo'ma, sonra da yüzüme odaklanırken sırıtıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve arkamdan güldüğünü duyarak yolun karşısına, sokağın köşesine fırlıyorum.

Mektubu postalayıp geri dönüyorum. Çalıştığı yerde üzerinde "Best İnşaat" yazılı beyaz bir kamyonet var. Hâlâ birbiri ardına tuğlaları yerleştirip bahçe duvarı yapıyor.

Beni görünce ıslık çalıyor ve ben yanaklarım yana yana eve doğru yürümeye devam ediyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diyor annem ön taraftaki basamağa tünemiş bir şekilde. Yolu gözlediğinden, ben sokağımızın köşesini döner dönmez el

sallamaya başladı.

"Hiç. Sadece yürüdüm."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet yolunda." Basamaklara yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Dönüyorum. "Ev ödevi yapmaya." Yalan söylüyorum.

"Eh, pekâlâ. Küçük, çalışkan bir öğrencisin sen değil mi? Akşam yemeği bir saate kadar hazır olur."

Odamda kapıyı kapatıp ellerim titreyerek eskiz defterimi alıyorum. Levo'm düşmeye başlıyor: 4.4... 4.2...

Ve bir duvar çizmeye başlıyorum. Yerden başlayarak tuğla tuğla. Kalemim hızlı, daha hızlı hareket ediyor. Levo'mun düşüşü duruyor, sonra 5.1'e kadar çıkıyor. Duvarı bitirmeliyim ve doğru olması için de bunu sağ elimle çizmeliyim. Bugün olan bitenden sonra: Tori'nin geri gönderilmesi, Toplantıdaki Hudalar, rüyamdaki Hudalar. Bir şekilde duvarı bitirir bitirmez her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar...

"Pek ilginç bir konu değil."

Sıçrıyorum. Amy: Bir şekilde kapıyı açmış, odada yürümüş ve omzumun üstünden bakmış olmalı, ben tek bir ses bile duymadım.

Resim defterimi çat diye kapatıp omuz silkiyorum. Çizim bittiği için şimdi daha sakinim: Tuğlalar sayfadaki her yeri kaplıyor. Bir nedenle, bu çok önemli.

Neden?

Akşam yemeğinde duvarı neredeyse unutur gibi oluyorum. Annemden sürpriz bir haber var: O ve babam, Programlanmış olduğunu önemsemeden Amy'nin istediğinde Jazz'ı görebilecek kadar büyüdüğüne karar vermişler. Eksik ev ödevi - gerçek ev ödevi bu sefer.

Ama uyumadan önce çizimi çıkarıp duvarda bir delik, altından kalkılamayacak bir kusur olup olmadığını kontrol ediyorum. Neden, bunu bilmiyorum. Köşelere gölge verip nihayet kaldırıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Boşluğu, hiçliği, uykuyu arayarak.

Ama gördüğüm birbiri ardına yerlerine oturtulan tuğlalar.

Tuğlalar... çimento...

Duvar.

Bacaklarıma, göğsüme acı saplanıyor. İlerleme yok, ilerleyemiyorum. Kuma çöküyorum.

Ne kadar bağırdığının, tehdit ettiğinin, suçladığının önemi yok, az sonra bana yapabileceklerinin hiçbiri önemli olmayacak.

Yaklaşıyor.

Diz çöküyor, beni kucaklıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Kim olduğunu asla unutma. Zaman geldi. Çabuk! Şimdi! Duvarı yükselt!"

Şimdi daha yakında.

Ben de yapıyorum; tuğla tuğla, sıra sıra. Yüksek bir kule.

"Kim olduğunu asla unutma," diye bağırıp beni sertçe sarsıyor, ben son tuğlayı da -tıkırt-yerine yerleştirirken. Tüm ışıkları söndürüyor bu.

Şimdi var olan, karanlık ve ses.

Kafatasımı korkunç çığlıklar yarıp geçiyor. Dehşet ve acı, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi. Ölümle yüz yüze.

Ya da daha kötüsü.

Algılamadan önce biraz zaman geçiyor.

Bu benim.

Sonra, bir kaleydoskopun içine adım atıyormuşum gibi; her şey yer değiştirip değişiyor. Otlar çıplak ayağımı gıdıklıyor. Ağaçların arasından çocukların sesleri geliyor ama ben uzun otların arasına saklanmış, uzanıp gökyüzünde sürüklenen bulutları seyrediyorum. Bugün oynamak istemiyorum.

Bulutlar ve otlar yavaşça uzaklara sürükleniyor. Gözlerimi açıyorum, bu gece için yeterince düş gördüm. Bir daha kapatmayacağım onları.

Bir kez daha işe yaradı - bir kâbusun ortasında Mutlu Yer'ime gitmek.

Fakat bu sefer ne kadar korkunç olursa olsun orayı bırakmak istemedim.

Orada bir şey, önemli bir şey bulmak üzere olduğumdan emindim. Bugün çimentolu tuğlaların duvar oluşturmak için birer birer yerleştirilişini görmek, içimde, derinde bir yerde bir şekilde bir şeyi tetikledi. Bir tanıma, takip edersem kim ya da ne olduğumu anlamaya, benimle ilgili sorunun ne olduğunu bulmaya yardımcı olacak bir iz.

O takip neydi? Adam kimdi? Kim olduğunu asla unutma diyordu.

Ama unuttum.

En çok da: Neden -ve nasıl- o duvarı inşa ediyordum?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Çıktığımdan bu yana ilk defa hastaneye geri dönmek tuhaf hissettiriyor. O gün oranın duvarlarını bırakıp dış dünyaya çıkmayı göze almaktan ne kadar korkmuştum: Çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyor, günler geçmesine rağmen bir ömür gibi.

Fakat Dr. Lysander'le olan saat ll'deki randevumuza zamanında yetişemeyebiliriz. Aslında hiç gidemeyebiliriz bile. Amy alternatif yollara bakmak için haritayı çıkartmış ve annem dişlerinin arasından lanet okuyarak trafik haberleri için radyo istasyonları arasında geziniyor.

"Son iki kilometreyi yirmi dakikada aldık. Geri dönmeliyiz," diyor annem.

"Bir sonraki çıkıştan gitsek nasıl olur?" diye öneriyor Amy. Bugün gelmek için çok hevesliydi; annemi eğer gelirse Dr. Lysander'le tanışabileceğine inandırdı bir şekilde. Bu şansı şimdi kaybetmek istemiyor.

Annem radyoyu kapatıyor. "Haber yok." Kaşlarını çatıyor.

"Bu işi sevmedim. Bir şeyler dönüyor. Amy, telefonumu bul ve babanı ara."

Amy annemin çantasından telefonu bularak ben hayretle bakarken tuşlara basıyor. Cep telefonları yirmi bir yaşının altındaki herkese yasak. Belki annem yanında ve aramasını o söyledi di- yedir.

"Cevap vermiyor. Mesaj bırakayım mı?"

"Evet. Trafikte sıkıştığımızı ve aramasını söyle."

Eğimli bir yamaçtan yukarı doğru yavaşça ilerliyoruz. Tepemizde birkaç helikopter uçuyor. Tepeye yaklaşıp sonra duruyoruz. Sirenler çalıyor ve emniyet şeridinden siyah kamyonetler hızla geçiyor.

Telefon çalıyor, annem cevaplıyor.

"Anladım... Tamam... Oldu. Görüşürüz."

Kapatıyor. "Bazı yollarda kontroller varmış. Endişelenmemiz gereken bir şey yok diye düşünüyorum."

Araçlar yeniden yavaşça ilerlemeye başlıyor. Tepedeki doruğa ulaşıyoruz. M25'in diğer tarafında trafik duruyor. Santim santim ilerleyip tekrar duruyoruz. Hastane muhafızlarına benzeyen siyahlar giymiş bir dolu adam var, her iki

taraftaki arabaları durdurup arıyorlar. Bize el işaretiyle geçmemizi söylüyorlar.

"Onlar kim?"

"Hudalar," diyor Amy.

Pat diye dönüp yeniden bakıyorum: Gri takım elbiseleri yok, bunun yerine siyah pantolon, üzerine bir tür ceketle siyah tişörtler giymişler: Bu onların da Huda olduğu anlamına mı geliyor?

Rahatsızlık hissediyorum ve sormaktan kaçtığım o soruyu soruyorum nihayet.

"Huda nedir?"

Annem dönüyor, kaşları kalkmış. "Bilmen lâzım, Hukuk ve Düzen Ajanları: Çetelerin ve teröristlerin izini sürerler. Birini arıyorlar."

Otoyoldaki her arabayı durdurup aradıklarına göre onları gerçekten bulmak istiyor olmalılar.

"Ama şovdaki ve okuldaki gri takım elbiselilerin aynıları değil mi?" diye soruyorum.

"Evet şovda oradaydılar; nedenini bilmiyorum. Genelde gri takım elbise giyerler fakat operasyondayken siyah giyerler: Bugünlerde operasyonlar özellikle terörizm karşıtı. Eskiden çeteler vardı. Ama Hudalar okula geliyor mu?" diyor annem biraz kaşlarını çatarak. "Amy, öyle mi?"

Amy başını sallıyor. "Bazen toplantılara geliyorlar. Hep gelmiyorlar ama, bazen. Son zamanlarda daha sık."

Solumuzdaki eğimde uzanan üzeri ağaçlı alanlar var. Bir hareket gözüme çarpıyor: Güneşin bir camdan ya da metal parçasından yansıması gibi hafif bir parlama.

"Orada biri var," diyorum.

"Nerede?" diye soruyor annem.

"Şu korulukta," diyerek gösteriyorum. "Bir parlama gördüm."

"Emin misin?"

"Evet."

Yine telefonunu alıyor ama sonra benim gösterdiğim yerde bir helikopter

beliriyor ve aşağıdan yukarı, ağaçlara doğru adamlar koşuyor. Telefonu indiriyor.

Yüksek bir ra-ta-ta-ta sesi duyuluyor havada.

"Ne yapıyorlar?" Gözlerim koskocaman açılmış vaziyette. "Birine ateş mi ediyorlar?"

"Parlayan Yemler," diyor Amy ve burnunu çekiyor. "Özgürlük mü istiyorlar ölmek mi? Bu ölüm."

Arabalar yine ilerlemeye başlıyor ve annem gecikeceğimizi bildirmek için hastaneyi arıyor.

İki hafta önce geçtiğimiz aynı yoldan Yeni Londra Hastanesine yaklaşıyoruz; gözlerimin önünde yolculuk geriye sarıyor. Etraftaki bölgeler yine bir insan ve araba keşmekeşi; ofisler ve evler hareketle dolu. Gideceğimiz yere yaklaştıkça köşelerdeki siyah giymiş gardiyanlar çoğalıyor: Hudalar. Sanki aşılamayacak görünmez birer balon içindeymişler gibi kalabalıklar onların etrafında açılıyor.

Gardiyan kuleleri görüş alanımıza girince barikat göze çarpıyor: Daha fazla Huda var. Geçebilmek için bir kamyonla otobüsün arasında sıraya giriyoruz ve ben rüyamı düşünmekten kendimi alamıyorum: bir ıslık, parlama, patlama. Gözlerim art arda her şeyi inceliyor fakat şüpheli bir şey bulamıyorum. Araçları arıyorlar; adım adım ilerliyoruz. Fakat sonra otoyolda olduğu gibi bizi durdurmadan, geçmemiz için el işareti yapıyorlar. Bu sefer Hudalar'ın anneme odaklandığını, sonra sağ elleriyle sol omuzlarına dokunup avuçlarını açtıklarını fark ediyorum.

"Neden herkes gibi bizi de durdurmuyorlar?" diye soruyorum.

"Bazen babamın kızı olmak faydalı oluyor," diyor annem ve otuz yıla yakın bir zaman önce ülkeyi kasıp kavuran çeteleri bastıran Büyük W. A.M'ı hatırlıyorum.

"Bazen de olmuyor," diye ekliyor, o kadar hafif bir sesle ki neredeyse duyamayacağım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu kadar çok soru sormak zorunda mısın?" diye kızgın bir şekilde söyleniyor. Sonra göğüs geçiriyor. "Özür dilerim Kvîa. Bunu başka zaman konuşuruz olur mu?"

"Neden rüyanda saklambaç oynuyorsun?" Dr. Lvsander ellerini kavuşturup

arkasına yaslanıyor. İnceliyor ve bekliyor.

Daha önce Dr. Lysander'le ilgili olarak ona gerçek bir şey vermem gerektiğini çözmüştüm. Ona hiçbir zaman kumsalı, korkumu, koşmamı anlatmadım: Hastanede ilk kendime geldiğim andan bu yana çeşitli şekillerde nükseden bir rüya bu. Ama ona gerçek bir şeyler söylemezsem, anlar.

Sadece yüz ifadelerini, istemsiz hareketleri, göz hareketlerini, göz kırpmaları okumakta iyi olduğundan değil. Bunlar incelemeyi öğrenebileceğiniz alışıldık şeyler. Ama bu bileğimdeki duyguları okuyan Levo'yla her şey açık ve kolay anlaşılır oluyor. Tüm yapması gereken onu taramak ve böylece doğru mu yalan mı söylediğimi anlayabiliyor. Yine de Dr. Lysander böyle aletlere başvurmadan her şeyi görebildiği konusunda kendisine güveniyor. Kendine güveni doğrulanmış vaziyette.

Öyle olsa bile aldatmak imkânsız değil, sadece zor. Sihirbazlık yapıp, dikkati incelemek istediği şeyden uzağa çekmek gibi. Hileyi açığa vurmamaya çalışmak gerekiyor.

"Bir soru sorabilir miyim?" diyorum.

Dr. Lysander arkasına yaslanıyor. Eğer sormaya cesaret edebilirseniz sık sık soruları cevaplar. Ama yine de her zaman havasında olmadığından en iyisi önce bir kontrol etmek.

Başını öne eğiyor. İzin verildi.

"Saklambaca bu merakım niye? Mutlu bir rüya bu, sadece oynuyorum. Yanlış hiçbir şey olmuyor."

"Neyi temsil ediyor olabilir?"

"Anlamıyorum."

"Diğerlerinden saklanıyorsun: Bu senin oynadığın bir oyun, anladın mı? Neden saklanıyorsun? Ne saklıyorsun?"

Ah. Bir an bunu düşünüyorum. Bir şey mi saklıyorum? Bildiğim kadarıyla hayır.

Hastaneden ayrılışımız da son seferki gibiydi, ailemle tanıştığım gün gibi. Yeraltı otoparkından döne döne geçide çıkıyoruz; Amy'nin ve benim Levo'larımız taranıyor, gardiyanlar arabaya bir göz atıyor ve en sonunda bariyeri kaldırıyor. Çitleri ve gardiyanları arkamızda bırakınca vücuduma bir rahatlama

yayılıyor. Tüm hastane kompleksi bugün etrafımda bir ağırlık ve yoğunluk yarattı, sanki ciğerlerimdeki havayı bastırıyormuş gibi. O kadar uzun süre boyunca burada nasıl yaşadım ben?

Ve gardiyanlar: Onlar da birer Huda. O duvarların arkasında yaşarken ellerinde silahlarıyla kuleleri, parmaklıklı pencereleri, dışarıda köpekleriyle devriye gezen gardiyanları olduğu gibi kabul etmiştim. Yüksek çitleri.

İnsanları içeride ya da dışarıda tutmak için yaptıklarının hepsi bu mu?

Hastaneden geri dönüş yolu boyunca pencereden dışarı bakıyorum, annem araba kullanıyor ve kendi düşünceleriyle meşgul, Amy ise kahramanı Dr. Lysander'in onunla konuşacak zaman bulamaması ve onu sepetlemesinden dolayı üzgün, surat asıyor.

Eve gidiyoruz. Benim evim mi? Aşina geliyor artık; çoğu zaman da rahat. Artık sabahları nerede olduğumu bilmeden uyanmıyorum ve karanlıkta yolumu bulabiliyorum. Bugün hastane güvenliğinden geçip parmaklıkların ve gardiyanlı kulelerin ardına gitmek rahatlatıcı değil klostrofobikti: Arabadan atlayıp şehre giden tüm o yolu gerisingeri koşma isteği uyandırdı. Bu gardi- yanlı sokaklardan, telaş içindeki insan kalabalığından uzaklara. Otoyollardan ve siyah kamyonetli ve silahlı bariyerlerden.

En azından Dr. Lysander hemşire Penny'yle aynı fikirdeydi ve anneme kendi başıma daha çok şey yapmama izin vermesini söyledi, şimdi; dedi ki keşfe çıkabilir, istersem yalnız başıma vü- rüyüşe gidebilirmişim. Fakat Dr. Lysander beni iki haftada bir değil de her hafta görmek istediğini söyleyince annem bundan hoşlanmadı: Her cumartesi bu yolculuğu yapmamız gerekecek.

Farkına varmadan eve yaklaşıyoruz. Yolda olanlarla ilgili neden annem babamı arayıp ne olduğunu sordu? Radyo haberlerinde de bir şey söylenmedi, ne o zaman, ne de şimdi.

Babam nereden bilecek ki?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Pazar sabahı gökyüzü parlak mavi renkte ama o kadar soğuk ki nefesim yüzüme beyaz bir kefen gibi örtülüyor. Ürperiyo- rum ve bizi kros idmanına götürecek otobüsü beklerken kollarımı etrafıma sarıyorum. Öğrenciler ve elinde not panosu olan bir öğretmen geliyor.

Otobüs okula park ediyor, arkasında onu izleyen bir araba var: Ben. Diğerleri otobüse binerken ben onu bekliyorum.

Ben şaşkınlıkla gülümsüyor. "Koştuğunu bilmiyordum diyor.

Gelmeye karar vermemi sağlayan şey dün hastanedeki korkunç kapalı kalma duygusuydu. Ben'in neden koştuğunu biliyorum; bunu ben de yapardım, hastanenin spor salonundaki koşu bandında. Endorfin diyorlar: Koşarken bitkinlik noktasını, kaslarının ağrıdığı noktayı geçtiğinde beyin tarafından serbest bırakılan kimyasallar. Vücuduna ne yaptığını hissetmediğin bir bölgede sadece hızla akan bir canlılık ve hiç durmak istemezsin; içindeki her şey sakin ve berrak olur, buzdan bir odak gibi. Ve belki biraz da koşamayıp çöktüğüm rüyam yüzünden koşmak istiyorum. Bundan kaçabilmeyi istiyorum.Annem ciddi olduğuma ve gitmek istediğime pek inanmadı ve Dr. Lysander'in kendi başıma bir şeyler yapmama izin vermesi gerektiğini söylediğini hatırlatmam gerekti. Amy sadece sırıtıp annem duymadan Ben'le ilgili şakalar yaptı.

Kros koçu Bay Ferguson biz otobüse binerken bana tuhaf bir bakış atıyor. "Bir hayran daha mı?" diyor ve Ben'e bakıp gözlerini deviriyor. Birkaç çocuk sırıtıyor ve adamın ne demek istediğini anlamaya başlıyorum.

"Koşabilirim," diyorum ve yanaklarımın pembeleşmesine sinirlenerek kaşlarımı çatıyorum.

"Pekâlâ, göreceğiz küçük kız," diyor ve gülüyor.

Bir düzine kadar erkek ve bir o kadar da kız var. Hepsi birbirini tanıyormuşa benziyor ve ben "küçüğüm", hepsinin en küçüğü.

Pencere kenarında bir otobüs koltuğuna oturuyorum; Ben yanıma oturuyor. Otobüs okuldan ayrılırken öne doğru eğilip kulağıma fısıldıyor: "Doğru mu?"

"Ne?"

"Yalnızca benim yüzümden mi buradasın?"

"Hayır!" deyip içerleyerek koluna vuruyorum.

"Of!" Ovuşturuyor. "Öyle olmasını umut etmiştim."

Kafam karışmış bir şekilde başka tarafa bakıyorum. Gerçekten mi? Ya Tori ne olacak? Ne diyeceğimi bilmediğimden bir şey söylemiyorum.

On kilometrelik açık alan Chiltern kırsal bölgesinde bir arazi: Arazide ve ağaçlık alanda patika yollar ve tırmanılıp geçilecek birkaç tepe, hendek ve dere var. Bir koşu bandı sayılmaz burası, ben de başarıp başaramayacağımı merak etmeye başlıyorum.

Hepsi daha önce burada koşmuş. Ferguson bana bir harita gösterip yol boyunca koşu işaretleri olduğunu söylüyor - küçük turuncu bayraklar. Haritayı birçok kez tarıyorum: Yolu ezberlemek için beynime emir vermem saniyeler alıyor.

Önce erkekler başlıyor: Alandan çıkışlarını izliyorum. On dakika beklememiz gerek. Esneme hareketleri yapıp ısınıyorum, Ferguson geliyor.

"Diğer idmanlara katılmamışsın" diyor.

"Hayır. Okula bir hafta önce başladım; gelemezdim."

"Pekâlâ. Kendine dikkat et ve adımlarını öyle at tamam mı? On kilometre uzun bir yol. Her ambulans çağırışımda başım belaya giriyor."

"Endişelenmeniz çok dokunaklı" diyorum.

Yüzünden bir hayret ifadesi geçiyor ve gülüyor.

"Ha! Senin olay tamam. Bakalım ne yapabiliyorsun?"

Kızların birkaçı pek memnun olmamışa benziyor.

Bizi başlatıyor.

Başlangıçta tarlalarda koşuyoruz; bozuk toprağa alışmamış olduğumdan ağırdan alıp ritme girmeye çalışıyorum. Ortalarda bir yerlere dağılmış durumdayız, oğlanlar görüş alanımızda değiller.

Güneş, yere vuran ayağımın tap-tap sesi, kalbimin hızlanan dump-dump sesi: Hepsi çok iyi geliyor. Daha da hızlanma zamanı. Koruluğa doğru bir patikayı izlemeye başladığımızda koşu hızımı artırıyorum.

Bir dönemeçte yerden aniden bir dal yükseliyor. Atlayacak ya da yön

değiştirecek vakit yok, ayağımı çarpıp düşmekten başka seçenek kalmıyor. Ellerim açık, havada uçuyorum. Tüm ağırlığımla yere düştüğümde yan taraftaki iki kız dalı bırakıp koşmaya başlıyor. Gülüyorlar.

Nefes alamıyorum, karaya vuran bir balık gibi soluğum kesilmiş yerde yatıyorum. Yavaş yavaş nefes alışım düzeliyor ve oturuyorum.

Birkaç kızın ardından biri daha geçiyor, bir tanesi duraklıyor. "İyi misin?" diyor. Ona yalnızca el sallıyorum ve devam ediyor.

Şimdi hepsi beni geçti.

Kolumda çizikler ve bir dizimde de kesik var. Dikkatle kalkıp bacaklarımı kontrol ediyorum; her şey yolunda görünüyor. En azından Ferguson'un başı ambulans çağırdığı için belaya girmeyecek. Aniden bir öfke dalgası yükseliyor içimde. Lanet olsun onlara! Koşmayı seviyordum, neden böyle bir şey yapmak zorundalardı ki? Tekrar ve tekrar, sakinleşmek için derin nefes alıp Levo'mu kontrol ediyorum: 5.8. Bu yüksek seviye koşudan kalmış olmalı.

Bu uzun bir yarış diye hatırlatıyor içimden hafif bir ses. Çok uzun bir yarış.

Yeniden başlıyorum.

Hızla gidiyorum, sonra daha da hızlanıyorum. Ferguson'un dediği gibi yol işaretleri var, orada burada yolu gösteren küçük turuncu bayraklar. Fakat sonra yolun ikiye ayrıldığı yerde bayrak solda, sağda değil: Yanlış tarafta mı? Durup gözlerimi kapatıyor ve yola çıkmadan önce ezberlediğim haritayı düşünüyorum. Kesinlikle yanlış yerde.

Biri yine oyun mu oynuyor? Önemli değil. Harita tamı tamına kafamda. Yanlış yerleştirilmiş bayrağı görmezlikten gelerek koşmaya devam ediyorum.

Az sonra iyi olup olmadığımı soran kızı ve sormayanları geçiyorum. Ben buradayım işte, koşmanın ve nefes almanın her şey olduğu yerdeyim ve her şey de yere vuran ayaklarla ileriye doğru uçmak demek. Bir dereden geçerken sıçrattığım çamura bulandım, kolum ve dizim kanıyor ve umurumda değil.

Ağaç dalıyla beni düşüren iki kızın yanından da uzaklarından, onlara gülümseyerek geçiyorum. Hayretlerini, sonra da hızlanmak için gösterdikleri çabayı ve başaramamalarını görüyorum. Arkamda gözden kayboluyorlar.

Ve böylece bir tanesini ve birkaç tanesini daha geçiyorum. Saymayı unuttum - bu son kız mıydı? Bundan dolayı, her şeyi düzgün yapamamaktan dolayı

mutsuz bir biçimde artık birinci olmak istiyorum. Daha da hızlanıyorum.

Finiş çizgisi uzakta gözükürken -başladığımız yer- erkeklerin de birkaçını, sonra birkaçını daha geçiyorum.

Ferguson, Ben ve bitirmiş olan yarım düzine erkek benim tepenin ardında gözüktüğümü görünce tezahürat yapmaya başlıyorlar.

Çizgiyi geçince Ferguson gözlerini kısarak kronometresine bakıyor. "Çok hızlı. Tüm yolu bu hızla mı koştun?"

Duruyorum ve cevap vermeye çalışıyorum ama konuşamıyorum. Sözcükler midemi bulandırıyor ve fırıl fini dönüyor ağzımda.

"Bana cevap verme! Koşmaya devam et," diyor Ferguson.

Soluğum tıkalı, midem bulanır bir şekilde otoparkın etrafında tekrar tekrar ve her seferinde hızımı düşürerek daireler çiziyorum, en sonunda kusma isteği duymadan durabiliyorum.

Erkeklerin çoğu bitiriyor ve biraz sonra da kızlar geliyor.

"Sana ne oldu?" diyor Ferguson kolumdaki ve bacağımdaki kanı görünce.

Omuz silkiyorum. "Takıldım," diyorum. "İyiyim; ambulansa ihtiyacım yok."

Gülüyor ve ilkyardım çantasını alıp dizime bir bandaj yapıştırıyor.

"Seninle ben iyi bir ikiliyiz/' diyor Ben otobüse bindiğimizde.

"Ah?"

"Ben erkeklerin birincisiydim, sen de kızların birincisi oldun."

"Benden ne kadar önce sen oraya varmıştın?"

Ben omuz silkiyor. "Beş dakika kadar. Neden?"

"Eh, biz sizden on dakika sonra başladık. Bu da senden daha hızlı olduğum anlamına geliyor."

Yüzünden olayı anladığına ve hayret içinde kaldığına dair bir ifade geçiyor, sırıtıyor. "İyi, daha sıkı antrenman yapmak için bir nedene ihtiyacım vardı."

Levo'mu dikizliyor: 8.1 ve bana kendisininkini gösteriyor, 7.9. "Bunda da beni yendin," diyor. Otobüs kalkıyor ve yaklaşıp eğiliyor. "Yani bunun için iyi bir zaman," derken sesi o kadar alçak ki ben de eğilmek zorunda kalıyorum, bundan da memnunum. Vücudu ısı yayıyor, benimki ise soğuyor, ikinci en

soğuk.

"Ne için iyi bir zaman?"

Gülümsemesi kayboluyor. "Etrafı kontrol ettim biraz, birkaç soru sordum."

"Ne hakkında?"

"Kaybolan ilk kişi Tori değil. Okulumuzdan başkaları da olmuş, Programlanmışlardan, bir günde ortadan kaybolmuşlar. Açıklama yok."

"Geri gönderilmişler," diye fısıldıyorum ve vücudumdan soğuk bir ürperti geçiyor. Ben bir kolunu omzuma atıyor.

"Hepsi bu da değil. Başkaları da var: Programlanmış olmayanlardan. Cuma günü Toplantı'da bir kenara çektikleri gibi olanlardan. Onlar da gitmiş ve bu ilk sefer de değil."

Normal olanlar da mı kayboluyor? Toplantıdakiler Hudalar tarafından bir yana çekilmişti; onları almış olmalılar. Midem karışıyor.

"Ama neden?"

"Erkekleri anlayabiliyorum. Bir tanesinin cep telefonuyla yakalandığını duydum. Diğeri de gerçek bir pislikti, sürekli kavgalara ve öyle şeylere karışırdı. Belki de bir çetedeydi."

"Ya kız?"

Ben omuz silkiyor. "Yanlış hiçbir şey yapmadı. Ama çok zekiydi; öğretmenlere tuhaf sorular sorardı, tarihte falan. Bazı şeylerin neden yapıldığına, yapılmadığına dair sorular.

Tuhaf sorular sormak, Ben gibi.

"Ben! Bu şeyleri ortaya çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmelisin; bir sonraki sen olabilirsin."

"Peki ya Tori ne olacak? Kimse sormazsa, kimse önemsemezse. Görmüyor musun, sen de olabilirsin, ben de olabilirim. Ona ne olduğunu bilmem lazım."

"Kaybolmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum ve beni daha da yakma çekiyor. Kucaklamasında çamur ve ter var, kalbi kulağımın altında atıyor.

Çocukların birkaçı bize öpücük sesi yapıyor ve Ferguson arkasını dönüyor. "Otobüste sarılmak yok!" diye bağırıyor ve ben oturuşumu düzeltiyorum. Ben

hâlâ elime sıkıca yapışmış durumda.

Tıpkı Tori'nin eline yapıştığı gibi.

Sürpriz: Otobüs okula geri döndüğünde sadece annem değil, babam da beni bekliyor. Ben'e ve diğerlerine hoşça kaim anlamında el sallayıp bandajlı dizimle çamurlu ve bitkin bir şekilde arabaya doğru yürüyorum. Her yerim o kadar katılaşmış ki bir ayağımı diğerinin önüne atmak bile çaba gerektiriyor.

Annem arabadan dışarı fırlıyor. "Ne halt oldu sana?" diyor yüzünde dehşetle.

"İyiyim ben. Ve bak." Ona Levo'mu gösteriyorum: 6.6. Otobüsteki fısıldaşmalarımızm stresine rağmen anlaşılan o ki seviyemi yüksek tutmanın yolu koşmak.

"Ama şu haline bak!" Ve Ferguson'la konuşmak için yanımızdan ayrılıyor. Babam da bu arada arabadan çıkıp üstüme başıma bakıyor.

"Eğlence iyiydi ha?" Sırıtıyor.

"Ah, evet." Ben de gülümsüyorum ve düşecekmişim gibi öne, arabaya doğru eğilip tutunuyorum. Karanlıkta mutfakta beni korkuttuğundan beri babamı görmemiştim -iş için uzaktaydı- ama şimdi mutlu ve rahat görünüyor, gecenin ortasında beni bastığında neredeyse çığlık atıyordum, bu konuyla ilgili beni sorgulayan asık suratlı adamdan eser yok.

"Nasıl gitti?"

"Birinci oldum."

Tezahürat yapıp elini kaldırıyor. "Çakalım mı?"

"Ne?"

"Elini böyle kaldır." Yapıyorum ve kendi eliyle benimkine vuruyor. Sonra anneme el kol hareketleri yapıp göz kırpıyor. "Bunu çok sık yaparsan hoşuna gitmeyecektir. Pislik ve kana karşı çok fazla toleranslı değildir."

O gece yemeğe Jazz geliyor. Amy bütün akşam ona salakça sırıtarak bakıyor, annem en iyi ejderha tavnnı takmıyor ve babam kötü şakalar yapıyor. Jazz "Jason" dendiğinde cevap bile vererek kaderine boyun eğmiş görünüyor, "Evet lütfen" ve "teşekkür ederim"den fazla bir şey söylemiyor. Ben yemek yemeye konsantre oluyorum.

"Bugün açsın galiba?" diyor annem ben ikinci tabak kızartma ve patates için

uzanınca. Salçalı yemek ve Yorkshire Pudingi: leziz.

Omuz silkiyorum. "Bugün 10 kilometre koştum."

"Yeşillik almayı da unutma yanına/' diyor. Tabağımda küçük ağaçlara benzeyen dallar var. Şu ana kadar onları geçiştirmeyi başarmıştım.

"Bu nedir?"

"Brokoli. Hiç yemedin mi?" diyor şaşkınlıkla.

"Sanmıyorum." Tüm gözler bana dönmüşken başka yolu yok. Birazını çatallıyorum fakat boğazım isyan ediyor: gitmeyecek. Ağzımı elimle kapatıp öksürmeye başlıyorum.

"İyi misin?" Annem kalkar gibi oluyor ama ben bir elimi kaldırınca yeniden yerine oturuyor ve bir şekilde yutmayı başarıyorum. Kimse bakmadığında brokolimin geri kalanını bir peçeteye sarıp sonra da çöpe atıyorum. Bu iğrençti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Eğitimi atlayıp Dr. VVinston'ı görmeye git/' diyor Bayan Ali. "Şimdi."

"Ne? Neden?" Ona bakıyorum ama yüzünden hiçbir şey okunmuyor.

"O sana söyleyecektir sanırım. Yukarı çık ve bekle." Gülümsüyor ama bu kendimi iyi hissettirmiyor.

Ne ile ilgili şimdi bu? Merdivenleri tırmanıp, ellerim kenetlenmiş biçimde oturuyorum. Belki bir şekilde Ben'le insanların kaybolması hakkında konuştuklarımızı biliyorlar. Belki de otobüste dinleme cihazı vardı ve Hudalar onu da tam şu anda sınıfından çıkarıyorlar. Belki de...

Kapısı açılıyor, bir çocuk çıkıyor.

"Sonraki!" diye bağırıyor bir ses.

Kalkıp ofisine giriyorum. Kartımı okutup, kapıyı kapatarak oturuyorum.

"Günaydın Kyla!" Rujla boyalı gülümsemesiyle gülümsüyor.

"Merhaba."

"Bir öğretmen seninle ilgili benimle konuştu. Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Dudaklarını büzüyor. Zihnimi tarıyorum. Öğretmen mi? Yanlış bir şey mi yaptım?

"Öğretmenlerimden biri mi? Ben... bilmiyorum."

"O kadar paniğe kapılma. Öğretmenlerinden biri ama henüz onu tanımıyorsun. Bay Gianelli: Sanat Departmanının sorumlusu. Öyle görünüyor ki çizimlerinden birini görmüş ve senin onun sınıfına geçmen için ısrar edecek kadar çok da inatçı/'

"Gerçekten mi?" Yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissedebiliyorum.

Kaşlarını çatıyor. "O kadar sinir bozucuydu ki..."

"Buna çok üzüldüm, ama... Şey, onun dersini alabilir miyim?"

"Evet. İşte yeni çizelgen." Çizelgeyi bana doğru itiyor. "Sığdırabilmek için matematik dersini kaldırmak zorunda kaldık. Bunu telafi etmen için öğle yemeği zamanı haftada iki kez Birim'e gitmen gerek ve bundan böyle diğer günler de

bunun gibi."

"Çok teşekkür ederim, teşekkür ederim, ben..."

"Şimdi git."

Sandalyeden fırlayıp kapıda kartımı okutuyorum.

"Ah ve Kyla?"

Dönüyorum. "Evet?"

"Bu kadar memnun görünme kendinden. Senin tarafmdan ya da seninle ilgili herhangi biri tarafmdan bir daha hiçbir zaman rahatsız edilmek istemiyorum. Bu yeterince açık mı?"

Sözcükleri söylerken ışıltılı bir tebessüm takmıyor, bu da onları nasıl oluyorsa daha korkunç hale getiriyor.

Yüzümdeki sırıtmayı siliyorum. "Evet," diyorum ve odadan fırlayıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Şampiyonum Bay Gianelli hiç de beklediğim gibi değil.

"Sen kimsin?" diye soruyor ben zilden sonra içeri sızınca kaşlarını çatarak.

"Kyla Davis."

"Kim?"

"Yeni bir öğrenci. Dr. Winston'la görüşmüştünüz."

İsmini söyleyince kaşları daha da çatılıyor.

"Ah ha! Sen şu baykuş kızsın. Senin yüzünden o çekilmez kadınla üç kez toplantı yapmaya tahammül etmek zorunda kaldım."

Endişeyle arkama bakıyorum ama kapı kapalı; Bayan Ali gitmiş. Geriye dönüp öğrencilere şöyle bir göz atınca kalbim kararıyor: Phoebe. Ah harika. Sanat sınıfımda da o var.

Öğretmen baykuş eskizimi masasındaki bir yığından çekip çıkarıyor, sınıfa doğru tutuyor ve bana oturmam için izin vermeden önce herkese çizimi nasıl iyileştirebileceğimi anlatmaya girişiyor. Ve haklı.

Ama bugün, boyuyoruz.

Ne yapıp da boyasam?

Mutlu Yer'imi: Belki de oraya gitmeme yardımcı olur. Gökyüzünden başlıyorum. Kısa süre sonra mavilerin içine çekiliyorum, onları bir palette karıştırıp, ıspatulayla beyaz sarmallar koyarak bulut demetleri ekliyorum. Gökyüzüne öyle dalmışım ki neredeyse arkamdaki alçak sesleri duymayacağım.

"Programlanmak için ne yaptığını merak ediyorum."

"Bahse girerim kötü bir şeydir."

"Bence en kötüsüdür: Küçük, sıska, sinirli bir tip."

"Belki kendisinden küçük olarak bulabildiği çocuklara işkence yapmıştır."

"Belki evini ateşe vermiş ve ebeveynlerini canlı canlı yakmıştır. Izgara olmuş anne baba. Bahse girerim bağırmışlardır."

Arkama dönüyorum.

"Belki birinin boğazını ıspatulayla kesmişimdir." Ispatulayı ağırlığını kontrol edermiş gibi bir elimde tartıyorum.

Arkadaşı geri adım atıyor ama Phoebe gülüyor. "Biliyor musun şimdi kimseye zarar veremez, daha önce ne yaparsa yapmış olsun. Eğer denerse ölür. Beyni kızarıverir: zap!"

Resmime geri dönüyorum.

Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar...

"Yeni çizelgenden memnun musun?" diye soruyor Bayan Ali arada hoş bir şekilde gülümseyerek.

Ve ben apaçık olan evet cevabını versem mi bilemiyorum, çünkü Phoebe ve söyledikleri olmasa, ders mükemmel olacaktı, çok sevdim. Peki ya bir şeyleri atlatmanın yolunu bulduğumu hissederse ve bu durumdan mutlu olduğum için başım derde girerse?

Gülüyor. "Suratın: Bazen ne halde olduğunu görmelisin."

Yani bugün kendini iyi hissediyor.

Tereddütle gülümsüyorum. "Sanat sınıfını seviyorum. Bana gerçekten yardımcı olacak, şey için -müdürün Toplantıda söylediği sözcüğü bulmak için beynimi tarıyorum- tüm potansiyelimi ortaya çıkarabilmem için."

Eğlenmişe benziyor. "Sözcükleri papağan gibi tekrar etme Kyla. Sen her zaman sözleşmene uygun davranmak için elinden geleni yapmalısın."

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Benim gibi biri sözleşmesinin gereklerini yerine getiremezse ne olur? Geriye döndürülebilir mi?"

Dönüp gözlerime bakıyor. Yüzünden bir şey geçiyor, o kadar hızlı geçiyor ki ne olduğundan tam emin olamıyorum; sonra yok oluyor. Gülümsüyor. "Sadece bir süre dikkatleri üzerine çekme Kyla, Dr. Winston onun canını ne kadar sıktığını unutana dek."

Beni bir sonraki sınıfıma götürüyor ve ben de onun söylediklerini düşünüyorum. Soruya cevap vermedi. Ve bu, kendi içinde bir cevap zaten.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rap rap rap rap. Ayaklarımı yolda yere vurarak koşuyorum.

Belki küçük çocuklara işkence yapmıştır... belki evlerini ateşe vermiş ve ebeveynlerini canlı canlı yakmıştır... ya da birinin boğazını bir ıspatulayla kesmiştir.

Hızlı, daha hızlı koşuyorum.

Ellerimi görebiliyorum, bıçak varken. Belki mutfaktan keskin bir bıçak almışımdır; ıspatula değildir: Onların ağzı çok kör. Ya da yangın çıkartırken: Benzin püskürtüp bir kibriti fırlatırken. Ya da onun yerine cam bir şişeye yanıcı madde, dibine de bir kumaş parçası koyup tutuşturarak hepsini bir camdan içeri atarken. Bağırışları duymak için beklemiş miyimdir? Hayır. Bundan kurtulabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Ama kurtulamadım. İşte buradayım.

Yol geçtikçe bulanıklaşıyor ve seviyemi yukarıda tutmak için koşuyorum ama zihnimde karmakarışık olan düşünceleri ve resimleri durduramıyorum.

Ya küçük çocuklara işkence yapmak? Bunu yapmış olamam. Yapmış mıyımdır? Sonra rüyamı hatırlıyorum: Otobüste parçalara ayrılmış öğrenciler. Onlar da çocuktan farksız değildi.

Bunlardan birini yapmış olabilir miyim?

Biri arkamdan yaklaşıyor, hızlanıyorum ama yine yakın kalıyor. Sağıma dönüp bakıyorum: Ben.

"Hah," diyor. "İlerleyebilirsin."

Ciğerlerimin tüm çabası vücudum için gereken oksijeni sağlamak olduğundan, konuşamayarak başımı sallıyorum.

Biraz ara veriyorum, biraz daha ve Ben yanımda. Resim fırçasını elimden bıraktığım andan ve sanat dersi bittiğinden beri Phoebe'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar dönmekte. Son sabah dersi de bitince dosdoğru okulun koşu yoluna geldim, bugün öğle yemeği için Birim'e gitmem gerekmeyen ilk gün. Ben'in varlığı rahatlatıcı ama ben cevap vermeyince konuşmaya çalışmaktan vazgeçiyor. Yavaş yavaş temposunu düşürüyor. Onu arkada bırakmak

istemediğimden onunla birlikte azar azar ben de yavaşlıyorum.

"Yeter mi?" diyor nihayet ve başımı sallıyorum. Yavaşlayıp duruyoruz. Koluma giriyor ve beni oradan götürüyor. Okul içindeki alanlarda yol boyunca yürüyoruz. Oyalanan başka öğrenciler de var ama bizi görmezden geliyorlar.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

Omuz silkiyorum.

"Seni deli gibi koşturacak kadar canını sıkan bir şey olmalı."

"Bazı kızların söylediği birkaç şey, hepsi bu. Aptalca."

"Ne?"

Cevap vermeden elinden çekip yönümüzü değiştiriyorum. Anıta gelene kadar idare binasını izleyerek yürüyoruz ve binanın önünde duruyorum.

Taşa kazınmış ne çok isim: Hepsi ölü. Altı yıl önce. Ne büyük bir hayal gücüm var. Düşünceyi başımdan def ediyorum. O zaman sadece on yaşındaydım, orada olmuş olamam.

"Kyla nedir bu?"

"Hiç merak etmiyor musun? Programlanmak için ne yaptığını. Ya ben bir teröristsem? Şu öğrenciler gibi insanları öldürdüy- sem? Otobüslerine bir bomba atarak."

Ben kafasını sallıyor. "Ne yapmış olabileceğimi bilmiyorum. Bu kadar korkunç bir şeyi yapmış olabileceğimi düşünemiyorum. Ama hiç bilemeyeceğiz. Yapabileceğimiz tek şey hayatımızı şu an olduğu haliyle yaşamak; şu an neysek o olmak."

Sözlerini değerlendiriyorum. Olay şu ki Ben'in hiç korkunç bir şey yapmış olabileceğini tasavvur edemiyorum; Amy'nin de. Fakat her nasılsa kendimden daha az eminim.

"Ama eskiden kim olduğumu bilemezsem şu an kim olduğumu nasıl bilebilirim?"

"Ben senin kim olduğunu biliyorum: Kyla, deli koşucu ve benim arkadaşım." Kolunu omzuma atıyor. "Utangaç gülüşü ve içindeki her şeyi yansıtan yüzüyle Kyla. Bilecek başka ne var ki?"

Ben'in erimiş çikolataya benzeyen sıcak gözlerine bakıyorum, şu anda şu

soruyu soruyorlar: Kimsin sen Kyla?

"Çizmeyi ve boyamayı seviyorum," diyorum yavaşça. "Bunlarda da iyiyim."

"Sanatçı Kyla. Güzel. Başka?"

Cevap bulmak için beynime işkence yapıyorum. "Brokoliden nefret ediyorum. Kedileri seviyorum." Bu sanırım bir başlangıç.

Ben gülümseyerek kollarını sıkıyor. Midem çılgına dönüyor. Tatlı on altılık, hem de hiç öpülmemiş.

Gözlerinde şimdi olacağına dair bir şey var, koşmaktan kıyafetlerim derime yapışmış, saçlarım dağılıp kendini bırakmışken ve herkesin görebileceği bir açıklıktayken. Tori'nin varlığı hâlâ aramızda asılı duruyor ama şimdi o bunu önemsemiyormuş gibi gözüküyor, ben de öyleyim.

Fakat bir şey dikkatimi çekiyor, anıta ve tüm o kazılı isimlere bakmam için döndürüyor beni. En üstteki isim, sanki biri onu yüksek sesle söylemiş gibi ortaya fırlıyor.

Robcrt Armstrong.

Yutkunup çekiliyorum. Ben beni bırakıyor.

"Ne oldu?" diyor.

Anıta doğru bir adım atıp harflere dokunuyorum. Amy bana annemin Robert isimli ölen bir oğlu olduğunu söyledi. Babamla evlenmeden önce soyadı da Armstrong'du.

Robert Armstrong.

Bu onun oğlu mu? Benim... kardeşim mi?

"Kyla, sorun nedir?"

Ama ben kafamı sallıyorum; yüzündeki hayal kırıklığını görmeme rağmen ona söyleyemem. Yüzü bam güvenmiyor musun diyor. Amy Robert'tan bahsetmemem için bana söz verdirdi, nasıl anlatabilirim?

Öğleden sonrası bulanık geçiyor. Seviyem koştuğum için hâlâ 5'lerde ama düşüncelerim çalkantılı. Oğlu teröristlerce öldü- rüldüyse annem nasıl olur da beni -ve Amy'yi de- yanma alır? Yıllar önce de anne babası teröristlerce öldürüldüvse? Programlanman için gerçekten kötü bir şey yapmış olman lazım. Ya ben bir terörist idiysem?

O gece akşam yemeği de tuhaf geçiyor. Annem sanki sürekli bana bakıp bir şey yakalamaya çalışıyor. Daha dik oturmak, bro- kolimi yemek, okul hakkında aptalca sorulara cevap vermek; ne kadar uğraşsam da cevaplar ağzıma tıkılıyor. Belki de beni yollamak için yeterince hata yapmamı bekliyor ve bu yüzden gözlüyor. Beni geri gönderebilmek için, Tori gibi.

Amy'nin matematik testi için çalışması gerekiyor; ben bulaşıkları yıkamak için fırlıyorum. Her şeyi tamamen doğru yapacağım. Konsantre oluyorum: Tabakları üst üste yığ, tezgâhın üzerini temizle. Büyük bir özenle tabakları yıka ve...

"Bu gece neyin var?"

Dönüp yandaki bir bardağı deviriyorum; yerde parçalanıyor. Parçaları etrafa saçılıyor. Annem göğüs geçiriyor ve ben de dolaptaki fırçayla faraşı almaya seğirtiyorum.

"Özür dilerim" diyerek kırıkları faraşa süpürmek için diz çöküyorum.

"Kyla bu sadece bir bardak. Önemli değil. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Anneme bakıyorum, gerçekten bakıyorum ona: Ve Ejderha halinde değil; en azından şimdilik. Yüzü endişeli, kızgın değil ve kalkmam için bir elini uzatıyor. "Ne oldu ha?"

Gözlerimin arkasında bir batma hissediyorum, sinirle göz kırpıyorum ama faydası yok.

"Eee?"

"Brokoliden nefret ediyorum," diyerek gözyaşlarına boğuluyorum ama ağlamamın nedeni bu değil, değil mi? Brokoliden ilk yediğim anda nefret ettim, günler oluyor ama daha fazlası da var. Ağzıma aldığım andan itibaren kusmak istedim: Bedenim onu tanıdı. Eğer hep nefret etmişsem - programlanmadan önce bile- yeni bir insan değilim demektir, her ne kadar öyle olduğumu söyleseler de.

Eğer yeni biri değilsem, her ne yaptıysam hâlâ varlığını koruyor, içeride bir yerde saklanmış olarak benim bir parçam demektir. Ve bu düşünceler beynimde dönüp dururken geri kalan yanım yutkunarak, hıçkırıklara tutularak ağlamakla meşgul - birlikte hareket etmiyorlarmış gibi. Ve nedenini anlamıyorum.

Levo'm titremeye başlıyor; annem dişlerinin arasından lanet okuyor. Beni

oturma odasındaki kanepeye götürüyor. Sebastian'ı getirip bana sıcak çikolata yapıyor. Sebastian dizimde hırıldarken yanıma oturup omzumu okşuyor. Yüzünde anlamadığını gösteren bir soru işareti var ama bir şey söylemiyor.

"Çok problemliyim, beni geri göndermek isteyeceksin," diyorum nihayet sessizlikte.

"Ne? Tabii ki hayır. Ne demek istiyorsun?"

Ve ona Tori'nin geri gönderildiğini anlatıyorum. Yüzünde şaşkınlık yok.

"Tori şovda Ben'in yanında duran güzel kızdı değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Ona ne oldu?"

Tereddüt ediyor.

"Söyle bana lütfen."

"Gerçekten bilmiyorum," diyor ama bir parçam Ben'le vardığımız sonuçları paylaştığını görebiliyor: İyi bir şey değil "Ama annesinin bu işle hiçbir ilgisi yoktur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bayağı gevezeydi. Başka biri söylediklerini duymuş ve sözleşmesine uygun davranmadığına karar vermiş olabilir, anlıyor musun? İkinci bir şans verildiği için yeterince müteşekkir değildi."

"Başka biri, kim gibi? Etrafımdaki herkes hep hakkımda casusluk mu yapıyor?" Eşyaların arkasında görünmeyen gözler ve kulaklar varmış gibi etrafa bakıyorum.

"O kadar da kötü değil Kyla," diyor uysalca. "Bazıları düzenli rapor verir: öğretmenlerin, hemşiren. Dr. Lysander sanırım."

"Sen benim hakkımda rapor veriyor musun? Babam?"

"Elbette. Seninle Amy'yi alırken kabul ettiğimiz şeyin bir parçası bu. Ama endişelenme, onları kaygılandıracak hiçbir şey söylemem ben hiçbir zaman. Anladın mı?"

Sadece benim hayal gücüm mü, yoksa cümledeki ben sözcüğünü vurguladı mı?

"Kyla beni dinle: Seni geri göndermeyeceğim. Tamam mı? Bunu yapmam."

"Ne olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun. Ve sana bir daha brokoli de yedirmeyeceğim."

O gece geç saatlerde Sebastian gerinerek sırtıma yapışıp sıcaklığını bana verip mırıldarken beni ağlatacak kadar üzen şeyi hatırlamak zor oluyor. Ama şundan eminim, brokoli yemeyi sevmemekle beraber, araba kullanabilecek olmayı seviyorum. Sol elimle daha iyi yazabiliyor olmayı seviyorum. Ve yutkunup hıçkırıklarla ağlamayı da. Nasıl ağlanacağını bilmiyordum; bu işte iyi değildim: Yapmış olduğum bir şey değildi.

Kyla her kimse uzaklarda saklanan başka biri daha var. Ve işte her şeyden çok ondan korkuyorum.

Önce ses var.

Kazıma, vurma; kazıma, vurma. Kaba bir yüzeyin metal bir şeyle çizilmesi gibi, çekip sokuluyor tekrar tekrar.

Gözlerimi açıyorum.

Kürek değil, bir mala: Kepçeyle pürüzlü harcı çıkarıyor, tuğlaların boyumu aşan cn üst sırasına çarpıyor. Kazıma, vurma; kazıma, vurma. Tuğlalar bir çember şekli oluşturuyor; etrafı saran bir duvar. Elimi uzatsa m dokunabileceğim, sadece yan yana, önden arkaya kabaca örülmüş yuvarlak duvarlar. Ve sıra sıra yükselmeye devam ediyor. Tek ışık yukarıdaki loş daire ve o da sönüyor.

Kapısız ve penceresiz bir kuledeyim. Duvarların yüksekliği beni aşıyor ve -kazıma, vurma; kazıma, vurma- zaman geçtikçe yükseliyor.

Işık dairesi aniden yok oluyor. Ses kesiliyor. Panik içimde girdap gibi dönüyor ve öfkeye dönüşüyor. Duvarlara atılıp, tekmelemeye ve vurmaya başlıyorum; tekrar tekrar; ta ki kapatıldığım bu yerde çıplak yaka, ellerim ve dizlerim yaralı, kanamış, oturamayarak çökene dek.

"Dışarı çıkarın beni!" diye uluyorum.

Gözlerim çat diye açılıyor. İki ışıklı daire bana bakıyor. Göz kırpıyorlar: Sebastian?

Oturup yatağın yanındaki ışığı açıyorum. Sebastian yatakta yanımda, kürkü diken diken olmuş, kuyruğu kabarmış; kolumda kızarıp kabaran aynı boyda düzgün bir sıra çizik var.

"Beni sen mi uyandırdın?" diye fısıldayıp elimi uzatmayı deniyorum, yavaşça onu okşuyorum; beni bayılmaktan kurtarmış olabilir. Bir şekilde anladı mı, yoksa onu rüyamda hırpaladığım için mi beni tırmaladı?

Az sonra tüyleri iniyor, yanıma devrilip mırlıyor. Kalp atışlarım yavaşlıyor; Levo'm zamanla 3,5'lardan neredeyse 5'e yaklaşıyor ama gözlerimi kapatmıyorum.

Işık açık.

Karanlıktan korkuyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Arabanız" diyor Jazz ve eğiliyor.

Amy'nin Jazz'ı görebilmesiyle ilgili anlaşma onunla yalnız kalmamasını da içerdiğinden görünen o ki artık okuldan sonra Ben'le birlikte o kadar sık otobüse binemeyeceğim. Arka tarafa tırmanıyorum.

Emniyet kemeri yok. Amy ile Jazz öne geçiyorlar ve ben de iç çekip Jazz okul alanından anayola çıkarken tutunuyorum, sonra dar bir yola giriyor. Dosdoğru eve gitmiyor muyuz?

"Sana bir sürprizim var Kyla," diyor Jazz aynada arka koltuktaki bana yoldan daha fazla dikkatini vererek.

"Dikkat et!" diyor Amy ve yolu geçmekte olan koyunu sıyırarak tam zamanında sertçe frene basıyor. Çiftçi dik dik bakıyor; köpeği bile dik dik bakıyor sanki. Koyunlar boş birer ifadeyle sal- lana sallana geçiyorlar.

"Hoppa." Jazz elini sallayıp, çiftçiye ağzıyla üzgünüm işareti yapıyor.

"Sürpriz nedir?" diyor Amy biz yeniden yola koyulunca.

"Mac arka tarafa takmak için kullanılmış bir emniyet kemeri buldu."

"Yaşasın!" diyorum gerçek bir coşkuyla. Bu arada yolda kalmaya çalış diye düşünüyorum ama yüksek sesle söylemeden.

Jazz koyuna çarpacak gibi olma hadisesinden sonra gittiği yere biraz daha dikkat ediyor ve ben de birazcık rahatlıyorum. Dün geceki rüyadan ve ertesinde uyanık kalmak için harcadığım çabadan sonra gözkapaklarım kendiliğinden kapanıyor. Gözlerim her kendini koyuverip kapanır gibi olduğunda çevreme örülen tuğla duvarlar görüyorum. Şimdi başım öndeki koltuğa doğru öne düşüyor ve zihnimde resimler birbirine karışıyor: anıt, üzerine kazılı Robert Armstrong, kule...

"Uyanık kalmaya çalış," diyor Amy ve sıçrıyorum.

"Gördün mü? Eğer yolcular kestirebiliyorlarsa şoförlüğüm fena değil demektir," diyor Jazz.

Mac arka koltuğu arabadan dışarı çıkarıyor.

"Biraz yürüyelim mi?" diyor Jazz ve Amy'ye göz kırpıyor. "Ama belki de sen çok yorgunsundur," diyor bana anlamlı bir şekilde.

"Evet yorgun görünüyorsun," diyor Amy. "Geç kalmayız." Yoldan aşağıya giden bir patikaya doğru yürümeye başlıyorlar.

"Eğer gelmemi istemiyorsanız neden söylemiyorsunuz?" diyorum ufalan kafalarına doğru.

Mac arabanın arka tarafından bakıp gülüyor. "İstersen git kendine içecek bir şeyler al."

"Yo, teşekkür ederim," diyorum son kez evde yaptığı birayı hatırlayarak.

"Buzdolabında alkolsüz içecekler var," diyor ne düşündüğümü harfi harfine bildiğini söyleyen bir sırıtışla. "Haydi, istersen yiyecek bir şeyler al. Televizyonu aç. Gelmeleri bir süre alır." Tekrar gülüyor.

Çevirisi: Orada durup bu hurda araba yığınında çalışmamı seyretme.

Peki. Evin arkasına dolaşıyorum. Buzdolabında dolaptaki kahverengi şişelerden daha zararsız gözüken içecekler var. Bugün seviyemi yüksek tutmak için koştuğum birkaç bin tur sonrası açım. Ben geldi ve niye koştuğumu sormadı. Belki cevap vermediğimde bana soru sormayı bırakmıştır.

Peynir ve kaim dilimler halinde kesilmiş eğri büğrü bir ekmek buluyorum: Ev yapımı mı? Kafamı kapıdan uzatıp bağırıyorum: "Sandviç ister misin?"

"Elbette," diye dönüyor. "Birazdan yanma gelirim."

Ben de birkaç sandviç yapıyorum. Televizyon meraklısı değilim ama açıyorum ve üç kanalı da geziyorum. BBCTde bana pek anlamlı gelmeyen gülme efektli aptal bir komedi programı var; BBC2 toprağın verimini artırma konulu bir bahçıvanlık programı veriyor; BBC3'te ise haberler ve hava durumu var. Yerken onu izliyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde yağmur geliyor. Bu sonbaharın hasat manzaraları hazır, Londra çevresinde bazı damlalar var. Hastaneye giderken ve dönüşte gördüğüm yolların çekim görüntülerini gösteriyorlar ama aynısı değil. Yanıp kül olmuş binalar yok. Gardiyanlar da yok.

"Düşünceli görünüyorsun." Mac kapının ağzında duruyor.

"Sadece şu yollardan geçtim ve televizyonda farklı gözüküyorlar. Daha temiz, kusursuz. Farklı."

Mac bir kaşını kaldırıp oturuyor. "Genelde haberlerde mutlu yer ve kişileri

gösterirler."

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman gerçekten haberler olmuyor bu. İnsanlar her zaman mutlu değildir. Şu bina, bak şuradaki, biz oradan geçerken, bir hafta önce orayı bombalıyorlardı. Bu kadar çabuk onarılmış olamaz."

Mac bir sandviç alıyor. "Ah, ama böyle daha hoş gözüküyor değil mi?"

"Çok aptalca."

"Kesinlikle öyle." Yeniden gülüyor.

Ve ben sandviçini yerken Mac'e bakıyorum. Büyüklerin genelde göründüğü gibi görünmüyor, onlar gibi konuşmuyor. O kadar yaşlı değil sanırım.

"Ne? O beyninden geçen ne varsa sor," diyor yüzünde eğlendiğini belirten bir ifadeyle.

"Bu ekmeği sen mi yaptın?"

"Evet."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki."

O kadar da yaşlı değil, tahmin ettiğimden genç. Benden altı yaş büyük. Bir düşünce alıyor beni: Benden altı yaş büyük. Okuldaki anıt bundan altı yıl öncesine aitti.

"Lord VVilliams Okulu'na gittin mi?" diyorum, sözler ağzımdan düşünmeden çıkıyor. Uykusuzluktan olmalı.

"Gittim."

"Robert Armstrong'u tanır mıydm?"

Bana dengeli bir bakış atıyor ve yüzünden bir gölge geçiyor. Gülmeyi bırakıyor. Kalkıp dolaptan o kahverengi şişelerden alarak yeniden oturuyor.

"Evet tanırdım. Arkadaşımdı," diyor sessizce şişenin kapağını bir açacakla açarken.

"O benim kardeşim miydi?"

Omuz silkiyor, şişeden bir yudum alıyor. "Olaylara nasıl baktığına bağlı sanırım. Şimdiki annenin oğluydu."

Şimdiki annemin. Öz annemin değil. Açıklamanın ilginç bir yolu ama herkes onun annem olduğunda ısrarlı.

Robert'ı sormak için ağzımı açıyorum ama o elini kaldırıyor. "Senden yeterince soru aldık, şimdi sen benim birkaç soruma cevap ver. Robby'yi neden sordun?"

Şimdi artık uykulu değilim ve biraz da korkarak ona bakıyorum. Robby, Robert değil: O gerçekti, gerçek bir insan. Bir şekilde bunların tehlikeli konular olduğunu biliyorum. Neden açtım ki?

"Sorun yok," diyor. "Söyle bana."

Ve Mac'le ilgili bir şey var, ona güveniyorum diye düşündürüyor beni, ben de nasıl cesaret ettiğime şaşırarak ona anlatıyorum.

Anıttan ne kadar etkilendiğimi; o otobüste ölen tüm o öğrencileri, sadece on beş on altı yaşında olan çocukları düşünmekten kendimi alıkoyamadığımı. Bununla ilgili bir kâbus gördüğümü, sonra da Robert Armstrong ismini okuduğumu. Fakat tam olarak kim olduğundan emin olamadığımı.

"Sen, genç bayan, ilginç bir yaratıksın," diyor.

"Ben yaratık değilim!"

Gülüyor. "Özür dilerim. Programlandın, yine de genç Jazz'm şu an buralarda bir yerlerde bozmaya çalıştığı o beyinsiz yumurcağın aksine kendine özgü gerçek bir akim var."

"Amy beyinsiz değil! Ve ayrıca o... şey..."

Ve ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü onun Jazz'la ne yapmakta olduğuna dair fikrim yok. Ve onlarla ilgilenmem gerektiğine dair de bir huzursuzluk hissediyorum, yükümlülüklerimi yerine getirmiyormuşum gibi.

Yeniden gülüyor. "Tamam, aptal değil; söylemek istediğim o değildi. Sadece hiçbir şeyi sorgulamıyor."

Ah. Yani şimdi Kyla farklı olayına geri döndük.

Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, gülümsemesi yine silinmiş ve çok ciddi. "Ama sana çok önemli bir sorum var."

"Nedir?"

"Soru sormak bir şeydir, fakat cevaplarla ne yapacaksın?"

"Sanırım şeyleri kavramaya çalışıyorum; anlamaya. Sadece kendim için."

Başını sallıyor. "Sadece kendin için: Bu önemli bir şey Kyla. Sorularının çoğunu kendine saklamaksın, kime sorduğuna dikkat et. Ve cevapları da her zaman kendine saklayacaksın. Bunu yapabilir misin? Bazı şeyleri kendine saklayabilir misin?"

"Evet."

Sandalyesinde arkaya yaslanıp birasından bir yudum alıyor. "Pekâlâ, atış serbest. Ne bilmek istiyorsun?"

Yutkunuyorum. O gün ne olduğunu bilmek istiyorum. Öyle mi? Konuyu saptırıyorum.

"Neye benziyordu peki? Şu senin Robby'in?"

"Hepimiz gibi bir herifti sanırım. Ciddi, biraz utangaç. Ve zeki: Bilime ve o tip şeylere düşkündü. En muhteşem özelliği de okulun en güzel kızının onun kız arkadaşı olmasıydı. Bununla başa çıkamadı."

"Ne olduğunu haberlerde verdiler mi? Hoş gözükmemiş olmalı."

"Verdiler. Ama şöyle şeyler söylediler: İnsanlık dışı Devlet Karşıtı Terörist şeytanlarının sürdürdükleri terör eylemleriyle masum okul çocuklarını gelişigüzel bir biçimde nasıl katlettiklerini anlattılar."

"Peki böyle mi oldu?"

"Tam değil. DKT Huda Ofislerini bombalamaya çalışmıştı; otobüs o yola girdi. Öldüler. Böyle olmasını istediklerini sanmıyorum."

"Ama yine de oldu. Yine de Robert'ı ve tüm o diğer öğrencileri öldürdüler," diyorum çileden çıkmış bir biçimde. Ne yapmaya çalıştıkları önemli değil. Bir otobüs dolusu çocuğu değil de başka insanları, bunu hak etmiş olan ya da olmayanları öldürmeye çalışmış olabilirler. Ama yine de yaptılar.

"Evet ve hayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Robby otobüste ölmedi."

"Ne? Ama anıtın üzerinde otobüste öldüğü yazıyor. Nereden biliyorsun?"

"Oradaydım."

Dehşete kapılmış bir biçimde Mac'e bakıyorum. Anlaşılan o ki en önemli soruyu sormamışım; bilmiyordum ki sorayım. Yine de belki bunu kendi başıma halletmeliydim."

Levo'm titriyor.

"İyi misin Kyla?"

Bakıyorum, 4.3. Omuz silkiyorum. "Birazdan geçer. Çikolatan var mı?"

"Tüm gereken bu mu?"

Biraz buluyor ve ben de yiyorum, tatlı tadına, nefes alıp vermeye odaklanıyorum ve olayın dışına çıkmaya çalışıyorum. Seviyem yeniden 5'e kadar çıkıyor.

"Üzgünüm," diyorum. "Elimde değil."

"Gerçekten kötü olmalı."

"Eğer üzülürsem bu her şeyi kötüleştiriyor."

"Bunu anlayabiliyorum."

Derin nefes alıyorum. "Lütfen. Bana gerçekten neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Kaldırabilecek misin?"

"Sanırım."

Ve anlatıyor. Otobüsün ön tarafındaymış; arka taraf daha çok etkilenmiş. Sesleri, dumanı, insanların önce bağırıp sonra sessizleşmesini hatırlıyor, rüyamdakine çok benzer bir şekilde. Hafif şekilde başından yaralandığını ve onu taşıdıklarını söylüyor. Robert'ı da orada zapt ediyorlarmış, onun da orada durup Cassie Cassie diye kız arkadaşının adını tekrar tekrar bağırdığını anlatıyor. Yaralanmamışa benziyormuş. Sonra Mac kendinden geçmiş. Hastanede o gün gördükleriyle ilgili onu sorgulamışlar. Onlara hiçbir şey hatırlayamadığını söylemiş. Bir süre bilincini kaybetmemiş olmasına rağmen bayıldığını anlatmış. Ona inanır görünmüşler. Hastaneden çıkmış ve kimlerin öldüğünü ona söylemişler: Cassie ve Robert da listedeymiş.

'Ama Robert yaralanmadıysa, ona ne oldu?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Soramayacak kadar korkmuştum."

Ve uzaklara bakışından, yüzünden geçen gölgelerden, hiçbir zaman yok olmayan utancı fark ediyorum. Yaşıyor olmanın utancını. Robert'ı dünyaya asla anlatamamanm verdiği utancı. Ve başka bir şey daha var: biliyor. Bu hikâyenin kendine sakladığı bir parçası daha var.

Kalkıp bir çekmeceyi açıyor: Bana bir fotoğraf uzatıyor.

"İşte buradalar: Robby ve Cassie."

Onun yüzünde annemi görebiliyorum: Aynı köşeli çene, kıvırcık saç. Gerçekten çok güzel denebilecek bir kıza kolunu sarmış orta boylu bir çocuk; kız nefis. Mükemmel bir cilt, kalp şeklinde bir yüz, ipeksi bal renginde saçlar. Mükemmel olmasına mükemmel, yalnızca yanlış günde yanlış otobüsteydi.

"Ama ona ne oldu? Söyle bana."

"Bir süre onu kayıp kişilerin web sitelerinde bulmaya çalıştım, ama hiçbir zaman bulamadım. Sanırım öldü zannettiklerinde kimse seni kayıp olarak bildirmiyor."

"Ona ne olduğunu bildiğini düşünüyorsun."

"Muhtemelen."

"Ne peki?"

Tereddüt ediyor. "Sanırım programlandı."

Hazmetmeye çalışarak ona bakıyorum. "Programlandı mı? Olamaz. Bu sadece suçlular için."

"Elbette öyle. Peki, neden bu kadar çok kayıp çocuk var? Onlara gerçekte ne oluyor? Bak, olanlar yüzünden o kadar büyük bir sarsıntı geçirdi ki, onun yararlı bir vatandaş olabilmesi için programlanması gerektiğini düşündüler. Başka türlü üstesinden gelemeyeceğini. Ona yardım etmeye çalışıyorlardı."

Yine de Mac'in yüzünden bunun yanlış olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. Kaybolan çocuklar? Söylediklerini değer- lendiremiyorum. Programlama suçlu olmayan çocuklar üzerinde gerçekten kullanılabilir mi?

"Şu kayıp kişilerin web siteleri hangileri? Onları daha önce hiç duymamıştım."

"Dinle Kyla, bu çok önemli. Söylenmeyecekler listesinde en üst sıralarda. Bu bir sır olmalı."

"Ne?"

"Gel."

Arkadaki odaya doğru izliyorum onu. Kıyafetler ve hurdalar her yerde, tam bir karışıklık; ama sonra bazı şeyleri alınca tüm bunların bir bilgisayarı saklamak için olduğunu anlıyorum.

"Bu biraz, aslında bayağı yasadışı," diyor. "Hükümet aparatı değil yani."

"Ah."

Ve bana gösteriyor. Hudalar'm kontrol edemediği her türden yeraltı web sitesi var, Birleşik Krallık'ın dışından yayın yapıyorlar: Avrupa'dan ve ABD'den. Kayıp kişilerin tek bir tip web siteleri var ve o kadar çok kayıp var ki, her yaştan. Fakat özellikle çocuklar.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"On altı."

Yazmaya başlıyor. On altı - kadın - sarışın - yeşil gözlü.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana ne kadar çok olduğunu göstereceğim."

Sayfada resimler parlıyor; en son görüldükleri tarih, isimler, yaşlar: Aramaya denk gelen otuz altı kişi var. Sayfayı aşağıya doğru taramaya başlıyorum. Ne çok kız var: Kaybolduklarında çoğu çok gençmiş. Onların hepsine ne olmuş olabilir?

"Vay canına," diyor Mac.

"Ne?"

"Yirmi bir numaraya bak," diyor ve aşağı doğru tarıyorum. Fotoğrafa tıklıyor ve fotoğraf büyüyor: Eksik bir dişiyle sırıtan güzel bir çocuk. Büyük yeşil gözler; ince soluk sarı saçlar; üzerinde kot ve pembe bir tişört, kollarında gri bir kedi yavrusunu tutuyor. Altında Lucy Connor, Kesunck, Cumbriada okuldan kayboldu, yaş 10 yazıyor.

"Biraz bana benziyor," diyorum yavaşça.

"Sana çok benziyor," diyor Mac. "Şimdiki görüntüsünü öngörün" yazılı bir linke tıklıyor.

Ekran Lucy'nin ergen versiyonuna dönüşüyor. O yüz, o gözler. Hayır.

Olamaz. Kızın gitmiş olduğunu, gördüğümü uydurduğumu umarak Mac'e bakıyorum, sonra yeniden ekrana. Ama hâlâ orada, bana bakıyor. Ben biraz daha inceyim belki; onun saçı daha uzun. Diğer türlü aynaya bakmak gibi olacak.

"Sana benzemiyor yalnızca. O sensin."

Sanırım bu bir şok. Seviyem aşağı düşmüyor, 5 civarında fakat ekrandaki resme bakmaktayım. Bakıyorum ve hazmetmeye çalışıp yapamıyorum. Titremeye başlıyorum.

Kayıp mı?

On yaşımdan itibaren neredeydim?

Hayal meyal Mac'in bilgisayarı kapattığını, elimden tutup beni öndeki odaya götürdüğünü fark ediyorum.

"Otur," diyor. "İç bunu." Ve elime küçük bir bardak tutuşturuyor. İçiyorum, yakıyor.

Öksürüyorum. "Nedir bu?"

"Viski. Şoklara iyi gelir."

Vücuduma bir sıcaklık yaymaya başlıyor. Yoldan gelen sesler duyuyoruz.

Önüme diz çöküyor ve bir parmağını dudaklarına götürüyor. 'Tek kelime yok Kyla. Bunu başka bir zaman konuşuruz. Söz mü?"

"Tek kelime yok. Söz veriyorum."

"Akıllı kız" diyor ve bardağı alıyor.

Amy ve Jazz ön kapıdan giriyor. Amy gayet mutlu görünüyor; gördüğüm kadarıyla da bozulmamış. Saçında ot ya da başka bir şey yok; sadece el ele tutuşuyorlar.

"Çok uzun süre yok olduk, özür dilerim," diyor biz arabaya doğru yürürken. "Umarım sıkılmadın."

"Kemer?" diyor Jazz ve -bir enkazdan çıkarılan kullanılmış- yeni emniyet kemerini takıyorum.

Mac dışarı çıkıp el sallıyor; araba yalpalayarak dar bir yola çıkıyor ve çok geçmeden arkamızda gözden kayboluyor.

Yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz

bulutlar yeşil ağaçlar mavi gökyüzü beyaz bulutlar.

O akşam ödevlerimi bahane ederek odama kapanıyorum.

Sebastian genelde akşam yemeği sonrası benimle yukarı gelir ama bu akşam ondan hiçbir iz yok ve varlığını özlüyorum.

Lucy'nin kedi yavrusu varmış.

Zihnimde ona çok yakından baktığımda içinde acı olduğunu görüyorum. Kollarında kıpırdanan kedi yavrusuyla o fotoğrafta o kadar mutlu görünüyor ki. Onu o hayattan koparacak ne olmuş olabilir?

Lucy ben değil, o: Onu benden ayrı ve farklı biriymiş gibi, ancak üçüncü tekil şahısta düşünebiliyorum. Her neyse, belki de tüm bunlar aptalca bir tesadüf. O ben olamaz; sadece bana benziyor. Lucy'nin bilgisayar tarafından üretilen on altı yaşındaki bu versiyonu zaten bir tahminden ibaret. Bugün bambaşka bir şekilde görünüyor olabilir.

Fakat gülen gözleri hâlâ zihnime damgalanmış vaziyette ve gitmiyor; oradan çıkmaları lazım. Fırlayıp eskiz defterimi alıyorum. Kalem sol elimde. Zihnim Lucy olasılığıyla çalışırken ben sayfadaki çizgilere sadece yarı yarıya dikkat ederek çizmeye başlıyorum.

Belki Lucy brokoliden nefret edip kedileri seviyordu. Kaybolduğu bildirilmiş. Dışarıda birileri onun nerede olduğunu, ona ne olduğunu bilmek istiyor. Belki anne babası; belki onu seviyorlar ve iyi olup olmadığını bilmek istiyorlar umutsuzca.

Her halükârda eğer ben Lucy isem -öyle idiysem- onlarla bağlantı kurmanın bir anlamı yok, öyle değil mi? Lucy iyi falan değil, ölse daha iyi olurdu. Artık mevcut değil. Programlandı.

Çizimimden bana bakıyor. Onu kedi olmadan çizdim, farklı bir fonda ama gözleri aynı. Kalkıp aynada kendime bakıyorum, sonra yeniden resme dönüyorum. Gözlerim. Daha küçük olması bir yana onunkiler mutlu da gözüküyor, kedi olmadan bile. Sol elimle, neredeyse dikkat vermeden yaptığım bir resim bu. İyi. İyiden daha iyi. Sayfadan çıkıp odama girebilecek; ya da dönüp o... dağa tırmanabilecek gibi gözüküyor.

Sırtım bir ürpertiyle sarsılıyor, bir karıncalanma. Arkasına, soluna doğru eğimli uzun bir bayır çizmişim, daha önce kendi gözlerimle görmediğim bir şey: dağlar. Bunlar fotoğrafta değildi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah, Sebastian hâlâ kayıp.

Her sabah uyandığımda yatağımda olurdu. Fakat iki sabahtır ben yarı uyanık vaziyette her yöne çarpıp dururken ne onu bulabiliyorum ne de orada olduğuna işaret eden sıcak bir yeri.

Amy'yle aşağıya kahvaltıya indiğimizde de ondan bir iz gözükmüyor. Annem mutfakta son hızla kahvaltıyı hazırlarken ön odada babamı gazetelerin arkasında bulunca şaşırıyorum. Sebastian'm geçen geceden kalan yemeği dokunulmamış bir şekilde kâsesinde duruyor.

"Sebastian nerede?" diye soruyorum anneme.

"Bilmiyorum. Aptal bir kediyi kovalamadan da yeterince meşgulüm. Muhtemelen ya fare peşinde koşuyordur ya da bir arkadaşını ziyarete gitmiştir."

Amy mısır gevreğinden başını kaldırıyor. "Ben de onu birkaç gündür görmedim. Baba, müştemilatta miydin?"

Babam okuduğu şeyin üstünden bakıyor. "Dün gece evet. Kahvaltıdan sonra bakarım," diyor ve yine gazetenin arkasında kayboluyor.

"Sebastian bazen oraya saklanıp içeride kilitli kalıyor" diye açıklıyor Amy.

Ama endişelenmekten kendimi alamıyorum. Çocuklar kaybolup da bir şey yapılmıyorsa, bir kediye neler olur?

Hazırlanmak için aceleyle seğirtip, sonra da bahçeyi kontrol etmeye gidiyorum. Arka taraftaki müştemilat kilitli ve penceresi de yok; ama ben Sebastian'ı çağırıp kapıyı dinliyorum: Cevap yok.

Biip biip sesi geliyor ön taraftan: Jazz. Artık resmiyet kazandığı ve bütün emniyet kemerlerini de tamamladığı için uğrayıp bizi alabiliyor.

Evin yanından dolaşıp çoktan orada hazır olan Amv'yi görüyorum.

"Hadi gel. Okula geç kalırsak bahse girerim otobüsle dönmek zorunda kalırız."

Yalpalayarak yola çıkıyoruz ve gözlerim bahçelerle patikalarda Sebastian'ı arıyor. Yolda da. Her gün Jazz'mki gibi hızla oraya buraya giden o kadar çok araba var ki.

Ama hiçbir şey göremiyorum.

Amy bakarken beni yakalıyor. "Endişelenme! Biz eve döndüğümüzde orada olacağına eminim."

"Ne hakkında endişeleniyor?" diye soruyor Jazz.

"Kedimiz kayıp," diyorum.

"Kediler gezgin yaratıklardır, tıpkı benim gibi; dünyayı dolaşmak, görülecek ne varsa görmek isterler."

Amy gözlerini deviriyor. "Elbette Bay Kolomb, sen öyle diyorsan."

"Arkadaki müştemilat neyin nesi?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diyor Amy.

"Anahtarı yok. İçeride asılı duran ev anahtarlarının arasında değil; baktım."

İlgisiz bir biçimde omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Orayı sadece babam kullanıyor."

"Muhtemelen erkek araç gereçleriyle doludur," diyor Jazz. 'Tırmıklar ve çim biçme makinesi gibi."

"Hayır. Onlar evin yanındaki küçük kulübenin içinde," diyorum, birkaç gün önce yaprakları tırmıkla alırken Sebastian tırmığın peşinden koşmuştu. Huzursuzum. Geldiğimden beri benim gölgem gibiydi. Nerede?"

Jazz arabayı kullanırken otobüsü geçip erkenden varıyoruz. Dersten önce aklımda dönüp duran diğer şeyle ilgili araştırma yapmak için Öğrenim Kaynakları Birimi'ne giriyorum.

Kaybolmadan önce Lucy'nin yaşadığı Keswick hakkında. Bilmem lazım: Resmimdeki dağlar gerçek bir yer mi?

Giriş yaptıktan sonra okul bilgisayarını Mac'inkiyle karşılaştırırken buluyorum kendimi. Bu düne kadar gördüğüm bütün diğer bilgisayarlar gibi. Evde de aynısından var; babam her yere bilgisayar sistemleri kurup bakımını yapıyor, onların da aynı olduğuna bahse girerim. Arama ekranında üstte solda hep olduğu gibi MK kilidi var. Daha önce bunlara dikkat etmemiştim: Merkezi Koalisyon'un MK'sı. Hükümetin. Mac'in ekranında bu logodan eser yoktu.

Parmaklarım klavyeye gidiyor, tam Keswick yazacakken bir şey beni durduruyor. Dün, Mac başka bilgisayarlarda kayıp kişilerle ya da hassas

herhangi bir şeyle ilgili arama yapmaya karşı uyarmıştı: Hepsi izlenip denetleniyor demişti. Aramayı yapmadan çıkıyorum.

Kyla Davis'in Lucy Connor'm altı yıl önce kaybolduğu Keswick ile ilgili arama yapması bilinmeyen bir yerde bir alarmı çalıştırabilir.

Birkaç dakika sonra raftan aldığım eski, tozlu, resimli bir Birleşik Krallık atlasına bakıyorum. Sanırım yanıldım. Lucy'nin yanında kedi de vardı ama: Catbells; Keszvick'ten kolay ulaşılan, Der- ıventıvater sahillerine doğru yürüyüşçüleriyle popüler bir tepe. Dün gece çizdiğim resmin aynısı.

Belki bir yerde Catbells'in bir resmini gördüm ve resmime onu koydum. Ya da belki bir yanım hatırlıyor, Lucy'nin bir parçası. Kitaptaki fotoğrafa gözlerimi kısarak bakıp gözlerimi kapatıyorum. Zihnimde orada olmaya çalışıyorum. Ama olmuyor, ikiboyutlu; bu yerle ilgili hiçbir şey hissedemiyorum. Doğrudan düşünürsem hiçbir şey hatırlamıyorum. Yine de sol elim bir iki şey biliyor gibi.

Salonun köşesinden bir kütüphane görevlisi merakla bana bakıyor. Çay fincanım masaya koyuyor. Aceleyle atlası kapatıp geriye, rafa sokuşturarak çıkıyorum.

Bay Gianelli resim defterlerimizle birlikte bizi dışarıya, güneş ışığına çıkarıyor. Mac'in televizyonundaki hava raporları yanılmış: yağmur, yağmur, yağmur; bugün başlayacağmı söyledikleri yağmurdan eser yok.

Bizi Cuttle Deresi etrafındaki kısa bir yürüme mesafesinde ormanlara yürütüyor ve bir termos çayla birlikte kendisini bir bankın üzerine atıyor.

"Gidin! Haydi! Bir şeyler çizin, bir saat sonra geri dönün ve yaptığınız işlerle beni şaşırtın."

Çoğu ikili üçlü gruplar halinde, herkes dağılıyor. Yollar her yöne gidiyor. Ben Phoebe'nin hangi yoldan gittiğine bakıp aksi tarafa yöneliyorum.

Yollar çapraz gidiyor ve ben ormanın en sık olduğu yere doğru yola koyuluyorum; kendimle diğerleri arasına mesafe koymak için sinirli bir biçimde biraz koşuyorum. Oturacak bir taş bulup şimdi neredeyse çırılçıplak olan ağaçları çizmeye koyuluyorum. Dere boyunca otlar ölmüş, yapraklar ayağımın altında çürüyor.

Etrafta kimse yok. Sol elime geçiyorum. Çizsem, bir şeye dikkat etmeden aklımın gezinmesine izin versem ne olur?

Lucy'nin kedisini düşünüyorum. Tekir çizgileri olan, gri, kısa tüylü bir kedi. Dobişko ya da kaim tüylü, ya da ikisi birden. Tuhaf, kıpır kıpır bir tüy topu. Saldır: Onu bir parça ipe saldırırken çiziyorum. Arka ayakları üzerinde titriyor, dikiliyor, kıvrılıp zıplıyor. Dişi mi? Evet, bir şekilde kedisinin dişi olduğuna eminim.

Ama bugün çizime dalıp duramam. Gri bir kedi yavrusu yerine sayfamda Sebastian görünmeye başlıyor. Endişeyle ve huzursuzlukla çizim defterimi kapatıp yol boyunca dolaşmaya başlıyorum.

Bu ağaçlar elli yıldan fazla bir zaman önce doğal bölge olarak tasarlanıp dikilmiş; biyoloji öğretmenimiz bize böyle söyledi. Yirmilerdeki ayaklanmalar sırasında bir bölümü yanmış ama şimdiye kadar yeniden büyümüşler. Artık düzenli bakılmadığı için vahşi duruyorlar. Etrafta kuşlar uçuyor, çalılardan hızla kaçışan bir şeylerin hışırtısı geliyor. Anayolun dışına çıkıp dar, çıplak bir yola geçip dolaşıyorum. Rüzgâr rasgele esiyor, yavaşça beni geldiğim yöne doğru yönlendiriyor.

Dönemeçten sonra döndüğümde o kadar hareketsiz ki ilkönce onu fark etmiyorum bile: Phoebe. Yere tek başına oturmuş, dizlerinde çizim defteriyle sırtını bir ağaca yaslamış ve dalmış. Yerde bir bülbül hopluyor: Ona mı ait? Kuş cıvıldıyor ve o da onunla bir diyalog içinde gibi, mırıldanmaya benzer sesler çıkarıyor ve kuş yakma, daha yakına hoplayarak en sonunda ayağına sıçrıyor.

Ve kız gülümsüyor. Phoebe'nin yüzü bununla değişiyor: Gözleri küçük ve kararlı; saçlarına bir süredir fırça değmemiş ve kız çillerle kaplı. Ama bir şekilde bülbüle gülümsediğinde farklı görünüyor; nazik, tatlı, Phoebe değil.

Beni burada görürse gülümsemez. Sessizce geriye bir adım atıyorum ama hareketi fark etmiş olmalı ki dönüyor; bülbül de uçup gidiyor.

"Kahretsin!" diyor. Araya girenin kim olduğunu görmek için dönüp beni görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Beni nasıl gizlice gözetlersin?"

Durup cevap vermekle kaçmak arasında kararsız kalıyorum.

"Gözetlemek mi? Gözetlemedim/' dediğimi duyuyorum. "Yürüyordum ve bülbülle konuştuğunu gördüm. Nasıl yapıyorsun bunu?" Merak bu sözleri dışarı vuruyor.

"Hiçbir kuşla konuşmuyordum" diyor, savunmacı. "Ve sen gözetliyordun, yoksa seni duyardım."

Ve haklı olduğunu fark ediyorum. Gözetlemedim, yani dediği biçimde -her nasılsa bilerek değil- ama ne yaptığımı düşünmeden çatırdayabilecek ince dallara basmaktan kaçındım; sesi engellemek için dikkatle ağaçların altındaki bitkilerin üzerinden gittim.

"Bülbüllerle konuşabiliyor musun?"

"Şışş," diyor. Ve kuşun geri döndüğünü görüyorum. Yeniden gülümsüyor, bana değil. Eğer hareket edersem ve uçarsa yandım, eğer dururs am onu sinirlendiririm. Ne yapmalı?

Çiziyor ve ben görmek için başımı uzatıyorum. Bayağı iyi. Şaşkınım. Sınıfta yaptıkları ortalamaydı.

Sonunda bülbül kafasını bir yana yatırıp uçup gidiyor. Defterini kapatıyor.

"Sen, beni dinle. Bir bülbülle konuştuğumu kimseye söyleme, anlıyor musun? Yoksa pişman olursun."

Omuz silkiyorum. Neden söyleyeyim, ya da söylersem kimin umurunda olur ki? Geldiğim yöne doğru yürümek için dönüyorum ama içimde bir şey beni dürtüyor ve kendimi geri dönerken buluyorum. Sadece o ve ben varım; onun tarafında olan bir kalabalık yok, ben de aklımı kaçıracak gibiyim.

"Benimle ilgili ne gibi bir sorunun var? Sana hiçbir şey yapmadım."

"Bilmiyor musun? Gerçekten o kadar aptal mısın ispiyon- kafa?"

Yumruklarımın sıkıldığını hissediyorum ama rahatlamaya zorluyorum kendimi ve derin nefes alıyorum. Levo'ma bir göz atıyorum: 4.8; şu an sorunsuz.

"Patlarsan burada sana yardım edecek kimseyi bulamazsın." Gülüyor.

"Neden bana öyle dedin?"

"Çünkü sen bir ispiyon-kafasm. Eskiden neysen ne idin, artık gerçek bir insan değilsin. Yaptığın ve söylediğin her şeyi izleyen beynindeki o çiple hükümetin yürüyüp konuşan casuslarından birisin. Geri kalanlarımız -biz- yaşça büyük kimseye hiçbir şey söylemeyiz. Ama sen buna karşı koyamazsın. Değil mi? Sen ve diğerleri insanlar hakkında rapor veriyorsunuz ve sonra da onlar ortadan kayboluyorlar. Sizin suçunuz."

Kalkıp sessizce bana doğru yaklaşıyor. Donmuş kalmışım ve daralan yolda geçmek için beni omzumdan sertçe itiyor.

Levo'm titriyor. Casus değilim ben. Değilim.

Öyle miyim?

Geç kalmamak için tam zamanında Gianelli'nin yanma dönüyorum. En iyi çizimleri alıp herkesin görmesi için yukarıya kaldırıyor. Phoebe'nin bülbülü o seçilenlerden biri. Pek fazla şey yapmadım ve arkaya saklanmaya çalışıyorum ama olmuyor. Çizim defterimi elimden alıyor: Yarım bırakılmış ağaçları, otları buluyor. Lucy'nin kedisini ve Sebastian'ı da.

Homurdanıp geri veriyor. "Şu kedi arkadaşlarını bir ağacın altında bulmadın sanırım."

"Hayır ben..."

"Siz genç sanatçıları sınıftan dışarı çıkarmamın tek nedeni etrafınızda gördüklerinizi çizmenizdi. Hayvan koleksiyonunu çizmesiyle ilgili hatırlatma yapmam gereken kişi genelde Phoebe olur"

"Özür dilerim," diyorum.

Gianelli okula geri dönmek için yola koyuluyor, diğerleri de izliyor. Ben eşyalarımı çantama koymaya başlarken bir el uzanıp çizim defterimi yakalıyor: Phoebe.

"Geri ver onu!"

Kolumun uzanabileceği yerden kaçıp defteri açıyor. Sebas- tian'ı görünce yüzünden bir bakış -bir şey- geçiyor. Sayfayı düzeltip geri veriyor.

O gece akşam yemeğinde telefon çalıyor. Annem kaşlannı çatıyor. "Açma da mesaj bıraksınlar," diyor ama babam açmaya gidiyor.

Yemeğimle oynuyorum, aç değilim. Sebastian'dan hâlâ iz yok; iki gün oldu, annem bile endişelenmeye başladı.

Babam elinde paltoyla geri geliyor. "Kediyi almaya benimle birlikte kim gelir?"

Arabada anlatıyor. Sebastian birkaç kilometre ötedeki bir veterinere götürülmüş. Bir kavgada, belki bir tilkiyle girdiği kavgada yaralanmış. Ama iyiymiş.

"Bizi arayacaklarını nereden bilmişler?"

"Sebastian çiplidir. Kimin olduğunu, nerede yaşadığını bulmak için çipi

taramışlar."

Ah. Yani Sebastian da benim gibi bir çip-kafalı. "Biri onu getirmiş olmasaydı onun izini sürebilir miydik? Çiple?"

"Çipin tipine göre değişir," diyor babam bir yandan arabayı sürüp bir yandan bana doğru bakarken.

"Sebastian'mkiyle olmaz. Fakat iz sürücü çipler yapabiliyor ve Huda köpekleriyle falan halledebiliyorlar. Neden sordun?"

Omuz silkiyorum.

"Söyle bana," diyor. Ve babamın bir özelliği de sesinin tonundan soru sorduğu zaman sana cevaplatması.

"Sadece birinin okulda söylediği bir şey. Kız dedi ki hükümetin casusu gibiymişim. Çünkü beynimde çip varmış. Bana güvenilmezmiş."

Gülüyor. "Casus mu? Bak sen. Senin yanında konuştuklarıma dikkat etsem iyi olacak o zaman."

"Bu doğru mu? Yapıp söylediklerimi kayıt mı ediyor?"

"Tabii ki hayır," diyor ama cevabın tamamının bu olmadığı izlenimine kapılıyorum.

Veterinerde kapıda "Kapalı" yazıyor ama bizi içeri alıyorlar.

"Aha, çifte D, işler nasıl?" diyor veteriner babama. Çifte D mi? Ah. David Davis.

"Bilirsin işte, her zamanki gibi." Bakışıyorlar.

Veteriner tezgâhın arkasındaki bir döner kapıyı itiyor. "Bayan Best şu kediyi getirir misiniz?" diye sesleniyor.

"İyi mi?" diyorum. "Nerede buldunuz onu?"

"Ben bulmadım. Buraya yardım eden kız onu evine almış ve bugün de buraya getirmiş. Gayet iyi. Birkaç dikiş atıp ihtiyatlı davranmak için de bir iğne yaptım."

"Size borcum nedir?" diyor babam.

Tezgâhın arkasında kapı dönerek açılıyor ve dışarı Sebas- tian'ı taşıyan Phoebe çıkıyor. Bekleme odasının ta öteki ucundan bile kedimin mırlamasını

duyabiliyorum, hem de bir yanı tıraş edilmiş olmasına ve dikişlerinin sarkmasına rağmen. Zavallı Sebastian.

Ama Phoebe'nin burada işi ne? Gözlerim açılıyor ve ne olup bittiğini anlamaya başlarken ağzım açık kalıyor.

"Sinek yutacaksın programlanmış," diyor.

"Biliyordun. Onu aldın ve çizimimi görünce onun benim kedim olduğunu gördün, sonra da buraya getirdin."

Omuz silkiyor. "Dün onu biri yaralanmış şekilde bulmuş ve bakmam için bana verdi. Ben de bugün onu buraya getirdim ve veterinere kimin kedisi olduğunu söyledim. Yine de kontrol etmek için taradılar."

"Çok teşekkür ederim."

Sebastian'ı kollarıma veriyor.

"Bunun bizi arkadaş yaptığı gibi bir fikre kapılacak kadar aptal olma. Bu hiçbir şeyi değiştirmez çip-kafa," diyor, kaşlarını çatıyor ve kapıdan geri gidiyor.

Dönüyorum; babam yeniden odaya gelmiş, bir kaşını kaldırmış duruyor. Yüzünde düşünceli bir ifade var.

Kapıyı açık tutuyor. "Hadi bakalım. Eve gitme zamanı."

Arabaya biniyoruz ve babam şunu söylediğinde neredeyse eve varmak üzereyiz: "Oydu değil mi?" Soru değil de bir açıklama. "Kim?"

"Senin casus olduğunu söyleyen kız."

Hiçbir şey söylemiyorum. Evet desem sonuçta bir casus olurum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah ilk duyduğum şey guruldamayla karışık derin bir mırlama: Sebastian. Yastığımın tam uyunacak bir yer olduğuna karar vermişe benziyor ve üzerine kıvrılmış. Bense nerede isterse orada uyumasına izin vereceğim.

Tecrübelerinden etkilenmemiş görünüyor: Tilkilerle ya da ne tür bir yaratıksa onunla dövüşmekten, kurtarılıp Phoebe'ye teslim edilmekten, veteriner tarafmdan dikiş atılmasından. Dün gece eve geldiğimizde annem tarafından hazırlanan ve akşam yemeğinin en güzel parçası olan özel yemeğini kabul etti ve doğrudan yatağına uyumaya gitti.

Phoebe: Onu çözemiyorum. Çok edepsiz, yine de o bülbül ona güvendi. Sebastian kollarında mırladı ve onu bana geri getirdi. Onu teslim ettiğinde yüzünü gördüm; onu geri vermek istemiyordu ama verdi. Hayvanları ve kuşlan insanlardan daha çok seviyor olmalı.

Eh, ben de Sebastian'ı pek çok kişiden daha çok seviyorum, ben kimim de yargılıyorum?

* * *

Bugün Amy ve benim için otobüs günü, Jazz'm sınıf gezisi var.

Bindiğimizde tereddütteyim: Durup Phoebe'ye Sebastian'm iyi olduğunu söylesem mi? Ama bakışlarını yakalamaya çalışınca kaşlarını çatıyor, hafifçe başını sallıyor. Yani buna cevabı hayır.

Arkada Ben'le oturuyorum.

"Hah," diyor. "İyi misin?"

"Sebastian eve döndü," diyorum. Ve gürültülü otobüste sesimi alçaltarak Phoebe'nin ne yaptığını anlatıyorum.

"İşte sana gösteriyor," diyor.

"Neyi?"

"İnsanların her zaman düşündüğün gibi olmadıklarını. Senin için yaptığı güzel bir şey: Kim tahmin ederdi?" Gülümsüyor.

Ama ben bunu Sebastian için yaptığından eminim, benim için değil. Hiçbir şey değişmedi dedi dün gece.

İlk dersin çıkışında Bayan Ali dışarıda beni bekliyor.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diyor ve cevap beklemeden beni koridorun sonundaki boş bir ofise götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Ters giden bir şey mi var?" diyorum.

"Bu kadar endişelenme Kyla. Hiçbir şey yapmadın. Ama sana yardım etmek için burada olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Elbette."

"Beni dinle Kyla. Okulda biri seni huzursuz ediyorsa ya da sana sorun çıkarıyorsa bana söylemelisin. Ben bunları başka kaynaklardan duymaktan hoşlanmıyorum. Bu beni görevimi vapmı- yormuşum gibi gösteriyor."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Bu kategoriye giren tek kişi Phoebe, ama kimse bunu bilmiyor: O şeyleri söylediğinde ormanda yalnızdık. "Anlamıyorum. Ne duydunuz?"

Bayan Ali gülümsüyor ve hafifçe başını sallıyor. "Zavallı Kyla. Bu dünya senin için çok karışık bir yer olmalı; benim burada bulunmamın nedeni de işleri yoluna koymak için sana yardımcı olmak. Ama sen bana yardım etmezsen ben de sana edemem. Şimdi, bana söylemek istediğin herhangi bir şey var mı tatlım?"

"Hayır. Ne kastettiğinizi anlamadım," diyorum ama eminim: Bir şekilde Phoebe hakkında bir şey biliyor ve onun hakkında konuşmamı istiyor.

Ama Phoebe ne demiş olursa olsun ben bir casus değilim. Hem o olmasaydı Sebastian'ı geri alamazdık; şimdi nasıl onun aleyhinde bir şey söyleyebilirim? Ölü mü diri mi onu bile bilemezdik.

Bayan Ali bana bakıyor ve gözlerinde görebiliyorum: Ona söylemediğim bir şey olduğunu biliyor. Başını sallıyor. "Üzgünüm Kyla. Benim yardımıma ihtiyacın olduğunu bilmiyor olabilirsin, ama öyle. Ben seninle tüm o... çirkin olasılıkların arasında olan kişiyim. Kendine dikkat et. Şimdi sınıfına git."

Ve dönüyor, kapıyı açıyor ve dışarı yürüyor.

Dizlerim pelteleşmiş vaziyette. Bu bir tehditti değil mi? Ne çirkin olasüığı?

Ve ofiste kalıyorum, kapıyı çekip kendimi toplamaya çalışıyorum. Mutlu Yer'imi düşünüyorum, bulutların üzerinde havada süzülmeyi. Ama gittikçe bir şeylerin ters gittiği duygusuna kapılıyorum, bir şey yaptığım duygusuna. Ve

ödeyeceğim.

Nihayetinde sınıfa geç kaldığım için bana kızacaklar. Başımı sallıyorum: Tamam Kyla, kendini topla. Derin bir nefes alıp kapı koluna uzanıyorum ama ayak sesleri duyuluyor. Kesik kesik, kesin ayak sesleri. Tereddütteyim; ellerim iki yanıma düşüyor. Ofisin ışığı kapalı, koridorunki yanıyor ve kapıda da bir pencere var. Gölgelere çekilip izliyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor: Gri takım elbiseli iki adam görünüyor. Hudalar.

Benim de içinde olmam gereken İngilizce sınıfımın kapısını açıyorlar. Çirkin olasılık bu mu? Beni almaya mı geldiler?

İçeride kaybolup az sonra geri dönüyorlar. Aralarında da yüzü bembeyaz kesilmiş Phoebe var.

Günün sonunda otobüse bindiğimde etrafta fısıltılar var; fısıltılar ve solmuş yüzler. Koridordan geçip Ben'le oturana kadar sırtımda gözler hissediyorum. Ama dönüp de baktığımda kimse benimle göz göze gelmiyor. Bir şey yaptığımı düşünüyorlar. Bana kötü davrandığım biliyorlar ve böylece Hudalar'ın onu sınıftan alması benim suçum oluyor.

Phoebe'nin her zamanki koltuğu boş duruyor; gelmiyor. Otobüs yola çıkıyor. Yani onunla sadece konuşup sonra bırakmamışlar, değil mi?

Ürperiyorum.

Ben elimi tutuyor. "İyi misin?" diyor ve otobüsün içinde yüzden yüze dolaşan gözlerime bakıyor. Başka tarafa kayan gözleri görüyor. "Ne oluyor?"

Başımı sallıyorum. Bu kadar çok düşman kulak dinlerken ne diyebilirim ki?

Bu gece koşmak istiyorum, aslında şimdi koşmak istiyorum ama her yerinde insanlar olan bu otobüsün içinde kıstırılmış durumdayım. Ben'in ılık eline konsantre olup, gözlerimi kapatıp, buradan başka herhangi bir yerde olmayı diliyorum.

"Sorun nedir söyle bana," diyor. "Belki yardımım dokunur."

Gözlerimi açıp başımı sallıyorum. "Şimdi değil. Bu gece gruptan önce idman yapacak mısın?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Ben de gelebilir miyim?"

Sırıtıyor. "Tabii ki."

"O zaman konuşabiliriz."

Ve eli benimkine kenetleniyor. Bu konu hakkında konuşabilmek için koşmam gerektiğinden, ciddi bir şey olduğunun farkında.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ama önce ikna etmek gerekiyor. Annem beni asla yollamaz ama babam hâlâ evde: Elinde çantası, bir iş gezisi için yola çıkmak üzere.

"Lütfen. Koşmam lazım/' diyorum ve babam anlıyor gözüküyor. Anneme bir şeyler söylüyor.

Ben kapıyı çaldığında gitmiş oluyor.

"Bundan emin misin Kyla? Yağmur yağacak gibi," diyor annem kapkara gökyüzüne endişeyle bakarken.

"İyi olacağım," diyorum. "Bu sugeçirmez, değil mi?" Ve ceketimin kolunu çekiştiriyorum. Arabalarla ilgili de tehlikede olmayacağım: Ceketimin üzerine giydirdiği bu fosforlu yelekle kimse beni görmemezlik edemez.

"Anayolda kalacaksınız, değil mi?"

Ben bana göz kulak olmaya söz veriyor ve anneme ölçülü bakışlar atıyor. Annem tatmin olmuşa benziyor ve çıkıyoruz.

Yavaş başlayıp hızlanıyoruz. Gruba kadar bir saatimiz ve gidecek sekiz kilometre yolumuz var: kolay.

Ben koşarken arada bir bana meraklı bakışlar atıyor. Konuşmamı beklediğini görüyorum ama aniden, ne söyleyeceğimi bilemiyorum, emin değilim.

Olan: Phoebe bana kötü davranıyordu.

Olan: Hudalar'ca okuldan alındı ve eve giderken otobüste değildi. Ama bütün bildiğim bu, değil mi?

Tüm gücümü harcayarak koşuyorum. Ben yetişip bana ayak uyduruyor. Onun çok daha uzun olan bacaklarının o kadar çok çalışmasına gerek yok.

"Bu hızla oraya erken varırız," diyor. "Yavaşlayalım mı?"

Böylece yavaşlıyoruz; önce hafif bir tempo, sonra yürümeye başlıyoruz.

"Phoebe hakkında mı?" diye soruyor.

"Ne biliyorsun?"

"Bu akşamüstü otobüse bindiğimde duydum. Biri onu bu sabah bir Huda kamyonetine iterlerken görmüş. Ama bunların hepsi o dedi bu dedi lafları,

hiçbiri hiçbir şeyi kendi gözleriyle görmemiş. Yine de eve giderken otobüste değildi."

"Doğru bu: Onları gördüm. İki Huda sınıfa girdi ve bir dakika sonra çıktılar. Biri Phoebe'nin kolunu tutuyordu, onu koridordan götürüp binanın dışına çıkarttılar."

"Nedenini bilen biri var mı?"

Tereddüt ediyor. "Bazı insanlar senin bir şey söylemiş olabileceğini düşünüyor. Onun başını belaya sokmuşsun."

"Yapmadım! Yapmam!"

"Bunu biliyorum. Özellikle de kedini geri getirdikten sonra," diyor ve bu söylediğinde ciddi olduğunu görebiliyorum. Ama ben o kadar emin değilim; isteyip istememden bağımsız olarak bu olanlarla bir ilgim olmalı.

"Dahası var mı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sadece Phoebe'nin söyledikleri: Beynimizdeki çipler yüzünden hükümetin casuslarıymışız."

"Bu doğru değil."

"Ama ya öyleyse ve bunu bilmiyorsak? Belki de bunu yaptığımı bile bilmeden onu eleverdim. Belki biri beynimi taradı ve puf: Kız gitti. Hükümetin hoşlanmayacağı şeyler söylediği için ."

Ben başını sallıyor. "Bu doğru olamaz."

"Neden? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü eğer öyle olsaydı, ilk giden biz olurduk."

Şoka girmiş vaziyette ona bakıyorum. Alışkanlıkla Levo'mu kontrol ediyorum ama işler yolunda -hâlâ koşu sayesinde seviyem yüksek, neredeyse 7- ama cildim söylediklerine tepki veriyor, küçük örümcekler varmış gibi karıncalanıyor. Ürperiyorum. Haklı. Tori'nin geri gönderilmesinden, Toplantıdan toplanıp alınan çocuklardan bahsedip ne olduğunu sorguladık. Phoebe'nin yapıp söylediklerinden çok daha fazlası.

Ama ne olursa olsun bende hâlâ bunun bir şekilde benim suçum olması gerektiğine dair o korkunç his var. Bayan Ali yüzünden: Bu şeyleri başka kaynaklardan duymaktan hoşlanmadığını söyledi. Phoebe hakkında bir şey

duymuş olmalı, bir şekilde bunun benimle bağlantısı var.

"Başka bir şey daha buldum," diyor Ben. "Niye kedini Phoebe'ye götürdüklerine dair. Bir sürü hayvana bakıyormuş, yaralanmış olanlara; veteriner parası ödeyemeyenlere yardım ediyormuş. Onlarla iyi anlaşıyormuş."

Şimdi onlara kim bakacak?

"Koşalım," diyorum ve yeniden başlıyorum.

Grup toplantısının az sonra başlayacağı köy toplantı salonunun önünden geçip giderek devam ediyoruz. Ayaklarım tekrar tekrar yere vurup da bedenim yorgunluğu geçip bitkin düşmeye başladığında Ben'e söylemediğim tüm o şeyleri düşünüyorum. Kayıp olduğu bildirilen Lucy Connor, bombalardan kurtulmuş olan ama anıtta ismi bulunan Robert -Robby- hakkında.

Sonunda grup için geri dönüyoruz. "Geç kalacağız/' diyorum.

"Öyle mi?" Ben omuz silkiyor. O her zaman geç kalıyor. Ama ben hemşire Penny'nin zaman kaydetmedeki özel muafiyetinin benim için geçerli olacağından emin değilim.

Salona kadar yarışıp on beş dakika geç kalıyoruz.

"Anneni aramak üzereydim" diyor hemşire Penny bana, bir eli kalçasında. Ben'e tek kelime yok.

"Üzgünüm! Hepsi benim suçum," diyor Ben. "Uzun yoldan dolaştırdım, geri gelmek için yeterli zamanımız kalmadı."

Penny'nin buzları çözülüyor ve Ben'e gülümsüyor.

"Ah, o zaman tamam, siz ikiniz oturun. Önümüzdeki birkaç ay boyunca herkesin ne gibi bir hedefi olduğunu konuşmaya başlıyorduk, tamam mı?"

O, gruptakilerin arasında dolaşırken duymazlıktan geliyorum. Hedeflerim: Hudalar'dan olabildiğince uzak dur ve Phoebe'ye ne olduğunu bul, diye fısıldıyor zihnimde ısrarlı bir ses.

Bana geldiğinde o kadar meşgulüm ki Ben omzumdan dürtene dek fark etmiyorum.

Penny kaşlarını çatıyor. "Bizimle kalmaya çalış Kyla. Belki de koşu sana fazla geliyordur. Şimdi, paylaşmak istediğin herhangi bir hedefin var mı?"

Pek yok; yüksek sesle söylemek istediğim bir şey yok fakat sonunda

söylediklerim düşüncelerimin bir yansıması: Okulda başarılı ol ve sorunlardan uzak dur.

Grup nihayet sona eriyor.

"Kendine iyi bak," diyor Ben, elimi sıkıyor ve eve koşmak için ayrılıyor. Onun gidişine bakıyorum ve onunla gitmeyi diliyorum.

Diğerleri yavaş yavaş çıkıyor; kapıya yöneliyorum ama Penny sesleniyor. "Bekle Kyla. Sana bir şey söylemek istiyorum."

Böylece geri dönüyorum. "Evet?"

"Her şey yolunda mı?"

"İnsanlar sürekli bana işlerin yolunda gidip gitmediğini sormasa iyi olurdu!" diye yapıştırıyorum düşünmeden. Kızarıyorum sonra. "Özür dilerim. Böyle söylememem gerekirdi." Penny de benim her sözümü, her düşüncemi izleyenlerden biri olabilir.

Göğüs geçiriyor. "Otur Kyla."

Bilgisayarını kapatıp yanıma oturuyor.

"Senin tarafındayım," diyor. Ve sözcükleri o kadar Bayan Ali'ninkilere benziyor ki, geri çekiliyorum. Ama üzülmüşe benziyor. "Yapma Kyla. Benden böyle korkma. Gizli kalacak, gizli konuşabiliriz seninle. Anlıyor musun? Söylediğin her şeyi birilerine yetiştirmiyorum. Bana güvenebilirsin."

Her şeye rağmen söylediklerinde ciddi olduğuna inanıyorum. Fakat benim iyiliğim için ne yapabileceğini kim bilebilir?

Ama belki de bilgi alırım. "Sadece bugün okuldan götürdükleri kız. Hudalar'm aldığı. Onu tanıyordum, hepsi bu."

"Ah tatlım, ne oldu?"

"İki tanesi sınıfa geldi ve onu dışarı çıkardılar. Siyah bir kamyonete bindirilirken görülmüş."

"Nedenini biliyor musun?"

"Emin değilim. Söylediği bazı şeylerden dolayı olabilir."

"Bu hikâye bu kadarla kalmıyor, değil mi?" diyor, sonra da bir elini kaldırıyor. "Ama bana söyleme! Şu kız, kaç yaşındaydı?"

"Bilmiyorum. Okulda benim smıfımdaydı."

"11. sınıf mı?"

Başımı sallıyorum.

"Dinle Kyla. Bu çok önemli. Soru sorma, bu olayın dışında kal." Omuzlarımı elleri arasında sıkıca tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu senin kendi iyiliğin için. Beni anlıyor musun?"

"E... evet' diyorum.

Birden beni bırakıyor. Işıltıyla gülümsüyor.

"Gelecek perşembe görüşürüz! İyi bir hafta dilerim tatlım."

Dışarı yürüyor, dönüyorum ve annem salonun arkasında. Ona doğru yürüyorum ve bir kaşını kaldırıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim," diyorum. Sonra, gelen ani bir ilhamla ekliyorum: "Koşarken biraz geç kaldık. Azarlıyordu beni."

Annem kaşlarını çatıyor. "Dakiklik önemlidir Kyla." Ve eve doğru tüm yol boyunca nutuk çekiyor.

Sonraki akşamüstü, her cuma akşamüstü olduğu gibi 11. sınıfın öğrencileri Toplantı için diziliyor. Fakat bu hafta her şey farklı geliyor. Herkes dikkatle birbirinin önünde duruyor. Konuşma az, itişip kakışma, hafta sonu planları yok. Müdür henüz gelmedi. Fakat herkes Phoebe'ye ne olduğunu biliyor ve korkuyorlar.

Dinlediğimi bilseler kimse konuşmazdı elbette; ama tüm gün dedikodular ve fısıltılar duydum. Her nasılsa onun ortadan kayboluşu Tori'ninkinden ya da geçen hafta Toplantıdan aldıkları diğer çocuklardan daha fazla rahatsız etmiş insanları. Herkes onların neden gittiğini anlayabiliyor. Ama Phoebe nahoş yanını çoğunlukla kendisine saklardı, yasadışı herhangi biriyle bir araya gelmemişti, ya da otoriteye karşı konuşmamıştı; kaybolan diğer çocuklar gibi değildi.

Rickson arkasında iki Huda olduğu halde kapıdan içeri girdiğinde salon çoktan sessizleşmiş vaziyette. Kalabalığı tarıyor: Her göz ileriye bakıyor, her sırt dik.

"İyi akşamlar 11. sınıf," diyor ve gördüklerinden memnun olduğu gayet açık,

gülümsüyor. Toplantı kısa sürüyor. Bittiğinde bir kez daha Hudalar arkada çıkışta duruyor. Gözlüyor ve biz sırayla dışarı çıkarken her yüze bakıyorlar.

Kimsenin omzundan tutulmuyor, kimse bir yana çekilmiyor.

Bu seferlik.

Bizi bugün Jazz götürüyor; arabanın yanına Amy'den önce varıyorum. Binanın köşesinde görünüyor. Jazz onu uzaktan görüp el sallıyor, sonra bana dönüyor.

"Amy buraya gelmeden önce sana bir şey söylemeliyim," diyor sesini alçaltarak.

"Ne?"

"Mac seni görmek istiyor, gelecek hafta ne zaman olacağını bana haber vereceğini söyledi. Ve kimseye de bir şey söylememen gerektiğini de, hiç kimseye. Tamam mı?"

Ben cevap veremeden Amy geliyor; Jazz dönüp ona sarılıyor ve açmak için kapıyı hızla çekiyor. Arka koltuğa tırmanırken tit- rememeye çalışıyorum.

Mac ve onun Lucy'nin -yani benim mi- ve kayıp kişilerin olduğu web sitelerine girdiği son derece yasadışı olan bilgisayarı. Benim söylediği gibi sessiz kalacağıma inanıyor. Hiçbir şey söylemeyeceğime. Mac, Phoebe ve diğer öğrencilerin ortadan kaybolmak için yaptıklarının çok çok ötesinde şeyler yaptı ve programlanmak için de çok yaşlı. Eğer bunlar ortaya çıkarsa ona ne olur?

Bana güvenmemesini dilerdim. Beni her ne için görmek istiyorsa bilmek istemiyorum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Koşmak istiyorum.

İçimdeki panik dalgaları uyanıyor, hastaneye yaklaştıkça artıyor. Bugün trafik o kadar kötü değil, annem farklı bir yol deniyor. Daha uzun bir yol olduğunu fakat daha çabuk gideceğimizi söyledi. İçeri, dışarı, içeri, dışarı: Nefes almaya ve yollara konsantre oluyorum.

Dr. Lysander'i düşünmemek için dikkatimi dağıtarak yol ağını ezberleyip zihnimde bunu düzenliyorum.

Her şeyi görüyor. Eğer ilgisini çeken bir konuda isteksizsem araştırıp kanatmadığım bir yara varsa onu bulur. Ama bugün korumam gereken sadece benim endişelerim değil, fazlası var: Mac, Ben. Lucy de: Ben/Lucy, sorgudan kaçıp içine saklanmak istediğim ayrı bir varlık, ama burada. Bir gölge, bir hayalet; yanımda beni izleyen, adımlarımla örtüşen.

Az sonra diğer taraftan yaklaşıyoruz, benim için yeni, ama hastane aynı gözüküyor: Yüksek çitler. Düzenli aralıklarla gardiyan kuleleri. Boyutların, rakamların çizelgesini otomatik olarak çıkarıyorum. Çıkışlar, geçitler. Biz geçerken bir teslimat kamyonuna geçmesi için izin veriyorlar; daha önce kullandığımız aynı geçide doğru çevreden ilerliyoruz.

Bir kuyrukta bekliyoruz; aynalarla arabaların altına bakıyorlar, arabalar aranırken herkesi dışarı çıkartıp tarıyorlar.

"'Bir alarm verilmiş olmalı," diyor annem ve sıçrıyorum. Bugün yolun büyük bir kısmı boyunca düşüncelerimi olduğu gibi kafama takılmaları için bırakıp sessiz kalmıştı. Onu inceliyorum: Gözlerinin altında gölgeler var. Yorgun ve süzgün görünüyor. Şimdi hatırlıyorum, dün gece telefon çalmıştı. Çok geçti ama uyanıktım; üst kattan ayak seslerini duydum, sesinin mırıltısını duydum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Gülümser gibi oluyor. "Bunu benim sana sormam gerekir değil mi?"

Bir araba daha geçince biraz daha ilerliyoruz: İki tane daha

var.

"Önce ben sordum," diyorum.

"Öyle. Ama burası bunların konuşulabileceği bir yer değil. Eve dönerken,

olur mu?"

Biraz daha ilerliyoruz. Yani yolunda gitmeyen bir şey var ve bana bunu anlatacak ama Hudalar'm önünde olmaz.

Aceleyle, "Bana hiçbir sır verme," diyorum. "Tutabileceğimden emin değilim."

Gülüyor. "Bunu aklımda tutarım."

Yine ilerliyoruz. Bizi bu sefer geçirmiyorlar. Şimdi sıra bizde. Bir Huda sürüsü var, daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemiştim. Operasyon için siyah giymişler, gri takımları yok; ceketli ve silahlılar. Gerginlik var. Her zaman rahat göründüklerinden değil ama bugün etraflarına bir gerginlik yayıyorlar.

Arabadan çıkarılıp tepeden tırnağa taranıyoruz, bu arada birkaçı hemen arabaya gidiyor. Yine tepkilerime engel olamıyo-

rum, onların yakınmdayken korku vücuduma hücum ediyor. Ama farkına varmış görünmüyorlar. Arabaya geri sokuluyor ve durumu atlatıyoruz.

'Tüm bunların nedeni ne?" diye soruyorum.

"Endişelenme Kyla. Bir saldırıyla ilgili kaygılanıyorlardı muhtemelen ama başa çıkarlar. Her zaman başa çıkarlar."

Yüzünü inceliyorum. Söyleme şeklinde doğru olmayan bir şeyler var. Sanki Hudalar'm her zaman her şeyi halletmesi iyi bir şey değil de tamamen başka bir şeymiş gibi.

Hayal gücü Kyla. Gerçekçi ol.

"Gel!" Dr. Lysander sesleniyor. Sesi tanıdık, yüksek değil ve net. Yükseltmesine gerek yok: O, sorgusuz itaat edilmeye alışık.

Her zamanki gibi bekleme odasındaki tek dolu koltuk benimki; annem tanıdığı bir hemşireyle çay içmeye çıkmış. Kalkıp, kaçabilmekten mutlu olarak kapıdan çıkıyorum: Koridorda iki Huda duruyor.

"Günaydın Kyla," diyor Dr. Lysander. Annem ve Hudalar'm aksine -bu konuda benim durumumun da aksine- soğukkanlı görünüyor. Sakin. Her zamanki gibi, hep böyle ve hep de böyle olacak. Koyu gözleri çözümcül bakıyor ama sert değil; o anda mesafeli olmasına rağmen.

Kendimi ona gülümserken buluyorum, tuhaf bir biçimde güvende hissederek.

Tehlike var, dikkat et diye fısıldıyor bir ses içimden.

"Bugün beni gördüğüne memnun olmuşa benziyorsun."

"Öyleyim," diyorum ve masada karşısına oturuyorum.

Yüzü yumuşuyor. "Eh, bu güzel bir şey sanırım, ama neden?"

Omuz silkiyorum. "Siz her zaman sîzsiniz. Aynı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu gözlemden dolayı mutlu olmam gerektiğinden pek emin değilim. Çoğunlukla doğru olsa da."

Bilgisayarına bir göz atıp ekrana yazılar yazıyor. "Peki. Bugün sürekliliği rahatlatıcı bulduysan eğer, senin canını sıkan değişiklikler ya da potansiyel değişiklikler mi var?" Gözlerini üzerime dikiyor.

Saklanacak hiçbir yer yok. Gerçeği söyle, ama aşırıya kaçma diyor bir ses yine içimden.

Gözlerimi kırpıyorum.

"Bugün hastaneye gelmeye korkuyordum," diye itiraf ediyorum.

"Neden?"

"Tüm bu güvenlikten. En son buraya geldiğimizde barikatlar vardı ve bugün arabaları arıyorlardı."

Başını bir an için yana eğiyor, sanki kendi düşüncelerini dinlermiş gibi. "Belki de bu korkmak için geçerli bir sebep. DKT'yi biliyor musun? Hastaneye bir başka saldırının yapılacağına dair istihbarat alındı. Dikkatli olmaya çalışıyorlar."

Gözlerim açılıyor. "Korkmuyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Evet. Korkmak için çok fazla böyle durumdan geçtim." Sandalyesinde arkaya yaslanıyor. "Yine de neden seni rahatsız ettiklerini merak ediyorum."

Teröristler, bombalar. Patlamalar, bağırışlar ve...

"Söyle bana Kyla," diyor.

"Okulumda bir anıt var. Altı yıl önce öğrencilerle dolu bir otobüs bir DKT saldırısına uğramış. Çoğu ölmüş."

"Ah, anlıyorum. Böylece neden ve sonuçları anlamaya başladın; terörist,

ölüm."

"Bunu nasıl yaparlar? Onlar sadece çocukmuş. Bir şey yapmamışlar."

"Yanlış yer, yanlış zaman." Omuz silkiyor.

"Onlar gerçek birer insandı!"

Kaş yine havaya kalkıyor. "Elbette. Her gün gerçek insanlar yaralanıyor ve onlara değer verenlere de bu acı veriyor."

"Kendinizi bundan ayrı bir yere koyuyormuş gibi konuşuyorsunuz/' diyorum yavaşça. Ona bakıp bir şeyleri anlayabildiğimi fark ederek.

Gözlerine gerçek bir hayret yerleşiyor. "Çok iyi Kyla. Öyleyim, öyle yapıyorum."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Bir parçası doktor olmaktan kaynaklanıyor. Her yarayı iyileştiremem. İyileştirebildiklerime konsantre oluyorum."

Bir parçası dedi. Söylemediği şeyler var. Ama onun varasım kaşıyacak kadar geri zekâlı değilim, onun işi benimkileri kaşımak.

Yine ekranına bakıyor. "Okulda ve grupta iyi gittiğini ve birkaç arkadaş edindiğini görüyorum. Artık bayılmalar da olmuyormuş. Tüm bunlar çok iyi. Kâbus görüyor musun?"

Gözleri yine üzerimde.

Tuğlayla örülmüş bir kuleye kapatılmış, kıstırılmış ve duvarlara vuran...

"Eee?"

Anlatıyorum. Nedenini bilmiyorum, sadece anlatıyorum. Ona otobüsün bombalanmasıyla ilgili rüyamı anlatıyorum ve pencerelerdeki kandan bahsediyorum; yanmış yakıt ve et kokusundan.

Geri çekiliyor; hafif, istemsiz bir hareket. Yani o kadar kontrollü değil. Bir elini kaldırıyor ve duruyorum.

"Hayal gücün fazla çalışıyor, bu senin iyiliğin için. Ama şimdi alarmın seni neden huzursuz ettiğini anlıyorum. Burada güvendesin Kyla: Burası en güvende olunacak yer."

Güvende, kapatılmış, kapana kısılmış: O, rüyalarımda hayal ettiğim gibi bir

kulenin içine hapsolmuş durumda.

"Hiç dışarı çıkıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ara veriyor musunuz? Kırlara gidip ormanda yürüyor musunuz ya da bunun gibi bir şey yapıyor musunuz?"

"Bugün hayret verici sorularla dolusun! Ve evet. Birkaç haftada bir -yarın da öyle yapacağım- ama yürümüyorum. Heath- cliff var, atım: Geziniyorum ve..." Birden durup kendine geliyor.

"Beni nasıl böyle konuşturduğunu bilemiyorum." Kendi kendine gülümsüyor. "Doktor sen olmalıydın. Şimdi, beni dinle. Teröristlerle ilgili endişelenmeyi bırak. Bırak onları Hudalar halletsin; bu onların işi. Şimdi asıl yapman gereken şu. Kendine ait bir şeye, hedefe, aşka ihtiyacın var. Odaklanacak bir şeye. Seninki nedir?"

"Sanat," diye cevaplıyorum. Başka bir iddiam yok ne de olsa.

Gülümsüyor. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Gördün mü senin de bazen öngörülebilir zamanların oluyor. Çizimlerine, resmine konsantre ol: Bunu kendi var olma sebebin haline getir, geri kalan hiçbir şey o kadar önemli olmayacaktır."

"Atınız gibi mi?" diyorum.

"Aynen öyle." Doğrudan veriyor cevabı ve ben de oradan ayrılırken merak ediyorum. Cevabın "hastaları" olması gerekmez miydi?

Eve dönüş yolunda annem ya bana canını sıkan şeyi anlatacağını unutuyor ya da anlatmamaya karar veriyor. Her iki halde de sormuyorum.

Aklım Dr. Lysander'in söylediği ve söylemediği şeylerle meşgul. Bayan Ali'nin ya da Phoebe'nin lafı geçmedi ve o da zor konulardan çekinen biri değil. Bunun tek cevabı konu hakkında bir şey bilmiyor olması olabilir. En azından muhtemelen bu Bayan Ali'nin hakkımda kötü bir rapor vermediği anlamına geliyor. Ve ben de söylememem gereken, birinin başını derde sokabilecek herhangi bir şeyi söylediğimi düşünmüyorum. Belki de her şeye rağmen sır tutabiliyorumdur.

"Yardım et bana."

Lucy ellerini uzatıyor. Sağ eli mükemmel, beş beyaz parmak, hatta tırnaklar.

Benim parmaklarım ama daha küçükler. Sol eli kanıyor, parmakları yanlış açılarda bükülmüş.

Geriliyorum.

Yeşil gözler; benim gözlerim, her birinden büyük birer damla gözyaşı düşene kadar parlıyor.

"Lütfen, bana yardım et."

"Kyla uyan."

Sıçrayıp gözlerimi açıyorum; kafam karmakarışık. Annem emniyet kemerini çözüyor.

Araba durmuş. Evdeyiz.

OTUZUNCU BÖLÜM

Hava soğuk ve hava raporunun geçen hafta yağacağını söylediği yağmur nihayet geldi. Aralıksız, sağanaktan daha istikrarlı ama başımızın üstündeki yapraklı gök kubbeden büyük su damlaları halinde geçmeye başlayacak kadar uzun sürüyor.

Ben'le birlikte koşuyoruz. Geri kalanlardan koptuk. Sırılsıklam olmama rağmen o kadar hızlı koşuyorum ki hızdan üşümüyorum. "Boktan hava/' diye soluyorum.

"Evet. Tipik ekim ayı," diyor Ben.

Nereden bilebilirim ki? Hatırladığım ilk ekim bu. Bu sabah dağ krosu idmanı için geldiğimizde Ferguson erkekleri kızlardan önce yollamak yerine, geçen haftanın finiş zamanlarına göre bizi birer dakika arayla başlattı. Böylece Ben'le birlikte ben en hızlı olarak ilk çıkış yapanlar oluyoruz. Diğerlerinin bizi yakalamak için hevesli olacağını bilerek sıkı bir tempoyla başlıyoruz.

Ormanları geçip tepeye tırmanmaya başlıyoruz. Artık üstümüzü örten bir şey de yok ve daha hızlı yağıyor, ayağımızın altında çamur ve yapraklar oynuyor. Yol, su kanalları geçebilsin diye tepenin içinde kesiliyor. Ayakta durabilmek için yavaşlamamız lazım.

"Muhteşem, değil mi?" diyor Ben, tepeden tırnağa çamurla kirlenmiş ve sırılsıklam bir biçimde.

"Harika," diyorum alayla. Ama sonra gülüyorum. Koşarak önceki duygulardan çıkıp canlı olduğum bölgeye girmek harika. İlerlemelerini seyretmek için gözlerimle onları yavaşlatıp her birini gökyüzünden düşerken izleyebilirken kafama çakılan her damlayı hissediyorum.

Her his, her duygu aşırı hızlı. Daha çok çaba harcarsam Tori'yi ve Phoebe'yi unutabilirim. Hortlayan Lucy'yi de. Gözlerimi kapattığımda orada oluyor; ellerini uzatıp yardım etmem için yalvarıyor. Pek çok nedenden dolayı anlamsız.

"Dur bir saniye," diyor Ben tepeye çıkınca. Büyük bir meşe ağacının altına sığmıyoruz. Çözülmüş ayakkabı bağcığını düzeltmek için çömelip bağlıyor ve ağaca yaslanıyor.

Buradan tüm vadiyi görebiliyoruz; gökyüzü simsiyah. Diğerleri görünürde değil.

"Bahse girerim geri dönmüşlerdir," diyor Ben. "Pısırıklar!" Gülüyor.

"Biz de dönelim mi?"

"Hayır. Yarı yolu geçtik, anlamı yok."

"Gidelim," diyorum. Endişeyle, daha hızlı gitmek istiyorum, daha hızlı. Sadece koşmalıyım.

"Neyin var?"

Omzumu silkip kollarımı kendime doluyorum.

"Söyle bana Kyla," diyor ve tatlı kahverengi gözlerine bakıp güveniyorum, gerçekten. Ama anlatmalı mıyım?

Ürperiyorum ve kollarını bana sarıyor.

"Koşmak istiyorum," diyorum.

"Konuşana kadar olmaz."

Ve Ben'in gözleri Dr. Lysander'inkilerden de kötü: Beni bu ağaca çiviliyorlar. Soluk alıp vermemle kalp ritmim yavaşlarken

titremeye başlıyorum, ama soğuktan değil. Yüzümü göğsüne gömüyorum ki gözleri benimkileri yakalayanlasın.

"Belki yardım edebilirim/' diyor.

Bir şey söylememek için çok fazla sebep var. Mac'e söz verdim. Tehlikeli şeylerin Ben'i riske atabileceğini biliyorum. Ben'in sır tutup tutamayacağını bilmiyorum; daha kendim tutabilir miyim onu bile bilmiyorum.

Ben geri çekilip dönüyor, boşanan yağmurun altında bir taşa oturuyor. Beni dizlerine çekiyor.

"Yolunda gitmeyen şeyi söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Göğüs geçirip gözlerimi kapatıyorum ve ona yaslanıyorum. Şu an burada kalmak pek de kötü bir düşünce değil. Kollarıyla beni sarmış vaziyette dönüp bir elini çenemin altına koyup yüzümü kaldırıyor. Ve ben gözlerimi açıyorum, onunkiler daha yakında şimdi, öne doğru eğiliyor. Kalbim kanat çırpıyor, koşmayı bırakmama rağmen bir kez daha hızlı çarpmaya başlıyor. Önceki gün beni öpeceğini düşündüğüm zamanki gibi dikkatle bana bakıyor, ama o zaman tüm istediği Tori hakkında konuşmaktı.

Tori, Phoebe ve Lucy: Aramızda çok fazla hayalet var. Fakat aralarından birini gerçekle kovabilirim. Biraz geri çekilip sözcükleri seçiyorum.

"Neden programlandığını hiç merak ettin mi?"

"Yine mi buna döndük?" Omuz silkiyor. "Bazen. Merak etmemek zor. Ama kim olduğumuzu bilemeyiz ve..."

"Ama ben biliyorum."

Bir duraksama oluyor, tek duyabildiğim yağmurun sesi ve tüm gördüğüm Ben'in gözlerindeki şüphe.

"Ne demek istiyorsun?" diyor nihayet, yüz ifadesinde özen var ve nötr.

Yutkunuyorum. Lucy'yi görmezden gelmenin bir anlamı yok, öyle değil mi? Bir yere gitmeyecek.

"Adım Lucy Connor'dı. On yaşındayken kayboldum. Gri bir kedi yavrusuna sahibim, biri parmaklarımı kırdı. Ve biri beni özlüyor/'

Ve her fısıldadığım cümlede ürperiyorum.

içimde bir şeyler dönüp, karışıp, kırıp çıkmaya çalışıyor. Bunun yerine ağlıyorum. Ben'in kollarına gömülüyorum, beni kucaklıyor, saçımı okşuyor, bunlar olurken yağmur yağmaya, rüzgâr esmeye devam ediyor. İçimde dışımda fırtına var.

"Bunları nasıl oluyor da biliyorsun?" diyor Ben nihayet.

Bir kez daha gözyaşlarım diniyor ve konuşabiliyorum, ona yasadışı bilgisayardan, kayıp kişilerin web sitesinden ve Lucy'den bahsediyorum. Yavaş yavaş anlıyorum: İnanmaya başlıyor.

"Anlamıyorum," diyor. "Kayıp kişiler mi?"

"Kayıp çok fazla kişi var. Yakalanıp mahkemeye çıkarılmıyorlar; sadece kayboluyorlar. Belki biz suçlu bile değiliz."

Ben kafasını sallıyor. "Bunu yapamazlar, bu yasadışı. Devlet kendi yasalarını nasıl çiğner?"

"Belki biz yanlış bir şey yapmadık ve hükümet bizim yapıp söylediğimiz bir şeyi beğenmediğine karar verdi. Bilmek ister misin? Kayıp biri olup olmadığını?"

Ben'in yüzünden karmaşık bir oyun pırıltısı geçiyor. Konuşmaya başlıyor fakat ben elimi kaldırıyorum. "Bekle," diyorum ve başımı çeviriyorum. Yağmur ve rüzgârdan duyması zor ama biri mi geliyor?

Tepenin kenarında bir şekil beliriyor. Fırlayıp kalkmaya çalışıyorum ama Ben beni sıkıca tutuyor. İdmandaki çocuklardan biri, orada oturduğumuzu görünce sırıtıp koşarak geçiyor.

Ben beni bırakıyor, sıçrayarak kalkıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Her şekilde bizi görecekti. En azından bırakalım kucaklaştığımızı düşünsün, tehlikeli şeylerden bahsettiğimizi değil."

"Kucaklaşmak." Yaptığımız bu mu yoksa sadece bir örtbas hikâyesi mi? Yüzüm soğuğa rağmen yanıyor. Bir kez daha gelen bir sese dönüyorum, bizi sollamak üzere olan başka biri daha mı?

"Koşalım," diyor Ben ve cevabı beklemeden son hızla depara kalkıyor.

Peki. Onu takip edip yakalamaya çalışıyorum ama yapamıyorum; daha önce kendisini tutuyor olmalı. Adımları açılıyor ve kısa bir süre sonra gözden kayboluyor. Sanki biri onu kovalıyor- muş gibi, yüzleşmek istemediği bir şey.

Sadece ben varım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Phoebe'nin bülbülü sanat stüdyosunda ön duvarda asılı. Orada asılı başka resim yok. Yanlarda, arkada sergilenen birçok resim var ama önde yok. Çizimini imzalamamış, bizden başka kimse onun kime ait olduğunu bilemez. Acele etmemiz için bize havlamak yerine biz sıraya girip kartlarımızı taratırken Bay Gia- nelli sessiz kalıyor. Nedeni şu: Phoebe götürüldükten sonraki ilk dersimiz. Herkes onun bülbül çizimini görüp sessiz kalıyor.

Biliyor olmalı. Kapıya göz atıyorum; Bayan Ali orada ayakta duruyor. İşlerin üstesinden gelmeyi becerdiğim açıkça ortada olmasına rağmen dersler arasında çoğu zaman beni hâlâ bir gölge gibi takip ediyor. Benim hakkımda notlar alıyor, bu hep böyle mi devam edecek? Ben ve Amy'nin attığı her adımı takip eden kimse yok.

Bayan Ali sınıfa bir göz atıyor, bir şeyler olduğunun farkında, yüzden yüze geçiyor. Ve kalıyor.

"Çocuklar, bugün bir şey hakkında düşünmenizi istiyorum: Kâğıda aktardıklarınızla bağlantıya geçmenin önemi. Arkadaşımız Kırmızı Göğüs'ü ele alalım. Özene ve bağlantıya bakın; basit bir anı alıp öteye götürüyor, sizi olduğunuzdan daha iyi hale getirip içinizdeki sanatçıyı buluyor. Sizinle nesneniz arasındaki iletişim, anladınız mı? Vermek ve almak. Nesnenizi başka kimsenin görmediği bir şekilde görmeniz."

Ve geriye çekilip yanımıza geliyor: Tüm gözler Phoebe'nin çiziminde. Herkes, hep birlikte çizimi inceliyor.

Bülbül ona güvendi; yakma, daha yakına hopladı. Phoebe'nin resmi yaparken yüzündeki gülümseme, bülbüle mırıldanması, kuşun ona cıvıldaması. Saniyeler geçiyor: Bir dakikalık bir sessizliğe dönüşüyor, sonra iki.

Bay Gianelli üzüntüyle kafasını sallıyor ve yüzünü sınıfa dönüyor.

"Bugün değer verdiğiniz birini ya da bir şeyi çizin, herhangi bir şey hissettiren bir şeyi. İyi ya da kötü, umurumda değil. Haydi! Başlayın."

Masasma çöküyor. Sınıfın içinde hareketlenmeler başlıyor; ufak tefek, acelesiz. Kâğıtlar düzeltiliyor. Kalemler, kömür parçaları seçiliyor. Hepsi bir rüyadan, bir transtan uyanır gibi.

Kıvrılmış, beyaz sayfaları açıyorum. Gözucuyla Bayan Ali'yi izliyorum.

Gözleri düşünceli ve şaşkın, oradan ayrılıyor.

Gianelli bugün yaşlanmış görünüyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler daha belirgin; cildi saçı kadar gri. Öğrencilerinden birinin götürülmesine sessiz bir protesto; ama biz, hepimiz onun az önce ne yaptığını, aldığı riski biliyoruz. Cebinden bir matara çıkarıp içindekini çayına eklediğini görüyorum. Sonra kendisi bir çizim yapmaya başlıyor.

Düşünmeden ya da sorgulamadan, sol elimi kullanıyorum. Bayan Ali'nin geri gelme ihtimaline karşı kapıyı görebileceğim şekilde sandalyemde biraz dönüyorum.

Değer verdiğim, bana bir şey hissettiren birini çizmek.

Hızlı ve yumuşak çizgiler. Daha önce denemediğim bir konu, ama sol elimle çizdiğimde ne denemek gerekiyor ne de hata oluyor: İlk seferinde mükemmel oluyor. Onun düşünceli gözleri. Sağlam bir çene, kıvırcıktan çok dalgalı koyu renk saçları tam kulaklarının altına iniyor: Ben.

Neredesin? Bu sabah biyoloji dersinde yoktu. Endişe yüzünden dudağımı o kadar sert çiğniyorum ki acıyor. Aptalca bir şey yapmış olmasın? Bayan Fern'e sordum ama bilmiyordu, bir şey saklıyor gibi de değildi, endişeli ya da mesafeli görünmüyordu. Değişik tipte öğretmenler olduğunu anlamaya başlıyorum. Fern, Gianelli ve kros koçu Ferguson: Onlar gerçek. Ara sıra azarlayabiliyorlar, her zaman tam anlamıyla hoş davranmıyorlar ama varmışım gibi, önemliymişim gibi konuşuyorlar benimle. Sonra Müdür Rickson, Dr. Winston, eğitim psikoloğu ve Bayan Ali gibileri var ki bunların gülümsemeleri ve "sadece sana yardım etmek için buradayım" konuşmaları gerçekte sadece hataları, kuraldışı şeyleri ortaya çıkarmak için.

Zil çalınca sıçrıyorum. Zaman fark ettirmeden geçti. Bayan Ali kapıda gözükünce kalemimi bırakıyorum. Gianelli çizimleri toplamaya başlıyor ve onları bülbülün etrafına raptiyeliyor. Bana geldiğinde, "Bekleyin, daha bitmedi," diyorum. Resme bakıp ne olduğunu görüyor ama yorum yapmadan ben resmi kaldırırken bir sonrakine geçiyor.

Çizimlere bakıyorum. Bir yüzler denizi; her birimiz için önemli olan kişiler. Bazıları muhtemelen bir anne ya da baba, erkek ya da kız kardeş, arkadaşlar. Biri köpek.

Bayan Ali omzumda bitiyor. "Bakayım," deyip dosyamı açıyor. Ben'in çizimine bakıp bir kaşını kaldırıyor. Kızarıyorum.

Resmi inceliyor. "Ben'e çok benzemiş," diyor nihayet.

İyiden de iyi. Sadece ona benzemekle kalmıyor: İşin özü gözleri. Onu anlatıyorlar, paylaşmak istemediğim bir Ben'i: Dün beni öpeceğini düşünüp çekildiğimde baktığı gibi. Ona kayıp kişiler ve Lucy'den bahsetmeden önce. Koşup gitmesinden önce.

Gianelli kendi resmini asarken sınıfı geçip kapıya gelmiş bulunuyoruz. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; kendi yaptığı bir şeyi göstermemişti. Sınıfta kalan herkes bakıp nefesini tutuyor: Bu Phoebe. Onun bilmediğim bir yönünü yakalamış. Öfke yok: Kızın yüzü, duruşu, onunla ilgili her şey çok hüzünlü. Tek başına ayakta duruyor. Gianelli'ye bakan Bayan Ali'nin gözleri buz gibi oluyor.

Öğle arasında koşu yaptığımız alana gidiyorum; bakmaya korkuyorum, onu bulamazsam bunun ne anlama geleceğinden korkuyorum. Ben öğle arasında hep buraya gelir. Burada mı?

Yolu tarıyorum. Bugün yağmur dindiği için yol boyunca dağılmış birkaç koşucu var. Çoğunu idmandan tanıyorum ama aradığım kişi yok. Kollarımı etrafıma dolayıp biraz onları izliyorum. Düşünmemeye çalışıyorum. Nerede olabilir?

Gitmek için dönerken doğrudan Ben'e çarpıyorum.

"Dikkat et," diyor ve beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Neredeydin?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Burada. Başka nerede olabilirim ki?"

"Biyolojide yoktun."

"Hayır, geç kalmıştım. Doktor randevum vardı. Sonra dönüş yolunda annemin lastiği patladı," diyor kafası karışık ve kaşları kalkmış bir biçimde.

"Bana söyleyebilirdin!" diyorum ve onu dürtüp uzaklaştırmak için ellerimle göğsünden iterek uzaklaşmaya başlıyorum. Ne kadar endişelendim. Halbuki aptal bir randevusu varmış.

"Eh, lastiğimizin patlayacağım bilemezdim," diyor beni daha da delirten makul bir tonda. Peşimden gelip elimi yakalıyor, ser- çeparmağını benimkine takıp sıkıca tutuyor.

"Sorun ne?"

Öfkem ateş olup dışarı püskürüyor ve gözlerim doluyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Sana bir şey oldu sandım!"

"Benim için endişelendin mi?" Bunu duyduğuna son derece memnun olmuş bir biçimde gülümsüyor. Ama ben ona vurmakla sarılmak arasında karar veremezken olan oluyor.

Bızzzzz: bileğim. Öfkeyle içimi çekiyorum.

Elimi yakalıyor ve birlikte bakıyoruz: 3.9.

"Haydi gel." Beni koşu yoluna doğru çekiyor. "Bakalım bugün ayak uydurabilecek misin? Dün biraz yavaştın."

Yavaş mı? Ben'den önce yola düşüp tüm gücümü bacaklarıma ve ayaklarıma aktarıyorum. Tekrar tekrar. Ben yavaş yavaş yakalıyor ama beni geçmiyor. Belki de kendisini tutuyor. Hiçbir şey kalmayana dek hızlanıyorum. Yavaşça öne geçip buz gibi bir tatmin duygusu yaşıyorum. Olması gerektiği gibi.

Koştukça içimde ufak bir parçam eğleniyor. Bene neden bu kadar çok kızdım? Mantıklı değildi değil mi? Dünle ilgili kafam karışıktı -ona Lucy'den bahsettiğimde öyle çekip gitmesini ve sonrasında da bu konudan bahsetmek istememesini anlamadım- ama bana hiç benzemiyor, hazmetmesi için zamana ihtiyacı var. Ve biyolojiye de yetişmeye çalışmış. Yani orada olmamasını bana açıklaması için bir neden yok. Neredeyse kendime güleceğim.

Ama yapamıyorum. Çünkü buradaki sorun çok ciddi. Yüzleşmek istemediğim türden.

Ben benim için ne ifade ediyor?

Durduğumuzda Ferguson'u görüyorum. Elinde kronometresi, spor salonunun önünde durup hafifçe başını sallıyor. Onu geçiyoruz.

"Rekor kırılıyor. Ne yazık," diye kendi kendine homurdanıyor.

"Ne demek istiyor?" diyorum hızımı keserek Ben bana bir şey sormadan önce.

"Emin değilim ama sanırım koşu rekorunu kırdık."

"Ama bu iyi bir şey değil mi?" diyorum böyle koşmak için motivasyonum ne olursa olsun, her ne kadar bana bunu yaptıran ruh halini tekrar tekrar yaşamak zor olsa da.

Ben omuz silkiyor. "Elbette. Eğer rekor kırmayı seviyorsan."

"Ama ne yazık dedi."

"Tabii. Yanşamayacağımıza göre."

Birden duruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Programlanmışlar okul takımlarında yer alamazlar, biliyorsun bunu."

Ve o sözcükleri söylerken ben algılıyorum: biliyorum. Bir şekilde buna benzer bir şey duymuştum. Fakat noktaları bir araya getirip bunu kros koşusuna uygulamamıştım.

"Ama neden bize idman yaptırıyorlar o zaman? Anlamı ne?" Öfke her yanıma yayılıyor ama seviyem koştuğum için hâlâ güvenli.

Ben omuz silkiyor. "Geçen sene onlarla idman yapıp yapamayacağımı sordum. Nasıl koştuğumu görünce evet dedi; sanırım senin gelmene de aynı şekilde izin verdi. Takımla birlikte idman yapıp onları daha iyisini yapmaya teşvik ediyoruz sanırım."

"Sinirlenmiyor musun? En iyisisin -ya da ben en iyileriyim- ve yarışamıyoruz. Bu haksızlık."

"Belki en iyileri benim, belki sensin, belki bugün sadece beni geçmene izin verdim." Ben dalga geçiyor.

Bu olanların hiçbirinden gerçekten rahatsız olmadığını anlıyorum.

Fakat daha fazla öfkelenmek yerine içime kapanıyorum. Gianelli'nin resmindeki Phoebe gibi hissediyorum: Bir başına ve yalnız. Tüm istediği Tori'ye ne olduğunu bulmak olan Ben bile işlerin nasıl yürüdüğünü, tüm bunların nasıl büyük bir haksızlık olduğunu fark etmemişe benziyor.

Ben,perşembe günü gruptan önce yine antrenman yapmayı isteyip istemediğimi soruyor: Ne için antrenman yapacaksın ki? Ama bir sonraki ders için zil çalarken evet diyorum. Görülmeye değer vaziyetteyim: Saçlarım sırılsıklam, kıyafetlerim sırtıma yapışmış ve spor salonunun duşlarını kullanacak vakit de yok. İngilizcede kimse benim yanıma oturmak istemeyecek.

Bir değişiklik yok yani.

Günün sonunda Bayan Ali beni sıkıştırıyor.

Nazik gülümsemesiyle gülüyor, gözleri sıcak. Sırtımdan soğuk bir ürperti

geçiyor.

"Kyla tatlım, konuşmamız lazım." Diğer öğrenciler çıkarken sınıfta kalıyoruz. İngilizce öğretmenim Bayan Ali'yi fark edip bir fincan çayla ilgili bir şeyler homurdanarak çıkıyor.

"İşler nasıl tatlım?"

"İyi," diyerek saptırıyorum, nemli kıyafetler içinde koşunun sıcaklığı geçeli de çok olduğundan üşüyerek.

"Anlıyorum. Herhangi bir şeyle başa çıkmakta zorlandığın oluyor mu?"

"Hayır." Yalan söylüyorum.

"Eh, bir dakika beni dinle. Ben potansiyel bir sorun görüyorum. Sen ve arkadaşın Ben."

Rahat oturamıyorum, lafı çeviriyorum. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Şimdi tatlım, sen hastaneden çıkalı ne kadar oldu? Üç hafta mı?"

"Yirmi iki gün."

"Üç haftayı henüz geçmiş demek ki. Ben'in yakışıklı ve hoş bir çocuk olduğunu biliyorum, herkes böyle söylüyor."

Konunun nereye gittiğini anlamaya başlayarak kızarıyorum.

"Ama biliyorsun ki tatlım, okula, ailene, topluma entegre olmaya konsantre olman lazım. Bir oğlana değil."

"Elbette," diyorum. "Şimdi gidebilir miyim?"

İç geçiriyor. "Kyla, aynı zamanda bu aşırı egzersizin Levo'nun izleme etkilerini aşmanın bir yolu olduğunun da çok iyi farkındayım. Bundan sonra öğle aralarında Ben'le koşmayacaksın. Yeterince açık mı?"

"Kesinlikle," diyorum.

"Gidebilirsin."

Afallamış vaziyette Jazz'ın arabasına yöneliyorum. Kafam çok kanşık. Ben. Bir sızı hissediyorum. Onu artık okulda fazla göremeyeceğimi anlıyorum. Koşu devam etse de eğer okul takımına giremiyorsam neden uğraşayım ki? Yine de Bayan Ali pazar idmanından bahsetmedi. Belki de bilmiyordun

Bayan Ali'nin sorunu benim Ben'le olmam mı? Yoksa "aşırı egzersiz" mi?

Hastanede hemşireler üstesinden gelme stratejisi olarak, seviyemi yüksek tutmak için koşu bandında koşmamı söylediler. Bu kadın parçalanarak çökmemi mi istiyor?

Jazz'ın arabası her zamanki yerine park etmemiş ama ileride görüyorum. Öğrenci otoparkından çıkıp çıkışa doğru sıraya girmiş ama arabalar hareket etmiyor. Ne oluyor? Yaklaştığımı görünce o ve Amy dışarı çıkıyorlar.

"Nerede kaldın?" diye soruyor Amy.

"Bayan Ali sıkıştırdı beni."

Ürperiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Nefis," diyorum ve tam konuşacakken dikkatim Jazz tarafından dağıtılıyor. Dinlemediği açıkça görülüyor. Gözleri arkamızdaki bir şeye dikili, gülümsemesi yüzünden düşmüş durumda ve ben bakmak için döndüğümde bizi arabaya doğru itmek için ikimizin de omzuna ellerini koyuyor.

"İçeri girin. Hemen," diyor ve kapıyı çekerek açıyor. İçeri girip ne olup bittiğini anlamak için pencereden bakıyorum. Gianelli otoparkın yanındaki yolda, geride yürüyor ve her iki yanında da Hudalar var. Bir tanesi arkalarından yürüyor. Okul otobüslerinin yanma park edilmiş, çıkışı tıkayan siyah bir kamyonete doğru gidiyorlar. Gianelli tökezliyor, biri onu kolundan tutup kaldırıyor ve devam ediyorlar. Dışarı çıkmakta gecikmiş olmama rağmen otobüslerin hiçbiri henüz yola çıkmamış. Öğrenciler bekliyor ama otobüsün kapıları kapalı. Çevresine dağılmış Hudalar var. Siyah ceketli. Silahlı. Bir düzine kadarlar; bin kadar da öğrenci var.

Hepimiz Gianelli -yaşlı bir adam, kalkıp kendince protestoda bulunan bir sanatçı- kamyonetin yan kapısına doğru itilirken izliyoruz. Kafası tavana çarpıyor, düşüyor ve Huda onu kapıdan geçirmek için tekmeliyor. Kapı çarparak kapanıyor.

Kimse hiçbir şey yapmıyor; kimse hiçbir şey söylemiyor. Ben de söylemiyorum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Ne yaptığını merak ediyorum. Kötü bir şey olmalı." Amy'nin ağzı açık kalmış ve biraz bile üzgün görünmüyor. "O senin sanat öğretmenin değil miydi?"

"O hâlâ benim sanat öğretmenim," diyorum.

"Eh, artık öyle olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar kimseyi böyle herkesin önünde götürmediler, değil mi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum!" diyorum ama Amy ısrar ediyor.

"Hadi ama, bir şeyler duymuş olmalısın. Söyle bize."

"Bu kadarı yeter Amy," diyor Jazz.

Amy irkiliyor. "Sana ne oluyor?"

Çekip gidiyorum. Eve döndüğümüzde odamda yalnız kalmak istememe rağmen onlarla birlikte yürüyüşe çıkmaya ikna edildim. Annem kendi başlarına gidemeyeceklerini söyledi ve buradayım işte. Yine de kimse birbirimize belli bir mesafede yü- rüyemeyeceğimizi söyleyemez değil mi? Hıza ihtiyacım var, koşmaya ihtiyacım var, önden hızla gidiyorum. Üç hafta önce bugün Amy ve Jazz'la ilk kez yürüyüşe çıktığım patika burası. Hepsi gerçekten bu kadar mıydı? O gün çok daha uzun gözükmüştü.O gün her şey harikaydı: ormanlar, ağaçlar, taze ot kokusu. O zaman Hudalar'ı bilmiyordum, Ben'i tanımıyordum. Kayıp kişiler hakkında fikrim yoktu. Bilmediğim şeylerin listesi o kadar uzundu ki. Hâlâ öyle mi?

Gianelli'nin kafasını kamyonetin tavanına çarpması, yere yığılması gözümün önünden gitmiyor. O Huda'nın onu bir patates çuvalıymış gibi kamyonetin içine tekmelemesi. Hepsi Phoebe'nin resmini çizdi diye. Şimdi o da kayıp, Phoebe gibi, Tori gibi. Nere- deler şimdi? Hepsi nerede?

Yukarıya, oturduğumuz yere koşup, tekrar yan yola kadar geriye gidip sonra yeniden tepeye doğru yürümeye başlıyorum. Karanlık düşüncelere rağmen Levo'm tepeden aşağı ve yukarı yaptığım fazla egzersiz nedeniyle güvenle maskelenmiş durumda.

Gianelli'yi neden aldıklarını anlamıyorum. Yaptığı tek şey Phoebe'yi çizmekti. Hudalar'ın kızı alışı da sır değildi zaten, sınıfın ortasında çekip çıkardılar onu, öyle değil mi?

Ve Gianelli'yi almanın da daha açık bir yolu olamazdı; ona olanlar ortada.

İçimden bir fısıltı yükseliyor: Belki de asıl önemli olan bu.

Gianelli'nin Phoebe için istediği bir dakikalık sessizlik; değer verdiğiniz bir şeyi çizin demesi, sonra kendisinin Phoebe'yi çizmesi Bunların hepsi kızın götürülmesinin yanlış olduğunu söylüyor.

Devletin eylemleriyle aynı yönde düşünmediği için cezalandırılması gerekti. Bütün öğrencilerin önünde yaptıkları, sözcük kullanmadan yüksek sesle ve net bir biçimde şunu dile getirdi: Kontrol bizde. Ne istersek yaparız. Eğer yaptıkları bir sır olsaydı ne anlamı kalırdı ki?

"Selam Programlanmış!"

Sıçrıyorum, düşüncelerime o kadar dalmışım ki etrafıma dikkat etmemişim. Ayaklarım beni bakınca her tarafın göründüğü gözetleme noktasına getirdi ama bu sefer yalnız değilim.

Bir adam yolu gözleyerek bir ağaca yaslanmış. Gölgede duruyor ama içime bakmak yerine gözlerimi dışarıya bakmak için kullansam görebileceğim durumda. Benim oraya çıkışımı uzun zamandır izliyor olabileceğini, onu fark etmeden yanından geçtiğimi anlayınca kızarıyorum. Ve şu anda benimle Jazz ve Amy arasında.

"Merhaba demeyecek misin?" Gülüyor ve bu hoş bir gülümseme değil. Yağlı saçlar, sağlıksız bir cilt, yanaklarıyla burnu soluk ve kırmızı lekelerle kaplı. Patikalarda yürüyüş yapacak birine benzemiyor. Yüzü bir şekilde tanıdık ama kim bu?... Ah evet: duvarcı. Köyde bir bahçe duvarı yaparken ona bakmış ve sonra tuğla kulelerin olduğu kâbuslar görmüştüm.

"Hoş bir tesadüf, değil mi?" diyor. "Seninle konuşmak istiyordum. Gel de otur"

Tesadüf sözcüğünü söyleme şekli bana işin hiç de öyle olmadığını düşündürüyor. Beni izliyor muydu?

En son buraya geldiğimizde Amy ile Jazz'm dinlendiği kütüğe oturmak için yürüyor. Ben hareketsiz kalıp yolun aşağısına, geriye bakıyorum. Şimdiye kadar buraya varmaları gerekmez miydi?

"Isırmam," diyerek yeniden gülümsüyor. "Seninle yeğenim hakkında konuşmak istiyorum. Sanırım onu tanıyorsun: Phoebe Best."

"Phoebe? Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diyerek ona doğru bir adım atıyorum.

"Gel hadi. Otur ve sana anlatayım." Eliyle kütüğe hafifçe vuruyor.

Tereddüt ediyorum, sonra aramızda olabildiğince mesafe bırakarak kütüğün ucuna tünüyorum.

"Ama bu tip şeylerden bahsetmek için yaklaşman gerektiğini biliyorsun. Bağıramam ki, öyle değil mi? Bu ağaçların kulakları olabilir." Gülüp yere tükürüyor.

Biraz yaklaşıyorum.

"Böyle daha iyi."

"Phoebe iyi mi?"

"Bir dakika. Önce seninle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"O kedi şenindi değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaybolmadan bir gün önce Phoebe'yi bulduğu bir kediyle veterinere bıraktım. Hep ortalıkta gezinirdi, orman yaratıklarına bakardı. Aptal kız."

Bir şey söylemeden yoldan aşağı doğru bakıyorum yeniden. Neredeler?

"Phoebe bana kedinin Programlanmış kaltağın tekine ait olduğunu söyledi, tehlikeli olduğunu söylememe rağmen onunla konuşuyormuş. Ve delice bir fikre kapılıp kediyi kıza geri vermek istedi. Ve sonraki gün Phoebe okuldan eve dönmedi. Şimdi, sen bu konuda ne biliyorsun?"

Ayağa fırlıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Phoebe hakkında konuşmak istemiyor musun?"

Bütün dürtülerim koş diye bağırıyor. Ama içimde sakin bir yanım bekle ve orada dur diyor. Söyleyeceği şeyi duymaya ihtiyacım var.

"Phoebe bana hep iyi davranırdı. Şimdi gitti. Bu senin suçun. Hudalar'a bir şey söyledin ve onlar da..."

"Hayır! Söylemedim!" diye bağırıyorum.

Koş. Dönüp yoldan aşağı doğru fırlıyorum; arkamda peşimden geldiğini anlatan hareketi duyup hissederek.

Ama yoldaki ilk dönemece ulaştığımda sesler dalgalanmaya başlıyor. Amy ile Jazz yakmdalar. Sonunda.

Kollarını kavuşturmuş, köşede beliriyorlar. Belli ki girdikleri bir tartışma yüzünden. Neredeyse dosdoğru onlara çarpacağım. Jazz beni bir eliyle omzumdan tutarak durduruyor. Gözlerim kocaman açılmış. Kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı Kyla?" diyor ve geldiğim yöne bakıyor.

Arkama dönüyorum ama kimse yok.

Amv kolunu benimkine doluyor. "Gianelli konusunda ileri gittiğim için özür dilerim. Jazz senin onun için üzüldüğünü anlattı." Sözcükleri söylüyor ama gerçekten anlamadığını görüyorum.

Jazz merakla bana bakıyor. Bir şeyler olduğunu bildiğine eminim ama sormuyor ve Amy'nin gevezelik etmesine izin veriyor. Köye doğru yoldan geri yürüyoruz.

Patikanın yola kavuştuğu noktada bir kamyonet park etmiş duruyor. Yan tarafında "Best İnşaat" yazıyor.

Ve bu o; ön koltuktaki: Phoebe'nin amcası. Pencere açık, göz kırpıyor, sonra da biz geçerken ıslık çalıyor. Jazz kaşlarını çatıyor ve yola devam ediyoruz, arkamızdan bir kahkaha duyuluyor.

"Kim o?" diye soruyorum.

"O gereksiz tip YVayne Best," diyor Jazz. "Uzak durun. Ucubenin tekidir." Tutmayı planladığım bir söz bu.

Nihayet evdeyiz. Amy Jazz'm akşam yemeğine kalıp kalamayacağım sormak için evin içine koşuyor, onu izlemeye yeltenince Jazz omzumdan tutuyor.

"Ne?" diyorum gözetleme yerinde beni korkutan şey hakkında sorular bekleyerek ne diyeceğimi de bilmediğimden.

Kapının kapanmasını bekliyor. "Mac seni görmek istiyor," diyor alçak bir sesle. "Gelecek pazartesi. Okuldan sonra oraya gideriz ve ben yine Amy'yi yürüyüşe çıkarırım. Tamam mı?" Fakat cevap vermek bir yana, ne söyleyeceğimi düşünecek şansım bile olmadan Amy kapıyı açıyor. Kafasını sallıyor. "Annem bu gece olmaz diyor; başka bir zaman?"

Jazz yemeğe kalmaktan kurtulduğuna rahatlamış görünüyor, Amy ilgisiz. Nasıl oluyor da gözünün önünde olan bazı şeyleri oldukları gibi göremiyor? İçeri giriyorum ki birbirleriyle vedalaşabilsinler.

"Eee bugün okul nasıldı?" Annem tabaklara kepçeyle yemek koyarken soruyu odada ortaya soruyor. Babam okula gitmediğine göre cevabı Amy'nin ya da benim vermemi beklediği sonucunu çıkarıyorum.

Boşluğu doldurması umuduyla Amy'ye bakıyorum. Ama o yalnızca omuz silkiyor, büyük ihtimalle Jazz'm akşam yemeğe kalması için davet edilmemiş olmasına sinirli. Babam tabakları masaya taşımak için kalkıyor. "Anlatacak hikâye yok mu? İyi bir gün müydü, kötü mü? İlginç bir şey oldu mu, alışılmadık bir şey?"

Önüme bir tabak koyuyor ve ben bu sabah olanların en azından bir kısmını bildiği hissine kapılıyorum.

Amy'ye bakıp bir şey, herhangi bir şey söylemesi için gözlerimle yalvarıyorum. Ama ses yok.

İç geçiriyorum. "Sanat öğretmenim Hudalar tarafından götürüldü."

Annemin nefesi kesiliyor ve oturuyor. "Bruno Gianelli mi?" diyor.

"Evet." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Onu tanıyor musun?"

"Göründüğünden daha yaşlıdır. Ben okula gittiğim zaman öğretmenimdi. Çok iyi bir ressamdı ve iyi de bir..." Cümlenin ortasında duruyor. "Eh, bunlar çok uzun zaman önceydi. Şimdi nasıl biri olduğunu kim bilir."

Olmuş olduğunu diye düzeltiyorum kafamda. Onu geçmiş zaman kipinde düşündüğüm için korkuyorum sonra. Değil mi ki?

"Ona ne olacak?" diye soruyorum.

Annemle babam birbirlerine bakıyor. Annem kalkıp ocağın üzerinde bir şey karıştırarak çırpınmaya başlıyor.

"Ne yaptığına göre değişir diye tahmin ediyorum. Sen bu konuda endişelenme," diyor babam.

O gece geç saatlerde, nihayet odamda, kapı kapalı, yatakta Sebastiana sarılıp kıvrılmışım. Mırıldıyor. Bugün olan her şeyi mantıklı bir şekilde değerlendirmeye çalışıyor ama yapamıyorum ve bunları düşünmeden de edemiyorum.

Tek çare ne mi? Kalem, kâğıt. Size bir şey hissettiren bir şey çizin, iyi ya da kötü.

Sol el. Telaşlı eskizler; tekrar tekrar, gece yarısından sonraki birkaç saat boyunca. Kayıplar: Tori - Phoebe - Lucy - Gianelli ve o yıllar öncesinden gelen Robert - hiç tanışmadığım yarım kardeşim.

Otobüs şoförü kornaya yükleniyor, yapabileceği tek şey bu. Hiçbir yere gitmiyorlar: Yol tıkalı.

Otobüsün arkasına yakın bir yerde sarışın güzel bir kız başını bir çocuğun omzuna koyuyor. Çocuk kolunu kıza doluyor. Gecikmeyi umursamıyorlar. Diğerleri kıpır kıpır. Birkaçı kitap okuyor; bazı büyük çocuklar küçük bir tanesine eziyet ediyor; kızlar erkekler hakkında, erkekler kızlar hakkında konuşuyor ve arkadaşı olmayanlar pencereden dışarı bakıyor.

Şoföre bağırıyorum. "Bir şey yap! Kapıları aç! Onları çıkart."

Ama o olacakların farkında değil. Beni duyamıyor.

Güzel kız üşüyor. Çocuk yukarıdan ona ceketini vermek için koltuğundan kalkıyor.

İşte o an olan oluyor: Islığa benzer bir ses, bir ışık parlaması, bir bam sesi. Ve çığlıklar başlıyor.

Boğucu duman; açılmayan camlan döven kanlı eller, daha fazla çığlık. Eskiden güzel olan kızın yanındaki çocuk sessiz. Kollarını ona sarıyor ama ona onu sevdiğini söylemesi için çok geç. Kız ölmüş.

Bir ıslık daha; bir parlama, bir patlama. Otobüsün yan tarafında bir delik açılıyor ama çoğu artık sessiz şimdi. Çocuğu güvenliği için kızın yanında çekiyorlar ve böylece hayatta kalan birkaç kişinin yanına geliyor. Bağırarak.

Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum ama çığlıklar devam ediyor.

Anlamadan önce bir süre geçiyor.

Bu benim.

"Şışşt. Sadece bir rüya."

Mücadele ediyorum, sonra nerede olduğumu anlıyorum. Evde -şimdiki evimde yani- yataktayım ve beni saran kollar Amy'nin değil anneminkiler. Amy esneyerek kapıda beliriyor, sonra gidiyor. Annem ondan önce buraya geldiğine

göre uyanık olmalı.

Levo'm titriyor: 4.4. Çok düşük değil ama yine de korkuyu, kanın tadını hissedebiliyorum. Hepsi hâlâ gözlerimin önünde. Onlar, Robert ve Cassie -güzel olan- idi, bilinçaltım yüzlerini Mac'in bana gösterdiği o fotoğraftan çekip koparmış olmalı.

Kâğıt yaprakları, çizimlerim yatağa dağılmış vaziyette. Annem yorum yapmadan onları düzelterek alıp bir yığında bir araya getiriyor. Gianelli'ninkine gelene kadar.

Onu sınıftaki haliyle, Phoebe'nin eskizinin altındaki cüretkâr duruşuyla çizmiştim, yani resim içinde resim. Phoebe, tanıdığım en yalnız kız.

Annemin yüzü Gianelli'ye bakarken çok üzgün. Robert ve Cassie'ninkini görmeden önce diğer resimleri toplayacak kadar aklım başımda. Gianelli'nin yüzüne dokunuyor. "Ne vaptm?" diye fısıldıyor resme. Bana dönüyor. "Şimdi biz bizeviz; bu sadece bizim aramızda. Gianelli'ye ne oldu? Biliyorsun; bildiğini görebiliyorum. Yüzün o kadar şeffaf ki. Bazı şeyleri bizim yaptığımız gibi saklamayı öğrenmen lazım. Ama şimdi anlat bana."

Ben de anlatıyorum: Phoebe'nin bülbülünü ve Gianelli'nin söylediklerini. Sonra sessizce duruşumuzu ve sonra benim yaptığım gibi kızı çizişini.

"Aptal, tatlı adam. İşler bu kadar kötü giderken, sadece bunun için aldılar onu," diyor. "Şimdi beni dinle Kyla. Biliyorum, inan bana tüm bunların seni ne kadar üzdüğünü biliyorum. Anlamanın ne kadar zor olduğunu. Ama bazı şeyleri içinde saklamayı öğrenmelisin. Yoksa dayanamazsın. Seni alıp götürmelerini istemiyorum. Deneyeceğine söz ver."

Ben de söz veriyorum. Başka ne yapabilirim ki? Söz verirken ciddiyim.

"Bunu yok edeceğim," diyor ve Gianelli'nin eskizini alıyor. "Bunun gibi başkaları da var mı?" Gözlerini çizimlerimin olduğu yığma çeviriyor. Ya Robert'm yüzünü görürse? Ne yapar? Söylediği gibi bunlar "aramızda" olsa da Mac için ne düşüneceğini bilemiyorum.

"Bakayım," deyip elini çizimlerime doğru uzatıyor.

Fakat sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor; sert adımlar, aşağıdan yukarıya çıkıyor. Annem Gianelli'ninkiyle birlikte diğer çizimleri battaniyelerimin altına sokuşturuyor. Kapı açılıyor.

Babam gülümsüyor. "Burada her şey yolunda mı?"

Annem dönüyor. "Gayet iyi. Küçük bir kâbus, hepsi bu. Öyle değil mi Kyla?"

"Evet, şimdi iyiyim," diyorum. Babam hâlâ orada duruyor; annemi mi bekliyor?

Sebastian dolaşıp yatağın üstüne sıçrıyor, çember çizip sakladığımız sayfaların üzerindeki battaniyede dönüp duruyor. Hafif kırışma sesleri geliyor. Sonra pat diye çöküyor. Onu sevince mırlamaya başlıyor. Sana ihtiyacım olduğunda neredesin kedi?

Annem yatağın yanındaki ışığı kapatıp kalkıyor ve çıkıyor. Kapıdan dönüyor.

"Şimdi biraz uyumaya çalış/' diyor. Ama gözleri başka bir şey söylüyor: O çizimleri yok et.

Biraz bunun üzerinde düşünüyorum. Sonra onlan saklıyorum. Pencerenin altındaki halı biraz kalkmış. Onu iyice kaldırıp resimleri altına kaydırıyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bu haksızlık." Amy, bir eli kalçasında, inat ediyor.

Bağcıklarımı bağlıyorum; Ben az sonra burada olacak.

"Sanırım haklısın. Bu haksızlık," diyor annem ve vücuduma bir korku yayılıyor. Kes sesini diyorum Amy'ye gözlerimle ama algılamıyor.

"Jazz'la benim yalnız başımıza yürüyüşe gitmemize izin vermiyorsun, neden Kyla Ben'le kendi başına çıkabiliyor?"

Biz çıkmıyoruz, biz koşuyoruz ve gruba gidiyoruz," diye belirtiyorum. "Hem o benim sadece arkadaşım." Öyle mi diye de içten içe merak ediyorum.

"Eh, Amy iyi bir noktaya dikkat çekti," diyor annem ama sonra Amy'den bana dönüp gözlerinde bir tür haylazlıkla göz kırparak tekrar Amy'ye dönüyor.

"Ne diyeceğim sana, onlarla birlikte koşmaya ne dersin?"

Amy irkiliyor. "Koşmak mı? Ciddi misin?" Ve hışımla merdivenlerden yukarı fırlıyor.

"Dikkat edeceksin değil mi?" diyor annem ve ceketimin fermuarını biraz daha çekiyor.

"Elbette."

"Yüzünde bir soru işareti var."

"Öyle mi?"

"Kyla yakın zamanda bir ayna karşısında poker suratı çalışmalısın."

"Poker suratı nedir?" diyorum, böylece annemin bir başka soruya eğilmesini engellemek için bu soruyu sormuş oluyorum.

"Poker bir iskambil oyunu. Yüz ifadeni nötr tutmaya çalışırsın ki diğer oyuncular iyi bir elin olduğunu anlamasın."

Pencereden bakmak için perdeyi kenara çekiyorum. Haydi Ben, bir kez de zamanında gel.

"Ve şu senin sorulmamış soruna cevap olarak da; sen Amy'den farklısın. Tuhaf bir şey ama Ben'le yalnız başına koşmaya gittiğinde sana güveniyorum. Onunsa Jazz'layken sağduyulu olacağına güvenmiyorum. Anlıyor musun?"

Telefon çalıyor ve cevap vermeye gidiyor.

Annem bazen düşündüğümden de fazlasını görüyor; Amy'nin anladığından da fazlasını. Amy ve Jazz'ın sürekli birbirlerine dokundukları, kol kola gezip öpüştükleri doğru ve Ben'le biz bunları yapmıyoruz. Ama bunları annemin önünde yapmıyorlar, o zaman nasıl oluyor da bilebiliyor?

Bayan Ali olayları başka bir şekilde görüyor. Öğle vakitlerinde Ben'le koşmamı yasakladığından beri tüm hafta onunla çok az konuşabildim ve onunla baş başa kalamadığım her gün mutsuz oluyorum. Elbette, annem çizdiğim Ben resmini görmedi ve görmeyecek çünkü onu da diğerleriyle birlikte halının altına sakladım.

Yine perdelerin arkasından sokağı dikizliyorum ve bu sefer Ben koşarak yoldan geliyor: sonunda.

"Hoşça kal anne!" diye bağırıp kapıdan sıvışıyorum.

Her zamanki gibi son hızla başlıyoruz. Merhabadan başka bir şey söylemiyoruz birbirimize. Aşırı egzersiz: Bu o mu? Ayaklarımın asfaltta çıkardığı rap rap sesini, tek önemli olan şeyin hızlı ve daha hızlı gitmek olduğu o başka yere kaçmayı seviyorum. Ben'in daha uzun olan bacakları benim hızıma yetişmek için daha yavaş bir ritimde koşuyor, yani onun tap tapları ve benim rap raplarım birbirine karışıp şu son birkaç günden sonra yatıştırıcı olan tanıdık, sıçramalı bir müzik oluşturuyor.

Okulda Gianelli gidince tuhaf şeyler yaşandı. Fısıldaşma bile yoktu, Phoebe gidip de herkesin onun hakkında fısıldaştığı gibi olmadı. Bu sefer bu konuya sessizlik hâkim. Belki de herkes ona ne olduğunu gördüğü için yarım yamalak gerçekleri ve hikâyeleri anlatmaya gerek görmediler. Gianelli'nin yerine biri gelmedi: Ve dersler bir sonraki bildirime kadar ertelendi. Benim için bu boş olan dersler kabul edilen tek aktivitenin ev ödevi olduğu Birim'e kaydırıldı.

Yavaşlamaya başlıyorum; genelde konuşmak için bunu yapan Ben olur. Ama bugün aklımda birkaç şey var.

Ben yorum yapmıyor, temposunu benimle birlikte düşürüyor ve hep yaptığının aksine hiçbir soru sormuyor. Aslında tüm hafta boyunca zar zor birkaç kelime etti. Ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi düşündüm ama yürüyüşe geçtiğimizde ona bakınca hepsi uçup gidiyor.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Beni duydun. Hafta boyu iyi değildin. Pazardan beri aslına bakarsan."

"Aptal olma. Tabii ki kızgın değilim," diyor ama kızgın görünüyor.

Duruyorum. "Ne var? Bir şey mi yaptım?"

Saçlarını sıvazlıyor. "Kyla, her şey her zaman seninle ilgili değil, tamam mı?"

Bir adım geriliyorum, tokat gibi bir etki yapıyor bu. "Ne var o zaman?"

"Şışş," diyor ve sesimi yükselttiğimi fark ediyorum. Elimi yakalıyor, parmaklarını benimkilere kenetliyor. Bir araba geçiyor, etrafına bakıyor. Görünürde kimse yok. "Hadi gel," diyor ve beni yolun kenarındaki ağaçların gölgesine çekiyor.

Karanlıkta belli belirsiz bir yol var; ay ışığında hafifçe parlayan metal bir geçidi olan bir çite çıkıyor bu yol. Anayol neredeyse birkaç dakikalık uzaklıkta, bir araba geçerken arada sırada hafif sesler ve ışıklar oluyor.

Ben durup çite yaslanıyor, yüzü gölgeler içinde. "Gece sessizce konuşulur," diye fısıldıyor. Bileğimden tutup beni yukarıya çekiyor ki çitin tepesine oturabileyim ve göz göze gelelim. Bir kolunu da sağlam bir biçimde bana sarıyor. Gözlerim karanlığa gitgide alışıyor ve yüzündeki o bakışı görebiliyorum. Beni yağmurda öpeceğini düşündüğüm zamanki, Gianelli'nin son resim dersinde çizdiğim ve sonra sakladığım bakışı gibi.

Hızlı, o kadar hızlı bir şekilde eğiliyor ki tepki veremiyorum, beni hafifçe yanağımdan öpüyor.

"Sana kızgın değilim Kyla," diyor kulağıma ve sözleri ensemden aşağı ürpertiler gönderiyor. Midem çılgına dönüyor ve elim kendiliğinden yüzüne gidiyor, dudaklarına dokunup...

Gözlerinde pişmanlıkla kafasını sallıyor ve çekiliyor. "Konuşmamız lazım," diyor. "Çok fazla zamanımız yok."

Elim yeniden aşağı iniyor.

Ama sonra çite yaslanıp gölgeye çekiliyor ve bir şey söylemiyor. Esintide yapraklar hışırdıyor, çit altımda buz gibi ve şimdi koşmayı bıraktığım için kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken, ürperiyorum.

Yaklaşıp elimi ellerinin arasına alıyor.

"Öğle arasında seninle koşmaya gelemedim," diyor. Ona okuldaki koşulardan yasaklandığımı söylüyorum.

"Ben de."

"Beni özledin mi?"

"Koşmayı özledim," diyorum ve bir kaşını kaldırıyor. "Seni de," diye itiraf ediyorum. Sırıtıyor; ve işte orada: Zaten biliyordu. Sadece bana bunu söyletmek istedi.

"Eh, koşma işini anlayabiliyorum. Bazı şeylere ancak son hızla giderken odaklanabiliyorum, onları ancak bu şekilde doğru dürüst düşünebiliyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ama bana pazar günü söylediğin tüm o şeyler; koşsam bile bir yere gitmiyorlar."

Ve kulaklarımda Bayan Ali'nin sözlerinin yankısını duyuyorum: Aşırı egzersiz Levo'nun izleme etkilerini maskeliyor. Ve Ben'i şu anda olduğu gibi gördüğüm yegâne zaman koştuğu zaman, bunu anlıyorum, ilk tanıştığımızdaki sadece gülümseyen Programlanmış oğlan değil. Sanki içimdeki dışarı çıkıyormuş gibi.

Ellerimi bırakıyor; onları boş, soğuk bırakarak çite yaslanıyor. "Ve Tori'ye olanları düşünmeyi bırakamıyorum."

Acıyı içime saklamak için kollarımı kavuşturuyorum. Tori her zaman aramızda olan hayalet. Sonra düşünceyi aklımdan çıkarmak için kafamı sallıyorum. Hayır, o hayalet değil! Olamaz. Olabilir mi?

"... Phoebe, sanat öğretmenin ve kaybolan diğer herkesi de. Ve bana söylediğin sitelerdeki tüm o kayıp insanları. Bulabildiğim şeylerden çıkardığım kadarıyla gittikçe kötüye gidiyor. Gittikçe daha fazla kayıp oluyor."

"O zaman benimle gel. Pazartesi günü okuldan sonra, böy- lece kendin görürsün. Sitede var mısın, yok musun görebilirsin." Kimseye söylememe sözümü tutamıyorum. O herkes değil, o Ben ve ben ona güveniyorum. Ama suçluluğun huzursuzluğu zihnimde aynı kalıyor.

"Ama şu var ki Kyla, istemiyorum! Bilmek istemiyorum."

"Anlamıyorum."

"Sen kayıp olarak bildirilmişsin. Birileri sana değer veriyor; seni geri

istiyorlar. Ya beni kimse istemiyorsa ve bu yüzden buradaysam? Tori'ye olduğu gibi: Yeni annesi onu artık istemediğine karar verdi. Ya gerçek ailem beni attıysa?"

"Ama öyle olmuyor ki. Bir şey yüzünden yakalanıp yargılanman lazım. Programlanmış olman için bir şey yapman gerek." Ama ağzımdan çıkan sözler doğru değilmiş gibi çınlıyor.

Lucy gibi o kayıp çocuklardaki saklı anlamı çözmeye başlıyorum. Olması gereken şey bu, ama hep bu şekilde olmuyor - o web siteleri gerçek oldukça. Bu Programlanmış olmaman gerektiğini söyleyerek şikâyet edebileceğin bir şey değil: Bir kez oldu mu bir şey hatırlamıyorsun ve hakkıyla mahkûm edilen kimse de kayıp değil zaten. Onların aileleri onlara ne olduğunu biliyor.

"Şimdi anlıyorsun değil mi?" diyor Ben. Başımı sallıyorum. "Bu şekilde düşünmemiştim."

"O zaman neden öğreneyim ki? Ne yaran olacak? Zaten öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum; aynı kişi değilim. Ve şu andaki ailem iyi, aslında iyiden de iyi."

Ve aslında onlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. "Anlat bana," diyorum ve gruba gitmek için yeniden yola koyulunca Ben bana babasını anlatıyor. Piyano çalmayı seven bir ilkokul öğretmeni. Ve annesi de süt işletmesinin atölyesini işletiyor, metalden heykeller yapıyor ve müzik kulağı da yok. Üç seneyi onlarla geçirdikten sonra onları önemsiyor: Neden üzücü şeyler olsun ki?

Ve o konuşurken dinliyorum ama bir yanım başlangıçta söylediği şeyi düşünüyor: Ya kimse beni istemezse?

Ve sanırım ben istiyorum.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudalar bugün yine hastane geçidinde arabaları arıyorlar. İki tanesi Dr. Lysander'in ofisinin dışındaki koridorda nöbet tutuyor ve oradan geçerken cildim karıncalanıyor. Bekleme odasındaki sandalyemden kendimi tutamayarak onları izliyorum. Alarmdalar, görebiliyorsunuz: Hastanenin içindeki her sese ve her harekete karşı. Ama bana duvardaki minik bir örümcek kadar bile dikkat etmiyorlar. Programlanmış: Dikkate değmez. Tehdit oluşturmuyor.

"Gel." Dr. Lysander en sonunda çağırıyor ve aramıza kapalı bir kapı koyabilmenin mutluluğuyla Hudalar'dan hızla kaçıyorum.

"Biri mi kovalıyor?" Gülümsüyor.

"Elbette hayır."

Bir kaşını kaldırıyor.

İç geçiriyorum. "Eğer merak ediyorsanız, şu Hudalar beni ürpertiyor."

"Sana bir sır vereceğim Kyla. Beni de ürpertiyorlar."

Gözlerim açılıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama onları görmezlikten gelip, orada değillermiş gibi davranıyorum. Eğer var olduklarını bilmezsem yokturlar."

Bunu sakin ve kesin bir biçimde söylüyor, sanki dikkatini vermemesi bütün bir halkı yok edebilirmiş gibi. Silebilirmiş gibi.

İstemsizce titriyorum, sonra hemen fark edip etmediğini görmek için bir göz atıyorum ama ekranına yazı yazmakla meşgul. Yeniden başını kaldırıyor.

"Geçen hafta sanatına yoğunlaşmaya karar vermiştin. Nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil."

"Ah? Peki neden?"

"Sanat dersleri ertelendi. Öğretmen bütün okulun ortasında Hudalar'ca götürüldü."

Yüzünden o kadar çabuk bir şok dalgası geçiyor ki neredeyse fark edilmeyecek -gözleri açılıyor ve nefes alıyor- sonra yüzü eski mesafeli, nötr haline geri dönüyor.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Evde yapıyorum resimlerimi ama aynısı olmuyor."

"Yanlış anladın. Öğretmeninle ilgili ne düşünüyorsun?"

İşte bu ilginç. Herkesin tepkilerinden Hudalar'm kime ne yaptığını konuşmanın tabu olduğunu biliyorum ama yine de Dr. Lysander bana doğrudan ne düşündüğümü soruyor. Dikkatli ol Kyla, koridordalar. Neyi duyup neyi duymayacaklarını kim bilir?

"Bir nedenleri olduğuna eminim."

"Kyla, bu konuda kuvvetli duyguların olduğu apaçık."

"Öyle mi?"

"Gözlerin ruhunun penceresi."

Ne kadar can sıkıcı. Evde, aynanın karşısında alıştırma yapıyordum: Annemin ihtiyacım olduğunu söylediği "poker suratını" yapmaya çalışıyordum. Fakat iyi ya da kötü, duygu beslediğim herhangi bir şeyi düşünür düşünmez onu aynada görebiliyordum. Sebastiarıı düşiitı. Bu yardımcı olacak gibi.

"Benim bir ruhum var mı?"

"Konuyu saptırmaya çalışmakta çok iyisin. Bu sadece eski bir deyiş, bir atasözü."

"Ama programlanan birinin ruhu olabilir mi?"

Sandalyede arkasına yaslanıyor, yüzünde memnun, yarım bir gülümseme var. "Eh, eğer ruhların varlığına inanan biriysek, Programlanma prosedürünün ruhu yok etmekle herhangi bir alakası olduğunu sanmıyorum."

"Siz ruhlara inanır mısınız?"

Başını sallar gibi oluyor. "Burada soruları kimin sorduğunu unutuyorsun Kyla. Benimkine cevap ver," diyor sesinde bir ikaz tonuyla.

Böylece Gianelli hakkında tehlike arz etmeyen bir şey ortaya çıkarmaya çalışıyorum ama sonra düşünüyorum: hayır. O daha iyisini hak ediyor. O gerçeği hak ediyor.

"İyi bir insandı. Bize değer veriyordu ve şimdi gitti. Nasıl hissetmemi bekliyorsunuz?"

Kaşlarını çatıyor. "Soruya soruyla cevap veriyorsun ha? Çok iyi biliyorsun ki..."

BANG!

Ofise bir ses dalgası yayılıyor. Bina sarsılıyor, korku vücudumdan hızla geçerken ayaklarımın altındaki yer gümbürdeyerek titriyor. Uzaktan gelen hafif çığlıklar var ama yeterince uzaktan değil.

Teröristler mi?

Arkamdaki kapı savrularak açılıyor ve sandalyemde dönüyorum: Koridordaki Hudalar. Biri kulağındaki telefonla konuşuyor. "Hemen bizimle gelin," diyor diğeri Dr. Lysander'e bakarak, ama kadın kıpırdamıyor, masasının arkasında, yüzü bomboş, donmuş gibi. "Şimdi!" diye bağırıyor Huda ve Dr. Lysander doğrulup kalkıyor, kollarına girerek onu kapıya doğru yürütmeye başlıyorlar. Onları izlesem mi?

Bana doğru hafifçe dönüyor. "Kyla, hemşirelerin görev yerine git. Endişelenme, sen..."

Sonra Huda onu omzundan tutup kapıdan itiyor.

Şok bakışı geri geliyor. Dr. Lysander artık onları ortadan kaldıracak durumda değil.

Uzaktan gelen gürültüler, çığlıklar, silahların ra-ta-ta-ta sesleri var. Silahlar: Nerede? Başımı yana eğiyorum: Aşağıda bir yerde ya da dışarıda. Dr. Lysander'in ofisini yürüyüp pencereye gidiyorum.

Parmaklıkları yok, birçok kat aşağıdaki bir iç avluya bakıyor. Bitkiler, ağaçlar, banklar var.

Bir araya toplanmış hemşireler var; onları oraya yönlendirmiş olabilecek silahlardan eser yok.

Dr. Lysander hemşirelerin görev yerine git dedi. Kapıya doğru yönelip sonra duruyorum. Bilgisayarı masasının üzerinde, hâlâ açık.

BAM!

Tüm bina sallanıyor; bu sefer daha yakından geldi.

Duraklıyorum: Paniğim koş diyor ama merakla da mücadelede: Bunun gibi bir şansı bir daha ne zaman yakalayacaksın?

Ve titriyorum, midem kahvaltı yukarı doğru yola çıkmışçasına karışıyor. Ne yapacağım? Kapıya bakıyorum, oraya doğru bir adım atıyorum ve bir de geriye. Dışarının buradan daha güvenli olduğunu da kim söylüyor?

Sandalyesine oturuyorum.

Fotoğrafım ekranın sağında: Kyla 19418. Bu, Levo'mun üzerinde bulunan sayı. Fotoğrafın solunda Dr. Lysander'in notları var: Bugün kesilen konuşmanın kısa bir açıklaması ama Gianelli den bahsedilmiyor. Aşağıya doğru bir tarih listesi: En tepede son hafta var. Tereddüt ediyorum, sonra üzerine tıklıyorum. Ve işte orada: O gün konuştuğumuz her şey. Gözlemleri.

İsmimin altında, tepede başlıkları olan bir mönü çubuğu var: Kabul Cerrahi, Takip, Tavsiyeler. Kabule tıklıyorum. Ve işte oradayım, renkli ekranda. Benim, ama ben değilim. Bir hastane yatağında ama farklı, yanlarında kayışlar var. Ellerim, ayaklarım bağlı. Saçım daha uzun, karmakarışık. Şu andaki halimden daha zayıfım. Yüzüm boş, gözlerim bön bakıyor: Ruhumun penceresi falan değil.

Ve bilgisayar ekranına bakarken bir yanım da duymaya devam ediyor: Bağırışlar, silah sesleri; boğulan bir çığlık. Ama büyülenmiş durumdayım. Kabul ve Cerrahi'ye ait notları çabucak tarasam da bir şey bulamıyorum. Sadece beynimin görüntüleriyle tamamlanan taramalar hakkında saçmalıklar.

Ayak sesleri, bağırışlar. Şimdi daha yakından.

Ama bu ne? Tavsiyeler yazan linke tıklıyorum.

Daha yüksek sesler. Kapıya bakıyorum.

Hareket et, saklan, şimdi! Kafamda bir ses. Nereye? Odada etrafıma bakıp bilgisayarda açtığım pencereleri kapatmaya çalışırken tıkladığım son link ekrana geliyor: Tavsiyeler. İşlemler ve tarihlerle dolu bir tablo.

Kurul son verilmesini öneriyor. Dr. Lysander reddediyor. Tedavi tekrar başlıyor. Tedavi sonrası regresyon işaretleri denetimi. Daha fazla gözlemci öneriliyor. Tekrarı halinde kurul son verilmesini öneriyor. Sonuncusu ben hastaneden çıkmadan bir hafta öncesine ait.

Hareket et, saklan, şimdil

Kapı savrularak açılıyor.

Çok geç...

Bir adam, bana bakıyor. Bir Huda değil: Saçları dağınık, gözleri vahşi bakıyor ve siyah giysileri onların operasyon takımları gibi gözükse de yakınından bile geçmiyor. Bir yanım bu ayrıntıları toplarken geri kalanım tek bir şeye odaklanıyor. Elinde tuttuğu, kaldırıp bana doğrulttuğu silaha.

Omzunun üzerinden başka bir yüz beliriyor.

"Bırak onu! Levo'su var. Programlanmış!"

Silahı hâlâ bana doğru tutuyor. "Nazik bir davranış olurdu değil mi?" diyor.

Duvara doğru gerileyerek başımı sallıyorum. Hayır, lütfen, hayır diye konuşmaya çalışsam da sözcükler sadece aklımda, boğazıma takılıyor ve dışarı çıkmıyorlar.

"Kurşunu harcama!" diye bağırıyor diğeri ve kolundan çekiştiriyor. Koridorda kayboluyorlar.

Şiddetle sarsılarak yere seriliyorum. Levo'm 5.1'i gösteriyor. Gel de bunu açıkla.

Açıklayamıyorum.

Çok geçmeden kendimi koruma güdüm kontrolü ele alıyor, beni kalkmaya zorluyor. Açtığım tüm bilgisayar pencerelerini kapatıyorum; bilgisayarı olduğu gibi masada bırakıp kapı aralığından dışarı bakıyorum. Koridor boş, adamların koştuğu sağ taraftan çığlıklar geliyor. Diğer tarafa koşuyorum.

Işıklar defalarca oynaşıp sönüyor. Zifiri karanlık. Gözlerimi açıyor, açıyorum ama penceresiz koridorda hiçbir şey göremiyorum. Midemden bir çığlık yolunu bulmaya çalışarak, guruldayarak çıkıyor. Dizginleri eline geçir, yolu biliyorsun: Hatırla! Yavaş ve derin bir biçimde soluk alarak, zihnimdeki hastane haritasını zorluyorum. Sekizinci kat. Hemşirelerin görev yerine git demişti Dr. Lysander.

Bir elim duvarda, yayan, titreyerek ve ses çıkarmamaya çalışarak koridorun sonuna yürüyorum. Çifte kapılar, sola dön: Gideceğin yere ulaştın.

Her şey sessiz. Ellerimle masanın kenarını bulmaya çalışarak ileri doğru yürüyorum ama yerdeki bir şeye takılıp yere seriliyorum.

Yer ıslak. Yapışkan. Genzime uzanıp beni kusturacak gibi olan tuhaf metalik bir koku var. Kan.

Dizlerim ve ellerimin üzerinde körlemesine geriliyorum ve yerde bir şeye -hayır birine- çarpıyorum: bir el, bir kol. Bütün bir insan, bir kadın, hemşire

kıyafetleri içinde. Ses yok, hareket yok, büyük yapışkan bir göl... Kolundan boynuna doğru onu izlemeye zorluyorum kendimi. Hâlâ sıcak ama belli ki ölü. O iki adam gelmeden önce duyduğum son çığlık. Silahlı. Onu vurdular, vurmuş olmalılar.

Ölü.

Güçlükle ayağa kalkıp karanlık koridorda geriye doğru kör bir biçimde koşuyorum.

Dur; çok fazla gürültü var! Saklan.

Bir içgüdü beni yavaşlamaya, adımlarımı dikkatli atmaya zorluyor. Sessiz adımlar. Daha önce, asansörden inerken masadaki hemşireye dikkat edip etmediğimi düşünmeye çalışıyorum. İçeri girerken sağa doğru yürüyüp onu geçtim ama neye benzediği aklıma gelmiyor. Eğer onu tanıyor olsaydım dikkat ederdim değil mi? Ama dikkatim dağılmıştı, Anneme hoşça kal diyordum ve sonra...

Annem! Her zaman yaptığı gibi arkadaşıyla çay içmeye gitmişti. Nereye gittiler? Bilmiyorum. Anne, neredesin?

Kontrolü eline al. Sakinleş. ŞİMDİ.

Kalp ritmim normale dönüp panik azalana dek soluk alıp veriyorum. Kontrol altına alıyorum. Hareketsiz kal ve dinle. Ama hiçbir şey duyamıyorum, tek bir ses bile. Hastane daha önce hiç olmadığı kadar, korkutucu bir şekilde sessiz.

İnceleme, değerlendirme yapmadan ayaklarım beni acil çıkış merdivenlerine götürüyor, otomatik olarak en iyi bildikleri yere yöneliyorlar: Onuncu kata. Eski odama. Bir elim duvarda, dikkatli ve sessiz, tek seferde bir basamak çıkarak tırmanıyorum. Bir orayı bir burayı dinlemek için duruyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Nihayet onuncu katın kapısına ulaşıp birden korkuyorum, ya kilitliyse? Açılıyor: Belki de enerji kesintisi yüzünden. Kapıdan geçip koridora çıkıyorum: Bu katta loş acil durum ışıkları var. Sesler var ve hareket eden insanlar var; sakin sesler, bağırış ya da çığlık yok. İlerliyorum. Sonra yüzümde bir ışık parlıyor.

"Kyla mı bu? Ah evet." Işık azalıyor ve bu hemşire Sally, ben burada kalırken benim kanadımdaki onuncu kat hemşirelerinden biri. Bir yüz, yaşayan tanıdık bir yüz görmekten dolayı saçma bir şekilde mutluyum. Gülümsüyorum ve beni omzumdan kavrıyor. "Şensin. Ah tatlım, sen kontrol için gelmiştin

buraya değil mi? Gel. Hepimiz kafeteryaya gitmeliyiz. Bize yardım et olur mu, birkaç yeni gelen çocuk var. Kafaları çok karışık."

Ve beni iki Programlanmışla el ele tutuşturuyor. Bunlar yeni. Sendeliyorlar ama sanki bu hayatlarının en güzel günüymüş gibi yüzlerinde mutluluk saçan kocaman sırıtışlar var.

Biri tekerlekli sandalyeyi itiyor: Sandalyedeki en yenilerden biri. Yürüyebileceğine güvenmiyorlar.

Koridorun sonuna gidiyoruz; az sonra burası hemşireler ve hastalarla doluyor.

"Çabuk olun!" Arkadan sabırsız bir ses geliyor. Sayısız Huda' dan biri bizi güdüyor.

Onuncu katın kafeteryasına giriyoruz - herkesi içine alabilecek kadar büyük olan tek yer. Sonuncumuzu da içeri itip koridora barikat kuruyorlar.

Burada yüksek parmaklıklı pencerelerden gelen doğal bir ışık var, loş acil durum ışıklarından sonra çok parlak geliyor, gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Kyla yaralanmışsın! Ne oldu?" Ve hemşire Sally beni bir sandalyeye iterek kolumu, omzumu kontrol ediyor.

"Yaralı mı? Değilim... Ah, anlıyorum. Bu benim kanım değil. Birine takılıp düştüm, o..." Ve bunu düşünemiyorum, hatta cümleyi bile bitiremiyorum, böylece bir başkasına geçiyorum.

"Ne oluyor?"

"Endişelenme. Her şeyin yoluna gireceğine eminim."

"İnsanları vuruyorlar, onları öldürüyorlar. Yoluna girmiyor."

Ağzı açık kalıyor. Başını sallıyor. "Ne kadar dolaysız konuşabildiğini unutmuşum. Bir DKT saldırısı oldu. Şimdi sona erdi. Kalan son birkaç taneyi izliyorlar şimdi ve bu arada bunlar sona erene kadar herkesi koruma altına alıyorlar."

"İyi misin tatlım?" Başka bir hemşire bana gülümsüyor, eli Mutluluk Sıvısı şırıngalarıyla dolu. Odada tur atıyor.

"İyiyim," diyerek Sebastian'ı düşünüyorum. İşe yarıyor olmalı ki -benim poker suratım- uzaklaşıyor. Sally de onunla gidiyor, herkesi kontrol etmeye

başlıyorlar.

Geriye gidip masalardan birine, bir sandalyeye oturuyorum. Yanımda tekerlekli sandalyeye kayışla bağlanmış bir kız var, kahverengi saçları önüne, yüzüne dökülmüş. Levo'su titriyor. Bir hemşire arıyorum, Sally'ye gelmesi için el sallıyorum ama görmüyor. Kız tekerlekli sandalyesine çökmüş durumda, bir şeye uzanmaya çalışıyor.

Ah. İşte orada, yerde. Büyük ihtimalle düşürmüş olduğu yumuşak oyuncağı alıyorum: Sarkık kulaklı bir tavşan. "Al bakalım," diyorum ve oyuncağı eline veriyorum. Başını kaldırıp gülümsüyor. Mükemmel bir neşenin büyük, kocaman gülümsemesi.

İrkiliyorum. Hayır, olamaz. Bu gülümseme bu yüze ait değil. Çok yakışıyor, ona yakışıyor ama bu yanlış.

"Phoebe?" diye fısıldıyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sivri bir şey omzuma saplanıyor.

Damarlarıma ılık bir şey akıyor. Neredeyse bir anda: Kalp ritmim yavaşlıyor, yumruğum açılıyor. Ah... sadece Mutluluk Sıvısı değil bu. Daha güçlü bir şey.

Bilincim yavaşça gidip geliyor.

Bir noktada ayığım ama değilim.

Işıklar geri geliyor. Bir tekerlekli sandalyedeyim, bir koridorda gidiyoruz ama nereye bilmiyorum. Bakmak için başımı dik tutamıyorum.

Duşun sıcaklığı. Bir hemşire beni dik tutarken diğeri cildimi fırça ile ovuyor. Kan başka birine ait olunca ne kadar da çabuk temizleniyor. Cildim beyaz ve mükemmel olana dek izliyorum. Güzel.

Kabarık havlular, temiz kıyafetler.

Hastane kıyafetleri. Yanlış bu. Nedenine odaklanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Bir yatağa çakılmış durumdayım ama bu benim yatağım değil. Çarşaflar soğuk, derim onlara değdiğinde yanıyor. Benim yatağım değil mi? Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum. Kırpışıp kapanıyorlar.

"Kyla gel şimdi. Uyan Kyla..."

Sıcak ve mutluyum; havada süzülüyorum, vücuduma bağlı değilim. Geri dönmek istemiyorum. Beni yalnız bırakın. Karanlık katmanlar arasından süzülüyorum, sesler kayboluyor...

Duvar, her yer duvar. Yukarısı, görebildiğim her yer. Sanki çökmeye başlıyor. Yavaş yavaş. Fazla uzun sürmeyecek... Sanki ben...

Başka bir ses. "Haydi Kyla. Eve gitme zamanı."

Anne?

Gözlerim çat diye açılıyor.

Hastanenin otoparkından çıkışa doğru döne döne çıkıyoruz.

Annem tamamen sakin görünüyor. Yolda bana ilk patlama olduğunda arkadaşının ofisinde olduğunu söyledi, kendilerini oraya kilitleyip bir masanın

altına saklanmışlar.

Her şey bittiğinde beni bulamamış. Kimse benim nerede olduğumu bilemiyormuş. Benim bulunduğum kat ve altındaki -doktor ofisleri, bekleme odaları- hedeflenen katlarmış. Ama kilit mevkideki personelden kimse yaralanmamış. Hepsi Dr. Lysander gibi hemen çıkarılmış. Ama ben biraz baskı yapınca bazı hemşirelerle birkaç Huda'nın öldüğünü itiraf ediyor. Ve tüm DKT'lerin.

Neticede izleniyordum: Beni bulduğunda hayal dünyasm- daydım. Seviyemin altüst olmasının nedeninin gecikmeli tepki ve şok olduğunu düşünmüşler. Ben bilincimi kaybetmeden önce bana bir enjeksiyon yapmışlar. Ve ben sakinleştirildikten sonra da tam bir taramadan geçirmeden beni bırakmak istememişler.

Annem torpil yaptırdığını söyledi. Beni dışarı çıkarıp eve götürmek için yüksek yerlerdeki birkaç arkadaşını aramış. Dediğine göre hastanedeki herkes o kadar büyük bir telaş içindeymiş ki onun öylece çıkmasına izin vermişler.

Ev.

Arabada biraz uyuyup sonra da uyuyormuş gibi yapıyorum. İğnenin etkisi geçiyor. Olayları anımsamaya başlıyorum: Önce parça parça, sonra hepsini birden.

Ve teröristlerin hastaneye girip yaptıklarının yanlarına kalmış olmasına, öldürdükleri insanlara inanamıyorum bile. Kurşunu harcama. Eğer daha fazla kurşunları olsaydı belki şimdi ben de ölmüş olacaktım. Tüm o kan, yüzünü hatırlayamadığım o hemşire...

Zihnimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ve Dr. Lvsan- der'in ofisine geri dönüyorum. Bilgisayarında Kurul sonlandırıl- masını öneriyor, Dr. Lysander reddediyor diyordu. Bu ne anlama geliyor?

Hepsinden tuhafı: Bir şekilde, bütün bu olanlar sırasında seviyem normal ya da normale yakın kaldı. Hiçbir anlam veremiyorum.

En son Phoebe'yi görmek beni sınıra getirdi.

Bir tür ciddi gecikmeli tepki olarak, annemin çelikten sinirleri biz eve gidene kadar bekliyor ve ön kapıda çöküyor. Kanepenin önünde tortop olup gözyaşlarına boğuluyor.

"Ne yapmamız lazım?" diyorum.

"Babamı ara," diye öneride bulunuyor Amy. Annem kanepeden hayır diye başını sallıyor.

"Stacey halaya ne dersin?" Ve bunu kabul etmiş görününce Amy onu arıyor.

Az sonra Amy bir yandan bebek Robert'la oynayıp bir yandan da bana akşam yemeğinin nasıl hazırlanacağını anlatırken Stacey ve annem de bir şişe kırmızı şarabın dibini görmekte.

Şu ana kadar Amy hikâyenin pek az bir kısmını öğrendi: Teröristlerin hastaneye saldırdığını. İki tanesini Dr. Lysander'in ofisinde gördüğümü ya da birinin az daha beni vuracağını, ne ona ne de başka kimseye söyledim. Ölen hemşireden de kimseye bahsetmedim. Amy büyülenmiş gibi ve her ayrıntıyı istiyor, bu da onları kendime saklamak için yeterli bir neden.

O gece haberlerde olaydan beş saniye kadar bahsediyorlar: Bugün erken saatlerde, silahlı bir DKT grubu Yeni Londra Hastanesindeki sağlık görevlilerine yönelik şiddetli bir saldırı girişiminde bulundu. Başardı olamadılar.

Gel de bunu kanı bütün koridora yayılmış olan o hemşireye anlat.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Dün büyük bir macera atlatmışsın" diyor babam bir gözü bende bir gözü yolda.

"Sanırım öyle."

"Korktun mu?"

"Evet."

"İyi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Korkmamak için tamamen delirmiş olman gerekir," diyor. Bir kırmızı ışıkta duruyor. "İyi uyudun mu?"

"Evet."

"Kâbus görmedin yani?"

"Hayır." Gözlerimi kapatmaktan korkuyordum ama eğer rüya gördüysem bile hatırlamıyorum.

"İlginç. Bu sefer seni korkutacak gerçek bir şey yaşıyorsun ama bebek gibi uyuyorsun." Sanki ben onun çözmeye çalıştığı bir yapbozmuşum gibi, ağzı açık bakıyor. Olayları anlamamayı sevmediği hissine kapılıyorum; şeyleri, insanları, her şeyi.

"Belki hastanede yaptıkları iğnenin etkisi geçmemiştir," diye bir tahminde bulunuyorum.

"'Olabilir' diyor ama iğnenin etkisinin kısa süreli olduğunu bildiği hissine kapılıyorum. 'Teröristler hakkında ne düşünüyorsun?"

Onlardan iki tanesini gördüğümü biliyor mu? Hayır. Nasıl bilebilir ki? Şimdi arabayı kıvrılan dar bir alanda kullandığı için gözü yolda.

"Eee?"

Teröristler hakkında ne düşünüyorum... onları düşünmeyi bırakmayı başaramadım. Öğrenci dolu otobüsleri patlatan ve hemşireleri öldüren teröristler.

"Onlar şeytan," diyorum.

"Bazı insanlar haklı olduklarını düşünüyor. Hudalar'm çok ileri gittiğini ve asıl şeytanın onlar olduklarını. O hastanede ve onun gibi başkalarında

yapılanların yanlış olduğunu düşünüyorlar."

Gözlerim açılıyor, bunları söylemeye cesaret etmesi karşısında şoka giriyorum. Bu her ne kadar bazı insanların -tanımlanmayan ve yüzleri olmayan- düşünebileceği bir şey olsa da. "Ama DKT insanları öldürüyor, hiçbir şeyle ilgisi olmayan masum insanları. Neden olduğu önemli değil, yaptıkları hâlâ yanlış."

Başını bir o yana bir bu yana eğiyor, söylediğimi kafasında tartıyormuş gibi. "Yani itiraz ettiğin şey onların bakış açıları değil de yöntemleri, ha? İlginç."

Okula giriyor. Ona bir saniye beklemesini söyleyecektim, Bayan Ali'nin beni öğle yemeklerindeki koşudan aldığı gibi pazar idmanı hakkında da Ferguson'a bir şey söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Ama birden arabadan çıkıp babamdan ve sorularından uzaklaşmak istedim. İlginç sözünü öyle bir söylüyor ki içinde çok daha fazlası gizli.

Ve bu sefer Ferguson çoktan yerini almış. Ben arabadan inince merhaba anlamında başını sallıyor ve benim orada bulunmama şaşırmıyor. Babam elini sallar gibi yapıp gidiyor.

Annem bugün evde kalmam konusunda çok sertti ama babam bizi her zaman gözünün önünde tutamayacağını ve gitmeme izin vermesi gerektiğini söyledi. Bu sabah annem kendine gelmiş gibiydi; dün gece de. Bu arada Stacey hala da gitti ve akşam yemeği yedik, hep duygularına hâkim görünüyordu. Saatler sonra babam geldiğinde üzülmüş olabileceğini bilemezdiniz.

Babam hiç şüphesiz çok tuhaf şeyler söylüyor.

"Phoebe'ye ne olduğunu biliyorum."

"Ne? Yani nereden biliyorsun?" Ben güçlükle nefes alarak bir ağaca yaslanıyor. Koşunun başından bu tepeye kadar Hudalar peşimdeymiş gibi koştum, bana zar zor yetişti. Duracak, konuşabilecek ve seviyelerimizi kontrol edecek kadar bitkinleşene dek.

"Onu gördüm."

"Nerede?"

"Hastanede. Programlanmış."

Ben'e çabucak dün olanları anlatıyorum. En kötü kısımları atlıyorum -ona söylemek istemediğimden değil, tasvir edecek kadar düşünmek istemediğimden- sanki kafamda küçük bir kapının ardına saklanıp kapatılmışlar gibi. Bazı şeyler

kuytu bir köşede kalıp hiç dışarı çıkmamalı; bu benim işime geliyor. Dün gece uyumadan önce bunu zihnimde görselleştirdim: Anıları bir kapının arkasına itip bir anahtarla kilitlemeyi. Belki de bu artık kâbus görmememin gerçek nedenidir.

"Teröristler gerçekten hastaneye mi girdiler? Bunu anlayamıyorum," diyor yolda depar atmak istermiş gibi durarak. Onu orada tutmak için elini tutuyorum ve o da benimkini sıkıca tutuyor.

"Ve Phoebe'yi de unutma," diyorum.

"O olduğuna emin misin?"

"Evet. Oydu. Çünkü daha önce yüzünde hiç görmediğim sırıtkan gülümsemeye rağmen hiç şüphem yok."

"Yani Programlanmış. Ama Hudalar tarafından alınalı bir hafta ve birkaç gün oldu sadece. Yargılama gibi bir şey yapmış olamazlar."

"Hayır."

Yol boyunca yürüyoruz. Birinin bize yetişmesine çok uzun bir süre var: Bugün işleri yavaşlatacak bir yağmur yoktu ve geçen haftanın çamuru da çoğunlukla kuruduğundan hızlı geldik.

Geçen sefer oturduğumuz yere, kayaya ulaştığımızda Ben durup oturuyor ve beni dizlerine çekiyor. Kollarını sıkıca bana doluyor. Saçıma doğru, "İyi olduğuna çok sevindim. Sen de kay- bolsaydm ne yapardım bilmiyorum," diyor.

Ben de... Tori gibi. Yine de teröristlerce havaya uçurulmak Hudalar m seni almasıyla aynı şey değil. En azından parçalanıp serpiliyorsun, kaderin belli. Kimsenin bilmemesi gibi değil.

Öylece hareket etmeden oturuyoruz. Bir ekim sabahı ayazı var ama güneş sırtımda sıcak, geri kalan yerlerim de Ben tarafından ısıtılıyor; o kadar yakın ki. Yüzüm göğsüne yaslanmış, nem içinde nefes alıyorum. Ve o tatlı ve o sadece Ben olduğu için bambaşka bir şey. Nefesi saçımda; kalbi benimkiyle birlikte atıyor ve ben burada, bu an içinde sonsuza dek kalmak istiyorum.

En sonunda biraz çekiliyor, yüzü ciddi.

"Dinle. Phoebe on beş yaşındaydı, arkadaşlarından birine sordum. Yani onu alıp programlayabildiler. Ama ya Tori? On yedi yaşındaydı. Ve Gianelli, çok daha yaşlı. Onlara ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Bu konuda bir şey yapmalıyız," diyor Ben ve bir korku midemde girdap gibi dönmeye başlıyor.

"Ne gibi?"

"İnsanlara söylemeliyiz, Phoebe'yi en azından, ona ne olduğunu biliyoruz ne de olsa. Ona yaptıkları şey yasadışı. Diğerleri tahmin ediyordur ama gerçekten bilmiyorlar, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey söyleyemezsin! Yoksa gidenler içinde bir sonraki sen olursun."

"Ama kimse bilmezse bu olanlar nasıl değişir?"

"Hayır," diyorum.

"Ama..."

"Hayır!" Sıçrayarak kalkıp yolu gözlemeye başlıyorum.

Ben devam ediyor. "Kyla ben..."

"Hayır. Yapmayacağına söz ver bana."

Tartışıyoruz ve sonunda Ben'den alabildiğim tek söz önce benimle konuşmadan bir şey yapmayacağı oluyor. Sonra birile- ri bize yetişmeden yeniden koşmaya başlıyoruz. Yol boyunca pat pat koşarak, tek yaptığım şeyin koşmak olduğu ve her şeyi düşünebildiğim ya da hiçbir şeyi düşünmediğim ve ikisinin de güzel olduğu yere gidiyorum. Finiş çizgisi görününce -otobüsümüz ve başındaki Ferguson- Ben'i elinden çekiyorum.

"Dinle. Yarın okuldan sonra benimle gel," diyorum. "Sana söylediğim web sitelerini gör. İnsanlar orada bazı konular hakkında konuşuyor."

Sırıtıyor.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Jazz'm canı cidden sıkılmışa benziyor.

"Kimseye söyleme cümlesinin neresini anlamadın?" diyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ben iyidir."

Omuz silkiyor. "Öyle olabilir ama konu bu değil."

"Özür dilerim."

"Şimdi sizi Mac'e götürüp götürmemek konusunda emin değilim."

Omuz silkiyorum. Bana kalırsa, gitmeyi gerçekten istemiyorum. Olayları dikkatli bir biçimde düşünmeye başlayınca, yasadışı bilgisayarıyla ilgili benimle konuşmak istediği her ne varsa bilmesem de olur. Alıştırma yapmama rağmen biri soru sorduğu zaman poker suratım hâlâ yetersiz kalıyor ve Ben'in de bunu yapabildiğinden emin değilim.

Bir yönde Amy beliriyor, bir yönde Ben. Buraya ilkönce gelmek için son hızla koştum ve açıklamak için şansım olsun diye Ben'e yavaştan almasını söyledim.

"Eh, karar vermen lazım," diyorum.

Jazz iç geçiriyor. "Tamam. Gelebilir. Mac her zaman seninle konuşmamayı seçebilir ne de olsa, her ne halt hakkındaysa."

Ben'e gelebileceğini bildirmek için el sallıyorum. Amy gibi o da yanımıza geliyor.

Amy bir kaşını kaldırıyor. "Ben olmasaydı iş değişirdi."

Ben sırıtıyor, Amy de sırıtıyor ve ben Amy'nin, Jazz'm Ben'in gelmesini istememesindeki gerçek nedeni anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Şimdi ikisi yan yana durunca Ben'in daha uzun olduğunu görüyorum ve Jazz bir ağabey olarak iyi olsa da, Ben'in gülümsemesi ve diğer her şey onun yanşı kolayca kazandığını gösteriyor. Jazz bir kolunu Amy'ye atıp onu yanağından öpüyor.

"Herkes binsin!" diyor, kapıyı açıp Ben'i arka koltuğa doğru itiyor. Güçlükle tırmanıyor, ben de arkasından geçiyorum. Emniyet kemeri olan tarafa oturuyorum.

"Sıkı tutun," diyorum kemeri bağlarken. "Bundan yalnızca bir tane var."

Mac'in oraya varıp arabadan inince Mac Ben'e bakıp bir kaşını kaldırıyor ama Levo'suna bir bakınca onun burada olmasından Jazz'dan daha az rahatsız olmuşa benziyor.

Jazz onları tanıştırıyor, bana bakıp omuz silkiyor: Evrensel erkek dili mi?

"Yürüyüşe çıkalım mı Amy?" diyor Jazz ve elini uzatıyor. Ben'e, sonra da Mac'e bakıyor. Yüzündeki soru şöyle diyor: Onu da yanımıza alalım mı?

Mac başını sallıyor. "Siz gidin çifte kumrular. Güneş ışığının tadını çıkarın. İlkbahara kadar böyle çok fazla gün olmayacak."

Patikada kayboluyorlar.

"İçeri gelin. İçecek?" diyor Mac.

Başımı sallıyorum, Ben de öyle yapıyor.

"Evet, bu lütfü neye borçluyum?" diyor Mac.

"Gelmemi istediğini sanıyordum," diyorum kafam karışmış bir halde.

Bir kaşını kaldırıyor ve Ben'i kastettiğini anlıyorum.

"Ah!" diye kızarıyorum. "Ben sorun değil. Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyor Ben. "İkimiz de kaybolan insanlar için endişeleniyoruz ve..."

Mac bir elini kaldırıyor. "Benim sorunum değil. Aslında bu konuda tek bir şey bile bilmiyorum."

Ben'le birbirimize bakıyoruz.

"Siz ikiniz televizyon seyretmeye ne dersiniz, ya da kanepede ne isterseniz onu yapmaya? Üzerinde çalışmam gereken bir araba var." Ve arka kapıdan dışarı çıkıyor, kapı açılıp bir bam sesiyle arkasından kapanıyor.

Ben'e bakıp omuz silkiyorum, tam "ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok"un bir çeşidini söyleyecekken koridorun kapısı arkamızda açılıyor.

ikimiz de dönüyoruz. Kapıda bir çocuk duruyor: Yirmi yaşlarında falan, kızıl saçlı, çilli; ciddi bir yüzü var. Daha önce hiç görmediğim biri.

"Merhaba Lucy," deyip gülümsüyor.

Bize doğru yürüyor.

"Ben Aiden," diyor, sonra tek kaşı havada Ben'e bakıyor.

"Bu Ben. Ama bana Lucy deme; ben Kyla'yım."

"Sen Lucy'sin. Fotoğraflarını gördüm ve şimdi de seni görüyorum, Mac kesinlikle haklı. Sen osun, o da sen."

"Belki öyleydim. Ama artık öyle değilim. Hem bunun seninle ne ilgisi var?"

"Evet, sen de kimsin?" diyor Ben.

Tam benim düşündüğüm şey ama Ben söyleyince gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Aiden gülüyor. "Ben, senin konuşmam gereken biri olduğunu görüyorum. Gelmene sevindim."

İkimiz de konuşmadan Aiden'e bakıyoruz.

"Ah, özür dilerim. Kimim ben, ya da kim olmalıyım?" Gülüyor. "Resmi olarak, gündüzleri bir telefon teknisyeniyim ama aynı zamanda KİE için çalışıyorum."

"KİE mi?" diye soruyor Ben, yüzünde merakla ama bu harfler bana anlam ifade ediyor.

"K-I-E: Kayıplar İçin Eylem değil mi? Web sitesindeki gibi. Benim... benim gibi insanlara ne olduğunu bulmaya çalışıyorlar," diyorum sözcükleri yüksek sesle söyleyecek cesareti bularak.

"Aynen öyle," diyor ve sırıtıyor. "Gel, Ben'e gösterelim."

Koridordan Mac'in boş odasına gidiyoruz, bilgisayar saklı olduğu yerden çoktan çıkmış ve açık.

"Bana Lucy'yi göster," diyor Ben. Aiden ismi arıyor ve işte orada. Ben'in ekrandaki mutlu surata dikkatle baktığını görebiliyorum: Lucy Connor, yaş on. Sonra bir fotoğrafa bir bana bakıyor. "Evet, bu kesinlikle sensin," diyor nihayet. Mahvoluyorum. Ben de neredeyse emindim ama Ben kadar iyi tanıdığım biri de öyle olduğuna ikna olmuşsa sonuç tartışma götürmüyor demektir. Bu durumu "belki"den gerçeğe çevirir.

Aiden sırıtıyor. "Peki. Lucy için bundan sonra ne var?" sandalyesini

döndürüp ellerini kollarıma koyarak dosdoğru gözlerimin içine bakıyor. Onunkiler mavi, koyu mavi ve tereddütsüz. "Sana soracağım soru Lucy ya da Kyla, ne şekilde çağrılmak istiyorsan şu: Bu konuda ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bilgisayarın faresini alıp imleci ekranda Lucy'nin fotoğrafının altındaki "bulundu" yazılı bir butonun üzerinde gezdiriyor. "Buna basmalı mıyım?"

"Anlamıyorum. Ne anlama geliyor bu?"

"Basit, bu, seni kayıp olarak her kim bildirdiyse ona iyi olduğunu bildirecek. Sonra da sen bağlantıya geçmek için bazı bilgiler gireceksin."

"Hayır," diyorum.

Aiden'in gözleri yine bana dönüyor. Hayal kırıklığı görülüyor.

"Onları düşünsene, sürekli endişeleniyorlar, sana ne olduğunu merak ediyorlar. Belki de senin annen ya da baban, seni kaybetmenin üstesinden gelemeyen herhangi biri. Belki seni özleyen kız ve erkek kardeşlerin de var. Belki şu tuttuğun kedi yavrusu şimdi bir kedi; şu anda evinizin merdivenlerinde oturup senin sokaktan gelmeni bekliyor."

"HAYIR. Delilik bu. Lucy hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ya da nereden geldiğini. Ben artık o değilim"

Aiden'in eli hâlâ farenin üzerinde hazır bekliyor ve fareyi ondan çekip alıyorum.

İç geçiriyor. "Bunu düşün Lucy."

Yine ismime karşı çıkmaya çalışıyorum, araya giriyor.

"Sana Lucy diyeceğim. Sana olanlardan dolayı şu anda ne düşünürsen düşün, sen busun," diyor ve özenli gülümsemesinin ardında düşünceli bir bakışla masaya yaslanıyor. "KİE'nin neyle uğraştığını düşünüyorsun?"

"İnsanlara ne olduğunu bulmaya çalışıyorlar sanırım."

"Bu önemli, ama bizim yapmaya çalıştığımız şeyin sadece küçük bir parçası. Yasadışı bir şekilde alman kişileri bulup açıklama yapması için bunları hükümete karşı öne sürüyoruz. Onları dünyaya açıklıyoruz. Birileri kalkıp bunun yanlış olduğunu söylemedikçe bu durumu durdurmak için hiçbir şey yapılmayacak. Şu ara daha sık yapılıyor. Durdurulmaları gerek."

Yutkunuyorum. "Sen teröristlerle birliktesin, değil mi?"

"Hayır."

"Bana öyle geldi."

Başını sallıyor. "Hayır, değilim. Hükümetle birlikte hareket etmiyoruz, teröristlerle de birlikte değiliz. Daha iyi bir yol bulmaya çalışıyoruz. Şiddet içermeyen."

Ben elimi alıyor. "Dinle Kyla. Bu tam da dün konuştuğumuz şeye benziyor. Belki bizim de yapabileceğimiz bir şeyler vardır?"

Titremeye başlıyorum, Levo'm düşüyor. Titriyor: 4.3.

"Bizi bir dakika yalnız bırak," diyor Ben. Aiden gidip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Haklı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor. Ne kadar çok şey öğrenirsek işlerin o kadar kötüye gideceğine, şu andan sonra hiçbir şeyin doğru olmayacağına dair kesin bir korkuyla başımı sallıyorum, hastaymış gibi hissediyorum. Ben kollarını sıkıca bana sarıp beni ileri geri sallıyor, ta ki sonunda ben titremeyi bırakana dek. Levo'm hafifçe 5'e yükseliyor ve Ben Aiden'i geri çağırıyor.

Yüzü endişeli. "Seviyen normal mi şimdi?"

"Sanırım."

"Tam bir bela değil mi? Bunlardan birine bağlanmış olmak. Ama yirmi bir yaşma gelmeden önce Levo'larınızdan kurtulmanın bir yolu olabilir."

"Nasıl?" diyor Ben.

"Kayıp kişileri aramaya başladığımızda bulduğumuz şeylerden biri kayıpların bazılarının Programlanmış olduğuydu."

"Tori gibi," diyor Ben ve açıklıyor. "Bizim arkadaşımızdı, on yedi yaşındaydı. Hudalar tarafından alındığını düşünüyoruz."

"Bazen Hudalar tarafından alınırlar. Arada sırada Programlanma sürecinde, siz hastaneden çıkmadan önce düzeltilemeyen bazı problemler çıkıyor, giderilemeyen anı izleri gibi." Regresyon diye fısıldıyor zihnim. "Onlar da geriye, hastaneye alınıp yeniden tedavi edilir, ya da..." Tereddüt ediyor.

"Sonlandırılırlar," diyorum ve sonra bunu sadece zihnimde tekrarlamadığımı,

yüksek sesle söylediğimi fark edip keşke yap- masaydım diyorum.

Aiden irkilmişe benziyor. "Evet öyle."

Bu sözcükler Dr. Lysander'in bilgisayarındaki kayıtlarımda vardı. Nasıl bildiğimi soracak gibi oluyor ama Aiden her ne kadar onların tarafına uzak gibi dursa da söylemiyorum.

"Bazen Hudalar'ca alındıklarını söyledin/' diyorum çabucak o sormadan önce. "Diğerlerine ne oluyor?"

"Bazıları teröristler tarafından götürülüyor."

"Neden? DKT onlardan ne istiyor olabilir ki?" diye soruyor

Ben.

"Levo'ları geçersiz kılmak ya da çıkarmak üzerine çalışıyorlar. Tüm ayrıntıları bilmiyoruz ama bir ölçüde başarıya ulaşmışlar."

"Gerçekten mi?" diyor Ben yüzüne hevesli bir merak yayılmış biçimde.

Fakat Levo'lara herhangi bir müdahale ya da verilecek zarar kullanıcıya kriz geçirtir ya da ölümüne neden olur: Hastaneden çıkmadan önce bu konuda tekrar tekrar uyarıldık. Bu işlemleri yaparlarken ProgramlanmışTara ne oldu o zaman?

"Bir ölçüde mi?" diyorum. "Yani çoğu başarısızlıkla sonuçlandı."

Aiden acımasız görünüyor. "Doğru. Değişik tipte ağrıke- siciler denediler ve fiziksel olarak sökmeye çalıştılar; komalara sebep oldu, Mutluluk Sıvısı ve buna benzer ilaçlar deniyorlar." Analjezikler, endorfinler ve sentetik beyin kimyasalları hakkında konuşmaya başlayınca duymazdan geliyorum.

Levo'ma bakıyorum. Üzerine yaptığım çok hafif bir baskı bile korkunç bir baş ağrısına neden olup seviyemi düşürüyor. Sıkı değil ama verdiği acı yüzünden zar zor çevirebiliyorum onu: Hayatıma etkisi mutlak ölçüde.

"Acı... neden oldukları ölümler," diye fısıldıyorum.

Aiden söylediğim şeyi reddetmiyor ve haklı olduğumu biliyorum.

"Ama ondan kurtulmuş olma olasılığını düşün/' diyor Ben, sesinde heyecan var. "Risk almaya değer."

"Götürülenlere seçme şansı verilmiyorsa değmez!" diye yapıştırıyorum. "Ve ayrıca sadece yirmi bir yaşma kadar bekliyorsun. Yaşadığından emin olmaya

değecek kadar kısa, değil mi?"

Ama Ben büyülenmişe benziyor. Midem karışıyor, Levo'm titriyor: 3.9 bu sefer.

"Lanet olsun," diyor Aiden. Ben beni kucaklıyor, ileri geri sallıyor.

3.7.

"Kyla her şey yolunda; her şey iyi olacak," diye fısıldıyor kulağıma Ben, saçlarımı seviyor ama benim tek düşünebildiğim acı...

3.4.

Belli belirsiz Aiden'in çıktığını ve saniyeler sonra döndüğünü fark ediyorum.

"Şunlardan bir tane al," diyerek bir hapla bir bardak su uzatıyor. Levo'm tekrar yüksek sesle titrerken başımı hayır anlamında sallıyorum, seviyem hâlâ düşüyor, başım dönüyor, görüntü tuhaflaşıyor...

Yüzümü ellerinin arasına alıp ben ya da Ben tepki veremeden bir eliyle arkaya yatırarak diğeriyle hapı genzime tıkıyor. Boğulur gibi olup öksürüyorum ama hap aşağıya inmeye başlıyor.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırıyorum.

"Buraya bir ambulans getirmek zorunda kalmak istemedim. Mac'i düşün," diyor.

Aşağı inerken yarı yolda acı vererek yapışmış olan hap yüzünden hâlâ neredeyse boğulur gibiyim, yeniden öksürüyorum.

"İç şunu, yardımcı olur," diyor ve bardağı uzatıyor. Alıp suyu yutuyorum ama daha hap doğru düzgün aşağı inmeden seviyem normale dönüyor. Küçük beyaz tabletle bir alakası yok, hepsi damarlarımda dolaşmaya başlayan öfkeyle ilgili.

"Nedir bu? Ne verdin bana?"

Aiden merakla bana bakıyor: Beyninin noktalan birleştirmeye çalıştığını görebiliyorum. Kız Programlanmış, seviyesi düşüyordu, şimdi öfkeli ve bu da seviyesini daha da düşürmeli. Neden bayılmadı?

Kyln farklı.

"Ona ne verdin?" diye soruyor Ben.

"Sadece bir Mutluluk Hapı," diyor Aiden. "Hastanede kullandıkları enjeksiyonların aynısı. DKT bunları hap şeklinde geliştiriyor."

Ve geri kalanını da zihnimde ben tamamlıyorum: Kaçırılan Programlanmışlar üzerinde yaptıkları deneylerde geliştiriyorlar. Onlar da en az hükümet kadar kötü. Ve Aiden de teröristlerin yanında olmadığını, onlarla ve onların şeytani yöntemleriyle bir ilgisi olmadığını söylemesine rağmen yanında onların tabletlerinden var.

"Al bunları. İhtiyacın olursa diye," diyor Aiden ve bir kutu hap uzatıyor.

"İstemiyorum," diyorum. "Ve seninle bir işim olmasını da istemiyorum."

Aiden iç geçiriyor. "Dinle Kyla, olmak istediğin buysa, eğer istemezsen seni bize yardım etmeye zorlayamam. Şu an için bazı şeyleri biraz daha düşünmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Tamam mı? Eğer beni yeniden görmek istersen Mac her zaman iletişime geçebilir."

Gitmek için dönüyor.

"Bekle bir dakika," diyor Ben. "Belki ben yardımcı olabilirim. Şu sizin sitelerde var mıyım?"

"Bilmek ister misin?" diye soruyor Aiden.

Ben Ben'e bakarken o başını sallıyor.

"Emin misin?" diyorum. "Şey dediğini sanmıştım..."

Elimi eliyle yakalıyor. "Evet/' diyor emin görünmese de.

Aiden yeniden klavyenin başına oturuyor. Giriş yapıp erkek/ on yedi/kahverengi saç/kahverengi göz yazıyor. Sayfalar dolusu sonuç çıkıyor; hiçbiri uymuyor. Yakınından bile geçmiyor.

"Tüh!" diyor Aiden. Ben'in gözlerinde hayal kırıklığıyla karışık bir rahatlama var: KİE'ye yardım edemediği için mi? Ya da belki, sadece kimse onu özlemediği için.

Aiden gitmek için dönüyor, Ben hoşça kal demek için onu izliyor.

Ekrana bakıyorum, Lucy'nin yüzü geri gelene dek geri buto- nuna tıklayıp ekranı dişlek bir sırıtışla dolduruyorum. Her şeyi sonsuza kadar değiştirmek için "bulundu" butonuna bir kez tıklamak yeterli.

Ama hayıra bağlı olan çok fazla şey var. Hudalar'ın beni siyah

kamyonetlerinden birinin arkasına atmalarına neden olacağı korkusu sağlam ve kesin. Programlanmışların hep başına gelen türden bir kayboluş olur bu. Lucy'yi arayan her kimse beni bulmak isteyecek, bundan da korkuyorum. Onları tanımak istemiyorum ya da her ikisi birden. Fakat bütün bu mantıklı şeylerin arasında karanlık, gömülü bir şey var. Mide çukurumun derinliklerine soğuk bir inanç hâkim: Neden kayıp olarak bildirildiğimi bilmiyorum, çünkü hükümetin beni programlamakta haklı olduğuna neredeyse eminim. Benimle ilgili yanlış olan bir şeyler var, en derinde ve ne olduğunu bilmek istemiyorum.

Sus.

Bilemediğim şeyler ulaşılmaz gözüküyor, anlayışımın ötesinde. Hastanede beni bunun için izliyor olmalılar: regresyon. Dr. Lysander beni bir kez kurtarmış, ama bu sefer eğer biri fark ederse sonlandırırlar.

Hareketsiz kal, sabırlı ol.

Eğer Aiden oraya buraya hoplayıp dikkat çeken biri istiyorsa beni aday olarak seçmesinden daha yanlış bir şey olamaz.

Bir mezar kadar sessiz ol.

Sonra, hoşça kal demeden önce, ben ellerimi kendininkilerin arasına alıyor. Hep aynı fikirde olmak istediğim gözlerle bakıyor bana, benimle ya da davranışlarımla ilgili hayal kırıklığını asla göstermek istemediğim şekilde. Şimdi ikna etmeye çalışıyor. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum Kyla. Ama gerçekten bir şey yapabiliriz. Tori'yi düşün, Phoebe'yi de. Gianelli'yi de. Bu konuyu düşüneceğine söz ver."

Ben de söz veriyorum, çünkü ne de olsa başka bir şey gibi düşünebileceğim bir durum değil bu. Bana sarılıp sıkıca tutuyor ve ben de pek çok şey diliyorum. Bu şekilde kalabilmeyi. Dünyanın Hudalar, Programlanma, Levo'lar olmayan bir yerinde onunla yalnız kalabilmeyi. Ya da en azından ona evet diyebilmeyi ve istediğini yapabilmeyi.

Ama yapamam.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu konu üzerinde düşünüyorum da; o gece geç saatlerde. Ertesi gün tüm okul boyunca, dersten derse giderken, etrafımdaki- lerin farkında olmadan.

Aiden'in söyledikleri içinde aklıma en çok takılan beni KİE'ye bildiren her kimse beni şu anda özlüyor olabileceğiydi. Bir anne, baba, erkek ve kız kardeşler. Hatta o gri kedi yavrusu da. Ama Lucy'nin tersine bu hayali ailenin yüzü yok. Gerçek değiller; duyguları soyut ve uzak. Yine de aynı şekilde değer verdiğin birine ne olduğunu bilmemenin acısını tahmin edebiliyorum. Çok az tanıdığım Tori ve Phoebe'yle ilgili olarak bile hatta bu sonuncusunda olduğu gibi çok da sevmediğim biri olsa bile şöyle hissediyorum: belirsizlik, bilmeme. Ya da Phoebe'yle ilgili önceden bu şekilde hissediyordum; çünkü artık ona ne olduğunu biliyorum.

Belki de bir şey yapabileceğim yer orasıdır.

"Koşacağım," diyorum evden okula giden yolda arabanın içinde.

"Ama birlikte ödev yapacağız," diye karşı çıkıyor Amy ve Jazz'a bakıyor.

"Ne olmuş? Yap sen. Annemden önce evde olurum" diyorum ve sonra kabul ediyorlar. Evde yalnız olma kuralına karşı olsa bile. Bununla beraber Jazz nereye gittiğimi sorup kendi başıma arka yollara girmememi söylüyor. Ben de anayolda kalacağım diyerek ona gerçeğe yakın bir şey söylüyorum; öyle yapacağım: Phoebe'nin evine giden yola gelene kadar.

Bugün erken saatlerde İngilizce öğretmenimiz üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu kitaplarımızı geri verdi. Kitaplar Phoebe henüz buradayken alınmıştı ve sırada onunkini bulup benimkinin içine kaydırmıştım. Ön kapağın içinde tüm bilmem gerekenler yazılıydı: Phoebe Best, Eski Değirmen Çiftliği. Kütüphanedeki bir harita buranın evimizden sadece birkaç kilometre ötede olduğunu gösteriyor.

Dump dump. Yola vurduğum ayağım, bu her zamanki aşırı hızım olmasa da beni uyuşturuyor: Ne söyleyeceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım var. "Merhaba, kızınız programlandı!" demek haşin görünüyor. Dikkatli ol En son istediğim şey hastaneye hücum edip onu geri istemeleri; Hudalar'm sorunu benimle bağdaştırmaları uzun sürmez. Ayrıca bir de o tüyler ürpertici amcası YVayne var: Patikadaki o günden beri ona denk gelmedim. İrkiliyorum. Eğer kamyoneti ön tarafa park etmiş olursa her şey suya düşer.

Silinmiş işareti görmeden az kalsın dönüşü kaçıracağım. "Eski Değirmen Çiftliği" dar bir yolu gösteriyor, yoldan çok lastik izleriyle dolu ormana benzer bir patikayı. Artık yürümeye başlayarak o tarafa sapıyorum. Az sonra ağaçlar eğilip bükülerek yukarıda kavuşup yeşil bir tünel halini alıyor. Saklanacak hiçbir yer yok. Bağırsaklarımdan bir tedirginlik yükseliyor. Yoldan sapıp yan taraftaki sık koruluğun içine giriyorum.

Haritaya göre evlerine bir kilometre kadar var ama yoldan sapıp çalılık ve ağaçlıkların içine girdiğim için daha uzun gözüküyor. Dallar saçlarıma takılıyor ve özlemle yola bakıyorum.

Bir ayağım ileride, bir ayağım geride öylece kararsızlık içinde dururken evin bulunduğu yönden bir motor sesi geliyor. Hızla gelen bir araç: Bir ağacın yanına, gölgelerin içine eğiliyorum. Lastikler yolda dönerken beyaz bir kamyonet gelip geçiyor. Araç takırdarken bir an için sürücüyü görebiliyorum: YVayne Best.

Kalbim kulaklarımda dump dump diye atıyor. Az kalmıştı. Yolda olsaydım ve beni yolunun üzerinde ilerlerken görseydi ne yapardı? Deli olmalıyım. Çok dikkat et.

Bir viraj daha ve görünürde binalar. Evden çok yayılmış ahır ve ambar koleksiyonu gibi gözükseler de, bazıları yarı yarıya yıkılır gibi duruyor. Arsayı bir çit ve bir geçit çevreliyor. Ön taraf dış kaplamalar ve paslanmış araba parçaları, traktörler ve tanım- layamadığım diğer türde makinelerle kirlenmiş bir metal mezarlığı. Arabaların hiçbiri çalışıyormuşa benzemiyor: Belki de evde kimse yok. Dönmeyi düşünüyorum. Ama şu anda buradasın.

Bu yığının sağındaki bir bina diğerlerinden daha fazla çökmüş gibi. Önünde birkaç dağınık çalı ve menteşeli bir ağaç parçasına benzer bir kapı var.

Tereddüt ediyorum, sonra yolu geçip kapıyı açıyorum. Yol binaların arkasından sola doğru gidiyor; alan ötede sola doğru eğim kazanıyor. Kaim, şekilsiz beton parçalan çamurun içine yerleştirilmiş, bu makine parçaları arasından kapıya doğru giden bir yol oluşturuyorlar. Önce dinle. Arkadaki ağaçlarda hışırtılar var; insan ya da radyo sesi yok.

İlk beton basamağa adımımı atıyorum ve hop sonrakine. Az sonra birbirlerinden o kadar ayrılıyorlar ki neredeyse aralarında zıplıyorum; eve birkaç adım kaldığında solumdan küçük bir ses, bir hareket geliyor. Dönüyorum.

İki göz. Dişler, keskin dişler. Guruldamayla karışık alçak bir hırlama. Büyük bir köpek, belki Alman kurduyla başka bir şeyin karışımı ve hiç de mutlu

görünmüyor.

Titremeye başlıyorum. Yavaşça gerilemeli miyim, koşayım mı, ne yapayım? Geçitle aramdaki mesafeyi gözlüyorum. Bir şekilde koşarsam kovalayacağını düşünüyorum. Hızlıyım ama o kadar da değil: Geçit çok uzak. Eve daha yakınım. Alanım koru.

Hâlâ hırıldarken birkaç adım yaklaşıyor, sonra havlamaya başlıyor.

Koşmamak için harcadığım çabayla titriyorum ve midem kabarmaya başlıyor. Köpeğin üzerine kusmak, tabii. Ruh haline iyi gelir. Yutup yavaşça geriliyorum, eve doğru tek seferde tek bir adım. Belki evde biri vardır. Belki de kapı açıktır.

Gırtlağının derinliklerinden hırlama sesi geliyor, beni gözlüyor.

Koş.

Eve doğru fırlıyorum. Basamağa atlayıp kapı koluna asılıyorum. Ama dönmüyor: kilitli.

Belki de bu kadardır.

Üzerime atılıyor, o kadar büyük ki ayakları her iki omzumda ve beni basamaktan çekip sırtüstü pisliğin içine düşürüyor. Başım dank diye sertçe yere vuruyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Yere yapıştırılıyorum. Mücadele, kararsızlık: Korkudan donmuş bir şekilde düz, sivri dişlere bakakalıyorum; yüzümde sıcak, keskin nefesinin dalgaları, gözleri üzerimde. Hırlıyor.

"Dur!" Bir erkek sesi.

Dişler köpeğin ağzına geri giriyor ama köpek kıpırdamıyor, hâlâ tüm ağırlığıyla göğsümde, omuzlarımdaki ayakları arasından guruldayarak hırlıyor.

Ayak sesleri.

"Pekâlâ Canavar, ne yakaladın bakalım? KALK! Kalk da bir bakayım"

Köpek -Canavar, hah- geriye sıçnyor. Önce oturup sonra ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Öyle kal," diyor kaşlarını çatarak.

Gübrenin içine geri oturup yüzüne bakıyorum: Birbirine yakın gözler ve yağlı saçları o kadar VVayne'e benziyor ki kardeşi olabilir. Phoebe'nin babası mı?

"Sen de kimsin?"

"Kyla. Phoebe'nin bi... bi... bir arkadaşı," demeyi başarıyorum. Canavar'm kulakları onun ismini söylediğimde dikiliyor.

"O işe yaramaz arsız çocuğun dört bacaklı olmayan hiçbir arkadaşı yoktur."

"Okulda beraberdik."

"Eee? Artık orada olmadığını bilmen gerekir o zaman. Ne istiyorsun?"

"Annesini görmek."

"O da burada değil. Kaybol."

Bir ona bir de Canavar'a bakıyorum.

"Git! Kalk ve ben fikrimi değiştirmeden buradan git."

Güçlükle kalkıyorum ve Canavar daha yüksek hırlıyor. Onu tutmasını umarak geçide doğru depara kalkıyorum, varmak üzereyken arkamda hayvanın ayaklarının koşarken yere vuran sesini duyuyorum. Dönmeden son birkaç adımı koşup, geçidi açıp çat diye kapatıyorum. Canavar kapıya çarptığında kapı mandalı yerine oturuyor, mandal titriyor ama tutuyor. Phoebe'nin babası evin oradan gülüyor. "Geri gelme!" diye bağırıyor.

Hiç şans yok. Doğru şeyi yapmaya çalıştığında ne olduğunu görüyor musun? Artık yeter. Phoebe kitabımn kapağını bundan sonra kapatıyorum.

Levo'm 4.8'i gösteriyor: Ama nasıl? Hastanede olduğum zamanki gibi, korkup koşarken. Her ikisinde de seviyemin düşmesi beklenirdi; yoldan yürüyorum, bu sefer ağaçların arasından gitmeye ya da koşmaya dayanacak gibi değilim. Hepsi birden çok fazla geldi; duruyorum ve öğle yemeği midemden yükseliyor.

Harika. Her tarafımın çamur ya da daha kötüsüne bulanmış olması ve şu güçlü baş ağrısı yetmezmiş gibi.

Baş ağrısı. Kafamın arkasına elimle dokunup irkiliyorum. Parmaklarım kırmızıya bulanıyor: Yere sandığımdan daha sertçe vurmuş olmalıyım. Nefesi kötü kokan ve aynı zamanda büyük dişli öfkeli bir canavar tarafından dikkatim dağılmıştı tabii.

Yere, tam buraya çökmek istiyorum. Nerede olduğumu ya da başıma ne gelebileceğini umursamadan. Devam et.

Eve yürümekten başka çare yok. Yeniden yola koyuluyorum ki arkamdan birinin geldiğini duyup korku içinde dönüyorum. Belki de yeterince hızlı değilim: Acele etmem için Canavar'ı mı yolladı peşimden?

Ama bu bir kadın, bana doğru koşmaya çalışıyor. Elini kaldırıyor. "Bekle," diye bağırıyor ve birkaç saniye sonra nefes nefese beni yakalıyor. "Beni mi görmek istedin? Ben Phoebe'nin annesi- yim."

Ona bakıyorum: Zayıf, dağınık saçları bağlı, endişe ve korku dolu gözlerinin etrafı yıpranmış çizgilerle dolu. Phoebe'yle ve ailesiyle yapacak işim kalmadığına dair kesin kararımda bocalıyorum.

"Ona ne olduğuyla ilgili bir şey mi biliyorsun? Söyle bana lütfen. Lütfen."

Kolumu sıkıca kavrıyor.

Başımı sallayıp aynı zamanda hareketiyle irkiliyorum.

"Yaralandın mı? Bakayım" Ve bir mendil çıkarıp başımın arka tarafını kuruluyor. "Sadece küçük bir kesik, belki bir dikiş atmak gerekir. Canavar için üzgünüm. Phoebe gittiğinden beri gerçek bir canavara dönüştü. Onu severdi."

"O köpek Phoebe'nin miydi?"

"Ah evet."

"Canavar kuyruk sallayarak, böyle fazla büyümüş bir köpek yavrusu gibi Phoebe'nin peşinden koşardı. Bu da Bob'u çok sinirlendirirdi; ne de olsa o bir bekçi köpeği." Ve Bob dediğinde yüzünden bir korku geçiyor. O adamla evli olduğunu düşün, onun baban olduğunu düşün. Bob gelebilirmiş gibi endişeyle geldiğim yöne doğru yürümeye başlıyorum.

Eli kolumda beni izliyor. Sessiz bir rica. Ve zihnimde Aiden'i duyuyorum: Ne olduğunu bilmeme durumunu, endişesini düşün. Hayal et.

Nihayet, "Geçen hafta Phoebe'yi gördüm," diyorum. "Şans eseri."

"Nerede?"

"Londra'da hastanede."

"Ah Tanrım. Yaralı mı?"

"Hayır hayır! O iyi."

"Anlamıyorum. Neden hastanede?"

"Programlanmış."

Şok içinde duruyor. Ve peşimizdekileri unutup onunla duruyorum.

"Ah Phoebe," diye kendi kendine fısıldıyor. "Benim için kayboldun." Gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor.

"Üzgünüm," diyerek gitmek için dönüyorum.

"Mutlu mu, iyi mi?"

"Evet."

"Geldiğin ve bunları bana söylediğin için teşekkür ederim."

Yürüyüp uzaklaşmaya başlıyorum, o da diğer yöne, eve doğru dönüyor. Sözcükler havada hafifçe sürüklenip geliyor. "Belki burada olmaması daha iyidir."

Belki de öyle.

"Neler oldu sana böyle?" diyor Amy.

"Düştüm."

"Şu şeyleri burada çıkar da çamuru evin içine taşıma. Çok da iyi kokmuyorsun ayrıca."

"Teşekkürler."

Amy Jazz'ı mutfağa sepetleyip beni koridorda soyuyor, eşyalarımı çamaşır makinesine tıkıyor. Bu arada ben de duş yapıyorum. Başımın arkasındaki kesik artık kanamıyor ve saçım tarafından gizlenmiş vaziyette.

Annem eve geldiği zaman her üçümüz de mutfak masasında çay fincanlarıyla oturup ödev yapıyoruz.

"Çok çalışkan görünüyorsunuz," diyor. Bir şekilde gözlerinin gördüğünden fazlası olduğunu biliyor gibi görünürken bir kaşı havada.

O gece Sebastian mırlıyor ve ben uyumaya çalışıyorum. Başım hâlâ acıyor ama keskin bir acıdan çok şimdi hafif bir zonklama şeklinde.

Canavar'la karşılaşmama rağmen, Phoebe'nin annesine olanları anlattığıma memnunum: En azından biliyor. Ve hastaneye hücum edip ortalığı velveleye veremeyeceklerini de görüyorum: Babası Phoebe'nin gidişine ancak bu kadar kayıtsız olabilir ve annesi de cesaret edemez.

Belki Phoebe'nin orada olmaması daha iyidir: Kendi annesi söyledi bunu. Önümüzdeki aylarda Phoebe'nin devrolunacağı her aile geldiği yere göre daha iyidir. Herkese bu kadar kötü davranıyor olmasına şaşmamak gerek; o korkunç köpek gibi hayvanlar hariç herkese. Hastanede yüzü sevinç doluydu. Ona yaptıkları bir iyilik, değil mi?

Belki benim ailem de bu kadar kötüydü.

Gözlerimi sıkıca kaputsam da ses gitmiyor. İnanmadığım, duymak istemediğim şeyler söylüyor. Şimdi gece ve her şey çok sessizken kafamın içinde daha yüksek sesle çınlıyor.

"Anneciğin ve babacığın seni almaya gelmeyecekler Lucy. Seni istemiyorlar. Seni verdiler ve onları bir daha asla görmeyeceksin."

Soğuk. Örtüleri sıkıca etrafıma çekiyorum; çarşaflarda bir tuhaflık var; kaşındırıyor. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil, hava bile yanlış: Tuhaf kokuyor. Bugünden önce hiç görmemiş olduğum deniz yüzünden tuzlu.

Yastığı sımsıkı kulaklarıma tıkıyorum, ama o hâlâ orada.

"Seni verdiler ve onları bir daha asla görmeyeceksin..."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Hah, nasıl gidiyor?" Ben en çekici gülümsemesiyle gülümsüyor ve ben ona cevap verip her şeyi anlatmak istiyorum. Phoebe'nin annesiyle konuşarak gerçekten bir şey yaptığımı. Hatta beni dün gece tekrar tekrar uyandıran rüyayı da anlatmak istiyorum, bunların her birini anlatmayı düşünebileceğim yegâne kişi o ama rüyamla ilgili ne düşünecek? Eğer anne babam beni verdiyse ve geri istemedilerse, beni şimdi neden kayıp olarak bildirsinler ki?

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Sadece omuz silkip biyoloji dersi için sıraya girdiğimizde kartımı geçiriyorum. Bu kadar çok kulakla çevriliyken ne söyleyebilirim ki?

Arkada ortadaki sırada her zamanki yerlerimizi alıyoruz. Sınıfın ön tarafında ise bir sürpriz var: Bayan Fern yok.

Yerinde daha önce hiç görmediğim bir adam var. Masada eğreti bir şekilde oturmuş sınıfı gözlüyor, herkesi yerine otururken izliyor.

Az sonra kızların bazıları arasında fısıldaşmalar başlıyor ve nedenini anlamak zor değil: Adam çok yakışıklı. Ve olay sadece çekici kısımlarından ibaret de değil -yol yol dalgalı sarı saçlar, boyu, kıyafetlerinin üzerine oturuşu ve vücudunu kavrayışı- hepsini bir araya getirişi. Cezp ediyor.

Sınıfı sıra sıra, gelişigüzel bir biçimde tarıyor. Gözleri benimkilere ulaşıyor ve bir şey oluyor. Tanımlayamıyorum. Sanki aramızda bir şey geçiyor. Aptalca ya da duygusal bir şey değil, başka bir şey. Onunkilerde bir tanıma, benimkilerde bir cevap... ama bu ben değilim. Tamamen kızışmış gibi hissediyorum ve o gülümsemeden, mantıksız denecek kadar uzun bir süre gözünü dikip bana bakarken bir sıcaklık yanaklarıma hücum ediyor.

Nihayet başka tarafa baktığında belli bir yükseklikten aşağı düşer gibi oluyorum. Başım dönüyor, midem karışıyor.

"Günaydın herkese," diyor. "Bayan Fern bugün ve belki de bir süre daha burada olamayacak. Talihsiz bir kaza geçirdi. Ben Bay Hatten." Adını yazmak için tahtaya dönüyor.

Talihsiz ve kaza sözcükleri arasında bir duraklama mı vardı? Kaza değil. Yine mi Hudalar, Gianelli'de olduğu gibi; yo hayır bir kez daha olamaz. Dilimi ısırıp bunun yerine o acıya odaklanıyorum. Onu aldılar mı; ve eğer öyleyse

neden? Aklıma tek bir sebep bile gelmiyor. İyi bir öğretmendi ama diğer yandan radarların- daydı. Her ne hal ise, Gianelli'yi aldıklarında arkada gizlenecek hiçbir şey kalmamıştı, şimdi neden olsun ki?

Belki onun yerine birini getirmeleri için başka bir neden vardı. Belki de Hatten onlardan biridir.

Ön taraftan gelip sınıfın arasında dolaşırken, bir yandan oturma planını yapıp diğer yandan herkesten kendisini tanıtmasını isterken onu dikkatle inceliyorum; bir Huda gibi görünmüyor. Öncelikle onlar hep gri takımlıdır ya da operasyonlarda siyah giyerler. Ama dahası da var. Hudalar tehlikelere karşı her ne kadar gözü açık ve uyanık olsalar da yirmi yaşın altındakileri ve bu civardakileri tanımazlar: Biz dikkate alınmayız. Hatten farklı:

O burada, mevcut, ilgili ve odadaki her kişinin farkında. Dikkate değer biri.

"Ve sen?"

Ben gülümsüyor. "Ben, Ben Nix. Ama Bayan Fern iyi mi? Ona ne oldu?" diye soruyor.

Kafalar dönüveriyor; kulaklar dikiliyor. Soru sormak her zaman doğru bir şey değildir.

Ama Hatten gülümsüyor. "İyi olacak. Bir trafik kazasına karıştı ve hastanede."

"Sonraki?" diyor Hatten. Ve gözleri yine üzerimde. Odanın diğer köşesinden bile gözlerinin tuhaf rengi belli oluyor. Mavi ama donuk, mavinin gölgesi varmış gibi. İrisin kenarındaki koyu çizgi olmasa neredeyse beyaza karışacaklar.

"Benim adım... Kyla," diyorum. Neyim var benim? Başka bir şey söylemek üzereydim, varlık içinde göz kırpan bir isim ve daha ben onun ne olduğunu anlamadan yok oldu. Memnuniyetle bir kaşını kaldırıyor, sanki neredeyse dilimin sürçeceğini hissetmiş gibi. Kontrolü eline al Bu sefer ondan önce başka tarafa bakmayı başarıyorum. Titremelerini engellemek için ellerimi sımsıkı birbirine kenetliyorum.

Hatten oturma planını bitiriyor ve derse başlıyor. Hangi modülleri öğrendiğimize bakmak için öğrencilerden birinin defterini ödünç alıyor; biyolojik sınıflandırmadaki bir bölüme yeni geçmiştik.

Defteri kapatıyor.

"Bugün farklı bir şey yapacağız," diyor. "Beyinle ilgili bir pratik." Ben'le bana işaret ediyor. "Siz ikiniz, bana yardım edin. Beyin modellerini alıp sınıftakilere dağıtın: Her çifte bir tane." Ben fırlıyor ve ben de onu izliyorum; Hatten'in gösterdiği yandaki dolaptan küçük kutular çıkarıyoruz.

İçlerinden beynin üçboyutlu modelleri çıkıyor, her biri numaralı ve bir yapboz gibi iç içe geçen, birbirini tamamlayan parçalardan oluşuyorlar. Beyni parçalayıp yeniden bir araya getirirken her parçanın numarasıyla ismini bir kâğıda yazarken dakikalar geçiyor. Beyincik, beyin sapı, frontal korteks, sağ ve sol yarımküreler... Diyagram bana Dr. Lysander'in bilgisayarındaki beynimin enine kesitlerini hatırlatıyor. O bir çizim değildi; benim canlı beynimin bir taramasıydı.

"Dinleyin," diyor Hatten. "Son bir şey. Hepiniz, içinden bakabileceğiniz şekilde ellerinizi kavuşturup küçük bir daire oluşturun." Tahtaya bir X çiziyor. "Kollarınızı uzatın; iki gözünüz de açıkken ellerinizin içindeki daireden X'e bakın. Şimdi, ellerinizi hareket ettirmeden bir gözünüzü kapayın. Birini kapattığınızda X'in orada, dairenin içinde olması lazım."

Biz de yapıyoruz: Ellerimi uzatıp X'e bakıyorum. Eminim, sol gözümü kapatıp sağla bakınca elim X'i kapatıyor. Sağ gözümü kapatıp solla bakınca ölü nokta.

Hatten odayı tarıyor ve gözleri bana takılıyor. "Kyla? X'i hangi gözün gördü?"

"Sol," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor. "İlginç. Sende biyolojik bir anormallik olmalı."

Hiçbir şey demiyorum. Devam ediyor. "Baskın göz genellikle baskın elle aynıdır. Eğer X'i sol gözünle gördüysen solak olmalısın. Ama yazarken kalem sağ elinde. Geri kalanınızda durum nedir: Herkes baskın gözüyle baskın elinin aynı olduğunu bulabildi mi?" Aynı anda bir sürü ses çıkıyor. Rahatsız bir biçimde sandalyemde kaykılıyorum.

"Sürenin neredeyse bittiğini görüyorum," diyor Hatten. "Ama beyin modeliyle ilgili çalışmamızla bağlantılı olarak neden bu son deneyi yaptığımızı merak ediyor olabilirsiniz." Gözleri hâlâ üzerimde; sınıfta başka kimseye bakmıyor, sadece bana.

"Bu beynin incelenmesinde kilit bir buluştur: Anıların depolanmasının ve

erişilebilirliğinin düzenlenip geliştirilmesinde sağ elini kullanmasının ya da solak olmanın etkisi. Solaksanız, kurala göre hafızaya erişimde sağ yarımküre baskındır; eğer değilseniz sol baskındır. Yine de ender şekilde bazı bireylerde bu tutmaz: Genelde sanatsal yeteneği olanlar beyinlerini değişik şekilde kullanabilir gözüküyorlar/' Nihayet başka tarafa bakıp sınıfta göz gezdiriyor; sonra yine doğrudan bana dönüyor. "Bütün bunlar ameliyatlarda ve beynin tedavisinde çok önemlidir."

Ameliyat. Programlanma'da olduğu gibi.

Zil çalıyor. Ders bitiyor.

"Çıkarken notlarınızı bırakın!" diyor.

Herkes sayfaları karıştırıp kitapları bir yana koyuyor.

Solak. Sol elim kendiliğinden bir yumruk haline geliyor: Tuğlayla ezilen sol elimin parmakları. Ama o sadece bir rüyaydı:

Öyle miydi?

"Kyla?" Ben beni dürtüyor. "Gel." İçimden kendimi sarsıyorum ve kalkmayı başarıp kurşun gibi ayaklarla ön taraftaki masaya yürüyerek yaklaşıyorum, o kadar yavaşım ki Ben'den sonra sonuncuyum. Bayan Ali kapıda ayakta bekliyor.

Kâğıdımı Hatten'ın ellerindeki yığının en üstüne koyuyorum.

"Bunu... ilginç buldun mu?" deyip göz kırpıyor.

Sıçrıyorum, cevap vermeden kapıya ve Bayan Ali'ye doğru fırlıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bir sonraki dersinden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum Kyla. Gel."

Beni yandaki boş sınıfa çekiyor.

"Seninle ilgili bazı endişeler var tatlım."

En nazik gülümsemesini takınıyor. En tehlikeli olduğu zaman bu.

"Ve benim de az önce tanık olduğum şeye bakılırsa haklılar."

Demin neye tanık oldu? Dersin son dakikalarım çılgına dönmüş bir şekilde beynimde tarıyorum: Hatten benim biyolojik bir anormalliğim olduğunu söylediğinde orada mıydı? Hayır. Orada olmadığına eminim. Sonunda geldi. Ve Hatten'm göz kırptığını görmüş olamaz; sırtı ona dönüktü.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kaşlarını çatıyor. "O yeni tatlı öğretmen sana dersin ilginç olup olmadığını sordu ve sen ona cevap bile vermedin."

Yeni tatlı öğretmen: hah. Onda bundan daha fazlası var ve hepsinin de tatlı olmadığını tahmin ediyorum. Ama bu konu hakkında Bayan Ali'nin tek bir şey bile bilmediği belli oluyor.

"Ve öğretmenlerinden bazıları da uzak, dikkatsiz ve öğrenmeye kapalı olduğunu söylüyor."

"Özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Çalışma sadece; yap. Bu bir uyarı Kyla. Bunu daha önce konuşmuştuk. Yirmi bir yaşma kadar cezalı olduğunu unutma. Sözleşmen ailene ve topluma entegre olmak ve okulda da başarılı olmak için elinden geleni yapman gerektiğini söylüyor. Şu anda on altı yaşını geçtin; eğer başarısız olursan diğer tedavi yöntemleri denenmeye açık." İçtenlikle gülümsüyor. "Şimdi bir sonraki dersine koş tatlım. İyi günler."

Koridorda kapıdan kayboluyor. Ben: Ben'e ihtiyacım var İçimde her şey altüst olmuş durumda: Hatten'la ilgili kafa karışıklığı, kim olduğuna, söylediklerine dair, Bayan Ali'nin tehditle rinin şoku ve korkusu. Seviyem düşmek üzere.

Koridora çıktığımda Hatten tam da biyoloji laboratuvarından çıkmış oluyor. Bayan Ali'nin geri çekilip gözlerine bakmasına karşılık surat asıyor. "Ne kaltak ama," diye fısıldayıp yeniden göz kırpıyor ve arsızca sırıtıyor. Daha genç görünüyor şimdi, böyle daha doğal -az önceki öğretmen suratı bir maskeymiş gibi- ve gülümseyerek karşılık verme isteğimi bastıramıvorum. Yaklaşıp bir parmağını dudaklarına götürüyor. "Şışş, bizim küçük sırrımız olsun bu." Sonra diğer yöne gidiyor.

Eh. Bayan Ali'nin söylediği her sözcüğü duyduğuna yemin edebilirim. Nasıl? Ve bizim küçük sırrımız da nedir?

Zaman gösterecek.

Ben dışarıda, ön tarafta bekliyor. "Bayan Ali'nin seni konuşmak için çağırdığını gördüm. Her şey yolunda mı?"

"Daha iyi olabilirdi," diyorum. Yine de Levo'mu kontrol edip 5.1'e

yükseldiğini görerek şaşırıyorum: Düşüşünü Hatten'm komik yüz ifadeleri mi engelledi? Ya da bundan fazlası da olabilir: Onun yakında durması mı engelledi? Kalbim hâlâ hızlı hızlı atıyor.

"Yarın gruptan önce koşuya gelebilir misin?" diyor Ben, yüzü endişeli.

"Elbette. Sonra konuşuruz." Bir sonraki ders için ilk zil çalıyor ve zıt yönlere doğru aceleyle ilerliyoruz.

Dikkatli ve öğrenmeye açık olma zamanı. Ya da en azından öyle bir tavn daha iyi takınma zamanı.

KIRKINCI BÖLÜM

Ön kapının yanındaki perdeyi kenara çekip yolu tarıyorum: İz yok. Acele et Ben.

"Kyla?" Babam ön odadan çağırıyor. Kapıya gidiyorum. "Beklerken gel de biraz konuşalım."

Tereddüt ediyorum, ayaklarıma bakıyorum. Spor ayakkabılarım ayağımda.

"O konuda endişelenme, annen bilemez " diyor.

Annem dışarıda olabilir ama halıya ayakkabıyla basılıp ba- sılmadığmın kaydını tutan bir radan olduğuna eminim. Ayakkabıları dikkatle paspasa silip tereddütlü bir biçimde kapıda duruyorum.

"Otur," diyor gülümseyerek.

Bir sandalyenin kıyısına tünüyorum.

"Seninki pek dakik değil galiba?"

"Değil," diye kabul ediyorum.

"Yani seninki."

"Ne?"

"Seninki. Bilirsin işte: Erkek arkadaşın."

Kızarıyorum. "Hayır."

"Ya da belki öyle olmasını istiyorsun"

"Hayır! Bilmiyorum. Sadece arkadaşız."

Bir kaşını kaldırıyor ve benim karmaşık duygularımı benden daha iyi anlayabiliyor, görebiliyormuş duygusuna kapılıyorum.

"Dikkatli ol Kyla. Amy'ye Jazz'ı görebilmesi için izin vermiş olmamız senin bir erkek arkadaşın olmasına hazır olduğun anlamına gelmez: Hastaneden çıkalı çok olmadı. Ve yirmi bir yaşında salıverilene dek anneni ve beni bu konu da dahil her konuda dinlemen gerekiyor."

"Evet."

"Yalnız başına Ben'le koşmaya gitmenin hoşuma gittiğinden pek emin

değilim."

Bir şey söylemiyorum. Bir itirazımla onu daha da haklı konuma oturtabilirim. Ama Ben'i görmeye ihtiyacım var; onunla konuşmaya o kadar çok ihtiyacım var ki. Bu hafta bütün olanlardan sonra onun elini tutmak istiyorum. Ah.

"Ama annen sorun olmadığını düşünüyor, ben de dediğini kabul ediyorum. Şimdilik. Ama bu durumu, dediğin gibi sadece arkadaşlık düzeyinde tutacaksın. Nedenini anlıyor musun?"

"Ah, pek değil."

"Programlandıktan bu kadar kısa süre sonra bu tip duygularla başa çıkamayacağına dair endişeler var. Sonunda seviyeni kontrol edemeyeceğin derecede karışabilir."

Bu hastanede duyduğum uyarıların yankısı gibi. Ama nasıl olur? Ben seviyemi yüksek tutmama yardımcı oluyor, düşürmüyor. Ta ki...

"Kontrol altında kalmamı istiyorsun," diyorum sözcüklerin onları denetleme şansı bulamadan çıkmış olmasına şaşırarak.

Gözlerinden eğlenen bir bakış geçiyor.

Kapı çalmıyor: Ben. Ayağa fırlıyorum ama babam bir elini kaldırıyor. "Bir dakika burada kal," diyor. Kapıya gidip açıyor ve

ben bekliyorum: Babamın kendisini Ben'e tanıtmasını, koşu ve okul hakkındaki gevezeliğini dinliyorum. Ben her zamanki gibi açık, terbiyeli. Hoş. Büyüklerin sevdiği türden bir çocuk.

Babam ön odanın kapısından başını çıkarıyor. "Haydi bakalım git," diyor. "Ama konuştuklarımızı unutma."

"Olanlar için üzgünüm," diyorum kapı arkamızdan güven verecek bir biçimde kapandıktan sonra.

"Hangi olanlar?"

"Babam."

"Nesi varmış babanın? İyi görünüyor."

"Boş ver."

Yolda hızla yarışıyoruz ve az sonra soğuk havada, gecede, yoldaki ayaklarımızın alışıldık ritminde kayboluyorum. Ben'in uzun bacaklarının rap rapları benimkinden farklı bir tempoda ama hızda uyuşuyoruz. Yan yana.

Yolun kaldırımlı olan kısmına vardığımızda yavaşlıyoruz.

"Konuşalım mı?" diyorum.

Elimi tutup, beni ağaçların altındaki gölgelere götürüyor. Gece berrak, dolunay olmak üzere olan ay yolu görmeye yetecek kadar ışık veriyor. Geçide doğru yürürken babamın söylediğini düşünüyorum, hastanedekilerin dediklerini. Oğlanlardan uzak dur: Seviyeni altüst ederler. Ama şimdi benimki tüm hafta okluğundan yüksek seviyede. Ne biliyorlar ki?

Önce yaptığı gibi Ben beni kaldırıp çitin üstüne oturtuyor. Önümde durup ellerini belime doluyor.

Saçlarımı yüzümden bir yana doğru çekip eğiliyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye kulağıma fısıldıyor ve nefesi ensemdeki tüyleri ürpertiyor.

Bir şey söylemiyorum, zihnim aniden boşalıyor. Kanım koşudan dolayı hâlâ damarlarımda hızla pompalanıyor. Koşudan değil başka bir şeyden.

"'Kendime bir söz verdim," diyor Ben.

"Neymiş?"

"Eğer bir daha buraya gelirsek, bunu yapacaktım." Bir elini çenemin altına kaydırıp hafifçe dokunuyor ve her şey karışıp panik içinde içimde girdap gibi dönüyor, ama koşmayı isteyeceğin türden bir şey değil. Altımda soğuk çit, belimde ılık kol, eli çenemde - her duyum aşırı uyarılmış durumda. Ben öne doğru eğilip dudaklarını hafifçe benimkilere değdiriyor. Tatlı ve nazik: Ben. Çekilip gülümsüyor. Ve tüm yapmak istediğim onu yakma çekip tekrar tekrar öpmek. Sakin ol. Ya babam haklıysa ve bu durum seviye dengemi bozarsa?

"Şimdi. Ne hakkında konuşmak istedin?" diyor.

"Hımmm?" diyorum gözlerinin içine bakarak. Ve uzanıp parmağımla dudaklarını seviyorum. Benimkiler karıncalanıyor.

Sırıtıp, ellerimi kendisininkilerin arasına alarak parmaklarımızı birbirine kenetliyor. "Bir şey hakkında konuşmak istediğini söyledin. Ama eğer..." Ve yine beni öpmek için eğiliyor. Bir kez, iki kez...

içimde her şey dönüp girdaba dönüşüyor ama sonra bir şekilde hatırlayıp onu

biraz itiyorum.

"Konuşalım mı?"

"Eğer gerekiyorsa tabii," diyor, sesi boğuk, biraz çatlak ve bu sefer gülme sırası bende.

Ve ona Phoebe'nin annesini görmeye gittiğimi ve ona Phoebe'nin programlandığını söylediğimi anlatıyorum.

Ben'in gözleri ay ışığında parlıyor. Bana sarılıyor.

"Bazı şeyleri düşündükten sonra göreceğini biliyordum. Aiden'e ve KİE'ye yardım etmemiz gerektiğini."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Yanılıyorsun. Phoebe'nin ailesine ona ne olduğunu söylemek istedim ki bilsinler, ama hakkımdaki- leri herkesle paylaşmak istemiyorum."

"Lucy ne olacak? Ya onun anne babası?"

"Enine boyuna düşün Ben," diyorum. "Phoebe kaç yaşındaydı?"

"On beş."

"Yani sınırı aşınca programlandı. Ama ya bana ne olur?"

Ve Bayan Ali'nin söylediklerini ona anlatıyorum: Beni neyle tehdit ettiğini. On altıyı geçenler için başka tedavi yöntemleri Birazcık sınırı aşarsam Tori gibi gideceğim.

Ben sararıyor. "Sana hiçbir şey olmasını istemiyorum."

Ama bu bana başka bir şeyi hatırlatıyor. "Tori'yi de beni öptüğün gibi öper miydin?" Sözcükler ağzımdan düşünmeden çıkıyor ve onları geri alabilmeyi diliyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Önemi var mı?"

Pişman olacağım başka bir şey söylemeden önce gülüyor.

"HAYIR. Tori'yi hiç öpmedim. O sadece arkadaşımdı."

"Ama ben düşünmüştüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsün. Tori'nin ailesiyle ilgili sıkıntıları oluyordu. Konuşacak birine ihtiyacı vardı, ben de iyi bir dinleyici- yimdir."

Fark ettim. Ama aynı zamanda Tori'nin Ben'i sadece arkadaş olarak görmediğini de fark ettim. Ama bu sefer bunu kendime saklamayı başarıyorum.

Gülümsüyor. "Kyla inan bana, öpmek istediğim sadece şensin. Ve sana hiçbir zaman hiçbir şey olmasını istemiyorum." Başını sallayıp şakaklarını ovuyor. "Beynimin nasıl işlediğini anlamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öğretmenler ve hastanedeki hemşireler benimle konuştuğunda söyledikleri her şey doğru ve mantıklı görünüyor; onlan dinlemem gerektiğini düşünüyorum. Ama önceki gün Aiden bizimle konuşunca onların hatalı ve Aiden'in haklı olduğunu gördüm, hükümet yaptıklarının hesabını vermeli. Şimdi sen apaçık tehlikelerden bahsediyorsun ama bunlara kafa yormamıştım. Bazen doğru dürüst düşünemiyormuşum gibi geliyor. Beynimin gerçekten işlediği tek zaman şimdiki gibi koştuğum zaman."

Programlanma bu işte.

Aiden'in söylediğini yeniden düşünüyorum ve nasıl söylediğini. Onun kendi işleri başka. Onun planlarına bakarsak başımıza gelebileceklerle ilgili endişelenmiyor değil mi? Ve Ben'i kendi düşünce çizgisine çekmek için tam olarak ne söyleyeceğini de biliyor: Onun ne kadar kolay etkilendiğini biliyor. Benim de öyle olmam gerekirdi. Kyla farklı.

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Programlanma bu. Aynı fikirde olmanı sağlıyor, doğru olanı, bekleneni yapmanı."

"Bu her şeyi daha yanlış bir hale getiriyor. Bu konuda bir şey yapmamızı daha haklı hale getiriyor." Yüzü endişeli; kendisiyle ilgili düşünüyor ve düşündüğü de bu.

Hayır. Bir mezar kadar sessiz ol.

"Ben, dinle. Aiden'den kurtulmalıyız; okulda ve evde yapmamız gerekenleri yapmalıyız. Levo'larımız çıkana dek bekle. Ondan önce bir şey yapıp dikkati üzerimize çekmek çok tehlikeli. Yirmi bir yaşma gelince her şeyi yeniden ele alırız ve ne yapabileceğimize bakarız."

Ben dinlerken bir kez daha onun ne kadar çabuk etkilendiğini görüyorum.

Bir şeyi yeterince ciddi ifade et, o fikri paylaşacak. Onun gibi biri için ne kadar tehlikeli bir dünya: Ben'i korumak için baskın bir dürtü her yanımı sarıyor, beni sarsıyor. Ben gibi biri... benim de olmam gerektiği gibi biri. Ama bir şekilde öyle değilim; aynı şekilde değil. Programlanmış biriyim ama diğerleri gibi değilim. Kylafarklt.

"Haklısın Kyla," diyor. Bir kez daha kollarını etrafıma sıkıca sarıyor. Yanağımı öpüyor. Daha da ilerleyebilirdi ve ben de bunu çok istedim. Ama belki de beni öpmesi benim ona telkin ettiğim başka bir şeydir.

"Gel. Gruba gidelim" diyorum.

Yoldan geri dönerken Hatten'm bende biyolojik bir anormallik olduğunu, hangi elini kullandığın ve beyin ameliyatlarıyla ilgili söyledikleri hakkında ne düşündüğünü soruyorum ama Ben başından savıyor, onun hakkında konuşmak istemiyormuşa benziyor.

Geri kalan yolu koşuyoruz ve koşarken zihnim durmuyor. Daha önce Ben'le olmak kendimi güvende hissettirirdi ama yanıldığımı görüyorum. Benim onu güvende tutmam gerek. Her ikimize de göz kulak olmalıyım.

Neden Ben'in düşünemediği şekilde kendimi düşünebiliyorum? Hiç anlamıyorum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Annemin suratı asık, konsantre olmuş, direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki eklemleri bembeyaz olmuş. Ama değişen bir şey yok; trafik çok yavaş ilerliyor. Hafifçe yukarı doğru çıkıyoruz ve tepeye vardığımızda hastaneye giden sonsuz kuyruğu görebiliyoruz. Dün, bugün farklı bir girişi kullanacağımız bildirilmişti. Her zamanki giriş geçen haftaki bombalamada zarar mı gördü? Az sonra kuyruğa varıp duruyoruz.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Sıçrıyor. Yarım yamalak gülümsüyor. "Bunu benim sana sormam gerekmez mi?"

"Önce ben sordum."

"Pekâlâ. Geçen haftadan sonra hastaneye geri dönerken kendimi gergin hissediyorum. Sen değil misin?"

Tuhaf bir biçimde hayır, en azından ima ettiği anlamda değil. Hudalar şüphesiz şimdi her şeyi engellemişlerdir, öyle ki teröristler buraya yaklaşmaya cesaret edemezler. Ama annem karşı şeride atlayıp olabildiğince hızlı kaçmak istiyormuş gibi gözüküyor.

"Geçen haftadan sonra bir şey olmasına izin vermeyeceklerini düşünüyorum, yani her zamankinden daha güvenlidir orası."

Annem başını bir yana eğiyor. "Muhtemelen haklısın. Yine de oraya gitmek istemiyorum."

Ben de ama farklı sebeplerden. Bugün poker suratım Dr. Lysander için hazır mı emin değilim. Aynı fikri paylaşmaya ve mükemmel küçük Programlanmış olmaya karar vermek bir şey, bunu yapmak başka bir şey.

"Biliyorum. Gel kaçıp bunun yerine öğle yemeğine gidelim," diyorum.

Annem gülüyor. "Komik kız. Yapabilsek ne iyi olurdu."

"Eh, sen yapabilirsin: Beni atıp bugün kendine izin ver. Her cumartesi günü beni hastaneye götürüp günü orada geçirmekten sıkılmış olmalısın."

"Çok doğru. Ama her istediğim yere gidemem. Şu köşedeki direkleri görüyor musun? Solundaki gibi." Pencereden dışarı bakıyorum. Bir trafik lambası, yamnda da bir direk var. Tepesinde de küçük siyah bir kutu, bir çeşit aygıt. Bir

kamera.

"Londra'daki her arabanın kimliğini ve konumunu tarıyorlar. Eğer beklenenin tersine ortalarda dolaşmaya başlarsam kim bilir neler olur? Belki de bunun bedelini öderim."

"Babanın kimliği yüzünden mi?"

"Annemin de. O da önemli biriydi."

"Yani büyükler bile istedikleri yere gidemiyor."

"Evet. Bugünlerde değil."

"Daha önce gidebiliyorlar mıydı?"

"İşler değişti Kyla. Ben senin yaşındayken her şey farklıydı."

"Her şeyin başladığı zaman, yirmilerde mi?"

İrkiliyor. "O kadar yaşlı mı görünüyorum? 2031'de altı yaşındaydım."

"Ama yirmileri biliyorsun o zaman. Bütün o ayaklanmaların, çetelerin olduğu ve herkesin korkup evlerine çekilerek dışan hiç çıkmadıkları zamanları."

Tekrar gülüyor. "Bu olayların bir versiyonu. Bu aynı zamanda cep telefonlarının 21 altındakilere yasaklandığı döneme de denk geliyor. Onları gösteri düzenlemek için kullanıyorlardı, anladın mı? Ama o kadar da kötü değildi. Başlangıçta en azından. Ama bugünden farklıydı: Gece nereye gittiğine falan dikkat etmen gerekirdi."

Gözleriyle yan tarafı, köşedeki Hudalar'ı izliyor. Siyahlar giymişler ve ellerinde makineli tüfekler var.

"Şimdi onlara dikkat etmen gerekiyor."

Hafifçe başını sallıyor ve şaşırıyorum.

"Başlangıçta o kadar kötü olmadığını söyledin. Sonra ne oldu?"

"Okulda tarih dersi görmüyor musunuz? Çöküşten sonra, biliyorsun işte Avrupa'daki kredi krizi ve ekonomik çöküş, Birleşik Krallık ABden çekilip sınırları kapatınca her şeyin çılgına döndüğü bir dönem oldu.

"Ayaklanmaların filmlerini gördüm."

"En kötü kısmını gösteriyorlar. En başlarda öğrenci gösterilerinin büyük kısmı barış yanlısıydı. Ama gerilim ve öfke yükseldi."

Tarih derslerinde hep kontrolden çıkmış kalabalıklar, evleri yok edip insanları öldüren vahşi bakışlı ergen çocuklar var. Annemin bana bunları anlatması karşısında afallayarak hiçbir şey söylemiyorum. Belki nereye gittiğimizi ve geçen hafta orada ne olduğunu unutup dikkatini dağıtmak için anlatıyor.

"Annem ve babam bu konuda gece geç saatlere kadar tartışırlardı. Ben de merdivenlerde sürünüp dinlerdim."

"Baban başkan olmuş. Yani tartışmayı o kazandı."

"En başta değil. İlk dönemde o da adaylardan biriydi; önlerinde bir seçim vardı. Annem sivil hürriyetler yanlısı bir avukattı."

O nedir?

Başını sallıyor. "Bu soruyu sormaya ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum da. Sence ne anlama geliyor?"

"Hürriyet özgürlük gibi bir anlama geliyor değil mi?"

Başını sallıyor. "Konuşma hürriyeti, eylem hürriyeti, toplantı hürriyeti. Annemin işlerin nasıl yapılması gerektiği hakkında babamdan çok farklı fikirleri vardı. En sonunda yeni bir siyasi parti; Özgür Birleşik Krallık Partisi için kampanya başlattı."

"Yani zıt noktalardaydılar."

"Evet."

"Ama baban kazandı."

"Tam değil. Net bir sonuç alınmadı. Babamın partisi daha güçlü konumda olmasına rağmen iki parti bir koalisyon oluşturmak zorunda kaldı. Kahvaltı sofralarımız çok ilginç olurdu inan bana. Yani sonuç olarak Kyla, ikisi de kazanamadı. Anlaşmaya vardılar. Ve bu da bize seni getirdi."

"Anlamıyorum."

Yavaşça radyonun sesini açıp bana bakıyor. Alçak sesle konuşuyor. "Bu konuda konuşmaya devam edeceksek sır tutmalısın. Bir kez bana bunu yapamayacağını söylemiştin, ama sanırım tutabilirsin. Devam etmemi istiyor musun?"

İyi küçük Programlanmış hayır deyip tehlikeli bilgiden uzak dururdu. Ama

kontrol şu anda onun elinde değil "Söyle."

"Eh, bir tarafta babam ve yeni başlayan Hukuk ve Düzen Hareketi vardı, bu da Hudalar'a yol açtı. Şiddete ve sivil itaatsizliğe sıfır tolerans, kanuna karşı gelenlere sert cezalar. Diğer tarafta gençlerin, gösterici öğrencilerin, çetelerin rehabilite edilmeleri gerektiğini savunan görüş vardı. Yaptıklarının onların suçu olmadığı ileri sürülüyordu. Bu geldikleri yere, nasıl yetiştirildiklerine bağlıydı, kötülüğe maruz kalmış olabilirlerdi. İnsan olarak anlayışı ve saygıyı hak ediyorlardı, yani yardımı, cezayı değil."

"Bunlar bana nasıl ulaşıyor?"

"Şu buluşlar. Bilimden pek anlamam. Beyindeki anılarla ilgili. Otizm ve buna benzer hastalıklarla ilgili insanlara yardım etmeye çalışıyorlardı. Biraz da kazayla, bir uygulamanın kişinin anılarını sildiği sonucuna ulaştılar."

"Programlama."

"Aynen öyle. Bu da Koalisyon hükümeti için mükemmel çözümdü. Suçluları sertçe cezalandırmak yerine onlara temiz bir program verilebilirdi. O çok bilinen Programlama terimi de buradan geliyor; ve yeniden başlayabilirlerdi. İkinci bir şans."

Söylediğini düşünüyorum. "Böylece her iki taraf da istediklerini söyleyebiliyordu. Anlaşma dedikleri bu mu?"

Annem gülüyor ama bu komik olan bir şeye gülmek gibi değil ve yüzü de eğleniyormuşa benzemiyor.

Daha çok hiçbiri istediğini alamamış ve her biri diğerini olanlardan dolayı suçlamış. Yapmış oldukları bu ve bugünkü Merkezi Koalisyon çatısı altında da hâlâ bunu yapıyorlar. Ayrıca Levo'lar da buradan geliyor.

Hayatımı kontrol altında tutan bileğimdeki çembere bakıyorum; şu anda 5.2. Çevirmeye çalışıyorum ve şakaklarıma bir acı saplanıyor. Bunu yapacağını bilmekle beraber arada sırada hapishanemdeki zincirlere asılmaktan kendimi alamıyorum. "Onların anlaşması nasıl benim Levo takmama neden olur?"

"Şöyle; Özgür Birleşik Krallık zavallı Programlanmışları mutlu etmemiz gerektiğini, Hudalar da şeytani yollara yeniden sapmalarının engellenmesi gerektiğini söylediler. Yanıt? Bir Levo. Mutlu kalmak zorundasın, yanlış hiçbir şey yapamazsın. Her iki taraf da ne istediğini söyleyebildiği için memnun oldu."

"Hah. Elbette onlardan kimse Levo takmak zorunda kalmadı."

Annem yeniden gülüyor. "Aynen öyle."

"Taraf tuttun mu? Annenle baban arasında?"

"Çoğunlukla evdeki huzuru sağlamaya çalıştım, kararsızdım, ta ki..."

"Ta ki?"

Uzun bir süre boyunca cevap vermiyor, ben de artık vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra gözleri ışıldayarak bana dönüyor. "Diyebilirim ki öldüklerinde kararımı verdim."

Neredeyse arama noktasına gelmiş bulunuyoruz. İkimiz de başka bir şey söylemiyoruz. Ailesi teröristlerin bombası araçlarına isabet ettiği zaman öldü. Bundan önce ne düşünüyor olursa olsun bundan sonra ne tip bir karar aldığına dair hiç şüphem yok: Hudalar'ın tarafını seçmiştir. Anne babasını teröristler öldürdükten sonra böyle yapmış olmalı. Nasıl yapmaz ki?

Yine de arabamız aranırken annemin yüzünü izliyorum. Sözlerinin ötesine geçen bir şeyler olup bitiyor içinde Önceki seferlerde olduğu gibi Hudalar onu görünce kim olduğunu anlıyor; diğer kişilerle ilişkilerinde görmediğim bir hürmet var ona davranışlarında. Annem bunu kabul ediyor. Ama sevmiyor.

Neleri söylemediğini merak ediyorum.

Dr. Lysander ekranına yazı yazıyor, sonra başını kaldırıp bakıyor.

"Görüyorum ki geçen haftaki saldırı sırasında onuncu kata gitmişsin. Sonra seviyen çok düşmüş ve sakinleştirilmen gerekmiş. Bana bunu anlat biraz."

Hemen konuya giriyor.

"Dediğiniz gibi hemşirelerin görev yerine gitmeye çalıştım. Işıklar gitti. Hemşire..."

Ve duruyorum. Bunu düşünmek istemiyorum.

"Hemşireyi biliyorum," diyor Dr. Lysander. "Bu olayla başa çıkmak senin için zor, şoke edici olmalı. Ama o anda bilincini yitirmedin."

"Hayır. Merdivenlere, onuncu kata gittim. Bunu neden yaptığımdan emin değilim."

"Orası senin en iyi bildiğin yer, oraya gitmiş olman çok mantıklı. Ama bütün

bunları geçtikten sonra herkesin güvende olduğu bir anda seviyenin düşme nedenini ne olarak görüyorsun?"

Phoebe yüzünden. Ama bunu söyleyemem.

Omuz silkiyorum. "Belki de koşmayı bırakınca tüm olanlar üzerime geldi."

Başını bir yana eğip, durumu değerlendiriyor. "Belki." İkna olmuşa benzemiyor, sanki bu olayın arkasında başka bir şey olduğunu biliyor gibi.

"Siz iyi miydiniz?" diye soruyorum. "Sizin için endişelendim." Ve bunları içten bir şekilde söylüyorum. Teröristlerin hedefi olduğuna hiç şüphe yok.

Gözleri biraz açılıp yüzü yumuşuyor. "Teşekkür ederim Kyla; bunu takdir ediyorum. İyiydim. Başka bazı kişilerle birlikte bizi güvenli bir yere götürdüler, bize göz kulak olmak için."

"Neden o hemşireyi de götürmediler? Onu tanıyor muydunuz;?"

"Tanıyordum. Adı Angela'ydı." Üzgün görünüyor. "Ama bazen bazı seçimler yapılmak zorundadır."

"Ama..."

"Yeter Kyla. Sana soracağım bir şey var. Bir şey buldun mu?"

"Ne?"

"Bilmek istediğini öğrendin mi?"

Midem karışıyor. Biliyor, bir şekilde biliyor. Bilgisayarına baktığımı. Korkudan midem bulanırken sessiz kalıyorum. Hudalar'ın bu bilgiyle neler yapacağını bir düşün.

"Evet Kyla. Korkarım ki yaptığını gördüm. Küçük bir kamera var, anlıyor musun? Ofisimde, ben denetliyorum. Ayrıca bilgisayar hangi dosyaların açılıp kapandığını kaydediyor. Yani

ne yaptığını gördüm/' Sakin bir biçimde sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Ama şimdi kamerayı kapattım ve o kısmı da sildim. Başka kimse bilmiyor. Haydi sandalyeni çek de birlikte bakalım."

Ağzım açık kalıyor.

"Şimdi, Kyla," diyor.

Sandalyemi masanın öbür tarafına, onunkinin yanına çekiyorum. Ve o da

baktığım dosyalara birer birer girip açıklıyor: kabul süreçleri, beyin taramalarım, ameliyat. Sonra aklımdan silemediğim Tavsiyeler bölümü.

"Şu kısım, şuradaki: 'Kurul son verilmesini öneriyor, Dr. Lysander reddediyor/ Ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Hastane Kurulu genel olarak senin kâbuslann ve kontrolün konusunda endişeliydi. Seni hastane çevresinden çıkarmanın kendine ve çevrendekilere bir risk oluşturduğunu düşünüyorlardı."

"Reddetmişsiniz. Onlarla aynı fikirde değilmişsiniz."

"Evet dediğim buydu. Ama haklıydılar. En azmdan kendin için risk oluşturuyordun.

"Anlamıyorum. Neden beni çıkardınız?"

Yarı omuz silkiyor. "Bu şansı hak ettiğine ikna ettim kendimi; elbette nasıl mücadele edeceğini de merak ediyordum. Ama çoğunlukla seni incelemek ve ne olacağını görmek istedim."

"Kafesteki bir fare gibi."

Yarı yarıya gülümsüyor. "Daha çok kafesten salman bir fare gibi."

"Ama neden beni incelemek istediniz?"

"Sende farklı bir şey var Kyla. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Uygulamada yolunda gitmeyen bir şey mi oldu? Hayır; her test ve tarama bunun başarılı olduğunu söylüyor. Ama yine de bir şey var. Burada sadece sen ve ben varız, başka kimse yok. Bana söyleyebilir misin?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı? Merakını gidereyim; sonra belki sen de benimkini giderirsin."

Kıvranıyorum. Sorabileceğim o kadar çok soru var ki. Ama hiçbirini soramam. Sor

Ama bu tehlikeli. Mükemmel Programlanmış kız olmam gerekiyor; Ben'e söyledim, kendimle ilgili bu davranış biçimini benimsemeye karar verdim. Sor

"Kimler programlanır? Yani hüküm giymiş suçluların programlandığını biliyorum. Ama başka kimler?"

"Başkalarının da programlandığını sana düşündüren ne? Bu yasadışı olur."

Ona bakıp cevap vermiyorum.

Birkaç kez başını sallıyor, sonra eğlenceli bir bakış geçiyor yüzünden. "Akıllısın. Ve bu da ilginç bir soru seçimi. Şaşırtıcı hatta. Neden bunu sordun?"

"Sadece tanıdığım ve programlanmış bazı insanların herhangi yanlış bir şey yaptığını düşünemiyorum."

"Bazen hayat çok acı verici olur Kyla. Zaman zaman insanların bunlarla başa çıkmak için yardıma ihtiyaçları olur ve biz de bu yardımı sağlarız."

"Anlamadım."

Tereddüt ediyor. "Bir örnek vereyim o zaman: kız kardeşin. İsmi neydi? Burada seni beklediği gün onu tanımıştım."

"Amy mi? Neden tanıdınız ki onu?"

"Bu konuda seninle konuşmak düzinelerce yasayı çiğnemek anlamına geliyor Kyla." Ekranına yazılar yazıyor. Ekranı Amy'nin yüzü kaplıyor: Amy 9612. Kabul ekranına geçiyor. Orada da bir fotoğraf var ama benimkinden çok farklı. Amy daha küçük ama gülümsemesi sayesinde yanılmak imkânsız: Programlanma öncesi neşe dolu. Dr. Lysander ilerlemek için bir şifre giriyor: Demek bu yüzden neden programlandığımı bulamadım. Şifreye ihtiyacım varmış.

"Bak, burada: "Hasta 9612 hastaneye gelerek programlanmak istediğini açıkladı. Değerlendirildi ve KB için elverişli bir aday olduğu dikkate alındı."

Başımı sallıyorum. "Bu doğru olamaz. Bir insan neden programlanmak istesin ki? İnsan böyle bir şeyi neden ister?" Levo'mu çekiştiriyorum, bu sefer sertçe; ve acı şakaklarıma o kadar büyük bir hızla çarpıyor ki gözlerime yaşlar doluyor.

"KB Kurban Programlamadır. Bazı genç insanlar geçmişlerinde o kadar çok zarar görürler ki onları topluma yararlı üyeler haline getirmenin, zinciri kırıp suiistimal ve şiddet kalıplarını durdurarak kendi çocuklarına geçmesini engellemenin tek yolu acıyı yok etmek olur. Sanki hiç yaşanmamış gibi."

"Programlanmadı ve unutmayı isteyecek kadar kötü olan şey ne?"

"Onu hatırlıyorum, onu ben değerlendirmiştim. Çok gergindi. Bir bebeği olmuş, anlıyor musun, on üç yaşındayken tecavüze uğramış. Bebek o koşullarda

yerinde bir kararla otoriteler tarafından elinden alınmış. Ama bununla başa çıkamamış."

Ah Amy. Buna dayanamam, ona bunların olduğuna, kimseye olabileceğine inanamıyorum. Dr. Lysander olanları her zamanki sakin ses tonuyla, kesin bir dille anlattı. Ama yine de gözlerinde görebiliyorum: Amy'ye olanlara karşı duyduğu kendi dehşetini. Amy benimle geldiği gün bu yüzden onunla konuşmadı. Bunu düşünmeyi sevmiyor.

"Amy geldiğinde Programlama için onunki gibi vakaları sistematik olarak kontrol etmeye başladığımız yıldan bir önceki yıldı. Bu bir lütuf. Ve bu trajedilerin ileriki nesillerde tekrarlanmasının önüne geçilmesi esastır. Bu herkesin ve bireyin iyiliği için."

"Bana neden Amy'den bahsediyorsunuz?" diye fısıldıyorum.

"Çünkü bunu kaldırabileceğini biliyorum. Ne yaptığımızı anlamana yardımcı olacak ve bu bilgiyi kendine saklayacağına eminim."

"Amv bunu bilseydi..." Sesim düşüyor. Hatırlamamayı seçmiş, şimdi ona neden söyleyeyim ki?"

"Öğrenebilir. Eğer isterse," diyor Dr. Lysander.

"Ne? Sebebin ne olduğunu sorduğumuzda cevap veriliyor mu?"

"Şimdi değil. Ama yirmi bir yaşma geldiğinizde ve Levo'nuz çıktığında bilme hakkınız var. Eğer isterseniz. İsimler ve yerler gibi belirgin şeyler değil, sadece olaylar. Neden programlandığınız, ne yaptığınız ya da yapmadığınız. Ama gerçek şu ki, o noktada hiç kimse bilmek istemiyor. Hayatlarına devam edip bunları arkada bırakmak istiyorlar. Sen şu anda ister miydin?"

"Neyi ister miydim?" diyorum ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Bilmek istiyor musun? Dosyana gidip, şifreyi girip ne dediğine bakmamı ister misin?"

Geriye çekilip, başımı sallıyorum. Bilmek istemiyorum. Evet istiyorsun.

"Kyla bugünlük bu kadar yeter. Ama gelecek haftaya kadar her şeyi enine boyuna düşüneceğini umuyorum. Sorularına cevap verdiğim için benim bazı sorularımı yanıtlayarak ödeyeceğini umuyorum. Şimdi git."

Bu olaylar bugün kaldıramayacağım kadar fazla oldu. Önce annem ve ailesi hakkmdaki tüm o şeyler, hükümet ve anlaşmaları.

Sonra Dr. Lysander, benden bir şey istiyor. Kyla farklı. Ama neden? Cevapları henüz kendim bulmamışken onun sorularını yanıtlayamam ki. Ne oluyor? Ve her şeyden önce, neden bana

Amy'den bahsetti? Bilmek istemiyorum, istemiyorum. Bunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu haklı olduğumu, Programlanma için yanlış hiçbir şey yapmış olmadığını gösterse bile. Bunu kendisi istemiş.

Eve gittiğimizde ona doğru koşup sarılma isteğimi engellemek için yapabileceğim tek şey bu. Benim deli olduğumu düşünür.

Programlanmak istemiş; unutmak istemiş. Şu an olduğu haliyle iyi, bu şekilde, o acı olmadan. Öyle mi? Ama bu olay onun kendi seçimiydi.

Ya ben? Ya Lucy? O da bu seçimi mi yaptı?

Bilmek istemiyorum ama geçmişin fısıltıları zihnimde yankılanıyor. Susmuyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bu hafta kros idmanı yok: Takım denemeler yapıyor. Prog- ramlanmışİar okul takımlarına alınmadığından, Ben ve ben bunun dışındayız. Okulun en hızlıları olduğumuzu boş ver, ya da vücudumdaki her kas lifinin kurtulmak için çığlık çığlığa olmasını. Ama bir şey söyleyemem: Ben iyi küçük bir Programlanmış'ım. Ya, öyle.

Günün genel muhteşemliğine ek olarak, Amy'nin pazar akşamüstü için de bir planı var. Ve dün onun hakkında öğrendiklerimden sonra ona hayır diyemezdim. İstesem bile.

"Kyla? Haydi gel." Ben dolapta ceketimi ararken Amy ve Jazz kapıda duruyorlar. Resmi eşlikçi görevim beni bekliyor. Amy gökyüzüne bakıyor. "Bu havadan pek emin değilim."

Bence mükemmel. Gökyüzü tek renk: kasvetli bir gri; soğuk ve rutubetli. Şimdilik yağmur yok ama hava ağır ve nemli; sanki bir araya getirip yağmur oluşturmak için çok sulu olan sayısız minik damlayı taşıyormuş gibi. Ruh halime uyan genel, sefil bir hava.

"Korkma, her ihtimale hazırım," diyor Jazz. "Gardım alî" Reverans yapıp büyük şemsiyesini alarak bir ağaç dalıyla sahte bir kılıç savaşına giriyor.

Köyün içinden patika işaretine kadar devam edip duruyoruz. Amy ve Jazz yolun yanındaki taş duvara yaslanıyorlar. "Devam etmiyor muyuz?" diye soruyorum.

"Biraz sonra," diyor Amy ve saatine bakıyor. Salı günü bir doktorun ameliyathanesinde başlayacak olan stajından bahsediyor ve "biraz sonra" birkaç dakikaya dönüşüyor, sonra birkaç dakikaya daha.

"İşte orada," diyor Jazz. Dönüyorum ve Ben bize doğru koşuyor. El sallıyor.

"Sürpriz!" diyor Amy ve sırıtıyor.

Dün gece yemekte annem, babamın benim Ben'le yalnız başıma koşmam meselesini açtığmı ve bunun artık devam etmeyeceğine karar verdiklerini söyledi. Bir şey söylemedim. Ne yapabilirdim ki? Tek bir savunma yapsam onlan daha da haklı çıkaracaktım, on altı yaşında yeni salıverilmiş bir Programlanmış için uygun düşmeyecek şekilde aramızda bir şey olduğunu zan- nedeceklerdi. Ama var, öyle değil mi?

"Geleceğini biliyorlar mı?" diye soruyorum Ben yanımıza gelmeden önce.

"Hayır. Koşmak ister misin? Haydi git ve koş, biz arkadan yürürüz."

"Teşekkür ederim," diyerek Amy'ye sarılıyorum. Şaşırıp o da bana sarılıyor.

"Ben de o yollardan geçtim. Nasıl olduğunu bilirim," diyor. Ve neyi ima ettiğini biliyorum; onlar gözden kaybolur kaybolmaz Ben'le onun Jazz'la olduğu gibi olacağımızı düşünüyor. Çifte kumrular gibi. Ama bugün, her şeyden çok koşmak istiyorum - koşmaya ihtiyacım var.

Ben'le birlikte patikadan yukarı çıkıyoruz. "Bugün o kadar hızlı gitmeyelim," diyorum. Ayaklarım olabildiğince hızlı koşmak için kaşınsa da eve tere bulanmış bir biçimde gidemem, yoksa Amy ile birlikte olmadığımız anlaşılır.

"Neden?" diye soruyor. "Genelde koşmaya can atarsın."

Tereddüt ediyorum. "Koşmuş gibi görünemem. Amy ile olmam gerekiyor," diyerek artık onunla koşamayacağıma karar verdiklerinden bahsetmiyorum. Eğer yüksek sesle söylemezsem daha az gerçek geliyor.

Böylece Ben'le ağır ağır koşmaya başlıyoruz. Ağaçlık alandaki ağaç köklerine gelip bunları atlatana kadar çit boyunca ço- banpüskülü çalılıklarını ve tarlaları geçiyoruz. Ben daha önce hiç böyle olmamıştı. Sanki biz yükselirken gri gökyüzü aşağı iniyormuş gibi oluyor; çiy damlaları derime, saçlarıma yapışıyor. Yağmura hiç gerek kalmadan, nem ve soğuk kemiklerime işliyor. Beyaz sarmaşık filizleri yaklaşıp etrafımızda toplanıyor.

Tepedeki kütüğün orada duruyorum. "Bekleyeceğimiz yer burası," diyerek sırıtıyorum. "Buradan bütün köyü görebilirsin."

Ben duruyor. "Bana yardımcı olman lazım. Hangi yönde?"

Onu sağa doğru döndürüyorum ve tepeden aşağıya doğru bakıyor. Uzun ağaçlardan birkaçı neredeyse alçak sisin içinden hayalet gibi, belli belirsiz çıkacak. Aşağıdaki tarlalar ve evler görünmez.

"Ah evet, etkileyici bir manzara."

Koluna vuruyorum. "Evet genelde fena değildir. Buradan arka bahçemizi bile görebilirsin."

"Şimdi ne yapıyoruz?" diyor ve birkaç fikri olduğunu gösterir biçimde yavaşça gülümsüyor, midemi karıştıran fikirler bunlar.

"Ah. Bekleyeceğiz. Amy ile Jazz'ın bize yetişmesini. Ya da belki aşağıya geri inebiliriz. Bu havada geri dönmek isteyebilirler."

"Biraz bekleyelim," diyerek yeniden gülümsüyor. Yanıma yaklaşıyor.

Bu sefer çitin üzerinde oturmuyorum ve Ben benden çok daha uzun. Öne doğru eğiliyor ama yukarı bakmak yerine yüzümü göğsüne gömüyorum. Kollarını bana sarıyor ve ben de soğuğu aklımdan çıkarıyorum.

"Annemle babam işte bu yüzden seninle yalnız kalmamı istemiyor," deyip göğüs geçiriyorum.

"Yo. Gerçekten mi?"

"Ev-vet."

"Ama şu anda görmüyorlar."

"Bize söylenenleri yapmak ve iyi olmak konusunda anlaştığımızı düşünmüştüm. Yirmi bir yaşma kadar."

"5 yıl öpüşmeden durmak mı? Hiç sanmıyorum."

Asi Ben. En azından öpüşmek konusunda.

Merhamet ediyorum. "Pekâlâ. Yalnızca bir tane."

Etraftaki sisle birlikte dünya sessiz, geriye çekilip kayboluyor. Göremediklerin daha tehlikelidir.

Ama ben başımı yukarı kaldırıp Ben gülümseyerek öne doğru eğilirken ufak bir ses geliyor. Bir çıtırtı.

"Bak sen, burada kim varmış?"

Dönüyoruz ve işte orada Wayne Best duruyor.

"Kyla'ydı değil mi?" diyor ve sırıtıyor.

Bir adım geriliyorum. "İsmimi nereden biliyorsun?"

"Eh, gelip kardeşimi ziyaret etmişsin. Köpeği Canavarla çok yakından, kişisel olarak tanıştığını duydum." Gülüyor.

"Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Ben, Ben," diyor Ben ve gülümsüyor. Dip akıntılarının farkında değil.

"Merhaba Ben," diyor ve elini uzatıyor.

Hayır Ben! Ama çok geç. Ben de elini uzatıyor ve Wayne onun Levo'sunu görüyor. Elini sıkmadan geri çekiyor.

"Bir Programlanmış daha! Ağaçlarda büyüyor olmalısınız." Yere tükürüyor. "Ben de tam seni böyle bir Programlanmış kaltakla etrafta dolanma diye uyarmak üzereydim."

"Bir dakika ama," diyor Ben, nihayet Wayne'in Bay Mükemmel olmadığını anlayarak.

"Kes sesini!" diye hırlıyor Wayne ve Ben'i kütüğün üstüne itiyor. "Oraya otur ve sessiz ol. Kyla'yla... laflamak istiyorum."

Ve Ben'in yüz ifadesi karmaşa ve öfke arasında gidip gelirken, yeniden ayağa kalkıyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Orada kal. Sorun yok."

"Ne hakkında?" diyorum Wayne'e.

"Eh, bence kardeşim seni biraz hızlı kovmuş. Neden Phoebe'nin annesiyle konuşmak istedin?"

Demek onunla konuştuğumu bilmiyorlar. Phoebe'nin programlandığını bilmiyorlar.

Ona bakıyorum, beynim bomboş, ona söylememem gerektiğine ikna oluyorum. Eğer Phoebe'nin annesi bilmemeleri gerektiğini düşünüyorsa iyi bir nedeni vardır ve ben de söylemeyeceğim. Sessiz kal Ben, diye yalvarıyorum sessizce.

"Seni konuşturmanın yolları var. Belki hoşuna gider. Belki de gitmez." Yaklaşıyor.

Ben ayağa kalkıp aramıza giriyor. Levo'su titriyor, yüksek sesle. "Geri çekil," diyor. Ama yüzü bembeyaz, acıyla buruşmuş halde. Yo, Ben!

Wayne gülüyor. "Bu konuda ne yapacaksın bakalım Programlanmış? Oraya oturup seyretsen daha iyi olur." Ona bir yumruk sallamaya çalışan Ben'i itiyor, Ben'in Levo'su daha yüksek sesle titriyor ve sonunda o da titreyerek yere düşüyor.

"Onu rahat bırak!" diye bağırıp VVayne'e sertçe tekme atıyorum ama geri çekiliyor ve hedefim kayıp tekmem bacağına denk geliyor.

"Of! Orospu. Düşündüğümden de zevkli olacak." Ve öne doğru ilerliyor ama koşamam, Ben'i bırakamam ve korkmaktan çok öfkeleniyorum. İçimde bir şey

titriyor, tekmeleyerek dışan çıkmaya çalışıyor.

Ama sonra VVayne omzumun üstünden ileriye bakıp geri dönerek koşuyor.

"Kyla? Kyla!"

Jazz yoldan benim olduğum yere atılıyor, peşinde de Amy.

"Bağırdığını duyduk sandık. Sorun ne?" diyor.

Onlara söyleme.

"Ben," diyorum hâlâ yerde olan Ben'in yanında durarak. "Seviyesi. Ben, Ben, iyi misin?" Levo'su titriyor yine.

"Kaç?" diyor Amy koştuğu için nefes nefese kalmış şekilde.

Elini tutup bileğine bakıyorum. "3.2," diye cevap veriyorum dehşet midemde dönüp dururken.

"Ah Tanrım!" diyor Amy.

Ben inliyor. "Sırt çantamda. Acele et. Haplar," diye fısıldıyor.

Haplar mı? Çantasında el yordamıyla arıyorum ve elim bir su şişesiyle yedek çorapların yanında küçük bir şişeye denk geliyor, alıyorum. Ama etiketinde ağrıkesici yazıyor.

Amy'ye bakıyorum; omuz silkiyor. "Zararı olmaz," diyor.

"Şimdi. Hemen bir tane ver," diyor ve soluğu kesiliyor.

Veriyorum ve suyu beklemeden kuru kuru yutuyor. İçimden iyi olması için yalvararak kollarımı ona sarıyorum; Amy bizimle birlikte yerde oturuyor, sırayla bir benim elimi bir Ben'inkini okşuyor ve Jazz ise sağlık görevlilerine koşmak için hazır bekliyor. Ama az sonra Ben'in titremesi kesiliyor, yanaklarına azar azar renk gelmeye, seviyesi yükselmeye başlıyor.

Bana, hapların Aiden'den geldiğini fısıldıyor.

Aiden'in Mutluluk Hapları.

Ben'in yürüyebilmesi için biraz zaman geçiyor. Neredeyse bilincini yitiriyordu. Benim suçum. Amy ile Jazz'ı biraz uzakta durmaları için bir şekilde ikna ediyorum ki konuşabilelim. Ama onları göz önünde tutmayı da ihmal etmiyorum.

Ben'in kolu omzumda, hafifçe yaslanıp yavaşça yürüyor. "Özür dilerim,"

diye fısıldıyor.

"Neden?"

"Seni korumaya çalıştım. İşe yaramadı."

"Senin suçun değil."

"Ama anlamıyorum." Midemde huzursuz bir çekilme oluyor; nereye geleceğini tahmin ediyorum. "Nasıl oldu da seviyen düşmedi?"

Omuz silkiyorum. "Aslına bakarsan bilmiyorum. Düşmesi gerekirdi. Ne yaparsan yap kimseye söyleme. Yoksa mahvolurum."

Ben duraksayıp bunu hazmediyor ve nihayet başını sallıyor.

"Neler olduğunu Amy ile Jazz'a neden söylemedin? Bu adamı birilerine anlatmalıyız. Tehlikeli biri."

"Hayır yapamayız. Bu doğrudan Phoebe meselesinin açılmasına sebep olur. Annesine onun programlandığını söylediğim ortaya çıkar."

"Eee?"

"Bunlar iyi, küçük bir Programlanmış'a yakışan davranışlar değil. Sürekli gözlemlenip izleniyorum, hatırla. Eğer ne olduğunu araştırmaya başlarlarsa benimle ilgili hoşlanmayacakları şeyler bulabilirler."

'Tamam," diyor Ben nihayet. "Ama buraya kendi başına çıkmayacağına söz ver. Asla. Söz mü?"

Ve söz veriyorum.

Jazz Ben'i arabayla evine bırakıyor, bizden sadece birkaç kilometre ötede oturuyorlar. Evi tuğladan bağımsız bir bina, büyük bahçeli. Yan tarafa bisikletler yaslanmış ve ön tarafta bir köpek var. Ama Cana var'a hiç benzemiyor. Skye güzel, yaşam dolu bir golden retriever, kuyruk sallayarak Ben'in ve geri kalan herkesin üzerine atlıyor. Ben'in ailesi Ben onlara yaşamaya geldiği zaman, onu henüz bir yavruyken hediye etmiş.

Ben'in annesi, iş önlüğü üzerinde, garajdan çıkıyor. Beklediğimden daha genç ve daha güzel: Otuz yaşlarmda belki, uzun koyu saçları arkadan bağlanmış.

Ben bizi tanıştırınca beni tanıyor ve gözleri ışıldıyor. "Bu Kyla mı? Ah, tanıştığımıza memnun oldum." Jazz, Amy ve beni garajdaki atölyesine götürüyor. Atölye ışıltılı makineler, metal hurdaları ve heykellerle dolu. Bir

baykuşu bitirmek üzere: pençeler yerine kıvrık, burkulmuş metaller, gözleri için cıvata somunları, tüyleri içinse değerlendirip birleştirdiği aspiratör kanatları. İşe yaramaz denerek bir kenara atılmış metal hurdalar vahşi bir yaratık haline gelmiş, uçacak gibi görünüyor. "Benim resmim gibi," diyorum ve onu o zaman görüyorum: Ben'in alıp alamayacağını söylediği baykuş çizimim duvarda asılı. Onu yapıyormuş.

Ben'i orada bırakıyoruz ve o el sallarken ben arabanın camından ona bakıyorum, yeniden garajın içine girerek kayboluyor.

Ben'in hayatı mutlu ve basitti. Onunla annesi ve hatta o köpek arasındaki zahmetsiz şefkat apaçık ortada. KİE yok, Mutluluk Hapları yok, dengesiz patika saldırganları yok.

O gece Amy konuşmak için odama geliyor. Geleceğini biliyordum.

"Bak Kyla. Ben biraz düşündüm. Belki de annemle babam haklıdır."

"Hangi konuda?"

"Sen ve Ben'le ilgili. Sanırım bir tür tartışma yaşadınız ve bu yüzden bilincini yitirdi. Her ne olduysa eğer o bunu kaldıramı- yorsa ve sen de kaldıramıyorsan belki de bunun için çok erkendir. Onu artık görmemen gerektiğini düşünüyorum. En azından bir süre için."

"Ondan olmadı!" diye karşı çıkıyorum.

"O zaman neden oldu?"

Ona yalan söylemek istemiyorum, ne diyebilirim ki? "Ondan değil," diye tekrarlıyorum.

"Pekâlâ. Bir daha Ben'i görmene yardım etmeyeceğiz. Yani ne yaparsan yap, ya da yapma, bu sana bağlı. İyi geceler," diyerek odasına gidiyor.

Sebastian zıplıyor. "Görünüşe bakılırsa bir sen bir de ben kaldık kedi," diyorum ve çöküp mırlamaya başlıyor, belli ki yerinden memnun.

Yirmi bir yaşma kadar öpücük yok.

Hıh.

Kurduğu mantık yanlış olsa da Amy'nin vardığı sonuca hak vermeden edemiyorum. Ben, bensiz daha iyi olurdu.

Ben, bensiz daha iyi olacak. Ne kadar çok içim yansa da, daha fazla zarar

vermeden onun hayatından çıkıyorum.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah biyolojiye Ben'den önce girip başka biriyle oturmak için sıramı değiştirmeyi düşünüyorum. Ama Hatten yedek öğretmenimiz olarak hâlâ burada: Ona daha fazla yaklaşmak istemiyorum. Böylece her zaman Ben'le oturduğum arka sıraya geçiyorum.

"Öğle arasında seninle konuşmam lazım" diye fısıldıyor Ben geldiğinde.

"Yapamam."

Kaşları kalkıyor. "Nedenmiş?"

"Meşgulüm."

"Bunu duymalısın. Ve ayrıca Bayan Fem'le ilgili sana söylemem gereken şeyler var. Kütüphanede buluşuruz, olur mu?"

"Ama..."

"Herkes sussun," diyor Hatten. "Umarım siz de benim kadar iyi bir hafta sonu geçirmişsinizdir." Hafta sonunu hiç de fena geçirmediğini ifade eden bir şekilde sırıtıyor ve kızlardan birkaçı kıkırdıyor. Öndeki masaya yaslanıyor. Dar siyah pantolon, çoğu öğretmenin aksine birkaç düğmesi iliklenmemiş siyah bir gömlek. Vücudunu sanyor. İpek mi acaba?

Ben kaburgalarımdan dürtüyor. "Gözünü dikip ona bakmayı bırak/' diyor. Sıçrıyorum ve ona bakmayı bırakıp gözlerimi odada gezdirmeye başlıyorum. Sınıftaki her kız -oğlanların birkaçı da- gelen bu yeni öğretmen karşısında donakalmış bir şekilde. Bense sadece gerginim.

"Çocuklar bugün beyinle ilgili çalışmamıza devam edeceğiz/' diyor ve gerginliğim artıyor.

Ama geçen sefer verdiğimiz cevap kâğıtlarından devam edip hataları düzeltiyor. Sayısız beyin taraması slaytları ve çizimler gösteriyor ve ders dakika dakika geçiyor. Biz çıkarken bana göz kırpana kadar hiçbir şey olmuyor.

Ama bu sefer göz kırptığını birkaç kız görüyor. Bana kıskançlıkla bakmaları bunu daha sonra ödeyeceğimi gösteriyor.

Merak uzak durmamı engelliyor. Ben kütüphanenin dışında bekliyor.

"Eee, ne anlatacaksın?"

Ben bana bakıyor ve yüzünden bir bakış geçiyor. "Burada olmaz. Gel biraz dolaşalım."

Okul alanı içinde onu izliyorum. Her tarafa bakıp Cuttle Deresi Korusu geçidinde kayboluyoruz. Phoebe'nin bülbülünü çizdiği yer burası: Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ama üç hafta bile olmadı.

Anayolda sessizce yürüyoruz, sonra belli belirsiz bir yoldan ormanın daha sık kesimine sapıyoruz. Ben hâlâ konuşmuyor. Söylemek istediği her ne ise ondan kaçıyor. Yüzü karanlık ve ifadesiz.

"Bayan Fern'e ne olmuş?" diye hatırlatıyorum nihayet.

Göğüs geçiriyor. "Tamam. Önce o. Sana babamın ilkokul öğretmeni olduğunu söylemiştim ya? Birlikte çalıştığı başka bir öğretmen Ferny ile -onu böyle çağırıyorlarmış- aynı koleje gitmiş. Ve dün akşamüstü hastaneye onu ziyarete gitmişler'

"İyi miymiş?"

"İyileşiyor. Bir sürü kırığı varmış: Traksiyon diye bir şeyle destekleniyormuş."

"Dedikleri gibi trafik kazası mıymış?"

"Arabada olmuş. Ama kaza değilmiş. Birinin onu yoldan çıkardığını söylemiş."

Yutkunuyorum. "Hudalar mıymış?" diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Hudalar soruşturma başlatmış."

"Ama eğer onlar değilse, başka kim böyle bir şey yapar ki?"

Ben omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Sadece bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Bu kadar mı? Çünkü geri dönmem lazım ve..."

"Kyla dinle. Sana seninle konuşmadan hiçbir şey yapmayacağımı söyledim, o yüzden buradayım. Seninle konuşmak için."

"Hangi konuda?" diyorum huzursuzlanarak.

Yolunda gitmeyen bir şeyler var.

"Bu konuda," diyor. Kolunu Levo'sunu gösterecek şekilde sıyırıyor.

Üzerindeki yeşil dijital rakamlar 7.8'i gösteren parlak metalden bir halka. Neden bu kadar yüksek? O kadar mutlu görünmüyor. Öteki eliyle uzanıp Levo'sunu vahşice çeviriyor. Yüzü acıyla buruşuyor

"Bırak şunu! Ne yapıyorsun?"

"Bak," diyor ve Levo'sunu önüme tutuyor ama hâlâ 7.6'da. Onu bu şekilde çevirmesi seviyesini doğrudan düşürmelivdi.

"Anlamıyorum. Bunu nasıl yaptın?"

"Aiden'in haplarından bir tane daha aldım ve ne yaparsam yapayım seviyem düşmüyor. Her şeyi denedim: Yüksek kalıyor."

Yani?"

"'Anlamıyor musun? Levo'yla beyin arasındaki bağlantı haplar tarafından kesildi. Bilincimi kaybetmeden, herhangi bir etkiye maruz kalmadan çıkarılabilir." Ben'in yüzü ışıldıyor, gözleri parlak ve aşırı heyecanlı. Ateşi olan biri gibi. Ya da uyuşturucu madde etkisi altında olan biri.

"Bunu bilemezsin," diyorum ama zihnim bu olasılıkla altüst olmuş durumda. Haklı mı? Levo, beyne cerrahi müdahaleyle implante edilmiş bir çip sayesinde iletişim sağlayarak duyguları okuyor. Çok düşerse beyne giden kan akışını ani bir şekilde kesecek şekilde basıncı düşürüyor, böylece bilinç kaybı oluyor; daha da düşerse akış kalıcı olarak kesiliyor, bu da krizlere ve ölüme neden oluyor. Ama ya seviye etkilenmezse?

Evet! Hepsi bir araya geliyor: DKT'nin Levo'ları çıkarması hakkında Aiden'in söylediği. Haplar beyinle Levo arasındaki bağlantıyı kesiyor. Kesmeli. Ellerimi avucuna alıyor, gözleri benimkilerde. "Düşün bir Kyla, sadece kendimiz olsaydık nasıl olurdu? İstediğimizi hissedebilseydik..."

Beni tutup kollarına alıyor. Yakınlığı kalp atışlarımı hızlandırıp derimi karıncalandırıyor, bedenim bilmediği şeyleri arzuluyor. Levo'm yüzünden yapmamam söylenen tüm o şeyler. Onsuz nasıl olurdu? İstediğimiz kişi olabilirdik, birlikte kalabilirdik. Kimse seviyemizi berbat ettiğimizi söyleyemezdi. İstediğimiz kadar mutlu ya da mutsuz olabilirdik.

Ama bu bir peri masalı. Bu dünyada, burada bize yer olmazdı.

Çekiliyorum. "Ne yapmayı planlıyorsun Ben?" diye fısıldıyorum.

"Bu haplardan birkaç tane alıp Levo'mu kesecek ve onu yok edeceğim."

Korku içimde dönüp duruyor. Hayır Ben hayır. "Ne? Deli misin?"

"Hayır. Deliydim; bana söylenenlere inandığımda. Şimdi daha önce yapmadığım kadar iyi düşünebiliyorum. Aiden haklıydı ama o da fazla ilerlemiyor. Bu yanlış, bize yaptıkları şey. Dün olanlara bak. Jazz ve Amy orada olmasaydı..."

Ve cümleyi bitirmiyor. Benim zihnim de bundan kaçıyor. Dün gece bu düşünceyi beynimde küçük bir kapıya kadar götürüp içeri kapattım ve kapıyı sıkıca kilitledim. O bir yol bulup dışarı çıkmadıkça onu düşünmek istemiyorum.

"Hayır Ben, bunu yapmamalısın!"

"Aiden DKT'nin bunu yaptığını söyledi: İşe yaramış."

"Ama aynı zamanda başarısızlığa uğrayan pek çok örnekten de bahsetti. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorsun. Ve acı Ben: Levo'nu çevirirken bile bunu hissediyorsun. Yüzünde gördüm. Bütün bağlantılar kesilmiyor."

Omuz silkiyor. "Üstesinden gelirim."

"Eğer yanlış yaparsan ölebilirsin."

"Bu şekilde yaşamanın anlamı ne ki?"

"Bunu demek istemiyorsun. Ve bir Levo'yu makasla kesemezsin: Bunlara zarar vermek neredeyse imkânsız."

"Annemin atölyesinde her tür metali kesebilecek alet var. Ona hep yardım ediyorum, nasıl kullanılacaklarını biliyorum."

Aklım umutsuzca dinleyeceği bir savunma arıyor. "Bekle. Ya sonrası? Çıkarabildin diyelim, ya sonra ne olacak? Ailenle kalamazsın. Ya da okula dönemezsin. Herkes bileğine bakıp ne yaptığını anlar. Hudalar seni almaya gelir."

Aiden'in çok ileri gitmediğini söylemişti. Teröristlere katılmak istiyor.

"Yoksa şeyi mi düşünüyorsun... hayır. Yapamazsın. DKT olmaz."

Ve işte orada, o güzel gözlerinde kabul, onaylama var. Bir terörist olmak istiyor. Boğazım sıkılıyor. Onların yaptığı şeyleri bilmiyor, bilse bunu yapmayı düşünemez.

"Hükümetin dinlemesini sağlamanın tek yolu bu, olanları değiştirmenin. Anlamıyor musun?"

Başımı sallayıp geriliyorum. Bu Ben mi, yoksa haplardan dolayı mı böyle davranıyor? Onun böyle düşünmesini mi sağlıyorlar?

"Kendine bir bak," diyor. Dünden sonra bana bakmak bile istemiyorsun. Benimle konuşmak, hiçbir şey yapmak istemedin. Sırık gibi dikilip hiçbir şey yapamadım ben."

"O senin suçun değildi ve nedeni de bu değil."

"Neymiş o zaman?"

"Yine haklı çıkarıyorsun."

"Neyi?"

"Eğer benimle tanışmasaydın çok daha iyi olacağını."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Kyla sana karşı ne hissettiğimi bilmiyor musun?"

Ama dinlemek istemiyorum. Eğer hissettikleri ölümüne yol açacaksa ne faydası var bunun? Yok.

"Hayır. Hayır! Bunu yapmamalısın. Bana yapmayacağına dair söz ver."

Başını sallıyor. "Kendim düşünmeliyim; bunu benim için sen yapamazsın. Ne kadar çok istesen de."

Ve şoka girmiş bir biçimde Ben'e bakıyorum. Gülümseyen, karmaşık biri olmayan Ben'e, konuşmama ihtiyacı olduğunu sandığım kişiye. Şimdi gülümsemiyor ve bunu istemiyor da. Ne düşündüğümü ya da davranışlarının üzerimdeki etkisini bilmeyi istemiyor. Hiçbir şeyi."

Söylenecek başka ne var ki?

Dönüp okula yollanıyorum. Levo'm titriyor: harika. Bakıyorum: 4.2.

Ben arkamdan geliyor "İşte. Bunlardan bir tane al." Ağrıke- sici şişesini uzatıyor.

"Hayır teşekkür ederim. Ne yapabildiklerini gördüm."

Bunun yerine koşarım.

Günün geri kalanı bulanık geçiyor. Seviyem dört civarında dolaşıyor, kimse Levo'mun titrediğini duymasın diye bileğimin etrafına bir kazak sarıyorum. Düşünebildiğim tek şey Ben. Onu durdurmalıyım, ama nasıl?

Günün sonunda Amy'den önce arabaya binip Aiden'i bulmasını umduğumdan jazz'a Mac'e onu görmek istediğimi iletmesini söylüyorum.

Aiden'le bir daha konuşmayacağıma ant içmiştim. Ama belki Ben'le konuşup delice bir şey yapmamasına yardımcı olur ya da en azından DKT'nin bunu nasıl yaptığını anlatabilir. Eğer Aiden yoksa belki onun izini bulana dek Mac Ben'in beklemesi için onu ikna etmeme yardımcı olabilir. Ben'i durdurmak için denemeyi düşünebildiğim tek şey bu.

O gece geç saatlerde beyaz kâğıt ve kalem ellerimde boş boş duruyor. Çizimlerim bile beni terk etti.

Çözmeye çalıştığımız şey acıyla nasıl baş edileceği. Acı öldürebilir: tek başına: Vücut şoka girer ve kendini kaplatır. Eğer yeterince şiddetliyse.

Çocuk gülümsüyor, olacak olan hakkında benden az şey biliyor. Bana hiç benzemiyor. Söylenen yere oturmuş, konuşulduğunda konuşup sürekli salak salak sırıtıyor. Hatta kolundaki şu serum ve elindeki boş viski bardağıyla daha da salaklaşmış durumda. Gözbebekleri büyümüş ve cildinde ufak bir ter parıltısı ışıldıyor, halbuki oda o kadar soğuk ki nefesimi görebiliyorum.

"Genel anestezi altında işe yaramıyor. Bilinçli olmaları lazım. Nedenini bulamadım, şimdilikÇocuk dinlemeden ve anlamadan hâlâ gülümsüyor. Benden büyük, on beş ya da on altı belki. "Bu sefer her zamanki karışıma ek olarak kokain deniyoruz: Eski ama etkili. Bugünlerde bulması biraz zor ama birazcık elde ettik."

Çocuğa elini uzatmasını söylüyor ve çocuk itaat ediyor. Kolunu masaya uzatıyor. Testereyi o zaman görüyorum: Çocuğun bileğiyle aynı çizgide.

"Yoksa..," diye karşı çıkıyorum. Kandan nefret ederim. Nefret ederim. Metalik kokusu, rengi, kayganlık hissi... Ve içim altüst oluyor, bir elimle masaya yaslanıyorum, midem içindekileri boşaltmak üzere.

Beni sertçe sarsıyor. "Kimsin sen?" diye bağırıyor. Aniden mide bulantım geçiyor. Sakinim, gözlüyorum. "Kontrol sende olmalı çalışırken. Onu dışarı çıkartmak istemezsin değil mi?" diyor, sesinde tehlike var.

"Hayır! Sümüklü pısırık." Dik duruyorum.

"Akıllı kız. Ve hayır, elini kesmeyeceğim. Acı konusunda başlı başına ilginç bir deney olabilirdi yine de."

Çocuğun kolunu sıyırıp metal çemberi gösteriyor. Bilezik gibi, üzerinde saat gibi rakamları var ama zamanı bildirmiyor.

"O... o bir..."

"Bu bir Levo ve o da Programlanmışlardan."

Çocuğun bileğini çevirip Levo'nun metal masadaki kesimle aynı açıya gelmesini sağlayacak şekilde kayışları ayarlıyor. Testereyle aynı çizgide. "Bu testere elmas kenarlı ve bu cihazlarda kullandıkları metali kesebilen tek şey bu, inan bana her şeyi denedik. Soğuk, sıcak, kimyasallar, her tür kesici alet. Fakat en iyisi eski tip bir elmas kenarlı testere

Gözlerini kocaman açıyor. "Biraz geride dur, eğer fazla ileri gidersem üzerine sıçrayabilir."

Bir şalteri açıyor, testere dönmeye, ses çıkarmaya başlıyor. Onu çocuğun eline doğru itiyor, Levo'suna.

Çocuk izliyor, gözleri açılmış, şimdi durumdan emin değil. Bana bakıyor. Testere Levo'ya ulaşıyor, ona dokunuyor ve yüksek bir öğütme sesi başlıyor, kıvılcımlar uçuşuyor. Ve sonra da bağırmaya başlıyor...

Acı kolumda dönüp duruyor; mücadele ediyorum ama kısa süre sonra battaniyelere dolandığımı anlıyorum, karanlıkta kırmızı kırmızı parlayan şey Sebastian'ın gözleri.

Gece lambasını yakıyorum. Sebastian'ın tüyleri omurgasına kadar dimdik, kuyruğuna doğru devam ediyor. Kolumda bir dizi çizik var; beni uyandıran acının sebebi bu. Rüyamın bir parçası değildi. Bir kâbusun ortasında Sebastian tarafından ikinci uyandırmışım.

"Uyandırma zili için teşekkürler kedi," diye fısıldıyorum. Az sonra onu sevince yatışıyor, tüyleri düzeliyor. Uyumak için kıvrılıyor ama ışığı açık bırakıyorum, kendimi yeniden karanlıkta bulmak istemiyorum.

Hayal gücü müydü bu, vahşi ve korkunç, ya da sahip olmamam gereken anıların izleri mi? Rüyalarımda nereye gidiyorum?

Bir içgüdü her ikisi de olduğunu söylüyor. Rüyadaki ben Le- vo'larm ne olduğunu bilmiyordu; yani sadece soyut bir biçimde biliyordu. O çocuğun Programlanmış olduğunu da anlamadı, halbuki apaçıktı. Fakat ortada kaçınılmaz bir sonuç var.

Ben in durdurulması gerek.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Gitme zamanı!" Annem merdivenlerden yukarı sesleniyor. Ama aşağı indiğimde ön kapıya yürümek yerine dönüp yaslanıyor.

"Her şey yolunda mı?"

Her şey yolunda olmaktan o kadar uzak ki ona anlatacak olsam bile nereden başlayacağımı bilemezdim. Bunun yerine kapının yanındaki saate bir göz atıyorum. "Eğer çıkmazsak gruba geç kalacağım."

Bir an daha duraklıyor, sonra kapıyı açıyor.

"Biliyorsun Kyla, sorunun ne olduğunu bana söylersen belki sana yardımcı olabilirim. Şu son birkaç gün dalgın dalgın dolaşmandan bir şey olduğu belli."

Bir yanım ona her şeyi anlatmak istiyor. İçinde bulunduğum durumdan çıkmanın bir yolunu bulabilir.

Tehlike.

"Ben mi?" diye soruyor evden çıkarken.

Başımı sallıyorum. Bu kadarını itiraf edebilirim.

"Siz kavga falan mı ettiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Sana bunu Amy mi söyledi?"

"Ona kızma. Senin için endişeleniyordu. Ben için de."

Pencereden bakıyorum. Amy'nin iyi niyeti çok fazla sorun çıkarıyor.

"Kyla babanla birlikte Berile yalnız koşmaya gitmemenin neden iyi olacağı sonucuna vardığımızı anlıyor musun?"

Ona bakıyorum. "Hizaya gelmem için" diye yapıştırıyorum kendimi durduramadan.

Annem belli belirsiz gülüyor. "Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Genç olup biriyle birlikte olmak istemek."

"O zaman neden gruba giderken Ben'le koşamıyorum?"

"Çünkü gidemezsin. Ama bil diye söylüyorum; her zaman babanla aynı fikri paylaşmıyorum. Onu destekledim, çünkü resmi olarak o haklı ve seni zor duruma sokacak şeyler yapamayız. Ama sen bir süre durumu olduğu gibi bırak

ve arada sırada Ben'le görüşüp görüşemeyeceğinize bir bakalım. Korkarım biri eşliğinde tabii." Gülümsüyor ve yardım etmeye çalıştığını, benim yanımda olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Fakat durum onun hayal edebileceğinden çok daha karmaşık. Ben kısa bir süre değil daha fazla zaman ortalarda gözükmeyebilir.

Berile yalnız başıma konuşup doğru yolu gösterebilseydim.

Bekle bir dakika.

"Belki de yapabileceğin bir şey vardır."

"Nedir o?"

"Bu gece biraz geç alabilir misin beni? Çok fazla değil. Sadece birkaç dakika konuşmamıza yetecek kadar, işleri yoluna koyabilecek kadar."

"Baban öğrenirse beni mahveder."

"Ben ona söylemem."

İç geçiriyor. 'Tamam, ben de. Sana yirmi dakika veriyorum. Yeterli mi?"

'Teşekkür ederim," diyorum.

"Ah, iyi, gülümsüyorsun. Seni aldığım zaman da gülümsemeye çalış olur mu?"

Grup her zamanki gibi başlıyor. Penny'nin parlak bir önlüğü var ve normal olmak için fazla neşeli; Ben geç kalıyor. Yanıma oturmuyor ve ben de acıyı bastırmaya çalışıyorum. Yürüyüp gittiğim, onu o şekilde bıraktığım için bana kızgın mı?

Grupta herkes önemli olmayan şeyler üzerinde aptal aptal konuşuyor. Dakikalar geçerken saati gözlüyorum. Fazladan birkaç dakika geçiyor ve ben bunu söyleyip karşı çıkmamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyorum. Nihayet Penny gidebileceğimizi söyleyince Ben kalkıp kapıya yöneliyor. Ama ben de sandalyemden kalkıp onunla aynı zamanda kapıya varıyorum.

"Bekle," diyorum.

Dönüp bu akşam ilk kez gözlerimin içine bakıyor. Bir şey söylemiyor ve içime bir hançer saplanıyor. Neredeyse kaçacağım. Ama onunla konuşmam lazım. Planlarına son verecek sözcükleri bulmalıyım.

"Ben, lütfen, konuşabilir miyiz? Annem geç gelecek. Biraz zamanımız var."

Odanın öteki ucuna bakıyor; Penny diğer tarafa bakmakta ve diğerlerinden birinin anne babasıyla konuşuyor.

"Gel o zaman," diyor ve ben de onu dışarıya, gölgeli koridordan park yerine doğru izliyorum.

"Bana kızgın mısın?" diyorum ve sonra kendimi geri çekmek istiyorum. Söylenmesi gereken o kadar çok şey var ki, bu bekleyebilir.

Başını sallıyor. "Elbette hayır. Ama kendimi senden uzak tutmaya çalışıyorum. Kalabalık içinde yanımda olmanı istemiyorum, böylece işler kötüye giderse..." Duraklıyor. "Başının derde girmesini istemiyorum."

Göğüs geçiriyorum. "Bu akıllanmadığın anlamına mı geliyor? Hâlâ bunu mu planlıyorsun?"

"Fikrimi gerçekten değiştireceğimi düşünmedin herhalde, değil mi?"

"Düşünmedim, sadece umut ettim. Ama en azından Aiden'i tekrar görünceye kadar bekle. Sana bu işi nasıl yaptıklarını anlatabilir, daha iyi bir fırsat sunabilir." Seni vazgeçirmeye çalışıyorum.

Ben başını sallıyor. "Beni dinle, fikrimi değiştirmeyeceğim," diyor kararlılık dolu alçak bir sesle. "Ve söylediklerinden anladığım kadarıyla ne yaptıklarını Aiden de gerçekten bilmiyor."

"Lütfen Ben. Sana bir şey olmasmı istemiyorum."

Gözleri yumuşuyor. "Şu anda gerçekten yapmak istediğim şey seni ormana sürükleyip öpmek." Ama etrafımızda çocukları toplayıp yola çıkan arabalar var; her yerde gözler var. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetliyor. "Şimdilik bu idare eder."

"Ben aklını dinlemelisin. Lütfen."

"Bu konuyu kapattık artık."

"Tam olarak nasıl yapacaksın?"

"Annemin atölyesindeki malzemeleri toplamaya başladım. Bu hafta sonu bir şekilde deneyeceğim."

"O kadar çabuk mu?"

"Evet. Annem babamın yeni bebeği olan kız kardeşine gidiyor; babam zaten orada. Onları burada tek başıma kalabileceğime ikna ettim."

Perişan bir halde ona bakıyorum. "Lütfen Ben..."

"Dinle Kyla. Eğer işe yararsa şeninkini de kesebiliriz. Birlikte bir yerlere gidebiliriz. Levo'larımız olmazsa kimse bizi ayıramaz."

Ya DKT ne olacak?" diye fısıldıyorum elimden geldiğince sessiz bir biçimde. "O fikrinden vaz mı geçtin?"

Başını sallıyor.

"O zaman sadece sen, ben ve büyük bir terör örgütü. Cennet gibi."

"Düşün bunu. Dünyayı değiştirebiliriz."

Annem geliyor, el sallıyor.

"Gitmem lazım."

"Gülümseme yok mu Kyla?"

Koltukta çöküyorum.

"Üzgünüm," diyor.

Eve vardığımızda hemen bir bardak çay alıp durumumu hafifletmeye çalışıyorum ama düşüncelerimden kaçamıyorum. Le- vo'sunu kesen Ben acı içinde bağırıyor. Eğer bir şekilde hayatta kalırsa DKT'ye katılacak.

Onu durdurmam lazım.

Her şey sisli, bulanık. Gözlükleri düzeltiyorum.

'İşte, düğme bu. Testereyi bu çizgi boyunca ittiriyorsun. Elmas çark Levo'yu çabuk halletmeli. Önemli olan acı ve şok ölüme yol açmadan önce kesmek ama eline zarar verecek kadar değil. Çoğu kez başarısızlığın nedeni acı başladığında devam etmek yerine durmak oluyor. Anladın mı?"

"Evet." Sakinim, gözlüyorum. İlgim deney üzerinde yoğunlaşmış.

Denek terliyor, gözleri açılmış. Eli masanın üzerine sabitlenmiş. Viski kokuyor.

Düğmeye basıyorum. Çark dönüyor, hızlandıkça ağlamaya başlıyor.

Yaklaştırırken başımı kaldırıp deneğin gözlerine bakıyorum. Mavi, açık: korkmuyor. Henüz değil.

"Ne yaptığına dikkat et!"

Testere Levo'ya dokunduğunda dönüp yeniden ona bakıyorum. Yay şeklinde kıvılcımlar çıkıyor.

"Biraz daha bastır!"

Çığlıklar başlıyor.

Testereyi çekiyorum.

"Hayır! Eğer şimdi hızla kesmezsen ölebilir."

Ama ben testereden daha hızlı dönmeye başlıyorum. Acı çığlıkları kafatasımı parçalıyor. Gözlerimi sıkıca kapatınca daha iyi görüyorum. Değişiyor: Çığlık atan çocuk gidiyor. Yerinde Ben var.

"Hayır! Ben hayır!" Makineye doğru bir hamle yapıyorum, Levo'ya ulaşmadan önce testereyi durdurmaya, kayışları çözmeye çalışıyorum ama kollar sımsıkı bana sarılıp beni sıkıca tutuyor.

"Kontrolü kaybetmemelisin. Kuralları biliyorsun."

"Evet!"

"Sırada sen varsın."

Dövüşüp tekmeliyorum. Mücadele ediyor, tırmalıyor ve bağırıyorum. Ama faydası yok. Sandalyeye bağlanıyorum, kolum masada.

Testere dönmeye başlıyor...

Bızzzz...

Gözlerim çat diye açılıyor. Umutsuzca bu dehşetten kaçmaya çalışıyorum. Bu bir rüya ama testereyi nasıl olup da hâlâ duyabiliyorum?

Bızzzz...

Lambaya uzanırken bir kez daha titreyince bilegimdekini hissediyorum: Levo'm titriyor. Tehlikeli bir 3.3. Midem bulanıyor ve titriyorum. Bu sefer, en azından başlangıçta testereyi kullanan taraf bendim. Gerçekten böyle bir şey yapmış olabilir miyim?

Yavaş, çok yavaş bir biçimde kalbim dörtnala koşmayı bırakıyor, seviyem yükseliyor ama görüntülerden kurtulamıyorum. Zihnimde tekrar tekrar oynuyorlar. Elmas kenarlı bir bıçak. Viski. Hızlı bir kesik.

Gerçekten orada mıydım, o yerde o çocuğa işkence mi yapıyordum?

İçimde bir yerlerde bir çatlak var, bir ışık parıltısı.

Bilmek istemiyorum ama bundan kaçamıyorum da. Rüyamda Levo'm kesilmek üzere yerleştirildiğim sırada dehşet içindeydim: Acıdan ya da ölebileceğimden değil. Levo'suz olacağım için. Ondan nefret ediyorum, temsil ettiklerinden, hayatıma yaptıklarından da. Ama yine de bir nedenden dolayı ona o kadar çok ihtiyacım var ki onu kaybetme düşüncesi içimi korkuyla dolduruyor.

Neden?

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahı otobüsün arkasına gittiğimde Ben'in her zaman oturduğu koltuğu boş buluyorum. Otobüs hareket ederken kalkıp her kafaya bakıyorum. Hayır, hiçbir yerde oturmuyor. Burada değil.

Paniğe kapılıyorum. Yapmamıştır. Hayır. Anne babasmm bu hafta sonu gideceklerini söylemişti; Levo'sunu kesmeyi o zaman deneyecekti. Erken davranmış olamaz değil mi?

Hissizleşmiş bir şekilde kâbusa geri dönmüşüm gibi sabah derslerine giriyorum. Bayan Ali'den yardım istemeyi bile düşünüyorum. Eğer ona Ben'in ne düşündüğünü söylersem onu durdururlar. Yapmasma izin vermezler. Ama ne kadar güvende ve iyi kalır? Hudalar ona ne yaparlar?

Ya zaten çok geçse?

Öğle vakti yalnız başıma okulda dolaşıyorum. Yardım edecek biri var mı? Jazz'ı dene.

Amy öğle yemeklerini genelde ana binadaki altıncı sınıfın ortak salonunda yediklerini söylüyor, ben de oraya yöneliyorum. Amy hâlâ iş planı üzerinde çalıştığından onu atlatmaya ihtiyacım yok. Bu konuyla ilgili içgüdülerim ona hiçbir şey söylememem

gerektiğini söylüyor. Artık Ben'le görüşmemem gerektiğini düşünüyor; Levo'sunu kesmeyi planladığını öğrense nasıl tepki verir?

Emin olamadan kapıda duruyorum. Lütfen burada ol Jazz. Ortak salon tıklım tıklım, gruplar halinde gevezelik edip sıralarda öğle yemeklerini yiyen ve masalarda ödev yapan öğrencilerle dolu. Odayı tanıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum ama masaların ve rafların arkasında uzaktaki köşeyi tam olarak göremiyorum; boynumu uzatıp etrafa bakıyorum.

"Yoldan çekil lütfen," diyor bir ses arkamdan. Bir yana çekiliyorum ve yaşı büyük iki kız bana sertçe bakarak içeri yürüyor. "Kaybol. Burası yalnızca altıncı sınıfa ait."

"Bekleyin. Jazz MacKenzie'yi arıyorum."

Beni duymazlıktan gelip devam ediyorlar.

"Jazz?" diyorum yüksek sesle. Odanın ortasındaki bir masanın köşesinden

tanıdık yüzü ortaya çıkıyor. Gülümseyip yanıma yaklaşıyor.

"Merhaba Kyla, nasıl gidiyor?"

"Bir dakika konuşabilir miyiz? Yani herkesten uzakta?"

"Elbette," diyor. "Bekle bir saniye." Ceketini giymiş olarak geri geliyor. "Gel yürüyelim biraz."

Koridora ve sonra da binanın dışına çıkıyoruz. Gökyüzü gri ve yağmur çiseliyor. Banklarla yolların bomboş olmasına yetecek kadar.

"Ne haber?" diyor en son potansiyel kulak misafirlerinden de uzaklaştığımızda.

"Ben için gerçekten endişeleniyorum. Bugün otobüste de- ğildi."

"Hımm. Uyuyakalmış olabilir, soğuk almıştır ya da dişçidedir. Orada olmamasının pek çok sebebi olabilir."

Başka bir şey söylemiyorum; yüzüme bakıyor. "Ama sen sebebin bunlardan biri olmadığını düşünüyorsun."

"Evet' diye fısıldıyorum. Tereddüt ediyorum, ayrıntıları bilmemesi Jazz için daha iyi olur. "Ben gerçekten çok aptalca bir şey yapmayı düşünüyordu da. Şimdi yapmış olduğunu düşünüyorum."

"Anlıyorum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum perişan bir halde. Yağmur şiddetini artırıyor. Levo'm titriyor ama ellerimi ceplerimin derinliklerine gömüyorum ki Jazz duymasın.

"Amy onunla artık görüşmemen gerektiğini düşünüyor. Anne babanla aynı fikirde."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bence Ben'de sorun yok. Gerçekten endişeleniyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Jazz başını yana eğip düşünüyor. "Sana ne diyeceğim. Öğle den sonra gel okuldan sıvışıp ona gidelim ha? İyi olup olmadığmı öğreniriz."

Kabul ediyorum. Jazz çantasını almak için geri giderken birkaç dakika içinde benimle buluşacağını söylüyor. Bu kötü bir fikir.

Okul yolunu öğrenci park yerine doğru geçip öğretmenlere bir göz atarken bu düşünceye aldırış etmiyorum. Doğru, öğleden sonra dersleri asmak açıklaması zor bir iş olacak ve Bayan Ali zaten benimle yakından ilgileniyor. Kimsenin fark etmeyeceği türden bir şey değil. Çok kötü bir fikir.

JazzTn birkaç dakikası uzadıkça uzuyor ve endişelenmeye başlıyorum. Fikrini mi değiştirdi? Hayır. Bana söylerdi.

Ama sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle köşeden ortaya çıkıyor. "Ben bir sınıf gezisindeymiş."

"Gerçekten mi?"

"Kontrol ettim: Ofis duyuru panosuna asmışlar. Tarım sınıfı günü bir çiftlikte geçiriyormuş. Sana söylememiş olmasına şaşırdım."

Dizlerim rahatlamayla birlikte çözülür gibi oluyor. Ve başım dönüyor, neredeyse kusacak gibiyim.

"Hey, iyi misin?" Jazz merakla bana bakıyor.

"İyi olacağım. Sadece Benİe konuşmaya gerçekten ihtiyacım var."

"Eh, okuldan sonra evlerine gidebiliriz. Otobüsten kurtul, Amy ya da Ejderha bu konuyu öğrenmeden önce seni eve yetiştiririm."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Teşekkürler."

Jazz omuz silkip sırıtıyor. "Abartma," deyip göz kırpıyor. "Günün sonunda burada buluşalım, tamam mı?"

"Anlaştık."

Bütün öğleden sonram bu rahatlıkta geçiyor. Ben neden bana bu sınıf gezisinden bahsetmedi? Ama konuşacak başka şeylerimiz vardı. Daha çok tartışacak.

Gökyüzü öğleden sonra boyunca berraklaşıyor. Jazz'ı arabasında bulmaya gittiğimde bulutlar gitmiş oluyor. Güneş parlıyor.

İlk defa ön koltukta oturuyorum. Aniden Amy'nin bunu başkasından duyması halinde ne yapacağını düşünüp huzursuz oluyorum.

"Amy'ye birinin seni otobüste rahatsız ettiğini ve bu yüzden seni eve bıraktığımı söylerim. Tamam mı?" diyor Jazz aklımı okurmuşçasına.

'Tabii."

Arabada arkama yaslanıyorum, akşam güneşi yüzümde parlıyor, emniyet kemerini takıyorum. Bir elim sıkıca kapıya yapışmış ama şimdiye kadar Jazz'm araba kullanma şekline bir parça alıştım ve ışık hızında frenlere asılmasından sonra havalanmasından ve bir sonraki kavşakta bunu tekrarlamasından pek etkilenmiyorum. Radyo eşliğinde ıslık çalıyor.

Dün geceki rüya zihnimde dönüp duruyor, sonsuz kere tekrarlanıyor. Beynim çığlıklarla dolu; tuzlu korkunun kokusu, viski ve kanla; hepsi birbirine karışmış durumda, o kadar gerçek ki kusmamak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Ben'in durdurulması lazım. Durdurulmalı, ama ya dinlemezse?

Jazz, Ben'in evinin dört kapı aşağısında bir evin önüne çekiyor.

"Arkadaşım lan yaşıyor burada. Gitmek istersen burada olacağım."

Ben'in evinin önüne geldiğimde Skye ön bahçede. Coşkuyla bana doğru koşuyor. Yüzümü yalama arzusuyla neredeyse beni deviriyor. Ben onun Programlanmış bir köpek gibi her zaman böyle mutlu olduğunu söyledi.

"Yat köpek!" diye komut verip onu seviyorum.

Ön kapıyı çalıp bekliyorum. Cevap yok.

Okul gezisinden henüz dönmedi mi?

Ben buraya geldiğimde Skye garaj kapısının oradaydı. Bahçeyi geçip garaja yürüyorum. Kapıyı çalıyorum.

Cevap yok. Dinliyorum, işte. İçeriden hafif bir ses mi geliyor?

Kapıyı açmayı deniyorum: kilitli. Tekrar çalıyorum. "Ben?" diye sesleniyorum.

Bu sefer ayak sesleri, kapı kilidinin dönerkenki şıkırdaması duyuluyor. Açılıyor.

"Kyla?" Ben gülümsüyor. "Ne yapıyorsun burada?" Etrafa bakıp kolumdan çekiyor ve beni içeri alıyor. Skye da içeri girmeye çalışınca onu dışarı itip kapıyı kapatıyor ve anahtarı bir kez daha kilidinde çeviriyor.

Okul forması üzerinde değil. Gözleri hiç de doğal olmayan bir biçimde parlak.

"Ben bugün okul gezisinde değil miydin?"

"Öyle olmam gerekirdi. Kendime izin verdim."

"Bu yüzden başın belaya girecek."

"Pek önemli değil. Gelecek hafta burada olmayacağım." Gülümsüyor. "Burada olmana sevindim. Böylece hoşça kal diyebileceğim."

Ve kesici aletlerin, koruyucu gözlüğün ortaya çıkmış olduğunu görüyorum. Sırt çantası sanki bir yere gidiyormuş gibi malzemelerle dolu.

Bedenimi bir korku sarıyor, buz kesiyorum. Ellerimi ondan çekiyorum. "Hayır Ben, hayır! Bunu şimdi yapmayacaksın değil mi?"

"Neden bekleyeyim ki? Annem halama gitti. Babam zaten orada. Zamanlama mükemmel."

Titreyerek başımı sallıyorum, gözyaşları gözlerimi acıtıyor. "Lütfen yapma bunu. Beni bırakma."

"Şışş. Kyla. Her şey yoluna girecek. Bir gün sana geri döneceğim."

"Ölürsen dönemezsin."

Gülüyor. "Bir yolunu bulurum." Serçeparmağını benimkine kenetliyor, ellerimizi aramızda kaldırıyor. "Serçeparmağı sözünü tutmamazlık edemezsin." Sıkıca tutuyor. "Kyla söz veriyorum. Yeniden birlikte olacağız."

Eğilip beni hafifçe öpüyor, çekilmeye başlarken elimi ensesine götürüp onu kendime çekiyor ve tekrar tekrar öpüyorum; umutsuzca orada öylece o anda kalmak istiyorum. Her şey neden bu kadar zor? Neden böylece kalamıyoruz?

Kollarını gevşetiyor. "Git Kyla. Şimdi git."

Başımı sallıyorum. Onu durdurmam, gerçeği görmesini sağlamam lazım. "Bekle, lütfen. En azından Aiden ile konuş. Belki

bunu nasıl yaptıklarını sana anlatabilir, böylece işe yaraması için daha fazla şansın olur."

"Hayır Kyla, bunları geçtik."

Düşün. Bunun ne kadar aptalca olduğunu, işe yaramayacağını ona

göstermem lazım.

"Bana ne planladığını söyle."

Ben bana annesinin yeni lüks bıçağını gösteriyor. Hepsinden daha sağlam olması için tasarlanmış yeni mühendislik ürünü bir metal.

Başımı sallıyorum. "Hayır. İşe yaramaz. Elmaslar daha sert."

Başını bir yana eğiyor. Başka bir tezgâha gidiyor. "İşte bu var." Tek açılı eski bir testereyi alıyor. "Bunun elmas kenarlı bir diski var."

"Yine de işe yaramaz Ben. Elini öylece havaya kaldırıp Levo'nu kesip çıkaramazsın. Acıyı hissetmeye başladığın zaman elini öyle tutamayacaksın."

Bir mengene buluyor. "Bu iş görür," diyor. 'Tezgâha sabitle- yeceğim. Şimdi lütfen git Kyla."

"Kalıyorum. Buna engel olamazsın," diyorum onu ikna edecek sözcükleri bulamamanın umutsuzluğu içinde. Onu bu delice plandan vazgeçirecek sözcükleri. Ona bakıyorum, gözlerine. Ve bozguna uğruyorum. Söylediğim hiçbir şeyi fark etmiyor. Kafasına koymuş.

Çarpan şok dalgasıyla neredeyse zihnim bulanarak başımı ellerimin arasına alıyorum: Ona yardım etmem lazım. Buna zorunluyum. Hızlı bir şekilde kesilmeli. Başlayacak ve sonunu getiremeden korkunç bir acı içinde ölecek. Eğer onu durduramıvor- sam ona yardım etmeliyim.

Başımı kaldırarak bakıp, gözyaşlarımı siliyorum. Dışımdan sakin olup kontrolü ele almaya çalışırken içimden HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR diye çığlık atıyorum.

"Ben yaparım/' diyorum. "Levo'nu keserim/'

"Hayır. Olmaz Kyla. Git."

"Dinle. Bunların nasıl kullanıldığını biliyorum" diyerek aşındırıcıyı alıyorum. Elimde rahat ve doğal duruyor. Rüyamdaki özel sabit testereye göre bu el testeresiyle bu işi yapmak daha zor. Ama temel prensip aynı. "Eğer senin yerine ben yaparsam daha güvenli olur. Acı hissederken kontrol edemezsin."

"Seni bu işe karıştıramam. Hayır Kyla."

"Bak. Yapabilirim." Mengeneye hurda bir metal sıkıştırıp güvenlik gözlüğünü takıyorum. Testereyi açınca ses rüyamdaki gibi bende çığlık atma

isteği uyandırıyor ama düzgün bir parça kesiyorum.

"Titremeyen eller; etkilendim. Ama..."

"Ama yok. Ya sana yardım ederim ya da yapmazsın. Tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Tek başına ölmene izin vermeyeceğim."

Gözlerimin içine bakarak başını hafifçe sallıyor.

"Sana yardım etmeme izin ver," diyorum. "Mantıklı olduğunu biliyorsun."

"Bu doğru olduğu anlamına gelmez."

"O zaman yapma!" demeye başlıyorum. Son bir deneme, ona gerçeği göstermek için son bir hamle yapmaya hazırım ama başını sallıyor ve sözlerim siliniyor.

Yüz ifadesi gönülsüz. "Mantıklı," diye kabul ediyor. "Ama yapabileceğine emin misin? İstediğine emin misin?"

"Evet."

Tereddüt ediyor. 'Tamam," diyor nihayet. Aiden'in mutluluk haplarını çıkarıyor. "Ama en azından şunlardan bir tane al."

"Olmaz."

"Yan yolda bilincini kaybetmene izin veremem."

Tereddütlüyüm ama haklı. Ya seviyem düşer de testereyi bırakırsam? "Pekâlâ," deyip bir bardak suyla bir hap yutuyorum. Ben bir avuç dolusu alıyor. "Bu kadar çok alman doğru mu?"

Omuz silkiyor. "Fazla almak az almaktan daha iyi diye düşünüyorum." Az sonra cildinde ince bir tabaka ter oluşuyor, göz- bebekleri büyüyor. Rüyamdaki o çocuk gibi.

Rüyam...

"Viski. Var mı?"

"Sanırım. Neden?"

"Şoku atlatmana yardım eder."

Garajla ev arasında bir kapı var. Ben oradan geçerek bir şişeyle geri dönüyor. Biraz içiyor.

Öksürüp suratını buruşturuyor. "Rezalet bu."

"Lütfen yapma bunu. Lütfen. Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

"Yalnız yapacağım. Eve git Kyla."

"Hayır! Eğer yapacaksan sana yardım edeceğim. Ama Ben, dinle. Bir kez Levo'yu kesmeye başlarsak bunun geriye dönüşü yok. Acıyı durdurmak için işi bitirmek gerekecek."

"Evet. Ne söylersem söyleyeyim, devam et."

"Bağırırsan, insanlar gelir."

"Ses çıkarmayacağım."

"Ne zannediyorsun kendini? Süpermen gibi bir şey mi?"

"Süper Ben!" Gülerek tezgâhın yanındaki sandalyeye oturuyor ve Levo'sunu buraya sabitliyor. Bastırdığında yüzü acıyla buruşuyor.

"Kyla işler yolunda gitmezse, tüm bunlan kendi başıma yapmışım gibi göstermeni istiyorum. Ne olursa olsun buradan çıkman lazım. Bana böyle yapacağına söz ver. Ve eğer burada yakalanırsan, beni bu şekilde bulduğunu söyleyeceksin. Söz ver!"

"Tamam. Söz verivorum."

"Eldiven giy," diyor. "Şurada. Düğmeleri, kolu, dokunduğun her şeyi sil." Eldivenleri giyip söylediklerini yapıyorum.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor.

"Bekle."

"Evet?" söyleyebileceği her şeye karşın umut ediyorum; dur, fikrimi değiştirdim diyecek.

"Kyla, bana ne olursa olsun: Seni seviyorum. Seni hep seveceğim." Ve evet, bir Huda'yı arkadaş canlısı haline getirecek kadar çok Mutluluk Hapı aldı, üzerine de viski içti. Nerede olduğunun da çok farkında değil; ne söylediğini pek ciddiye almamak lazım ama ciddi görünüyor.

Ve ona bakarak benim de onu sevdiğime dair sözler söylemek istiyorum ama bunlar sıkılan boğazımda sıkışıp kalıyor ve dışarı çıkmıyor.

"Yap!" diyor.

Ve sanki rüyamda gibiyim; o korkunç rüyada. Kendim değilim. O kâbustaki kızım: Sakin, kendine hâkim, bu tür şeyleri yapabilen. Nereden geliyor? Testereyi alıp güvenlik kilidini açıp açma düğmesine basıyorum. Hızlıca kesmem lazım. Çabuk olmalı.

Çark dönüp ağlamaya başlıyor.

Ben'e bakıyorum. Başını sallıyor. "Yap," diyor.

Dönen bıçak Levo'suna dokunuyor. Yay şeklinde kıvılcımlar çıkıp her tarafa uçuşuyor.

Rüyamdaki çocuğun tersine Ben bağırmıyor. Ama yüzü buruşuyor, ter fışkırıyor ve ben onun yüzüne bakmamaya çalışıyorum, izlememeye çalışıyorum. Bıçağa odaklanmam lazım, onu sağlam bir şekilde tutmam lazım.

Skye bir yavru olduğu zamandan itibaren onu çok seven ve çok sevdiği Ben'le arasındaki köpeklere özgü bir bağdan dolayı biliyor olmalı, ulumaya ve kapıyı tırmalamaya başlıyor, sonra kapıdan küt diye bir ses geliyor ve kendini kapıya doğru çarpıyor.

Kıvılcımlar uçmaya devam ediyor ve artık başladığım için duramam. Bıçak sıçrıyor, tepiyor, ötüyor ve testere o kadar ısınıyor ki eldivenlerle bile onu zor tutuyorum. Ben'in ağzından kan sızıyor ve bedeni kıvranıyor ama bir şekilde hâlâ sessiz ve çekilmeye çalışmıyor. Levo'nun son parçası da dayanamayıp parçalanıyor. Çekilip sıçrıyor ve sonra... çat. Çıkıyor. Düğmeye basmayı bırakıp testereyi çekiyorum ama Ben'in kolu ani bir hareketle çekiliyor. Bıçak yavaşlarken bileği ona dokunuyor. Kan var ve testereyi fırlatıp mengeneyi açmaya ve bileğinin etrafına sıkıca sarmak üzere bir havlu almaya koşuyorum.

"Ben? Ben!" Onu sarsıyorum, vücudu gevşek, bilinci yerinde değil, ağzında daha fazla kan var. Dilini mi ısırmış? Sandalyeden kayıyor. Eldivenleri çıkarıp bir köşeye fırlatarak nabzına bakıyorum. Kalp atışları dengesiz.

Belli belirsiz Skye'm havlamasını duyuyorum. Bir araba. Garajın kapısı takırdayarak açılıyor.

Ben'in annesi.

"Bebeğin şeyini..." demeye başlıyor, sonra yerde, kollarımdaki Ben'i fark ediyor. "Ne oldu?"

Ve gözyaşları yanaklarımdan akıyor, başımı sallıyorum ama konuşamıyorum.

Ben'in dediğini söyle ona.

"Ben o... o... onu görmeye gelmiştim ve onu bu halde buldum."

Ve beni yana itip şimdiye kadar kanın sırılsıklam ettiği havluya bakıyor, sonra görüyor. Yüzündeki kan çekiliyor. "Levo'su çıkmış." Bana bakıyor. "Ne oldu?"

Çaresiz bir biçimde omuz silkiyorum. Yalan söyle.

"Bilmiyorum. Kesmiş olmalı."

Ben'in gevşek gövdesi yay gibi geriliyor. Tekrar tekrar. Şiddetle sarsılıyor. Kriz mi? Ah Tanrım hayır. Levo'ya zarar vermek krizlere ve ölüme yol açar. Bize hep bunu söylediler. İşe yaramadı!

Cebinden bir telefon çıkarıp ambulans çağırıyor.

"Git buradan Kyla. Git."

Ve vücudum hamur gibi, titriyorum. Mutluluk Hapı falan da işe yaramıyor, seviyem düşüyor. Levo'm titriyor.

"Git! Burada gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Ama şimdi git. Onlar gelmeden önce sen git!"

Onu bırakamam, yapamam.

"Çık buradan. O da bunu isterdi."

Evet. Söylediği de buydu.

Uzaktan sirenler duyulurken kapıya gitmeye çabalıyorum.

"O taraftan değil," diyor. "Arka kapıyı ve kanal yolunu kullan. Git!"

Ve arka kapıdan tökezleyerek çıkıyorum. Evlerinin arkasındaki bahçeyi geçip geçide varıyorum. Söylediği gibi kanal yolu burada. Bir şekilde evlerin arkasından buraya kendimi atıyorum.

Dörde kadar evleri sayıyorum. Jazz'm arkadaşının evi.

Arka tarafta o kadar şiddetli bir müzik duyuluyor ki yer sarsılıyor. Arka kapıyı çalıyorum ama cevap yok. İçeri giriyorum.

Jazz bana şöyle bir bakıp müziği kapatıyor. Sonra sirenleri duyuyorlar.

Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyor.

Jazz bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Kyla? Sorun nedir? Ne oldu?"

Bir başka siren daha öncekilere katılıyor, sanki ikili bir armoni gibi ama ses ahenksiz, sert, yüksek; ve bu yana doğru geliyor.

Yalan söyle.

"Be... Ben. Levo'sunu kesti," diye fısıldıyorum.

"Ama bunun imkânsız olduğunu sanıyordum."

"Öyle olması gerek. Bilincini kaybetmesen bile Levo'na herhangi bir zarar gelirse acı seni öldürür. Ya da krizler." Zihnimden silmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Ben...

On taraftaki pencerenin orada şimdi Ben'in olduğu yöne giden bir değil iki ambulans var. Bu ne anlama geliyor? Eğer Ben... yutuyorum. Düşüncelerim bile duraksıyor, olmuş olabilecek en kötü şeyi kavramaktan uzak, aklımdan çıkaramadığım görüntülere doğru sözcükleri bulamıyor. Gördüğüm tek şey Ben'in yerde uzanan, kıvranan bedeni, acıyla buruşmuş yüzü.

Uzaktan başka bir siren sesi acı acı bağırmaya başlıyor ama bu seferki farklı. Seviyesi, tonu, ambulans araçlarmmki gibi değil ve ses kafamda yankılanıp kalbimin daha hızlı çarpmasına, derimin karıncalanmasına yol açıyor. Saklan! Şimdi saklan.

Ama penceredeki yerimi koruyorum. Sesin kaynağı köşede beliriyor. Uzun, siyah bir kamyonet. Üzerinde işaret yok ama önünde mavi ışıklı bir sinyal var. Pencereden içeri doğru atılıp arkamdan gelen Jazz ve Ian'ı geriye itiyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyor Jazz.

"Hudalar," diyorum güçsüz ve hasta bir sesle. Sağlık görevlileri Hudalar'ı aradı. Onlara güvenmemek gerekiyor.

"Seni buradan çıkarmamız lazım," diyor Jazz. "Şimdi."

Çok üşüyorum: Tepeden tırnağa buz kesmişim. Levo'm titriyor ve Jazz bakmak için bileğimi yakalıyor.

4.4.

Bir Mutluluk Hapı yetmedi.

"Lanet olsun Kyla, nasıl yardım edebilirim?" diyor Jazz gözlerinde gerçek bir endişeyle.

"Edemezsin. Çok geç," diyorum.

4.1.

Kollarımı kendime sarıyorum, titriyorum. Onu durdurmam gerekirdi. Hepsi benim suçum.

3.8.

Onu bıraktım, orada öylece bıraktım.

3.5.

Kanıvorken, ölürken bıraktım ve kaçtım. Ben...

Jazz yasaklıyor. "Hayır Kyla; burada değil, şimdi değil. Gel/' lan'a orada olduğumuzu sır olarak saklaması için yemin ettirerek beni arka kapıdan sürüklüyor.

"Kimin burada olduğunu?" diyor lan. "Ben'le ilgili bir şey öğrenirsem size bildiririm."

Jazz beni neredeyse taşıyarak yola çıkan geçidin içinden çite götürüyor.

3.2

"Koş!" diyor Jazz.

"Ne?"

"Hayatının buna bağlı olduğunu düşün ve koş."

Belki de öyledir.

Koşmak mı? Şimdi mi? Ayaklarıma bakıp başlama komutunu veriyorum ve tökezleyerek yürümeye, hafif bir koşuya başlıyorum. Sonra ritim kendiliğinden geliyor.

"Daha hızlı!" diyor Jazz peşimden gelirken. "Daha hızlı gidebileceğini biliyorum."

Hudalar peşindeymiş gibi koş. Her bir Huda topuklarımdaymış gibi, YVayne Best beni yakalamak üzereymiş gibi tam hızla, son hızla. VVayne'in çirkin suratına odaklanıyorum ve titrek bir enerji alevi ayaklarımla buluşuyor.

Jazz bileğimi tutuyor: 3.9. "Yetmez. Devam et." Koşuyoruz ve koşuyoruz. Zor nefes alıyor, bu işe alışık değil. Koşmaya devam ediyorum ama zihnim hâlâ görüntülerle dolup taşıyor: Ben. Yaralı ya da daha kötü durumda. Eğer yaralıysa

Hudalar onu götürmüştür: Daha kötüsü belki daha iyidir. Ne oldu? Onu durdurmak için ne yapabilirdim? Ona ne olduğunu bilmemek içimi kıyıyor. Durup, çöküp, ağlamak istiyorum ama ne zaman yavaşlasam Jazz beni arkadan dürtüp yola devam etmemi sağlıyor.

Ben'in güzel, nazik gözleri; ve bu. İkisi beraber olmuyor. Sana ne oldu?

lan bizim için öğrenecek.

Evet.

Koşmaya devam et.

Arabanın yanma geri geldiğimizde hava kararıyor.

"Seviyen?" diye soruyor Jazz.

Kontrol ediyorum. "5.2. Beni koşturman gerektiğini nereden bildin?"

Jazz omuz silkiyor. "Bir zamanlar Ben'in söylediği bir şey."

Ben.

"Haydi gel. Seni eve götürelim." Jazz yola çıkıp gölgelerden gidiyor. Ambulanslardan ya da Hudalar'dan iz yok. 'Temiz görünüyor."

Ben.

Jazz arabayı evin önüne çektiği zaman Levo'm yeniden titriyor.

"Bu seviyede kal Kyla. Haydi, yapabilirsin."

Başımı sallıyorum çaresizce; çok çabuk düşüyor.

"Ejderha'yla karşılaşma zamanı mı?" diyor Jazz. "Haydi."

Neredeyse beni kapıya taşıyor. Biz oraya varmadan kapı açılıyor.

"Ne cehennemde kal..," demeye başlıyor annem. Sonra yüzümü görüyor. "İçeri, içeri," diyor. Jazz kanepeye gitmeme yardıma oluyor.

Bızzzz.

3.1.

Ben...

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Acı. Dünyam acıyla dolu, başka hiçbir şey yok. Acı nabız gibi atıyor, kırmızı bir acı sızıyor, var olduğum ne varsa ona, geçmişime ve olabileceğim her şeye sıkıca kenetlenmiş bir kötülük var.

Yavaş yavaş diğer şeyler somutlaşıyor. Yer: Yerde yatıyorum. Sesler. Ben...

Kolumda bir şırmga. Damarlarıma bir sıcaklık sürükleniyor, tüm vücuduma. Acıyı alıp götürmüyor; hiçbir şey bu acıyı silemez. Daha az umursamama neden oluyor. Gözlerimi açıyorum.

"Merhaba," diyor annem ve gülümsüyor. "Geri döndün."

"Hımmm?" diyorum. Sonra her şey kararıyor.

"Ben! Geldin ."

Gülümsüyor. "Hoşça kal demeden gidemezdim." Diz çöküyor.

"Beni bırakma. Gitme lütfen..." Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Kalamam, çok geç." Yeniden gülümsüyor. Dudakları gülüyor ama gözleri hüzünlü.

"Güçlü ol Kyla." Eğiliyor, dudakları nazikçe benimkilere değiyor: Üçüncü öpüşmemiz.

Çekiliyor; bir hayal gibi. Etrafında ışık parlıyor.

"Hoşça kal Kyla," diyor. Sesi yumuşak, sözcükler sessizlik içinde sürükleniyor. Sonra gidiyor.

Son öpüşmemiz.

* * *

"Ben!" diye ismini bağınyorum. Oturmaya çalışıyorum ama gerisingeri düşüyorum. Yataktayım. Kendi yatağımda. Sebastian ayakucumda; koridora açılan aralık kapıdan hafif bir ışık sızıyor.

"Kyla?" diyor annem. Yanımdaki sandalyeye oturmuş. "Merhaba." Yüzü yorgun, soluk. Tekrar oturmaya çalışıyorum ama yaptığım hareket kafatasıma acı dalgaları yolluyor. Soluğum kesiliyor.

"Kıpırdama," diyor.

"Ben'e ne oldu?"

"Şimdi bunun için endişelenme."

Konsantre olmaya çalışıyorum; acıyı artırıyor. Ama erişemediğim bir şey var, bilmem lazım.

"Söyle bana," diye yalvarıyorum ve yanaklarımdaki ıslaklığı hissediyorum.

"Sus. Seni eve Jazz getirdi, kapıdan girince bayıldın. Bildiğim tek şey bu."

"Sağlık görevlileri burada mıydı?" diye fısıldıyorum.

"Elbette. Sana bir iğne yaptılar, sonra bir tane daha; bir saniye için kendine geldin, sonra yine bayıldın."

Tehlike. Gözlerimi kapatıyorum. Öğrenecekler. Hudalar: Orada, Ben'lerde olduğumu öğrenecekler. Sağlık görevlileri onlara bilincimi kaybettiğimi söyleyecekler ve Ben de benim arkadaşım. Olayları birleştirecekler.

Yeniden karanlığa kayıyorum.

Gözlerimi yeniden açtığımda perdelerin arasından güneş sızıyor ve yalnızım. Bu sefer oturmayı başarıyorum, kafamdaki zonklama ısrarcı, sersemletiyor, midemdeki bulantı durmuyor. Şimdi değil. Yutuyor ve geçene kadar derin nefes alıyorum.

Aşağıda bir mırıltı var. Sesler? Annem ve başka biri daha.

Örtülerin altından çıkıyorum, bir şekilde ayağa kalkmayı başarıp hamura dönmüş bacaklarla pencereye yürüyorum. Aşağıda yola siyah bir kamyonet park etmiş.

Hudalar.

Vücuduma adrenalin hücum ediyor, koş diyor. Fakat yapabileceğim tek şey ayakta durmak. Kendimi tekrar yatağa atıyorum. En iyisi ölü gibi yatmak. Birkaç saniye sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor ve kapı açılıyor.

"Kyla?" diyor annem, sesi yumuşak. Hareketsiz kalıyorum. "Size söyledim, uyuyor. Bekleyemez mi?"

"Hayır. Uyandırın onu, yoksa sizin yerinize ben uyandırırım." Soğuk bir erkek sesi.

Odanın içinde ayak sesleri, annemin eli yanağımda.

Gözlerimi kırpıştırıp yan açarak inliyorum. Annem bana bakarken onunkilerde acil bir mesaj var: Ne diyor? Arkasında iki gri takım elbiseli adam kale gibi yükselerek odayı daha da küçük gösteriyorlar. Gözlerini kapat. İçimde bir şey girdap gibi dönerken gözlerim bir kez daha kırpışıp kapanıyorlar. Onlara ne söyledi; ne biliyorlar? Eğer hikâyelerimiz aynı olmazsa... tehlike.

"Onunla neden konuşmanız gerektiğini anlayamıyorum. Zavallı şey. Zaten yeterince kötü durumda. Ne olduğunu size anlattım: Şu Ben denen çocuğun okula gelmemesine endişelenmiş ve gidip..."

Şu Ben denen çocuk: Belli bir tonda, tasvip etmeyerek söyledi.

"Yeter!" diyor aralarından biri. "Uyandırın onu." Sesindeki uyarı tonu korkutuyor.

"Kyla hayatım; haydi uyan. İşte benim güzel kızım."

Bir mesaj daha: Nasıl oynayacağımı anlatıyor bana. Genç ve aptalım, Ben'lere gittiğimizi biliyorlar, o da Ben'i sevmiyor. Sağ ol anne.

Bu sefer uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum. Anneme uykulu bir Programlanmış kız gülümsemesi gönderip canlanıyorum. "Midem acıyor," diyorum yakınarak.

"Zavallı tatlım. Şimdi bu beyler sana birkaç soru sormak istiyor tamam mı? Dur şöyle oturmana yardım edeyim."

Annem yastıklarla beni destekliyor. "Onlara da ne olduğunu tam olarak bana anlattığın gibi anlatmalısın," diyor. Başka bir mesaj mı? Doğruyu onun bildiği gibi anlat. Ve ne bildiğini, ne bilmediğini hatırlamak için zihnimi zorluyorum.

Poker suratımı takmıyorum. Hayalimde Sebastian'ı kucağıma alıp Phoebe'nin yüzünü taklit ediyorum: açık ve çok mutlu. Başımı hareket ettirdiğimde tesadüfi olarak acıdan irkilerek gülümsüyorum.

"Peki anne," deyip kapıdaki sabırsız adama dönüyorum. Beklemeye alışık görünmüyorlar. Böyle davranmalarının nedeni annemin babasının kızı olması mı? Yüzlerindeki soğuk kesinlik eğer annem başkası olsa sorgulanmak için bir köşeye çekileceğimi söylüyor, sorularına burada cevap veremezdim.

İki adamdan genç olanı bir bilgisayan kurcalıyor. "Sen Kyla Davis misin?"

"Evet."

"Dün neden bilincini kaybettin?"

Ne olduğunu neden sormuyor? Şaşkınlığı yüzümden siliyorum. "Çok üzgündüm. Arkadaşım Ben okula gelmemişti ve diğer arkadaşım iyi olup olmadığını öğrenmem için beni onun evine götürdü."

"Diğer arkadaşın mı?" Konuşan hâlâ genç olan, lider o; arada sırada haşmetle anneme bakıyor. Ama asıl endişe edilecek olan diğeri. Sorumlu olanın o olduğunu gösteren bir biçimde duruyor. Cevap vermeliyim, değil mi?

"Jazz MacKenzie: Jason. Kız kardeşimin arkadaşı aslında. Ama bana göz kulak oluyor."

"Ya sonra?.."

"Ben hiç iyi değildi." Sesime ıstırap yüklüyorum. "Ambulanslar vardı ve Jazz da yoldan çekilmemiz gerektiğini, eve dönmem gerektiğini söyledi. Ama Ben için endişeleniyordum ve sanırım bayıldım."

Annem kızgınlıkla söyleniyor. "Şu Ben: Ne kadar çok sorun çıkarıyor."

"Annemle babam artık Ben'le yalnız koşmamamı söylemişlerdi," diyorum. "Koşmayı severim." Büyük bir Programlanmış sırıtışıyla gülümsüyorum.

"Ben sana hiç hap gösterdi mi?"

"Hap mı? Sanmıyorum." Amy hapları gördü. "Hayır bir dakika. Çantasında bazı ağrıkesiciler vardı. Pazar günü kendisini iyi hissetmediğinde bir tane almıştı."

"Bu kadar soru gerçekten yeterli," diyor annem. "Zavallı kız hiç de iyi değil."

Tam o sırada midem yine bulanmaya başlıyor ama bu sefer derin nefes alıp durdurmuyorum. Yanaklarımdan çekilen rengi hissedebiliyorum.

"Anne, sanınm kusacağım." Çöp kutusunu tam zamanında tutuyor. Bulantı dalgaları içimden fışkırıyor ve her ürperme acı içinde kafatasıma çarpıyor. Midemin çoğu boş ama Hudalar iğrendiklerini gösteren bir yüz ifadesiyle geriliyorlar.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor annem.

Genç adam odadan çıkmaya hazırlanıyor, yaşlı olan başını bir yana eğiyor. Elini kaldırıyor ve diğeri duruyor. "Hemen değil," diyor. Diğer Huda'ya bakıyor. "Odayı ara."

Annem omuzlarını dikleştiriyor. "Bu gerçekten gerekli mi Ajan Coulson?" diyor buz gibi sesiyle. İsmine yaptığı vurguyla çizgiyi aşarsa kim olduğunu bildiği mesajını veriyor.

Adam tek kaşını kaldırıyor, yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade var. "Ah, sanırım öyle. Önce onu çıkarın." İlgisizce bana doğru başını sallıyor.

Ben hâlâ çöp kutusuna kusuyorum; artık kusacak bir şey kalmamış.

"Yürüyemez. Yardım etmeniz lazım," diyor annem ve diğerinin başını sallamasıyla genç adam yaklaşıyor. Bir lağım faresini kucaklıyormuş gibi bir yüz ifadesiyle beni kaldırıp yan odadaki Amy'nin yatağının üzerine bırakıyor.

Odamı arıyorlar: Şüphesiz Mutluluk Haplan'm arıyorlar. Bulamayacaklar. Düşünemeyecek, hareket edemeyecek kadar bitkin bir vaziyette Amy'nin yastıklarının arasına çöküyorum. İçimde bir ses resimlerin diye ıslık çalıyor ve gözlerim kocaman açüıyor.

Pencerenin yanındaki kalkmış halının altında: Sakladığım çizimlerim. Hudalar onu aldıktan sonra Gianelli'nin hali: Annem onu yok etmemi söylemişti. Keşke yok etseydim. Ve Ben'inki. Eğer onu nasıl çizdiğimi görürlerse masum küçük Kyla'ya ve "arkadaşına" inanmazlar. Ona karşı ne hissettiğimi anlarlar. Gözlerimi kapatmaya zorluyorum. Dakikalar geçiyor. Annemin onlan etrafı dağıtmamaları için ihtar edişini duyuyorum. Bir haykırış yok, "Bak ne buldum!" denmiyor. İnanmasam da onlan bulamayacaklarını umut etmeye başlıyorum. Sonunda koridorda, merdivenlerden aşağıya doğru sert adımlar duyuluyor. Birkaç dakika sonra kamyonetleri ön taraftan kalkıyor. Gidiyorlar. Bu kadar kolayca mı? Bir şekilde benimle ilgilenmekten vazgeçmeyeceklerini düşünüyorum.

Annem Ben'in imajını onların istediği biçimde çizdi: tehlikeli çocuk. Ben, uzak durmam için ikaz edildiğim çocuk. Ve ben de ona arka çıktım. Hainmişim, bu yanlışmış gibi hissediyorum. "Özür dilerim Ben," diye fısıldıyorum. Gözyaşlan boşanıyor. Ben senin güvende olmam isterdi.

Toparlanıyorum, uyuyor ya da uyanık değilim: Düşüncelerim düzensiz bir biçimde birbirine karışıyor ve anlamsızlar. Görüntüler zihnimin içinde ve dışında uçuşan düz fotoğraflar gibi bedenimden taşıyor. Ben koşarken. Annesinin baykuşu kanatları açılmış bir halde. Ben düşümdeki ay ışığının altında, etrafında ışık parlıyor. Merdivenlerden yukarı doğru ayak sesleri duyuluyor ve kapı açılıyor. Gözlerimi açmaya çabalıyorum, hareket etmeye; ama vücudum bitkin.

Kapı yeniden kapanıyor. Koridorun ucundan odamdaki hareketleri belli belirsiz duyuyorum. Sonra Amy'nin odasının kapısı bir kez daha açılıyor.

"Kyla?" Odanı düzene koydum. Gel, Amy birazdan evde olur."

Kalkmama ve odama gitmeme yardım ediyor. Her şey taze ve temiz kokuyor; çarşaflar yeni ve zindeleştiriyorlar. Neredeyse Hudalar'm burada olduklarını, eşyalarımı eşelediklerini unutacağım. 'Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Bunun için, her şey için.

Bir saniye sonra uyanık kalamıyorum ve her şey karanlığa gömülüyor.

"Kyla?" diyor annem. "Sana biraz çorba getirdim." Kendisine gelmiş görünüyor. Hudalar'm ziyaretinden kalan bir gerginlik izi yok.

"Aç değilim."

"Yine de ye."

Oturmama yardım ediyor, bana yedirmeye çalışıyor ama kaşığı ondan alıp kendim yiyorum. Aç değildim ama şimdi domatesin, portakalın ve baharatlı o şeyin tadını alınca iyi geldi ve acıktığımı anladım. Olmamam gerekirdi. Olanlardan sonra nasıl yemek yiyebilirim?

Çorbayı bitiriyorum.

"Konuşmamız lazım/' diyor. "Bunu yaptığım için üzgünüm. Dinleniyor olman lazım ama bu bekleyemez."

"Tamam."

"Neden bayıldın?"

Hudalar'm sorusu, ama o bir cevaptan fazlasını hak ediyor.

Yastıklarıma gömülüyorum. Ne demem, ne dememem lazım, hepsiyle başa çıkmak çok güç. Gözkapaklarımm arasmdan yine yaşlar süzülüyor ve Levo'm titriyor. Sonra annem gelip yanıma oturuyor, eli hafifçe başımda saçımı düzeltiyor.

Gözlerimi açıp gözyaşları arasmdan, bulanık, onu görüyorum. "Ne biliyorsun?"

"Jazz pek bir şey anlatmadı. Sadece Ben için endişelendiğini söyledi. Seni onun evine götürmüş ama içeri girmemişsin, çünkü orada ambulanslar ve Hudalar varmış, sonra da seni eve getirmiş."

Başımı sallıyor, sonra yüzümü buruşturuyorum. Doğru tahmin etmişim: Jazz Ben'le olduğumu söylememiş. "Bene ne oldu? Lütfen bana söyle."

"Tam olarak bilmiyorum."

"Bilmem lazım. Lütfen..."

"Eğer bir şey öğrenirsem sana söylerim. Ama başka kimseye bu konu hakkında soru sormamaksın. Duydun mu beni Kyla? Bu ciddi bir şey. Ben hakkında konuşma, üzgün görünme, onun hakkında hiçbir şey söyleme ve yapma. Ne okulda, ne evde, ne de başka bir yerde."

Başım dayanılmaz bir biçimde zonklayarak ona bakıyorum, ama zonklama Ben'i düşündüğümde içimde hissettiğim acı kadar kötü değil. Nasıl her şey yolundaymış gibi rol yapabilirim? Çünkü yapmak zorundasın.

"Bugün Hudalar'a söylediklerin senin hikâyen, tek hikâye bu. Soran her kim olursa olsun aynen bunu anlat: Grupta, okulda, burada evde." Evde mi? Amy ve babamı kastediyor. Ve sözcük seçimi. Annem söylediğinden fazlasını biliyor.

Kalkıp kapıya yöneliyor, sonra geri dönüyor.

"Ah Kyla? Ben'in çok güzel bir resmi vardı. Dün gece onu ve diğerlerini buldum. Onları yok etmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm." Kapıyı kapatıyor.

Gözlerim kocaman açılmış, giderken arkasında bıraktığı boşluğa bakıyorum. Sağ ol anne. Tekrar. Onları kesin bulurlardı, eminim. Bir şekilde geleceklerini biliyordu ve dün gece ben uyurken odamı aradı. Ve oğlu Robert'm resmini de bulmuş olduğunu anlıyorum: Onun neye benzediğini nasıl bildiğimi merak ediyor olmalı. Onu nasıl tanıdığımı da.

Beni koruyor mu? Ya da belki bana güvenmiyor. Birkaç tedbirsiz çizimden başka beni suçlu duruma düşürecek herhangi bir şey olup olmadığından emin olmak için odamı kendisi aradı.

Bu olayın benim Ben'i Mac ve hapların sahibi Aiden'i görmeye götürmem yüzünden olduğunu bilseydi ne hissederdi; ne yapmaya çalıştığımıza dair en ufak bir fikre sahip olsaydı? Ben'in Levo'sunu kesen testereyi kullananın ben olduğumu bilse ne hissederdi?

O gece geç saatlerde bir araba sesi duyuyorum ve Hudalar mı geri geldi diye merak ediyorum. Ama yataktan çıkıp bakınca babam olduğunu görüyorum.

Henüz geri dönmesine günler vardı. Aşağıda sesler var, babam bir şeye karşı çıkar gibi görünüyor. Çok ciddi.

Ama ertesi sabah kalktığımda gitmiş olduğunu görüyorum.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Annem beni günlerce okuldan uzak, evde tutuyor. Ta ki ben dört duvar arasında kalmak istemeyene kadar. Burada kendi düşüncelerime gömülüp yanımda o ve beni kucaklayıp kedilere özgü bir merhamete boğan Sebastian olduğu halde ağlamaktan başka bir şey yapmıyorum. Buna işten döndüğü zamanlarda Amy de katılıyor. Birleşik bir cephe, güçlü bir çaba oluşturup seviyemin düşmemesine, onu belli bir dengede tutmaya çalışıyorlar. Ve fiziksel olarak iyiyim: Neredeyse normalim, sadece şakaklarımda sıkıcı bir zonklama var. Eğer içimde buz gibi, hareket etmemi imkânsızlaştıran Ben şeklinde bir ağrı olmasa okula bile gidebilirdim. Ama tüm o tatlılıkları yardıma olmuyor. Yardımcı olan tek şey Aiden'i düşünmek.

Ne kadar düşünürsem, tüm bu karmaşayla ilgili suçu o kadar onun kızıl saçlı kafasına atıyorum. Ve Aiden'i bize tanıştırdığı için Mac'e. Ve Mac onun kuzeni olduğu için Jazz'a da. Ve Amy olmasa Jazz'ı da tanımazdım. Eğer annem olmasa Amy ile burada olmazdık. Azar azar öfkem büyüyor ve ben de onu bir diş ağrısı gibi besliyorum, çevrede de diş hekimi yok. Buna ihtiyaam var.

Bu beni yataktan çıkartıyor ve giyiniyorum. Kaçmak için merdivenlere süzülüyorum.

"Kyla? Ne yapıyorsun?"

Ayakkabılarımı bağlarken yukarı bakıyorum.

"Neye benziyor? Bugün grup var ya."

"Yataktan çıkmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Bugün orada görünmem herkes için iyi olmaz mı sence?"

Kafasında ölçüp tartarken bana bakıyor. Hafifçe başını sallıyor. "Eğer her zamanki gibi olabilirsen, orada olman iyi olur. Seni ben götüreyim."

"Hayır, koşmak istiyorum."

"Koşacak kadar iyi değilsin; bilincini kaybedeli daha bir hafta olmadı." Kollarını kavuşturmuş ve yüzünde kesin bir ifade var.

Açıkla yoksa hiçbir yere gidemezsin.

Yavaşça nefes alıp veriyorum. Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Fiziksel olarak iyiyim, yüzde yüz değil belki ama ona yakın ve koşunca kendime geliyorum.

Seviyeme yardımcı oluyor. Koşmak istiyor değilim sadece, koşmaya ihtiyacım var. Anlıyor musun?"

Emin değil, dudağını ısırıyor. "Ama kendi başına gideceksin?"

"İyi olacağım. Gerçekten. Hep anayoldan gideceğim, bana bir şey olmaz. Söz veriyorum."

Pes ediyor. "Tamam. Ama seni ben alacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Beni kendisine çekip sarılıyor, kapıyı açıp çıkıyorum.

Hafif bir tempoyla başlayıp, yavaşça hızı artırıp nasıl gittiğime bakmak akla uygun. Ayağım her yere değdiğinde başım sarsılıyor ve fazla bir şey de yemedim. Ama var olan tüm gücümü kaslarıma, bacak ve ayaklarıma akıtıyorum, yönetimi ele geçirene kadar hızlı gitmeye, daha hızlı gitmeye. Kafatasımdaki acıyı fark etmiyorum artık. Gece, yol, ayağımın dump dump sesi, var olan sadece bunlar.

Ama seslerin içi boş. En son burada koşarken Ben'in ritmi benimkiyle uyumluydu. Yoldan ayrılan patikanın oradan, Ben'in beni çite çektiği yerden geçerken ayaklarım bocalıyor. Yalnızdık ve beni ilk defa orada öptü.

Şimdi koşarken bana hoşça kal demeye geldiği rüyamı düşünebiliyorum. Daha önce düşünemiyordum, bir yara gibiydi, dokunulduğunda acıdan bağırıyordum.

Dr. Lysander rüyalarımın bilinçaltımdan çalman rasgele düşünceler ve görüntülerden yapıldığını söylüyor. Yani gerçek olmadıklarını. Bazen insanların anılarını rüyalarında birleştirdiklerini ama eğer bir Programlanmış isen bundan önce anı bankası oluşturman gerektiğini ve bu arada da zihnin bu boş bırakılan yeri doldurmak için kendi kendine ürettiğini söylüyor. Kısacası ona göre benim rüyalarım oluşturulan şeyler, gerçek değiller. Bazen gerçekler:

Rüyalarımın bazıları anılarımdan geliyor, çizimlerimde olduğu gibi. Bundan eminim. Yapmış olduğum Lucy'nin resmi gibi: Arkasına yaşadığı yerdeki dağları koydum; daha önce hiç görmediğim dağları. Bu nasıl bir anı olmaz? Ama bazı rüyalarımdan daha az eminim. Ellerimin bir tuğlayla ezildiği rüyam gibi. O zaman çok gerçek geliyordu; şimdi onu düşününce gerçek bir olayın anısıymış gibi geliyor. Fakat bu sadece rüyamın bir anısı mı? Sonra kayışlarla bağlanmış olan ve Levo'su kesilen Programlanmış çocuğa dair gördüğüm rüya gibi olanlar

var, bu gerçekten de öte. Ama sonra rüyanın üzerine Ben eklendi ve bu asla bu şekilde gerçekleşmedi. Onu oraya benim korkum ekledi. Ve kumsalda koştuğum rüyalar var, takip edildiğim: Onlar daha gerçekdışı. Onları temellendiren, herhangi bir gerçekliğe sahipmiş gibi hissettiren daha az detay var.

Ama ya Ben'in elveda öpücüğü? Rüyamda ruhu beni ziyaret mi etti? Hayaletler çocuklar için uydurulmuş masallardın Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Her halükârda Ben ölmedi; ölmüş olamaz. Olabilir.

Aiden: Onu zihnime büyüyle çağırıyorum. Kızıl saç. Koridoru koşarak geçiyorum, devam ediyorum. Mavi gözler? Evet, koyu mavi, düşünceli gözleri vardı. Tempomu düşürmeye başlıyorum. Burnunda ve yanaklarında çil bulutları. Dönüp yürümeye başlıyorum. Gülümsemesini de hatırlıyorum. Programlanmışların gülümsemesinden değil, gerçek bir gülümseme. Ya da öyle miydi? Kendi çıkarları için beni kullanmak istedi. Ben'i de. Ben'e hapları verdi, kafasına bu fikri o soktu. Neredeyse varıyorum.

Levo'ma bir bakıyorum: 8.1. Gerçekten mi? Koşuyor olsam bile buna inanmak zor. Önceki gün Jazzla koşarken o kadar kötüydüm ki ancak 5'e çıkabilmiştim.

Nedeni öfke.

Anlamıyorum. Üzgünken seviyem düşüyor ama öfke yukarı çıkarıyor. Bunun gibi başka zamanlar da olduğunu hatırlıyorum: VVayne'in beni tehdit etmesi gibi ve Phoebe'yle olduğu gibi. Ama çok anlamsız. Levolar ne olursa olsun aşırı duygulara hassas biçimde dizayn edilmişlerdir. Son birkaç günde hissettiğim üzüntü beklenildiği gibi seviyemi aşağı çekti. Bazen tehlikeli bir biçimde. Ama Levo'nun esas amacı herhangi bir şiddet olasılığını, kendine ya da başkalarına vereceğin zararı durdurmaktır. Halbuki öfke seviyemi yüksek tutuyormuşa benziyor. Kyla farklı.

Karşımda koridora açılan kapı: Herkesle aynı olma zamanı. Derin nefes al, omuzlarını dikleştir, gülümse. Hazırsın.

Bir sandalye alıyorum.

Penny'nin yanaklarında doğal olmayan iki kırmızı parlak renk bölgesi var. Sonra salonun köşesinde onu görüyorum. Bir sandalyeye oturmuş ve buradan başka herhangi bir yerde olmayı diliyor gibi.

Bir Huda. Ve herhangi bir Huda da değil: Genç olup beni taşıyan ve odamı

arayan Huda. Ama bu sefer gri takımı ya da siyah operasyon kıyafeti içinde değil. Üzerinde kot pantolon ve bir de tişört var. Neredeyse normal gözüküyor.

"Merhaba Kyla. Şimdi herkes geldi. Başlayalım mı? Hepiniz iyi bir hafta geçirdiniz mi?"

Hepiniz: Ben'in gelmediğini biliyor. İçimde bir acı var. Belki de bir parçam onun bir şekilde burada olmasını ümit edecek kadar aptaldı. Her şeyin kâbusa neden olan bir bayılma olmasını ya da sağlık görevlilerinin onu iyileştirip tekrar eve postalamasını.

Bugün başlarken, birkaç şey söyleyecek bir konuğumuz var aramızda. Çocuklar, bu Bay Fletcher." Bay Hetcher, Ajan Fletcher değil.

Kalkıp bize doğru, Penny'nin yanma yürüyor. Diğerleri idmanlarından hazırlıklı ve itaatkâr bir biçimde merhaba diyorlar; ben de tam zamanında aynısını yapmayı hatırlıyorum. Dikkat çekmemeyi. Gülümseyişlerimizin ağırlığı altında kıpırdanıyor. Penny oturuyor.

"Bugün sizinle uyuşturucular hakkında konuşmak istiyorum."

Uyuşturucuların tehlikeleri ve şeytani yönleri hakkında bir konferansa girişip doktorumuz haricinde kimseden asla hap ya da başka bir şey almamamızı öğütlüyor. Ve eğer birileri bize bir şey vermeye çalışırsa bunu doğrudan aileden birine ya da bir öğretmene söylemeliyiz. Gözleri birer birer grubun içindekilerde dolaşıyor. Burada kamu görevine dair bir duyuru yapmak için bulunmuyor; tepkileri beklediği gibi olmayan birini arıyor. Ben'in Mutluluk Hapları'nı nereden aldığını bilen birini arıyor. Ayrıca kokutucu olmamaya çalıştığını görebiliyorum ama bu işte pek iyi değil. Uyuşturucuların yapabileceği korkunç şeyleri tasvir ederken birçok gülümseme yüzlerden düşüyor.

Ben Mutluluk Hapları'nm Levo ayağına dolanmadan kendi adına düşünmesini sağladığını söylemişti. Evet bunu yapıyorlar. Bu o kadar korkunç bir şey mi?

İşi bitince Fletcher gidiyor, kapıya doğru ilerlerken yüzünden rahatlama okunuyor. Sanki bizim bulaşıcı olduğumuzu düşünüyor gibi. Penny başta taşıdığı gerginliği atmaya başlıyor; kaşları yumuşayıp doğal gülümsemesi geri geliyor ama gözleri hüzünlü. Ben hakkında bir şey biliyor. Öyle olmalı.

Grup sona erdiğinde diğerleri gidene dek oradan ayrılmıyorum. Penny'ye doğru yürüyorum. "Sizinle konuşabilir miyim?"

"Elbette konuşabilirsin tatlım," diyor ama gözlerinde uyaran bir ifade var, kafasını da "hayır" anlamında sallıyor. "Ve bir de Levo'nu kontrol etmem lazım: Geçen hafta bir baygınlık geçirdiğini duydum."

Bıkıp usanmadan havadan bahsederek Levo'mu kontrol ediyor. Bir gariplik var.

Tarayıcıyı bilgisayarına bağlıyor ve nefesi düğümleniyor. "Kyla, grafiğe bak. 2.1. Tehlikeli." Onunla birlikte grafiğe bakıyorum ve yüksek sesle söylemediği şeyi görüyorum: Son iki gün seviyem hep 3Terde 4Terdeymiş. Şu anda 7.1: Koşmanın etkisi.

Elimi tutup başını üzgün üzgün sallıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor. Ama bir yandan elini çanak şeklinde tutarak kulağına götürüp başını tekrar sallıyor.

Birileri dinliyor.

Başımı sallayıp ağzımla ses çıkarmadan "anladım" diyorum. Ve ona Huda lar'm onayladığı hikâyeyi anlatıyorum: Ben'in okulda olmadığını, Jazz'ın beni oraya götürdüğünü ve orada ambulansların olduğunu ama ona ne olduğunu bilmediğimi.

"Kyla tatlım, Ben'i unut. Geri gelmeyecek, onu akimdan çıkar. Ailene ve okuldaki derslerine konsantre ol." Sözleri söylüyor ama gözlerinde üzüntü var ve kolunu omuzlarıma atıyor. Gözlerimde yeniden yaşların biriktiğini hissedebiliyorum. Öfkeyi bul.

Bir hava akımı -kollarımdaki tüyleri havalandıran soğuk bir esinti- beni kapıya doğru döndürüyor, huzursuz bir biçimde Fletcher'm geri dönmesini bekliyorum. Onun yerine başka türden bir sürpriz var.

"Baba?"

"Merhaba Kyla, merhaba Penny. Gitmeye hazır mısın?" Gülümsüyor ama benim içim rahat değil. Onu önceki gece pencereden fark ettiğimden beri görmemiştim, kulak misafiri olduğum kadarıyla ruh hali pek iyi değildi ve sabah da gitmişti. Kalkıp kapıya doğru yürüyorum.

"Dikkat et Kyla," diyor Penny.

"Teşekkür ederim."

Babamın arabasına biniyoruz ama eve gitmek için sola dönmek yerine sağa

dönüyor. "Biraz arabayla gezelim, konuşmaya zamanımız olur diye düşündüm."

"Tamam," diyorum huzursuz bir biçimde. Annem olmadan benimle konuşmak istiyor. "Her şey yolunda mı? Pazar gününe kadar dönmeyeceğini sanıyordum."

"Her şeyin yolunda olup olmadığını benim sana sormam lazım. Seninle ilgili şeyler duyuyorum Kyla. Sen ve arkadaşın Ben hakkında."

"Ah."

"Ah. Kendi adına söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Ses tonu hoş, gülümsemesi ve açık yüz ifadesi de öyle duruyor, ama sözleri başka şeyler söylüyor. Dikkatli ol.

"Özür dilerim. Ne demek istiyorsun?"

"Yutmuyorum."

"Ne?"

"Şaşkın, masum bakışları, tüm bu oyunu. Ne olduysa artık, sen bu işe karıştın. Şimdi beni dinle. Annen bu işi kurcalamamam konusunda bu seferlik beni ikna etti. Burnumun dibinde bir şeyler karıştırdığını açığa çıkarmamamın benim iyiliğime olacağına beni inandırdı. Ve açıkçası bu sefer nasıl kurtulduğun hiç umurumda değil. Ama artık yeter. Benim evimde olmaz. Her şey annenin kararma bağlı değil, kontrol edemeyeceği şeyler var. Anlıyor musun?"

Söyleyebileceğim milyonlarca şey var. Sözlerinin ardında saklı tüm bu suçlamaları reddedebilirim, olayların onaylı hikâyesini tekrarlayabilirim, ağlayıp anlamıyormuş gibi yapabilirim.

"Evet anlıyorum," diyorum. Titremelerini engellemek için ellerimi birleştiriyorum. Öfkeyi kullan, öfkeyi besle.

Babam başını sallıyor. "Seni şu anda geri göndermemi engelleyecek verebileceğin tek cevaptı bu."

Sessizlik içinde arabayı sürüyor. Köyümüzün diğer tarafına doğru bir kavis çiziyoruz ve evin önüne çekiyor. "Bir hayli zekisin bu arada. Beladan uzak durmaya çalış."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bunu izleyen gece uykusuz geçiyor. Zihnimde dikkat isteyen çok fazla üzüntü fırıl fırıl dönüyor. Okul için sabah alarmı erkenden çalıyor ama bir gün daha izin almam düşünülemez. Küçük, iyi bir Programlanmış izin almazdı ve ayrıca bana söyleneni yapmalıyım: Beladan uzak duruyorum. Fakat bugünle nasıl başa çıkacağım, olağan davranıp nasıl her şey yolundaymış gibi yapacağım? Nasıl? Adım adım git, tek seferde tek bir adım.

Böylece yataktan çıkıyorum. Okul forması giyilip, saç taranıyor. Kahvaltı eder gibi yapıyorum. Çiseleyen gri yağmurun altında otobüsü bekliyorum. Kollarımı kendime dolayıp gökyüzünden boşanarak kemiklerime kadar işleyen soğukta titriyorum. Amy bugün de mesleki deneyim kazandığı için, o ve Jazz'la gitmek yok.

Otobüs gelince, arka tarafta Ben'in koltuğunda oturmaya gücüm yetmiyor, ben de diğer boş olana oturuyorum. Buranın Phoebe'nin yeri olduğunu hatırladığımda okul yolunu yarılamış oluyoruz. Birkaç iğneleyici bakış yakalıyorum, burada oturmamdan hoşlanmadılar. Peki, arka sırada bir Programlanmış çocuğun eksik olduğunu fark eden var mı?

Derslerde ve aralarda Phoebe götürüldükten sonra olduğu gibi Ben nerede fısıltıları yok. Soruya cevap verebileceğimden değil ama bunun sorulmaması batıyor bana. Fark etmediklerinden mi, umursamadıklarından mı, ya da sormaya korktuklarından mı?

Sonra o an geliyor: Sürüklenerek biyoloji sınıfına giriyorum. Bu dersten çok korkuyorum. Ben arka sırada yanımda değil ve Hatten var, o her şeyi bilen gözleriyle etrafıma inşa ettiğim katmanları soyuyor. Herkes kartını okutup oturduğunda ön tarafta duruyor. Bugün koyu mavi bir tişörtü var. Donuk mavi gözlerindeki rengi vurguluyor. O yavaş gülümsemesiyle gülümsüyor, kızlar iç çekiyorlar. Derse başlayıp bir saniye sonra duruyor. Sınıfta etrafına bakıyor.

"Bugün biri mi eksik?"

Öğrenciler birbirleriyle bakışıyor ve işte o zaman anlıyorum; biliyorlar. Ben'in olmadığını fark etmişler ama bu bir tabu. Konuşulmayacak bir konu. Kimse cevap vermiyor.

"Haydi ama," diyor Hatten. "Bu sınıfa sadece birkaç kez girdim, herkesin ismini bildiğimi zannetmeyin henüz. Kayıp olan kim?"

Hareketsiz kal Sessiz ol.

"Ben. Ben Nix yok," diyorum sözcükler patlak verirken; bir itki bana onun ismini yüksek sesle söyletiyor. Hiç var olmamış, önemsiz biri gibi olmaması için, onu gerçek kılmak için.

"Nerede?" diye soruyor gözleri üzerimde; ve bakışında bir şey var. Bir eğlence pırıltısı, tıpkı kedinin patisinin altına sıkışmış fareyle oynaması gibi. Biliyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum, bu neredeyse doğru.

"Başka bilen var mı?" diye sınıfın geneline soruyor. Sessizlik. "Hayır mı? Belki de kendisini iyi hissetmiyordun"

Sonra dersine devam ediyor.

* * *

"Kyla? Bekle. Bir şey konuşmak istiyorum." Hatten gülümsüyor ve onun yanından ayrılmamak için ayaklarını sürüyen son kızlar da çıksın diye sınıfın kapısını açık tutuyor. Kızlar bana nefret dolu bir bakış atıp odadan hışımla çıkıyorlar.

Dışarı çıkıyor, koridorda iki tarafa da bakıp içeri girerek kapıyı kapatıyor. Yaslanıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Gülümsüyor ve manyak bir sırıtma bu: Saf hazzın gülümsemesi. "Şensin," diyor.

"Ne? Ne demek istiyorsunuz?"

"Sen osun. Başaracağını biliyordum."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Bana doğru yürüyünce geriliyorum ama yanlış yönü seçerek. Odanın köşesi. Sinsice daha da yaklaşıp sırıtıyor; köşeye kısıldım. Omzumun üzerinden bir elini duvara yaslıyor. Dokunmuyor, ama o kadar yakında ki vücudunun ısısı derimi karıncalandırıyor.

Eğiliyor. "Sesler duyuyor musun Kyla, ya da ismin her neyse? Kafanın içinde sesler?" diye fısıldıyor.

Kalbim yüksek sesle atıyor; dump dump, dump dump-, ses kulaklarımda.

"Sesleri dinle. Şu anda sana ne diyorlar?"

Kaç!

Kıpırdayıp kapıya doğru fırlıyorum.

"Nasıl hissettiriyor?" diye soruyor.

Dönüp ona bakıyorum, bunu yapmaktan kendimi alamadım. "Ne nasıl hissettiriyor?"

"Bne'i öldürdüğünü bilmek. Onun ölmüş olması ve tek sorumlunun da sen olman."

"Ben değilim! Ben..." kalan renk de yüzümden akıp gidiyor. "Gerçekten öldü mü?" diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Sence?"

Koş!

Kapıdan fırlayıp koridora koşuyorum, sonra da okul içinde yarışır gibi koşmaya devam ediyorum.

Koşu yoluna git.

Şunu hatırlamadan önce yirmi kez etrafta dolaşıyorum: Bayan Ali öğle arasında koşu yoluna gitmemi yasaklamıştı. Konsantre oluyorum. Hayır, bu tam olarak doğru değil. O Ben'le birlikte öğle arasında koşmamı yasakladı ve Ben de burada değil, değil mi? Ama sonunda duş yapabilmek için yeteri kadar zaman bırakıyorum.

Okuldan sonra gideceğim bir yer var.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Günün sonunda Jazz'm arabasının yanında bekliyorum.

"Merhaba," diyor. "Hâlâ gitmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Zorlanarak gülümsüyorum. "Mahzuru var mı?" Sanki planlandığı gibi Mac'e gitmek önemli bir şey değilmiş gibi sesimin ilgisiz çıkmasına çabalıyorum. Ama en önemli şey bu. Aiden'le yüz yüze gelme düşüncesine tutunmak -öfkeye odaklanmak- beni pis bir su birikintisinin içinde eriyip gitmekten alıkoyan tek şey. O öldü ve hepsi senin suçun. Hayır! Eğer öldüyse bu Aiden'in suçu: Aiden'in ve Mac'in.

"Tabii ki yok," diyor Jazz. "Geleceğini umut ediyordum. Haydi gidelim."

Sormaya cesaret edebildiğimde okuldan oldukça uzaklaşmış oluyoruz.

"Jazz, lan Ben'e ne olduğu hakkında bir şey öğrenebilmiş mi?"

Başını bir yandan öbür yana eğiyor. Cevap vermek istemezmiş gibi görünüyor.

"Söyle bana! Ne biliyorsan. Lütfen, bilmem lazım."

"Söyleyecek fazla bir şey yok.Bildiğimizden ya da tahmin edebildiğimizden başka."

"Yine de söyle."

"Ian'm annesi Ben'in annesinin arkadaşı. Ona sağlık görevlileri oraya gittiğinde Ben'i canlandırmaya çalıştıklarını ama kendi kendine nefes almadığını söylemiş. Belki de onlar oraya gitmeden çok önce nefes alıp vermeyi bırakmıştı. Ama bilemiyor çünkü Hudalar oraya varınca onu oradan çıkartmışlar. Ambulanslar giderken Hudalar'm kamyoneti de onları izlemiş ve anlaşılan o ki hastaneye gitmek için pek aceleleri varmış gibi görünmüyorlar- mış -ne ışık ne de siren varmış- o da olabilecek en kötü şeyden korkmuş. Ama ona Ben'i nereye götürdüklerini ya da ne olduğunu söylememişler."

Bir şey söylemiyorum. Zorlukla gözlerimi kırpıp pencereden dışarı bakıyorum. Ölü ya da canlı Hudalar onu götürmüş. Söylenecek ne var ki?

Jazz son dönemeci de dönüyor ve Mac'lerin oraya park ediyoruz. Arabayı dışarıda ön tarafa koyuyor.

"Kyla başka bir şey daha var. Ben'in annesi Ian'a sana vermesi için bir şey vermiş."

"Ne?"

"Bagajda."

Arabadan iniyoruz ve bagajı açılana kadar sertçe tekmeliyor. "Anahtardan daha iyi" diyor.içinde mukavvadan bir kutu var: Büyük bir kutu.

"Haydi aç," diyor Jazz ve kapağı açıyorum. Bir şeyin etrafına sarılmış bir kâğıt var ve üst kısmını çekiştirip parçalayarak metal kısmı görüyorum. Metal kanatlar! Baykuş bu. Bitirmiş olmalı. Parmaklarımı kanadın üzerinde gezdiriyorum.

"Ben'in bunu senin için yapmasını istediğini söyledi, o yüzden senin almanı istemiş," diyor Jazz.

"Bunu bilmiyordum/' diye fısıldıyorum. Çizimimden yola çıkarak bu yaratığı hayata geçirmiş. O kadar güzel ki, hem de Ben'den: Benim olanlarla bir ilgim olup olmadığını merak ediyor olmalı ama buna karşın bunu bana vermek istemiş. Ne yaptığımı bilse asla istemezdi. Gözyaşları gözlerime batıyor ve ben gözlerimi kırpıyorum. Bunu saklayamazsın. Suratım asılıyor. "Bunu eve götüremem. Nereden geldiğini nasıl açıklarım?"

"Ben de bunu düşündüm. O yüzden bugün buraya getirdim. Bahse girerim Mac bunu burada senin için saklayabilir. Ona soralım/' diyor ve kutuyu bagajdan çıkarıyor. "Haydi gel."

Onu eve izliyorum. Ben'in hapları nereden aldığını bilseydi annesi bunu bana vermezdi. Eğer olaydaki rolümü bilseydi. O öldü ve hepsi senin suçun.

Jazz kapıyı açıyor. "Merhaba?" diye sesleniyor.

Mac mutfaktan çıkıyor. "Merhaba. Nasılsın Kyla?" diyor. Gülümser gibi oluyor ama gözleri hüzünlü. Ben'e ne olduğunu biliyor. "Biraz çay ister misin?"

"Çay?" diyor Jazz alay ederek. Ve bira dolu dolaba yöneliyor. Mac çaydanlığı dolduruyor ve o kaynarken Jazz'ı üzerinde çalışmaya başladığı yeni bir arabaya bakmaya yolluyor.

Bir dolaba yaslanıyorum. "Aiden burada mı?"

Mac başını sallıyor. "Arka odada/' diyor.

Ben'e olanlar için çok üzgünüm. İyi bir herifti." Yüzü üzüntülü ama o olmasaydı Ben Aiden'le asla tanışmayacak ve o hapları almayacaktı. Ben olmasaydım.

"Eğer yapabileceğim..," demeye başlıyor Mac ve bir elini omzuma koyuyor ama omzumu silkiyorum. Öfkemi ona belli etmek istiyorum ama şimdilik tutup çekiliyorum.

"Aiden'le konuşmak istiyorum."

'Tamam. Jazz'm onunla tanışmaması ya da hakkında bir şey bilmemesi iyi olur tamam mı? Ben Jazz'ı biraz dışarıda tutayım. Biraz yalnız kalmak istediğini söylerim."

"Tabii. Her neyse."

Koridordan bilgisayar odasına yönelip kapıyı açıyorum.

Aiden masada oturmuş, kafasını ellerinin arasına almış.

Kafasını kaldırıp bakıyor. "Merhaba," diyor gözlerini kocaman açarak, soluk cildinin aksine koyu mavi gözleri tedirgin edici. "Mac bana Ben'e olanları anlattı. İnanamıyorum." Kalkıyor ve elini bana uzatıyor ama ben kapıyı kapatmaya dönüyorum ve eli düşüyor.

"Ne biliyorsun?" diye soruyorum.

"Sadece Mac'ten ne duyduysam onu, o da kuzeninden duymuş sanırım. Ben'in Levo'sunu kestiğini." Başını sallıyor. "Neden yaptı bunu?"

"Yani gerçekten bilmiyor musun?" diyorum nefretle.

"Ne demek istiyorsun?"

Ona o hapları verdin, ona bir şey yaptılar. Ve ona DKT'nin Le- vo'lan kestiğini ve bunun işe yaradığını söyledin. Bunu ona sen yaptın!" diyorum. Sesim gittikçe yükseliyor, acı acı bağırıyorum.

"O kadar yüksek sesle değil," diyor pencereden bakarak.

"Günlerce bir şey diyemeden sustum. Şimdi ne istersem söyleyeceğim, sen de beni dinleyeceksin."

"Dinliyorum," diyor, sesi sakin, çekiliyor.

"O haplar yalnızca Mutluluk Hapları değildi değil mi? Sadece seviyeni

yükseltmiyorlardı. Başka bir şey yapıyorlardı."

Aiden başını öne doğru eğiyor. "Bu doğru," diyor. "Levo'nun düşünce sisteminize hükmetmesini engellemeye yardımcı oluyorlar."

"Ona bunu onlar yaptırdı!"

Başını sallıyor. "Öyle olmuyor. Yaptıkları kendi adınıza düşünmenizi sağlamak."

Reddederek başımı sallıyorum. Ama söyledikleri Ben'in söylediğine çok benziyor.

"Olanlarla ilgili öfkeni anlıyorum. Ama bu benim suçum değil. Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Sadece kendi adına düşünmesi bunu ona yaptırmaz. Bir şey olmuş olmalı, onu iten bir şey. Bunun tek çare olduğunu ona hissettirecek bir şey/'

Korkuyla ona bakıyorum. Olan şey... Wayne/di ve Ben'in beni koruyamamasıydı. Senin suçun.

Kollarımı etrafıma doluyorum, öfke ve üzüntü birbirine karışıyor. "Hayır," diyorum. "Bu doğru değil. Eğer ona hapları ver- meseydin bu asla olmazdı."

Aiden geri çekiliyor. "Üzgünüm Kyla. Çok üzgünüm. Ama doğru dürüst düşün. Ona hapları vermiş olmam suç değil ya da Mac'in beni buraya getirmesi veya Jazz'm seni buraya getirmesi."

Korkudan dilim tutulmuş bir biçimde ona bakıyorum. Sanki düşünce süreçlerimi okuyup zihnimin nereye yöneldiğini biliyor gibi. Ama öfkemi benden alamaz. Ona ihtiyacım var. Ve bu kişilerin hepsi aradan çıkarsa geriye suçlanacak tek kişi kalıyor: ben.

"O zaman kimin suçu bu?" diye fısıldıyorum.

"Düşün. Ben'i kim programladı? Ona kim bir Levo verip çıkarması olasılığına karşı bubi tuzağı kurdu? Kim yaptı bunları?"

"Hudalar. Onlar yaptı."

"Şimdi yaptıklarımızın neden bu kadar önemli olduğunu görüyorsun. Onların yaptıklarını açıklamamız gerekiyor. KİE için bana yardım et."

Tehlike. Başımı sallayıp geri çekiliyorum. Hayır. Olan onca şeyden sonra hâlâ lafı dolandırıyor, istediğini bana yaptırmaya çalışmak için olayları manipüle

ediyor. Söylediği her şey çok mantıklı ama yanlış. Aiden olmasaydı Bene hiçbir şey olmazdı. Hem ona yardım edersem bana ne olacak? Çizginin dışına çıkarsam babam beni geri yollar; böyle söyledi. O, Coulson ve Hudalar'ı ve Bayan Ali: Her hareketimi izliyorlar. Ve Dr. Lysander var, onun şu seninle ilgili farklı olan ne var Kyla'sı. Onlar ve Aiden, hepsi üzerime geliyor. Bu bir av, ben de yemim.

"İyi misin Kyla?" diyor Aiden nihayet neyi kaçırdığını anlayarak. Levo'm bu olanlar sürerken bir kez bile titremedi. Merakla bileğime bakıyor ama elimle gizliyorum. Öfkeni tut.

Kapıya yöneliyorum.

"Yapabileceğim herhangi bir şey olursa..." Sesi canlılığını yitiriyor.

Duruyorum. "Bir şey var. Ben'e ne olduğunu bul."

Bir şey söylemiyor. Geri dönüyorum.

Yüzü hüzünlü. "Kyla üzgünüm. Ben'in hayatta kalmış olması mümkün görünmüyor. Öyle olsa bile onu Hudalar götürdü. Çok sürmez."

"Bul," diye tekrarlıyorum.

"Eğer bir şey öğrenirsem, Mac'e söylerim." Ama eğer sözcüğünü vurguluyor, bu iş sona ermiş gibi. Onu bırakıp kapıyı kapatıyorum.

Mac ve Jazz dışarıdalar ama onlara katılmıyorum. Daha değil. Üzüntü Öfkeyi tehdit ediyor; odaklanmıyor, oynuyor ve seviyem aşağı düşmek üzere. Mutfakta, orada burada dolaşıyorum, masanın üzerinde baykuşun kutusu var. Yardımcı olmaz.

Kâğıdın kalanını çıkarıp onu masanın üzerine koyuyorum.

Muhteşem. Onu en son gördüğümde kanatları bitmemişti; şimdi bitmiş ve metrelerce uzuyor. Tüm o dağınık metal parçalarının bir araya getirilip parçaların toplamından daha güzel bir şey meydana getirdiğini görmek muhteşem. Hafifçe kanatlara dokunuyorum, sivri pençelere, gagaya. Güzel, yapayalnız bir yaratık ama bir fare olsaydınız ölümcül olurdu. Baykuşun gövdesinin gerisinde parmaklarımı gezdiriyorum. Neydi o? Hafif bir ses, bir hışırtı, sanki gevşek bir şey gibi. Yakından bakmak için baykuşu çeviriyorum.

Görmesi zor. Çok minik beyaz bir köşe. Onu iki tırnağımla yakalayıp çekmeyi başarıyorum, dışarı küçük bir kâğıt parçası çıkıyor.

Bir not mu?

Açarken ellerim titremeye başlıyor.

Sevgili DCyla,

Eğer butıu bulduysan bu işlerin çok kötü gittigi anlamına geliyor.

Sana acı çektirdiğim için özür dilerim. J/îma bil ki bu benim, yalnızca

benim kararımdı. Suçlayacak başka kimse yok.

Sevgiyle, rBen

O gece geç saatlerde yine uykum kaçıyor. Seviyem 4 civarında geziniyor ve aptal Levo'm neredeyse her döndüğümde titriyor. Karanlık, ışıksızlık, sessizlik istiyorum; duygu, düşünce ya da başka bir şey olmasın. Ama olmuyor. Gecenin içinde yalnızım, şeytanları kovacak Sebastian bile yok.

Sonunda artık yalnız kalmaya dayanamayarak içecek bir şey almak için merdivenlere yöneliyorum. Ama ön odada ışık var. Kapıdan gizlice bakıyorum, annem elinde bir kitap, dizlerinde Sebastian, orada.

"Bu olanlarla nasıl yaşayabiliyorsun?" diyorum.

Annem sıçrıyor, etrafına bakıp kapıda beni görüyor. Kitabını kaldırıyor. "Olanlarla mı?"

"Değer verdiğin kişilere kötü şeyler oluyor. Annenle baban gibi. Ve oğlun da."

"Buraya gel," diyerek elini uzatıyor ve ona doğru gidip kanepede yanma oturuyorum. Kolunu bana sarıyor.

"Buna cevap verebilmeyi isterdim, ama verememem. Bir cevabı yok. Her seferinde bir gün alarak devam ediyorsun. Bir süre sonra kolaylaşıyor."

Annem bize sıcak çikolata yapıp bir battaniye buluyor ve kanepede oturuyoruz. O okuyor, Sebastian mırlıyor ve nihayet uyuyorum.

ELLİNCİ BÖLÜM

Bugün daha önce hiç davranmadığım gibi davranmam lazım. Ve bağlı kalmam gereken tek şey Ben'in resmi hikâyesi de değil, saklamam gereken aynı zamanda olan olayların etrafındaki insanlar ve diğer olaylar. Son gidişimde Dr. Lysander bir cevap istediğini söylemişti: Neden diğer Programlanmışlardan farklıyım?

Biliyorum. Sonunda çözdüm: Nedenini olmasa bile nasıl farklı olduğumu: Sabah, kanepede uyumaktan bitkin, ölü gibi uyandığımda cevap aklımdaydı.

Her şey öfkeye bağlı. Pek çok değişik nedenden dolayı üzgünsem, canım sıkkınsa ya da gerginsem Levo'm düşüyor. Hatta o kadar düşebiliyor ki bayılıyorum. Ama korktuysam ya da kızdıysam düşmüyor. Neredeyse seviyem korunuyor diyebilirim. Halbuki bir Levo'nun esas amacı Programlanmış kişiyi öfkeli davranmaktan alıkoymak, kendisine ve diğerlerine karşı şiddet eylemlerinde bulunmasını engellemektir.

Benimki çalışmıyor.

Bunu başka biri öğrenirse mahvolacağımdan eminim, tarih olurum. Dr. Lysander merak edebilir ve beynimi bunun nasıl ya da neden olduğuyla ilgili kurcalayabilir ama o bile Hastane Kurulu'nu, Hudalar'ı bu işin dışında tutamaz. Kyla falan kalmaz.

Poker suratım şimdi çok daha gelişmiş durumda ama yeterli değil. Ne olursa olsun öfkelenemem. Burada, hastanede olmaz, izleyen bir sürü gözün olduğu okulda da. Asla. Sana iyi şanslar.

Hıh.

Bunu yapmanın bildiğim tek yolu acı, perişanlık ve kayıp duygusuna izin vermek. Ben'den sonra engellemeye çalıştığım tüm o şeyler... Yutuyorum

Btzzzz...

Levo'ma bakıyorum: 4.4.

Çok yüksek.

"İçeri gel!" diye sesleniyor Dr. Lysander ve kapıdan içeri giriyorum.

"Otur Kyla." Hafifçe gülümseyip ekrana yazılar yazıyor. Oturuyorum.

Nihayet başını kaldırıp bakıyor. "Nasıl olduğunu sormayacağım, kayıtlarında görüyorum: Pek iyi değil."

"Evet."

"Bana Ben'den bahset," diyor, sesi yumuşak, cesaretlendirici. Alışıldık özelliklerine yabancı bir hal: sempati.

"Ben okuldan arkadaşımdı. Aynı zamanda grubumdaydı. Aslında tek arkadaşımdı."

"Sonra ne oldu?"

"Okula gelmedi ve onun için endişelendim. Amy'nin erkek arkadaşından beni onun evine götürmesini istedim, ama orada ambulanslar ve Hudalar vardı. Beni eve götürdü ve bilincimi kaybettim. Ve Ben okula geri dönmedi, gruba gelmedi ve kimse onun hakkında bir şey söylemiyor. Sanki hiç yaşamamış gibi; kimse umursamıyor bile." Kan akışım hızlanıyor, ellerim istem-

sizce yumruk şeklinde sıkılırken rahatlamaya, nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Benim umurumda Kyla."

"O zaman bana ona ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Lütfen."

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. O bu hastanede bir hasta olmadan benim görev alanıma girmiyor; şu durumda hiçbir fikrim yok."

"Öğrenebilir misiniz?"

"Hayır, öğrenemem," diyor nazikçe. "Ama Kyla, Levo'lar hakkında sana ne öğretildiğini biliyorsun. Acı, krizler ve ölüm olmadan çıkarılamazlar: Levo kullanıcının ölümüne sebep olmaması için zamanında yok edilmeden önce seviye çok hızlı bir biçimde düşer."

"Her zaman mı?" diye fısıldıyorum. "Hiç şans yok mu?..."

"Her zaman ufak bir donanım hatası olma olasılığı vardır. Bunlar ameliyatla ya da implante edilen çiple uyumsuz olabilirler. Arıza güvenliği hiçbir zaman tam değildir. Bu olasılıkları azaltmak benim işim, herhangi bir şey yolunda gitmediğinde de nedenini bulmak." Başmı yana eğiyor. Bana son sefer sorduğu soruyu mu düşünüyor?

Tehlike! Acıya izin ver.

Ama buna dayanamam.

Dayanmalısın.

Ben'in yüzünü aklıma getiriyorum. Güldüğü zaman nasıl göründüğünü. Rüzgâr gibi koşmasını. Elimi tutmasını. Notta "Sevgiyle, Ben" demiş. Bense onu bırakıp kendimi kurtarmak için kaçtım. Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor.

Bızzzz... 4.2.

Bızzzz... 3.7.

Dr. Lysander dahili telefon sisteminde bir numarayı arayıp konuşuyor. Bir hemşire geliyor. Başımda konuşuyorlar ve hemşire koluma bir enjeksiyon yapıyor. Bir sıcaklık vücuduma yayılıyor ve seviyem yavaşça yükselmeye başlıyor.

Hemşire çıkıyor ve Dr. Lysander ekranına yazılar yazarken birkaç kez bana göz atıyor, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor. "Ama Kyla, şu söylediğime inan: En iyisi onu unutmak. Ama yapamıyorsan da, kolaylaşacaktır."

Sözcükleri söyleme şekli... tıpkı annem.

"Biliyor musunuz?" diye fısıldıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsunuz değil mi? Birini kaybettiniz, korkunç bir şey oldu."

Aniden yerinde kıpırdanıyor; bir sinire dokunmuş gibiyim. Bir an için gözlerinden acı okunuyor, gerçek bir şeyin parıltısı, sonra kayboluyor. Onun da bir poker suratı var.

"Şimdi evine git Kyla," diyor. Konu kapanmıştır.

Yerimden kalkıp kapıya yöneliyorum.

"Ah; ve Kyla? Geçen sefer ne konuştuğumuzu unutmadım. Ama bugünlük bırakıyoruz."

Kısa süreli bir ceza ertelemesi yani. Bir kaçış değil.

O gece geç saatlere kadar, yatağa uzanıp uyumayı umut edene kadar hatamı fark etmiyorum. Ben'in Levo'sunu kesmeye çalıştığını bilmemem gerekiyordu. Ama Dr. Lysander bundan bahsetmeye başladığında ona nedenini sormadım ya

da şaşırmış gibi yapmadım.

Eyvah. Güçlü, büyük bir eyvah.

Sonra başka bir şeyi fark ediyorum. Eğer Ben'le ilgili bir şey bilmeseydi, ona ne olduğunu bilmeseydi o da bunu söyleyemezdi.

Yalan söylüyordu.

Beni çevreleyen mutlak bir karanlık. Gözlerimi açtıkça açıyorum ama kapkara, simsiyah. Hiçbir şey göremiyorum. Bundan nefret ediyorum. Tuğla duvarlara, durduğum bu yeri çevreleyen sıkı çembere saldırıyorum. Kollarımı açıp gerebileceğim ya da oturabileceğim kadar yer yok. Tırmanmak için parmaklarımı sokabileceğim bir delik yok.

Bir çıkış yolu olmalı.

Rapunzel'in kulesinde bir pencere vardı, saçları da uzundu. Benim sahip olduğum şeyse karanlık, tırnaklarım, yumruklarım ve ayaklarım.

Ve öfke. Duvarlara vurup tekmeliyorum, tekrar tekrar: Hiçbir şey olmuyor. Nihayet bitkin bir şekilde duvara yaslanana kadar. İşte o anda elimle fark ediyorum.

Küçük, gevşek bir harç parçası! Tam göğüs hizasında bir nokta. Tekrar tekrar kazıyıp pençeliyorum, tırnaklarımı, kan ya da deriyi umursamadan. Eller, çok iyi bildiğim üzere, iyileşir.

En sonunda minik bir ışık pırıltısı. Rahatlıyorum, neredeyse ağlayacağım. Umut veriyor ama bakıp dışarıda ne olduğunu görebilmem için çok uzak ve aşağıda. Ne kadar uğraşsam da bu sınırlı yerde yeteri kadar eğitemiyorum.

Yeter! Çılgına dönerek ulumaya başlıyorum.

Çıkarın beni buradan!

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Geç uyuyorum ve nihayet gözlerimi açtığımda pazar günü olmasına rağmen annemin beni yalnız uyumaya bırakmasına şaşırıyorum. Dün gece rüyam beni uyandırdıktan sonra karanlık katlanabileceğimden fazla yoğun ve ağır olduğundan ışığı açık bırakmak zorunda kalarak öylece uzanıp düşündüm. En sonunda eskiz defterimi alıp saatlerce çizdim. Ancak güneş yükseldiğinde uyuyabildim.

Rüyam ne anlama geliyor?

Öfkem bir hapishanede kilitliyse orada kalması gerekiyor. Acıyı alıp götürmüyor, sadece erteliyor. Ben ya da başka bir şey hakkında hissettiklerimi kontrol edemiyorum. Kim olduğum gerçeğini bilmezden gelemiyorum. Ya da bir zamanlar kim olduğum gerçeğini.

Tüm o rüya parçaları: Tutam tutam gerçekler ve yarı gerçekler, yaşanmış ya da hayal ürünü olaylar. Bunları nasıl birbirinden ayırabilirim? Yapamam.

Ayrıca Dr. Lysander'in yalan söylediğini de söyleyemem. Hatta Ben'in yapmak istediğinin gerçekten yanlış olduğundan bile emin olamam.

Aiden haklı. Ben öldüyse suç kesinlikle Hudalar'da ve onların hastanelerinde. Suç hükümetin ve benim doktorum gibi doktorların. Düşman onlar. Aiden değil.

Evet. Bunun yerine onlara olan öfkene odaklan.

Hayır. Ben'in yanıldığı nokta da bu işte. Teröristlere katılmak istedi. Söylediklerinde dikkatliydi; benim başımı belaya sokabilecek hiçbir şey bilmemi istemiyordu. Yaptığı ya da yapmayı planladığı şeylerle aramda bağ kurabilecek bir şey yoktu ama eminim: Gittiği yer orasıydı.

Ben öyle değilim.

Aiden'in cevapları tehlikeli. Ama işleri yapma şekli doğru.

Karanlık saatlerde yaptığım çizimlerimi çıkarıyorum, işte buradalar: kayıplar. Ben, Phoebe, hatta Lucy. Sırtımı dönemem onlara. Dünya haberdar olmalı. Ve en çok da benim bilmeye ihtiyacım var: Ben'e ne oldu?

Aşağıda Amy mutfakta ödevlerini yapıyor; babam hâlâ uzakta, annem çorba yapıyor.

İçeri girdiğimde gülümsüyor. "En sonunda uyandın. Biraz fazla uyumak sana iyi gelmiş anlaşılan."

Ona gülümsüyorum. Fazladan uyumadım. Daha çok, kendimle savaşmak yerine artık ne yapmak istediğimi biliyorum. Ne yapmam gerektiğini. Beni Aiden'le tanıştığımdan beri hiç olmadığım kadar dinlenmiş gösteriyor.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diyorum.

Annem pencere aralığından dışarı bakıyor. Güneş parlıyor ama batıdan ağır, karabulutlar gölge gibi süzülerek gökyüzünün yarısını kaplamış. "Çabucak gidip gelsen iyi olur"

"Ben de geleyim mi?" diye soruyor Amy.

"Hayır, yalnız gitmek istiyorum."

"Anayoldan ayrılma Kyla," diye sesleniyor annem.

Köyün içinden yürüyüp Amy ve Jazz'la sürekli kullandığımız patikayı geçiyorum. Ben'le önlerinden yürüdüğümüz -hayır, koştuğumuz- ve peşinden pek çok şeyin geldiği yeri.

Köyün sonuna doğru devam ediyorum: Bir çiftliği geçip yukarı koruluğa çıkıyorum. Tam geri dönmeyi düşündüğümde gözüme bir hareket çarpıyor.

Dönüyorum. Önce hiçbir şey göremeden, tarlaları, ağaçları tarıyorum., ve işte orada. Çite tünemiş bir baykuş. Kar beyazı ve bana bakıyor; sanki sahibiymiş gibi dünyayı seyrediyor. Ama gündüz vakti, gece değil ve ben bile baykuşların gece yaratıkları olduğunu biliyorum.

Ama bunu ona kimse söylememiş.

Büyülenmiş gibi bakıyorum.

O da bana bakıyor ve yoldan, çitle koru arasındaki belli belirsiz bir yoldan geçip yaklaşıyorum. Gözlerini, tüylerinin berraklığını görecek kadar yakınma gidiyorum. Sonra uçuyor. Büyük beyaz kanatlarını çırparken metal heykele o kadar benziyor ki. İnip çıktıktan sonra yeniden konuyor. Tarlanın sonundaki çıkışa bu sefer. Belki yirmi metre öteye. Dönüp, gözleri bana kilitli biçimde bakıyor.

Bekliyor mu?

Ben de ona doğru ilerliyorum. Bu dansı tekrar tekrar yineliyoruz. Ben

aramızdaki mesafeyi her yarıya indirdiğimde uçuyor ve ben onu takip edene dek bekliyor.

Bu böyle bir süre devam ediyor, ta ki ormanın içine iyice girene dek ve sonunda umutsuzca kaybolduğumu fark ediyorum. Her zamanki harita algım yok oluyor.

Baykuşun yukarıda uçuşunu izlerken ayağımın nereye bastığına dikkat etmemişim. Gökyüzü dalga dalga, şimdi güneşi kapatarak kapkara ve köpürüyor. Yakında yağmur başlayacak. Baykuş bu sefer bir ağaç dalma tünüyor, dal yeterince yüksek olduğundan ona yaklaşınca uçmuyor.

"Teşekkür ederim/' diyorum ona. "Beni yakaladın, ne bilmek istiyorsun?"

Dikkatle bakarken başını bir yana çeviriyor. Arkama bakıp sonra hızla kalkıp, ağaçların üst dallarına uçuyor. Gözden kayboluyor.

"Şimdi seni ne yapmalıyım? Bakalım bakalım..."

Sıçrayıp dönüyorum.

Bu o: Wayne. Duvarcı.

İnanamayarak gözlerimi kırpıyorum.

"Beni mi izledin?" diyerek gerilemeye başlıyorum.

"Eh, evet, izledim. Sen beni yeterince uzun süre seyretmiştin sanırım; ben de sana bakayım dedim biraz." Gülümsüyor ama bu sadece dişlerini açığa çıkaran cinsten; gözleri aynı. Bana yaklaşıyor.

Tekrar gerileyip koşmak için dönüyorum ama ayağım bir ağaç köküne takılınca tökezliyorum.

Beklediğimden daha hızlı hareket ediyor. Ellerimi yakalayıp kolumu kıvırıyor. Beni bir ağaca itiyor.

"Bu sefer sana yardım edecek kimse yok," diyor kulağıma ve elbiselerimi eliyle yokluyor. Mücadele ediyorum.

"Aptal kız. Bırak kendini. İstediğini sen de biliyorsun. Hem üzülür ya da öfkelenirsen bayılırsın. Hatta... ölebilirsin."

Saçımı çekip başımı kendisine doğru çekiyor.

Kaslar hatırlıyor. İçgüdüler kontrolü ele alıyor. Sakinleşip mücadele etmeyi

bırakıyorum.

"İşte böyle/' diyerek öne doğru eğilip, yaralayıp kanatarak, ben kusmak isteyinceye kadar dilini ağzıma sokarak beni öpüyor. Hafifçe dönüp dizimi sertçe bacaklarının arasına geçiriyorum.

Ve içimde bir şey... çat ediyor.

Neredeyse işitilebilen bir çatırdama, bir yarılma. Kimsenin ulaşamadığı bir yerde bir ışık parıltısı ışıldıyor.

Duvar.

Lanetler okuyarak düşüyor ve hâlâ saçımla koluma sıkı sıkı tutunduğundan beni de kendisiyle birlikte aşağı sürüklüyor.

"Programlanmış kaltak. Bunu ödeyeceksin," diye hırlıyor.

Sanmıyorum.

Benden çok uzun. Belki boyumun iki katı. Ama benim kollarım, bacaklarım ve kaslarım ne yapacaklarını biliyorlar.

Saldırıyorum.

Kısa süre sonra bitiyor.

Ayağa kalkıyorum. Bana dokunmaya cesaret eden adam şimdi yerde kanlar içinde hareketsiz yatıyor. Çenesi ezilmiş, başının arkasındaki bir kesikten kan sızıyor. O... öldü mü?

Yaklaşıyorum, öğrenmekten korkarak, bilmemekten korkarak. Ona doğru eğiliyorum, ona dokunmak istemiyorum ama nabzını yoklamak için elimi boynuna götürmeye zorluyorum.

Gözleri çat diye açılıyor. Geriye sıçrıyorum ama eliyle bileğimden yakalıyor. Boğazımdan bir çığlık kopup çıkıyor ve onu sertçe itiyorum. Ayağımla tekrar tekrar tekmeliyorum ama eli kıskaç gibi sıkıca kenetlenmiş. Uzanıp parmaklarını teker teker ayırıyorum ve kaçıyorum.

Paldır küldür ormana dalıyorum. Yüzüme dallar çarpıyor, ayaklarım köklere takılıyor ama ağaçlan ve birbirine dolaşmış çalıları iterek ilerliyorum, ta ki açılıp patikaya doğru yol verene kadar. O patika evet. Buradan geldim. Şimdi hatırlıyorum. Mantıklı, hesaplı yanım ayaklarımın kontrolünü ele aldı, beni yavaşlatıyor.

Levo'm seviyemin 6 olduğunu söylüyor.

Bu nasıl olabilir?

Başım vahşice sarsılmaya, ellerim titremeye, bacaklarım sendelemeye başlıyor.

"Ne yaptım ben?" diye fısıldıyorum ağaçlara. "Nasıl?"

SUS.

"Kim söyledi onu?"

Etrafımda dönüyorum ama yalnızım.

İçimde bir yerlerde sakinim. Levo'mu düşüncelerime ve duygularıma bağlayan yeri bloke eden yeni bir duvar yükseliyor ve sağlam.

"Ne yaptım ben?"

Ama sorularım oluştukları anda bastırılıyor.

Bırak sürsün.

Bir kez daha etrafımda dönüyorum, burada kimse yok. Ses kafamın içinde. Hep kafamın içinde olan ses.

"Kimsin sen? Lucy misin?"

Hayır! O cılız sümüklü sonsuza dek gitti. Ben... şenim. Bir zamanlar olduğun sen.

"Ne istiyorsun?"

Birlikte olmamızı istiyorum.

"Hayır."

Seçme şansın yok.

"Hayır!"

Yere düşüyorum.

Ve içimdeki o davetsiz misafir bir tuğlayı itiyor; resimler beynimde önce yavaşça sonra hızla parlayıp görünüyorlar, fırıl fırıl dönüp bükülerek. Başım dönüyor, patlayacak ama durduramıyo- rum. Midem bulanıyor ve kusuyorum, tekrar tekrar, ta ki midemde bir şey kalmayana kadar ama hâlâ yerde çabalıyorum.

Bu nasıl olabilir? Anılarımın gitmiş olması lazım. Ne oldu, şimdi ne oluyor?

Kaburgalarımın arkasında kalbim delice atarken kararan gökyüzüne bakıyorum. Yavaş yavaş başımın dönmesi azalıyor; anılar dikkat çekmek için bağırmayı bırakıp yerlerine yerleşiyorlar. Uymadıkları yerlerden aceleyle kaçışıp kendilerini uydukları yerlere oturtuyorlar.

Bu nasıl olabilir? Ne anlama geliyor bu?

Donuk, buz mavisi gözler, onlar biliyor. Hep biliyordu. Yüzü zihnimde beliriyor: O, gülümsediğinde melek gibi olan. Düşününce ürküyorum.

İsmini hatırlayınca nefessiz kalıyorum. Nico. Onu hayatımın merkezi olduğu dönemden tanıyorum. Hayatımı kontrol ediyordu: acıyı, zevki kontrol ediyordu, bir insan nasıl başka biri haline gelebilir sorusunun cevabını veriyordu. Sevgi ve nefreti kontrol ediyordu. Aynı zamanda nasıl iki kişi olunduğunu öğretti: Acınacak haldeki Lucy ve onun değişken egosu. Pısırık ve savaşçı. Lucy gitti, sadece diğeri yaşıyor. Bu ayrılmaya karşı çıktığında Lucy'nin parmaklarını bir tuğlayla ezen de Nico'ydu. Ama bunu benim için, beni korumak için yaptı: Hudalar ellerini beynime attıklarında beni güvende tutabilmek için. Ve yaptılar da. Programlandım. Yani onun Lucy'ye yaptığı her şey sonunda beni kurtardı.

Beni nasıl buldu?

Nico olarak değil. Ama yeni kıyafetleri ve öğretmen olarak yeni bir rolü de olsa gülümsemesi aynı. Sadece ve sadece benim için, sınıftaki diğer kızları yok sayarak, gözleriyle özel öğrencisini buldu. Yavaşça göz kırpışı... Ne kaltak ama, dedi o gün Bayan Ali'ye. Hâlâ benim tarafımda. Kim olduğunu hatırlayamamamın önemi yok. Ben hakkında o kadar korkunç konuşarak beni itmeye çalıştı, şimdi anlıyorum. Anılarımın saklandıkları yerden çıkıp geri gelmesini sağlamaya çalışıyordu.

Beni nasıl bulduysa artık, o ya da terörist bir arkadaşı Bavan Fern'i hastanelik etmiş ve böylece okulda onun yerini almış olmalı. Nico -ya da şu anki ismiyle Hatten- çok fazla sıktntıya girmiş ve bunun sadece tek bir sebebi olabilir. Kyla'nın dünyasında var olmak. Benim dünyamda. Ama neden?

Gözlerim açılıyor.

Benden ne istiyor?

Soru zar zor böylece oluşurken resimler hızla birer birer aklıma gelmeye başlıyor. Ölüm ve ölüm araçları: Dinamitler ve patlayıcı uzmanları, silahlar ve

kundakçılar, aralarında en iyisi bıçak. Nico bana insan hayatını sonlandırmamn o kadar çok yolunu öğretti ki. Çıplak ellerle bile.

Hayır!

Evet. İstersen Wayne'e sor.

Sıçrayıp Wayne'in bedeninden uzağa, geriye yola doğru ağaçların arasından koşmaya başlıyorum. HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR diye bağırıyorum içimden koşarken. Yapmayacağım. Yapamam. Ben o kişi değilim, artık değilim.

Ya Ben ne olacak?

Ben. Adımlarım duraksıyor. Onun hayatından kesip aldığımıza benzeyen Levo'ma bakıyorum; belki de onun hayatına da Levo'vla birlikte son verdik.

Levo'mu sertçe bileğimde çeviriyorum: Hiçbir şey olmuyor. En azından acı vermesi gerekirdi. Bu akşamüstü yaptığım şeyden sonra, programlandığımdan bu yana hayatımı kontrol eden bu şey tarafından zaplanarak ölmem gerekirdi.

Hâlâ bileğimde ama bir şekilde beynimdeki yeni bariyerler tarafından engelleniyor.

Ben'in yapmaya çalıştığı Levo'sundan kurtulmaktı, böylece bir fark yaratacaktı. Bir şey yapacaktı.

Ve ben. Levo'mdan kurtuldum.

Tüylerim diken diken, kollarım karıncalanıyor.

Bir ağaca yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. İşte onunkiler: sıcak ve kahverengi. Daha önce ne ya da kim olursam olayım bana

değer veren gözler. Eğer gerçeği bilseydi yine aynı şeyleri hisseder miydi?

Götürüldüğüne, sonsuza dek gittiğine inanamıyorum. Metalden baykuş gibi hareketsiz ve sessiz.

Buna İNANMAYACAĞIM.

Nico onun her istediğini yapmak için burada olduğuma inanabilir ama ona bir sürprizim var. Ödemesi gereken bir bedel olacak. Ben'i bulmak için bana yardım edecek, yoksa ne onunla ne de dolaplarıyla işim olur.

Ağaçlara ve rüzgâra söz veriyorum, gökyüzünden inmeye başlayan yağmura, uçarak beni buraya getiren baykuşa.

"Ben, seni bulacağım."

SON

TEŞEKKÜRLER

Riske girerek 2054: Çıkış Yok'u doğru çalışma masalarına bırakan temsilcim Caroline Sheldon'a, kitabı masasından alıp üzerinde çalışarak mükemmelleştiren Megan Larkin'e ve düşümü alıp elimde tutabildiğim güzel bir şeye dönüştüren Thy Bui ile birlikte Orchard Books'taki herkese çok teşekkür ederim.

Geçmişte ve gelecekteki SCBWI'deki tüm Scooby dostlarıma, bisiklet kulübü arkadaşlanma çok şey borçluyum. İnişli çıkışlı zamanlarda Candy Gourlay ve Paula Harrison hep oradalar- dı: Yemekler ve iyi tavsiyeler için teşekkürler! Candy, Jo Wyton ve Amy Butler Greenfield 2054: Çıkış Yok'un önceki versiyonlarını okuyup değerli yorumlarda bulundular. Ve Bedfordshire Üniversitesinden Lesley McKenna'ya da teşekkür ederim; o kadar çok sıkıcı soru sordu ki yarattığım şeye daha yakından bakıp derinine inmemi sağladı.

Daha da geriye gitmek gerekirse, lisedeki İngilizce öğretmenim Cher McKillop yazar olabileceğimi söylemişti. Ona inanmamıştım. Yıllar sonra bir başka arkadaşım Kim Walsh aynı şeyi söyledi. Yol boyunca başka bazı sesler ve durumlar da birleşerek beni denemeye ve sonra da denemeye devam etmeye ikna etti.

2054: Çıkış Yok'tan önce başka kitaplar da vardı: Yazmayı öğrenmek uzun ve engebeli bir süreçtir. Bir sonraki engeli görmek çoğu zaman zordur. İlk denememde Anne Fine'm cömert tavsiyeleri sorunlarla başa çıkmamda bana çok yardımcı oldu. Jude Evans'm cesaret verici konuşması ve tavsiyeleri de öyle.

Thame'deki Lord Williams Okulu'nun öğrencilerine ve Princes Risborough Kütüphanesindeki Chatterbooks gruplarına kim için yazdığımı ve bu işi neden yapmak istediğimi bana hatırlattıkları için özel bir teşekkür borçluyum.

Ve başlangıçta ailem yanımdaydı: Elimde zar zor tuttuğum kitapları bana veren onlardı. Onların olmadığı yerde kütüphaneler vardı. Ben tüm gece yakalanmamak için cep feneriyle kitap okuduktan sonra okulda sıranın üzerinde uyuyakalan o çocuğum. Kütüphaneler olmadan bulunduğum yere gelebilir miydim? Sanmıyorum.

Ve kamera arkası: Bir yazarla yaşamak hiç de kolay bir şey değil. Graham'a, Banrock'a ve her yerde karşıma çıkan ilham perilerine: Teşekkürler!

Table of Contents

Start

Table of Contents

Start